WOLFGANG
HOHLBEIN

INCHIZITORUL

Capitolul 1

Îi trebuiseră trei zile să ajungă de la Lübeck la Buchenfeld – cu două mai puțin decât crezuse inițial, pentru că întâlnise din loc în loc oameni cumsecade, care îl luaseră cu ei câte o bucată de drum; ba cu câte o căruță, ba pe bancheta tapisată a vreunei trăsuri – o dată chiar călare pe un bou, care-l măsurase sceptic cu ochii săi întunecați pe bărbatul în rasă călugărească. Lui Tobias nu-i plăceau arătările încornorate și, fiind un bărbat cult, încercase, de când se știa, să se convingă că această aversiune nu este altceva decât o superstiție, dar nu reușise. Dimpotrivă, ea se agrava pe măsură ce îmbătrânea. Câteodată se trezea încetinind pasul instinctiv, numai la vederea vreunei capre sau a vreunei vite inofensive.

Însă boul nici nu-l azvârlise la pământ, nici nu-l omorâse strivindu-l cu copitele și nici nu-l spintecase cu coarnele lui lungi și încovoiate, ba chiar Tobias înaintase într-un mod destul de confortabil încă o bucată de drum.

Părintele Tobias nu avea, în general, de ce să se plângă de soarta sa după ce ieșise pe poarta mănăstirii dominicane de lângă Lübeck.

O luase pe Heerstrasse, unde întâlnise o mulțime de oameni și nu fusese pus în situația de a dormi sub cerul liber nici măcar o noapte. O singură dată îl luase prin surprindere vremea rea, dar chiar și atunci găsise adăpost la niște oameni simpli, dar ospitalieri, înainte ca ploaia torențială să-i fi udat de tot straiele.

Din fericire, fusese ferit și de hoți și tâlhari. E adevărat că își ajutase și el soarta, evitând anumite locuri și neluând în seamă câte o privire sau o alta, sau grăbind pasul la apariția vreunei arătări în straie jerpelite. Blestemul nerostit al rasei călugărești, a cărei apariție îi făcea pe oameni să-și amintească de toată durerea și de toate nedreptățile îndurate, îl ocolise în *această* călătorie. Odată făcuse o exorcizare, dar posedatul nu fusese un caz grav: un prunc, al cărui suflet avea nevoie doar de apărare, nu cineva posedat *cu adevărat* de diavol.

Doar o singură dată îi fusese frică – nu când mergea pe stradă, ci pe o potecă prin pădurea de stejari. Tobias auzise o mulțime de lucruri despre pădurea aceasta, care începea undeva mai la sud de Lüneburg. Se spunea că era locuită de

demoni, că în ea își făceau veacul vrăjitoare și că lumini înșelătoare îi purtau pe călătorii neatenți în cerc, până când aceștia se prăbușeau de osteneală. Credea câte puțin din toate acestea. Așa că, îndată ce părăsi forfota Lüneburgului, își luă inima-n dinți și, din pură curiozitate, o luă drept prin pădure.

Nu trecu mult și regretă amarnic această nesăbuință. Părintele Tobias nu credea în demoni și în draci – oricum, nu în felul în care o făceau oamenii de rând. Dar în această pădure îi descoperi. Sub coroanele stejarilor străvechi – unii dintre ei erau pesemne mai bătrâni decât orașul dintre zidurile căruia plecase în urmă cu trei zile – nu se făcea niciodată ziuă, așa că nu creștea cine știe ce: câteva ferigi, mușchi palizi și ciuperci, pe care ochiul său ager le recunoscu îndată ca fiind aproape toate otrăvitoare. Așa cum sperase, înainta prin pădure mai repede și mai ușor decât pe drum. Calea croită de o mână de om prin codru îi deschise drum și forței dătătoare de viață a soarelui, așa că dreapta și stânga drumului erau năpădite de buruieni și de scaieți, iar vrejuri verzi se întindeau adesea ca niște capcane peste urmele lăsate de pași, ceea ce îl obliga să înainteze aproape tot timpul cu capul plecat pentru a nu se împiedica. În afară de asta, în pădurea deasă soarele nu dogorea cu atâta putere ca sub cerul liber.

Și cu toate acestea…

La început nu fusese decât un sentiment, o neliniște greu explicabilă, ca atingerea unei mâini străine, neplăcută, fără să poți spune de ce. Era răcoare în pădure. Eterna penumbră și liniștea adâncă, trunchiurile stejarilor străvechi, unele atât de masive, că trei bărbați cu brațele desfăcute n-ar fi putut să le cuprindă, și coroanele lor ample, care se reuneau deasupra capului său într-un acoperiș – totul îl făcea să simtă cât de frumoasă și în același timp misterioasă era creația lui Dumnezeu.

Dintr-un motiv pe care nu-l putea explica, această lume liniștită și mare îi amintea de o catedrală și, dintr-un motiv pe care-l înțelegea și mai puțin, îl înspăimânta. Nu era un loc al pioșeniei. Nu era un loc al rugăciunii, ci un imperiu al frigului veșnic și al întunericului, în care creșteau ciuperci otrăvitoare și unde mișunau lighioane periculoase, șerpi, poate păianjeni sau alte creaturi fără nume. Arătări cu coarne.

Și, Dumnezeu știe – un asemenea loc trebuia să fie bântuit

și de demoni.

Abia mai târziu, după ceasuri întregi, când ud de sudoare și tremurând (de frig, așa se amăgea el însuși, în realitate însă de spaimă) reuși în sfârșit să iasă din pădure când soarele cobora încet la orizont, înțelesese că ei îi tăiaseră calea în infinitatea mută a pădurii de stejar. Erau peste tot. Șușoteau în freamătul frunzelor deasupra capului lui, chicoteau în scrâșnetul pașilor săi pe pământ, îi hărțuiau gândurile și începeau să-i vâre în cap lucruri care nu există. O, da, înțelese de ce oamenii se tem de această pădure. Începuse și el să se teamă și această teamă se transformase într-o groază sălbatică, în panică, în momentul în care găsise cercul vrăjitoarelor.

Nu era primul cerc de felul acesta pe care-l vedea părintele Tobias. Nu era nici măcar cel mai mare. Dar ceva la el era… înfiorător. Altfel decât toate celelalte care-i trecuseră pe dinaintea ochilor – și pe care adesea le și distrusese.

Era de mai bine de două ceasuri pe drum și neliniștea i se transformase de mult într-o spaimă care îl măcina și pe care nici rugăciunile pe care le murmura întruna, șoptit, nu mai puteau să o țină în frâu. La tremurul provocat de penumbră și de frig se mai adăugase și spaima firească, lumească, de a se rătăci, deoarece pădurea devenea tot mai deasă și adesea soarele nu mai izbutea să pătrundă, așa că nu mai putea fi sigur dacă se mai afla sau nu pe drumul cel bun. Astfel era de la sine înțeles că grăbi pasul, până desluși în sfârșit un petic verde-deschis în depărtare, pe cerul întunecat de frunze de culoarea smaraldului.

Nu era marginea pădurii, așa cum sperase în sinea lui, ci, pesemne, un luminiș. Cu mult înainte de a ajunge acolo, simți un val de aer mai cald. Inima îi tresări de bucurie. Se îndreptă cu pași repezi, aproape că alergă – și rămase locului țintuit de spaimă.

Luminișul era împrejmuit de un zid aproape de nepătruns de tufișuri, de buruieni și de flori sălbatice, care se îngrămădeau la marginea peticului de pământ însorit ca animalele însetate la marginea unui lac. Zidul însă nu era înalt; abia dacă-i ajungea lui Tobias până la șold, așa încât putea să privească cu ușurință pe deasupra lui. Și dincolo de el nu era pământ roditor și verde de pădure, ci pământ sterp, negru și puturos, plin de bulgări urâți de noroi; o imagine care îl făcu pe părintele Tobias să se gândească la sânge vărsat. Singura formă de viață din acest

cerc de pământ negru de vreo cincizeci de pași erau ciupercile de un alb lăptos, care creșteau în cercuri concentrice, tot mai mici și în același timp tot mai dese. Erau acolo ciuperci de toate soiurile, multe dintre ele cu totul necunoscute părintelui Tobias. Dar *acelea* pe care le recunoștea – și probabil și acelea pe care nu le știa – erau toate otrăvitoare. În centrul acestei insule se afla un cerc de pământ care nu părea să mai aibă niciun fel de culoare.

Mâinile lui Tobias începură să tremure, cu toate că le ținea atât de strâns în rugăciune, încât aproape că îl dureau, iar inima îi bătea repede și cu putere. Deodată simți pe obraz căldura soarelui ce pătrundea prin spărtura din acoperișul pădurii aflate deasupra sa, simți vântul cald răvășindu-i părul și îi ajunse la nări mirosul florilor sălbatice și al ierburilor din fața lui, dar în același timp simțea ca și cum un val de frig ucigaș îi cuprindea sufletul. Acest loc era… *malefic.*

Buzele lui Tobias se mișcară într-o rugăciune fără glas, dar nici măcar familiarele vorbe latinești nu izbuteau să-i aducă liniștea. Se dădu un pas înapoi, simți cum se întoarce în imperiul întunericului și al spaimei și rămase iarăși locului. Se simțea prizonier, la cheremul forțelor care locuiau în inima acestui loc în așteptarea drumețului neștiutor care avea să se apropie și dintr-odată i se făcu frică, așa o frică cum nu mai simțise până atunci decât o singură dată în viață.

Părintele Tobias nu era un bărbat superstițios. Printre toate păcatele și slăbiciunile sale omenești – și nu erau puține! – nu se afla și *superstiția.* Dimpotrivă, o viață întreagă fusese mândru de cultura sa, iar poveștile cu vrăjitoare care călăreau noaptea pe mături și se înhăitau cu dracii nu reușeau să-i smulgă decât un zâmbet condescendent. Asemenea povești nu făceau decât să zdruncine credința și prin aceasta să netezească drumul *adevăratului* rău. Dar să nu crezi în demoni și în vrăjitorie nu însemna să negi existența diavolului. O, nu. Lucifer umbla printre oameni, era ager și viclean și știa să ia forma lucrurilor care păreau inofensive.

Acest loc însă era orice altceva, numai inofensiv nu. Imaginea sa îi stârnea lui Tobias dispreț și dezgust. Cercul de noroi întărit emana un pericol ca un glas neauzit, care îi striga să fugă, să nu se mai încreadă în brațul ocrotitor al lui Dumnezeu căruia îi încredințase întreaga sa viață.

Tobias înțelese în ultima clipă ispita vicleană care se ascundea în această nălucă și își făcu repede semnul crucii. Închise ochii, se rugă mai tare și își struni din răsputeri glasul să nu tremure, până când vorbele îi răsunară limpede și străbătură întreg luminișul; poate singura lui armă împotriva forțelor diavolești care locuiau aici. Rămase mult timp pe loc rostind o rugăciune după alta, azvârlind în fața demonilor cele mai cumplite anateme pe care le învățase vreodată.

Efortul său se dovedi zadarnic.

O simțea. Cuvintele păreau să se transforme în... *lucruri* în timp ce-i ieșeau de pe buze și să-și piardă, odată cu imaterialitatea, și forța, așa încât nu mai aveau puterea de a mișca acel ceva întunecat din inima luminișului. Ceea ce se întoarse nu era ecoul, ci un râs batjocoritor ca un behăit, iar spaima i se întinse ca o mână rece peste măruntaie. Se întoarse cu un strigăt și începu să gonească pentru ca, ceasuri întregi mai târziu, să se regăsească pe drum.

Cu toate că ziua nu era încă pe sfârșite, întrebă de mâncare și de adăpost pentru noapte la prima colibă care îi ieși în cale. Familia cărbunarului care acceptă să-l găzduiască, se trezi adăpostind în această noapte un dominican foarte tăcut. Aproape împotriva voinței sale și cu mare dificultate se convinse să rostească și rugăciunea de noapte, iar când a doua zi porni la drum la revărsatul zorilor, văzu pe chipul lor o expresie care îl duru: păreau să se teamă de el, omul lui Dumnezeu, simțeau cel puțin un disconfort în prezența lui și se bucurau că pleacă. Contrar obiceiurilor sale, își vârî mâna sub straiele călugărești și scoase o mică monedă, ca să le plătească oamenilor pentru adăpost și hrană. Nu știa exact de ce făcea gestul acesta. Poate pentru că, pe lângă mâncare și locul cel mai cald de dormit, simțea că le răpise și puțin din nădejdea în atotputernicia Domnului.

Tobias încercă să alunge amintirea acelor clipe de groază de la cercul vrăjitoarelor, dar nu reuși. Poate nu va mai izbuti niciodată să uite cu totul acea întâlnire înspăimântătoare cu forțele întunericului. În acel luminiș al pădurii simțise nu doar suflul diavolului. Părintele Tobias fusese confruntat cu cea mai puternică armă a Satanei: îndoiala. Ce bine i-ar fi prins acum să se poată spovedi, fiindcă nu numai că simțise atingerea diavolului, ci și păcătuise, îndoindu-se de forța ocrotitoare a lui

Dumnezeu în acele momente, când stătuse la marginea pădurii privind semnele acelea înfricoșătoare. Dar această consolare se va lăsa așteptată mult și bine, ca și multe alte lucruri plăcute și necesare traiului pe care i le oferea viața la mănăstirea dominicană de la Lübeck. Buchenfeld era un oraș mic; nu avea nici măcar piață proprie și era aproape sigur că episcopul de Hildesheim nu pusese vreodată piciorul aici. Și, cu toate că primise asigurări că misiunea sa acolo nu avea să dureze mult, bănuia totuși că va mai dura până când va reuși să se întoarcă în izolarea tăcută a chiliei sale, revenind la acea viață pentru care era făcut: să se dedice în totalitate studiului Bibliei și al scrierilor Sfinților Părinți ai Bisericii – pe lângă alte lucruri, care nu erau, ce-i drept, agreate, dar erau totuși acceptate tacit de abatele mănăstirii.

Părintele Tobias avea un secret. Împlinise treizeci și doi de ani și mai mult de jumătate din acești treizeci și doi de ani studiase și copiase cărți. Dar în ultimii ani descoperise scolastica. La început respinsese ferm această învățătură, ca mulți dintre confrații săi și ca Pretorius, abatele, care nu-și ascundea scepticismul cu privire la științele moderne. Apoi însă se dedică totuși studiului ei, la început, din simplul motiv că voia să afle mai multe despre ceea ce combătea atât de vehement și să găsească astfel contraargumente mai multe și mai plauzibile. Dar căzu rapid pradă fascinației pentru această învățătură, ca mulți alții înaintea lui.

Lumea științei era atât de fascinantă, atât de plină de mistere, minuni și revelații năucitoare, încât din orice taină pe care o descifra se nășteau alte trei. Și nu era așa cum pretindeau pripit adversarii ei, că ar fi negat existența lui Dumnezeu, dimpotrivă: multe lucruri pe care Tobias nu le înțelesese niciodată acum i se limpeziră, or el prefera să creadă în lucruri pe care le înțelegea, decât să-și simplifice viața explicând tot ce nu pricepea ca fiind mâna lui Dumnezeu sau a diavolului. Nu era o minune mult mai mare să vezi ce mecanism complicat făurise Domnul pentru a ține în echilibru pământul cu toate plantele și creaturile sale? Era mândru să se știe un bărbat al rațiunii, un cleric care-l citise și-l înțelesese pe Aristotel și-l cunoștea pe Augustin. Și își asuma chiar și picătura de cucută care însoțea conștiința acestui fapt – anume, că și această mândrie era în esența ei păcătoasă. Ducea o viață smerită. Se

ținea departe de plăcerile cărnii – spre deosebire de unii dintre confrații săi, lui nu-i plăcea să-și umple stomacul, dar câteodată, rareori, se apropia de vin; *un* mic viciu își putea permite.

Cufundat în gânduri cum era, nici nu-și dădu seama când pădurea începu să se rărească. Dintr-odată i se iviră înaintea ochilor câmpii și pășuni, ceva mai încolo un râu peste care trecea un pod de piatră. În depărtare, vizibil doar ca o umbră, se afla orașul.

Tobias rămase locului.

Trebuia să fie Buchenfeld. I se spusese că orășelul se afla imediat la ieșirea din pădure, de fapt *în* pădure, deoarece pământul pe care călca făcuse parte, într-o altă epocă, din pădurea de stejar, înainte ca aceasta să fie defrișată și transformată în ogoare și în pășuni.

Dacă era adevărat, atunci însemna că oamenii de aici făcuseră o treabă foarte bună. Cât putea cuprinde cu ochii nu se vedea niciun copac, tufiș sau plantă care să-i treacă de mijloc. De pe majoritatea ogoarelor se strânsese deja recolta și ochiul său de cunoscător văzu că țăranii de aici își cunoșteau meseria – în partea stângă se întindea o câmpie largă de alac, care ajungea până lângă pădure; mai în spate, între oraș și râu, era o pășune, pe care pășteau pesemne vite și oi, și de cealaltă parte a drumului se cultivau hamei, fasole și orz, majoritatea recoltate deja. Oricât de mărunt și de neînsemnat părea orașul Buchenfeld în istorisirea lui Pretorius, locuitorii săi cunoșteau se pare avantajele asolamentului trienal, metodă care putea să aducă într-un an bun nu una, ci *două* recolte.

Se încălzi repede. Pădurea păstrase încă răcoarea nopții, dar aici, în afara ei, simțea puterea soarelui, la început plăcută, apoi deranjantă, în sfârșit, aproape insuportabilă, pentru că se înfierbântase în veșmintele monahale. I se făcu sete. Pentru că mai avea cu siguranță încă vreo jumătate de oră de mers pe jos până în oraș și drumul făcea un ocol mare spre pod, părintele Tobias o luă drept peste câmpul pe care fusese recoltat grâul, spre râu, ca să bea apă – și să se spele, deoarece călătoria sa de trei zile îi lăsase urme, pe veșminte și pe față. Voia să fie curat când ajungea la Buchenfeld. În definitiv, nu era călugăr cerșetor.

Râul nu era adânc. Tobias văzu și pietrele de pe fundul râului; curenți aproape că nu erau, așa că el se hotărî să nu mai facă ocolul peste pod și s-o ia de-a dreptul prin apă.

Își lăsă jos toiagul și bocceaua cu bunurile sale pământești, se descălță de sandale și intră în apă. Apa era mai rece decât se așteptase; în primul moment strânse din dinți, și curenții se dovediră mult mai puternici decât păreau. Dar era o răceală binevenită, reconfortantă, care-i alungă și ultimul strop de oboseală și de epuizare acumulat în timpul călătoriei. După câteva clipe savură senzația dată de răceala ca de gheață care i se strecurase în oase. Apoi intră cu totul în apă.

Rămase sub apă până când plămânii amenințau să-i explodeze, apoi se ridică dintr-odată, inspiră și expiră gâfâind de câteva ori și se dezbrăcă de rasa călugărească.

Când își azvârli și cămașa, i se păru că aude o mișcare pe pod. Se opri speriat și privi bănuitor, cu sprâncenele încruntate, spre zidăria cenușie. Dar nu văzu nimic. Probabil că se înșelase.

Înmuie cu grijă veșmintele de trei, patru ori adânc, până când stofa aspră se impregnă de tot cu apă, le scutură apoi de câteva ori și le aruncă din nou la mal. Apoi îngenunche a doua oară, ca să-și arunce cu amândouă mâinile apă pe față și să se spele. Abia apoi își potoli setea.

Apa era nemaipomenită. Era limpede și rece ca gheața și-i spălă nu numai gustul de vin prost din gură, vin pe care i-l oferise cărbunarul – cu siguranță o delicatesă pentru buna sa gazdă –, ci și gândurile rele din minte. Avea un gust atât de minunat, că bău cu sete și cu lăcomie și închise în final ochii pentru a savura ultimele înghițituri.

Când îi deschise din nou, privirea i se opri pe chipul unui copil mort.

Râul îi dusese trupul care se agățase de o piatră. Copilul mort avea fața întoarsă spre el, de parcă ar fi vrut să-l privească. Brațele plăpânde, mișcate de curenții de apă parcă i-ar fi făcut semn.

Tobias țipă și alunecă pe mâlul de pe fundul râului pierzându-și echilibrul. Ajunse pentru o clipă sub apă, se ridică însă repede și încercă să ajungă la mal. Pentru că înghițise apă începu să tușească înecându-se. Se chinui să iasă din apă zguduit de tuse, ajutându-se de mișcări ample, disperate ale mâinilor. Apoi se cățără pe ridicătura de la mal și abia atunci își recăpătă din noul suflul.

Încetase să mai strige, totuși era îngrozit cum nu mai fusese niciodată. Copilul mort din apă îi făcuse semn cu mâna, *îl*

atinsese. Degetele îi atinseseră obrazul și fusese mai mult decât atingerea cărnii moarte. Îl urmărise nu un copil, ci o *făptură,* care ieșise din cercul întunecat de pământ mort din pădure și…

Tobias gemu. Se străduia din răsputeri să nu-și ducă gândul până la capăt. Știa pur și simplu că își va pierde mințile dacă ar face-o. Dacă nu făcea *ceva* ca să-și demonstreze sieși că acest copil nu fusese trimis din iad după el.

Se îndreptă tremurând și uitându-se în toate părțile se târî în patru labe înapoi la apă. Copilul mort încă se mai afla acolo, pentru că piciorul i se prinsese sub o piatră, și brațele firave i se mișcau încă mânate de curenți. Îi făcea semn cu mâna. *Vino. Sunt al tău. Îți aparțin. Și tu mie.*

Tobias închise ochii icnind, strânse pumnii și își presă maxilarele atât de tare unul de altul că începu să îl doară. „Sfinte Dominic, nu e decât un copil mort! se gândi. Nimic altceva! Poate un accident sau mai degrabă o crimă. Nu un sol din iad. Nu apăruse din cercul vrăjitoarelor din pădure, ci din pântecul unei femei care nu dorise să-l aibă."

Reuși să se liniștească. Inima îi bătea încă agitată și toate membrele îi tremurau, dar nebunia se retrase cu încetul din mintea lui. Se ridică încet, coborî din nou în apă și se forță să studieze cu mai mare atenție corpul micuțului mort din râu.

Era un copil foarte mic. Un nou-născut de parte bărbătească. Cu toate că se afla în apă, corpul îi mai era mânjit pe alocuri cu placentă și din cordonul ombilical – rupt, nu tăiat! – ieșeau dâre rozalii care se împrăștiau în apă. Poate ceva din sângele acesta se aflase și în apa pe care o…

Tobias alungă și acest gând, înainte de a i se face rău, și se aplecă. Luă cu grijă copilul din apă, îl duse la mal și îl așeză pe iarbă. Corpul încă mai era cald. La început nu-și dăduse seama de asta, pentru că răceala apei acoperise orice urmă de căldură a pielii sale, dar acum simțea că sub piele carnea îi era călduță. Dacă l-ar fi ciupit, ar fi sângerat. Trebuia să se fi născut doar de câteva clipe.

Și asta însemna că mama trebuia să mai fie prin preajmă!

Dintr-odată își aminti de mișcarea pe care i se păruse că o aude pe pod. Nu fusese doar o nălucă. Cineva fusese acolo. Poate mama copilului mort.

Își trase cămașa pe el cât de repede putu și o luă la fugă. Podul era mai departe decât crezuse. Pentru că alerga de-a

lungul râului, ca să se folosească de tufișuri ascunzându-se, să nu fie văzut prea devreme, nu înainta prea repede. Avu nevoie de mult timp ca să ajungă la pod; pe lângă toate acestea, mai și alunecă pe iarba umedă și se lovi rău, așa încât rămase câteva clipe lungit căznindu-se să-și recapete răsuflarea. Se târî apoi în patru labe pe movila de lângă mal și se ridică într-un sfârșit gâfâind greu.

Era singur. Podul se dovedi o construcție surprinzător de masivă, care părea mult prea mare pentru râulețul îngust, dar din poziția în care se afla putea privi lejer peste zidul care-i venea cam până la genunchi și de aici încolo drumul spre Buchenfeld se desfășura drept. Nu se vedea nimeni.

Dezamăgit, dar și puțin ușurat, fără să-și poată explica lui însuși în prima clipă de ce, voi să se întoarcă la locul acela de lângă mal unde-și lăsase straiele, când văzu urmele. Duceau pe cealaltă parte a podului, în josul povârnișului, și se sfârșeau într-un petic de iarbă călcată în picioare. Merse pe urmele pașilor și, cu toate că avea puțină experiență, nu-i veni greu să înțeleagă povestea pe care acestea i-o istoriseau: cineva coborâse nu cu mult timp în urmă aici la malul râului și se așezase pe iarbă. Verdeața era culcată la pământ pe o distanță destul de mare, de parcă cineva călcase cu toată puterea pe ea (sau să fi dat din picioare de durere?). Tobias nici nu trebui să caute prea mult, pentru a găsi și ultimele dovezi că nu ajunsese pe urmele unui călător ostenit, care se oprise, ca și el, pe malul râului pentru un ultim răgaz de odihnă: doar la câțiva pași depărtare în aval găsi o legătură de cârpe pline de sânge. O pescui din râu, o desfăcu și o aruncă îndată scârbit înapoi în apă. De data acesta curenții o luară și o duseră repede mai departe. Locul în care coborâse el la râu era ascuns privirii de piciorul podului. De aceea nu o văzuse nici el pe femeie și nici ea pe el. Nervozitatea sa se transformă într-o furie adâncă, aproape sfântă, când văzu legătura de cârpe desfăcută de curenți și târâtă în aval de apă. Același lucru trebuia să se întâmple și cu copilul. Dacă el nu ar fi ajuns tocmai în acel moment, crima nu ar fi fost nicicând descoperită.

Iar ucigașa de copii *trebuia* să mai fie prin preajmă! Drumul până în oraș dura pe puțin o jumătate de ceas, cel puțin pentru o femeie care tocmai născuse și care sigur nu putea să se miște prea repede.

Alergă din nou în sus pe mal, privi o ultimă dată spre oraș și se convinse că între râu și Buchenfeld nu se afla picior de om. Așa că nu-i rămase decât cealaltă direcție, spre pădure.

Tobias cumpăni o clipă, dacă nu ar trebui să se întoarcă și să-și ia lucrurile, însă își dădu seama că ar pierde prea mult timp cu asta și o luă la fugă.

După câțiva pași găsi și alte urme. Femeia o luase pe drum, probabil pentru că mersul pe acolo era mai puțin anevoios, dar pierduse sânge; pe drumul prăfuit se distingeau petele întunecate. Alergă cât putu de repede înapoi pe drumul pe care venise și se opri la marginea pădurii gâfâind lac de sudoare. Urma se pierdea aici.

Privi buimac în urmă. Nu credea că femeia avusese cum să pătrundă prea adânc în pădure. Nu era greu să-și dea seama ce se întâmplase: născuse copilul și-l înecase și nu îndrăznise pesemne să se întoarcă imediat la Buchenfeld, ci se târâse în pădure să se ascundă undeva în desiș și să aștepte până mai prindea puteri. O femeie în starea ei nu avea cum să ajungă prea departe, indiferent dacă-l văzuse sau nu.

Tobias privi în jur. Cărarea care ducea spre pod și la Buchenfeld dădea după câțiva pași spre drum și spre pădure. Ar fi putut să traverseze și să dispară printre copaci, dar i se păru prea puțin plauzibil: acolo tufele și vreascurile erau atât de dese, încât și lui i-ar fi venit greu să pătrundă. Pe femeie ar fi sleit-o de puteri.

Așa că se întoarse spre stânga. Păși încet, încercând să nu facă zgomot și se opri după alți câțiva pași să asculte. Lumina pătrundea cu greu aici, la numai câțiva pași de marginea pădurii, și el avu din nou sentimentul că pășește într-o catedrală umbroasă și verde, în care trăiau *lucruri,* și voci povesteau istorii sumbre dintr-o vreme depărtată și păgână. Pentru o clipă îl cuprinse din nou spaima. Dacă femeia și copilul nici nu existau, ci amândoi nu erau decât o capcană, o momeală, ca să se întoarcă aici și demonii să poată desăvârși ce începuseră cu o zi înainte?

„Prostii!”

Călugărul își struni gândurile și înaintă alți câțiva pași.

Văzu mișcarea, însă reacționă prea târziu. Tobias făcu un pas fatal într-o parte și ridică stângaci brațele, dar nu putu împiedica arătarea să se lovească de el culcându-l la pământ.

Căzu greu, se lovi cu spatele de o piatră și încercă să-și elibereze mâinile, ca să-și ferească fața. Reuși doar pentru că celălalt se desprinse de el în acel moment și se ridică în picioare. Tobias sesiză o mișcare smucită, văzu o umbră gonind și aplecă instinctiv capul într-o parte. Un obiect dur îi trecu pe lângă braț lăsând o zgârietură adâncă și sângerândă și, o clipă mai târziu, același obiect se împlântă cu un zgomot înfundat în solul pădurii chiar lângă capul său.

Tobias țipă de spaimă, se întoarse și dădu, mai degrabă din întâmplare, de niște mâini și genunchi, în timp ce atacatorul încerca să smulgă toiagul din pământ. Se chinui să se ridice.

Făptura care-l răsturnase și aproape că ar fi putut să-l și ucidă abia dacă îi ajungea până la piept, și nici el nu era cine știe ce uriaș!

Era un copil, băiat sau fată, nu reuși să-și dea seama, deoarece fața și părul îi erau năclăite de murdărie, dar părintele Tobias văzu că nu poate avea mai mult de șase, șapte ani. Abia dacă avea destulă putere să smulgă iarăși toiagul din pământ.

Tobias își dădu seama însă că nu era în afara pericolului, pentru că, dintr-odată, copilul smulse *totuși* toiagul și se năpusti ca un animal sălbatic asupra lui. Îi ținti stomacul, iar Tobias se alese cu încă o rană și mai adâncă la mână, când se feri în ultimul moment apucând în același timp toiagul pentru a-l smulge din mâinile micului drăcușor.

Nu reuși.

Copilul se încleștase de armă cu toată puterea, astfel încât Tobias îl trase cu tot cu toiag spre el, până ajunse suficient de aproape ca să-l apuce cu mâna stângă de gulerul cămășii murdare. Acesta lăsă dintr-odată toiagul și încercă să fugă și, cum nu reuși să se elibereze, se întoarse spre Tobias și începu să-l lovească cu pumnii. Tobias se înfurie. Era furios în primul rând pe sine însuși, pentru că se lăsase târât într-o asemenea capcană de un copil, dar loviturile pumnilor mici îl dureau și, de parcă n-ar fi fost destul, micuțul mai începu să dea și cu picioarele în el, fiind încălțat cu niște sandale simple, dar cu talpă groasă și grea din lemn.

Tobias îl apucă și, cu cealaltă mână, îl ridică de guler și îl scutură cu putere.

— Încetează! țipă la el. Încetează odată sau te bat!

Micul sălbatic nu încetă, ci încercă acum să-l zgârie cu

unghiile pe ochi. Tobias își întoarse furios capul într-o parte, lăsă dintr-odată vietatea agitată jos – și-i trase o palmă. Copilul căzu la pământ. Dar nu scoase niciun sunet. Nici măcar când Tobias ridică din nou mâna, amenințător.

— Încetezi o dată? îl întrebă.

Băiatul – cămașa i se ridicase și nu avea nimic dedesubt, așa încât Tobias văzu cel puțin că e băiat – îl sfredeli cu privirea. Ochii i se înroșiră sub murdăria aceea și i se umplură de lacrimi. Dar nu scoase o vorbă.

Tobias ezită. Pentru o clipă nu știu care dintre sentimente domină – furia sau admirația pentru tăria acestui copil. Îl lovise mai tare decât intenționase. Mâna îi ardea, iar copilul clipea des cu ochiul stâng care părea că vrea să se umfle.

Băiatul tăcea în continuare, dar acum îl privea mai degrabă provocator decât înfricoșat. Iar Tobias înțelese într-un târziu.

— Unde este mama ta? îl întrebă el.

Expresia îngrozită de pe chipul copilului îi dovedi că avusese dreptate cu bănuiala lui. Cu toată tăria lui, copilul nu reuși să se controleze prea bine și să-și interzică privirea aruncată pe furiș spre un loc aflat undeva în spatele lui Tobias.

Fusese acea privire care îi salvă *într-adevăr* viața lui Tobias – privirea și umbra, privirea și umbra pe care o zări reflectată în ochii copilului. Sări în picioare și, în același timp, în spate, făcu și un pas în lateral ferindu-și cu o mână obrazul. Piatra cu care femeia îi țintise fața îi lovi antebrațul. Tobias își reprimă un țipăt de durere și apucă fulgerător brațul femeii. Cu cealaltă mână o înșfăcă de păr și o ținu cu putere, împingându-i capul pe spate.

Se așteptase la rezistență, însă femeia era atât de slăbită, încât i se prăbuși în brațe. În loc să o doboare, Tobias se văzu nevoit să facă un pas înainte ca să o sprijine.

Aproape în același timp se ridică și băiatul și se năpusti la picioarele lui Tobias, scuturându-l cu putere ca să-și piardă echilibrul. Tobias îl împinse enervat, dar băiatul sări din nou în picioare și apucă bățul ascuțit ca să-l lovească pe Tobias în burtă.

Tobias îl îndepărtă cu o lovitură de picior, dar nici acum băiatul nu rămase la pământ, ci clătină buimăcit din cap, se ținu cu o mână de coaste, unde fusese lovit cu piciorul – și atacă din nou!

Tobias o așeză pe femeia suferindă jos, se întoarse stând

pe vine, îl apucă pe băiat cu brutalitate de umeri și îi aplică două, trei palme răsunătoare. Și de data aceasta îl lovi așa de tare, încât băiatul se prăbuși pe spate și începu să plângă încet.

— Lasă-l în pace!

O mână îl apucă de braț. Tobias se desprinse dintr-o mișcare, o împinse pe femeie ușor la loc în iarbă și se duse la băiat.

— Să nu te miști de-aici! spuse pe un ton exagerat de amenințător. Și nu cumva să mă ataci încă o dată că te bat de uiți și cum te cheamă, băiete!

De fapt îi părea rău de băiat. El de fapt nu făcuse nimic altceva, decât să-și apere mama, despre care credea că era amenințată. Dar asta nu schimba cu nimic faptul că reprezenta un *pericol.* În ciuda celor șase, șapte ani, învățase deja să se lupte.

Aruncă o ultimă privire amenințătoare spre băiat, apoi se întoarse repede la femeie și îngenunche lângă ea, însă în așa fel, încât să nu-l scape din ochi nici pe băiat.

Femeia zăcea întinsă pe o parte, cu ochii închiși, dar era conștientă. Nu se simțea bine, după cum o dovedeau respirația neregulată și anevoioasă și fruntea ei fierbinte. Tobias aruncă o privire rapidă spre băiat – nu se mișcase din loc, îi urmărea însă bănuitor orice mișcare –, apoi se aplecă spre femeie și o întoarse cu grijă pe spate. Pielea îi era fierbinte și uscată și inima îi bătea atât de tare, încât Tobias îi simți bătăile precipitate prin rochie când o prinse de umeri. Oftă abia auzit și deschise o clipă pleoapele, dar Tobias nu era sigur dacă îl văzuse. Atacul scurt și disperat asupra lui părea să-i fi stors și ultimele puteri.

Văzu cu coada ochiului cum băiatul se ridicase, își reluă poziția cu fața la el și îi făcu semn insistent cu mâna să se apropie.

— Ajută-mă!

Băiatul se apropie ezitând, însă părea să priceapă în sfârșit că Tobias nu voia să-i facă rău mamei sale, așa că după alte câteva clipe îl ajută să o așeze pe femeia febrilă într-o poziție mai confortabilă pe iarbă. Tobias regretă acum că nu-și luase lucrurile. Nu avea nici ce să-i pună sub cap și cu atât mai puțin ceva care să-i astâmpere durerile.

Și ce dureri avea! Buzele îi erau vineții și îi tremurau și, în

ciuda luminii difuze, Tobias văzu că pielea îi era palidă ca a unei moarte. Obrazul îi era acoperit de perle mici de transpirație și, când privirea îi coborî de-a lungul rochiei, văzu că încă mai sângerează. Se simți neajutorat. Era preot, nu medic.

— Avem… nevoie de ajutor, bâigui el. Locuiește cineva pe-aici, prin apropiere, în pădure?

Băiatul scutură din cap și tăcu.

— Atunci fugi în sat, spuse Tobias. Spune ce s-a întâmplat. Să trimită o căruță. Aveți doctor în sat?

Ce întrebare stupidă. Băiatul îl privi într-un fel care-i dădu de înțeles lui Tobias că nici nu știe ce e acela *doctor.*

— Dar sigur aveți moașă, spuse Tobias. Du-te și adu-o! *Fugi!*

Cu toate că strigase ultimul cuvânt, băiatul nu se clintea din loc. Privirea i se muta într-una de la Tobias la chipul mamei lui.

— Ce mai aștepți? întrebă Tobias aspru. *Du-te odată!*

Pentru prima dată îl auzi pe băiat spunând:

— O veți omorî.

— Ce prostie! se răsti Tobias la el. Va muri dacă nu facem nimic, înțelege odată!

Băiatul era ca și încremenit. Numai buzele îi tremurau și lacrimile care-i curgeau acum pe obraz nu mai erau de la palmele pe care i le dăduse Tobias.

— Lasă-l. Are… dreptate.

Glasul femeii era stins, vorbele îi erau ca un ultim suflu. Tobias își ridică instinctiv privirea spre cer și începu o scurtă rugăciune.

— Lasă-ne în pace. Pleacă, șopti apoi femeia.

Tobias rămase atât de mirat, încât în prima clipă nici nu găsi cuvinte să răspundă. Privirea îi alunecă din nou asupra chipului tinerei femei. Nu era ușor să-i ghicească vârsta, pentru că era cel puțin la fel de murdară și de zdrențuroasă ca și băiatul, dar vocea îi părea tânără, cu toate că febra o făcea să se bâlbâie, iar dinții îi erau frumoși și de un alb aproape impecabil. Nu putea avea mai mult de douăzeci de ani, se gândi îngrozit.

— Pleacă! spuse femeia încă o dată, văzându-l că nu reacționează. Privirea îi scăpăra. Inspira cu greutate – fiecare gură de aer era însoțită de un fel de horcăit –, și Tobias văzu

cum un spasm rapid și violent îi scutura trupul sleit de puteri. Încercă să-i estimeze greutatea, dar în același timp își dădu seama că nu ar fi fost în stare să o care până în sat. Nu era un bărbat prea puternic.

— Vrei să mori? o întrebă cu toată seriozitatea. Pentru că asta se va întâmpla dacă nu te ducem la cineva care să te ajute.

— Nu se moare așa ușor, răspunse femeia. Strânse din dinți, trase încă o dată adânc aer în piept, încercă apoi din nou să se ridice și chiar reuși. Dar căzu imediat înapoi și se chirci de durere.

— Femeie proastă! spuse Tobias furios. Ar trebui să te las să mori, așa cum ți-ai omorât și tu copilul!

Își ridică cu greu capul și îl privi. Fața îi era răvășită de durere, dar ochii îi scăpărau.

— Despre ce vorbești? întrebă ea. N-am omorât pe nimeni. Am... am crezut că vrei să ne faci rău. De aceea te-am atacat. Mi-a fost frică.

— Nu minți! Tobias arătă spre rochia plină de sânge, apoi în direcția din care venise. Am găsit copilul. Și ți-am văzut băiatul stând de strajă pe pod ca să nu vă vadă nimeni!

Nu era decât o prezumție, dar se pare că era destul de apropiată de adevăr, pentru că privirea femeii scăpără scurt și temător. Era privirea păcătoasei dovedite, pe care o văzuse de atâtea ori în viața lui. Însă atunci femeia își mișcă iarăși buzele cu îndârjire și încercă din nou să se ridice. De data aceasta reuși.

— Și dacă? se tângui ea. Ce-ți pasă?

În prima clipă Tobias rămase prea mirat ca să mai poată spune ceva. Dar atunci pricepu că nici ea, nici băiatul nu-l văzuseră cum se apropiase de râu. Probabil că le ieșise prima dată în cale când începuse să-i urmărească pe drumul spre pădure – iar el nu purta decât cămașa pe care o avusese pe dedesubtul straielor călugărești, era desculț și ud leoarcă. Cum să fi știut cine era?

— Să zicem că mi-ar păsa, spuse el pe ocolite. Fie și numai pentru că *oricărui* creștin ar trebui să-i pese când o femeie își omoară pruncul!

În privirea ei citi înverșunare.

— Nu l-am omorât, pretinse ea. S-a născut mort. Eram... pe drum spre oraș când au început durerile. Întreabă-l pe fiul meu,

el poate să confirme. Copilul s-a născut mort.

— Și atunci te-ai gândit să-l arunci în râu? insistă Tobias. Nu te cred. Și chiar dacă te-aș crede – să arunci un copil așa nu e cu mult mai bine ca a-l omorî. Nu te-ai gândit măcar la sufletul lui? Ar fi trebuit îngropat. Ar fi trebuit să capete împărtășania, ca Domnul să se îndure de sufletul lui.

— Sufletul lui… Glasul femeii trăda amărăciune și o sclipire necruțătoare și înfricoșătoare se ivi în privirea ei. Nu avea suflet.

— Nu mai păcătui și mai mult, femeie, spuse Tobias cu seriozitate. Știi că poate vei muri. Vrei să-ți încarci conștiința pe lângă crimă și cu blasfemie?

— Blasfemie? râse într-un fel nerușinat, de parcă ar fi făcut o glumă obscenă. Ce știi tu despre blasfemie? Ce vrei de la noi? Lasă-ne în pace! Nu e treaba ta!

— Poate totuși este, răspunse Tobias încet. Cum te cheamă, femeie?

Ea îl privi o clipă iritată, apoi răspunse cu un fel de îndărătnicie:

— Greta. Acesta e fiul meu Friedrich. De ce întrebi?

— Pentru că vreau să știu pentru cine mă rog, Greta, răspunse Tobias. De ce ai omorât copilul? Știi că e păcat de Dumnezeu să curmi o viață de om.

— Ești… popă? întrebă Greta bănuitoare.

Glasul îi deveni mai ferm, părea să-și revină văzând cu ochii.

— Și dacă aș fi? întrebă el.

— Nici asta nu mai schimbă nimic, răspunse ea.

Dintr-odată, glasul îi deveni aspru, dușmănos și Tobias nu-și putea explica de ce. Tuși, dar când întinse mâna spre ea, tânăra îl lovi și i-o dădu la o parte și se răsti la el.

— Ai ajuns prea târziu, Sfinția Ta! spuse ea. Dintr-odată începu să țipe: Da! Du-mă în sat! Du-mă să mă judece! Să mă azvârle în pușcărie sau să mă spânzure, dar scutește-mă de vorbele tale de duh! Ești inchizitorul care a fost trimis, nu-i așa? Ce crezi că mai poți schimba acum? Ai ajuns prea târziu! Ar fi trebuit să vii acum un an ca s-o trimiți pe vrăjitoare să ardă pe rug. Acum nu mai ai cum să lupți împotriva puterii diavolului.

Înverșunarea ei teribilă îl surprinse și îl înfricoșă pe Tobias. Se simțea neajutorat, acuzat de o femeie simplă, în timp ce el ar fi trebuit să fie acuzatorul. Simțea că furia ei era adevărată și nu

doar isteria unei păcătoase muribunde care cerea socoteală destinului dându-și seama că împărăția cerului îi va rămâne închisă.

— Ce vrei să spui? întrebă el tulburat.

— Ce vreau să spun? Tuși din nou, duse mâna la piept și respiră adânc de câteva ori înainte de a continua. Vorbea acum ceva mai încet, dar numai pentru că respira greu, nu pentru că i s-ar fi risipit furia. Da, am omorât copilul! spuse ea cu îndârjire. Și l-am aruncat în râu, să putrezească acolo, dacă vrei să știi! Mă întrebi de sufletul lui? N-avea!

— Taci! porunci Tobias cu asprime. Își făcu instinctiv semnul crucii. Nu mai păcătui!

Femeia râse, dar râsul ei sună ca un strigăt.

— N-a avut niciodată suflet, stărui ea, pentru că nu era o creatură a lui Dumnezeu, ci un bastard al diavolului! Aș fi păcătuit dacă l-aș fi lăsat în viață. Vrei să-l îngropi în pământ sfânt? Atunci du-te, ia-l și îngroapă-l și ai să vezi că pământul se acrește acolo unde zace el și plantele putrezesc. Și nu e vina mea! O, nu, sigur că nu! Eu le-am prezis. Le-am spus să alunge această făptură diavolească. Luați foc și smoală și dați-i foc, le-am spus, dar niciunul nu m-a ascultat!

Tobias deveni dintr-odată atent.

— Despre ce vorbești? întrebă el.

— Despre ce vorbesc? Despre vrăjitoare! Despre această femeie trimisă de diavol, care ne-a vrăjit pe toți! Ne-a stricat pe mine și pe bărbatul meu și… pe acest fruct al diavolului pe care l-am scos din pântece! Și are să-i ducă și pe ceilalți la pieire!

Tuși din nou și se chirci sub un nou val de durere, iar Tobias înțelese că avea să moară și că sufletul îi era pierdut. Încercă zadarnic să simtă măcar o urmă de furie. Ce făcuse ea era păcat de moarte, dar nu avea el chemarea să o judece. Nu o mai avea. Femeia urma să stea în curând față în față cu Creatorul, așteptând îndurarea Lui. Întinse mâna și o atinse încet pe umăr. De data aceasta tânăra nu se feri.

— Nu mai vorbi așa, copila mea, spuse el cu blândețe. Febra îți întunecă mintea. Nu mai știi ce spui. Roagă-te lui Dumnezeu să te ierte. Dacă vrei, adăugă el după o ezitare abia perceptibilă, o fac eu pentru tine.

Voi să-și împreuneze mâinile pentru rugăciune, dar femeia se ridică brusc încă o dată și îl prinse cu putere de braț.

— Nu face asta, spuse ea. Pe mine nu mă mai poate ajuta nimeni. Nu ai face decât să te murdărești, dacă încerci. Trebuie să plătesc pentru ceea ce am făcut. E bine așa. Nici n-aș fi vrut să fie altfel.

Tobias se eliberă cu delicatețe din strânsoarea ei, întinse încă o dată mâna și atinse cu degetul arătător și cu mijlociul mâinii sale drepte fruntea femeii.

— *In nomine patris, et fil…*

Femeia scoase un răcnet ca de durere, îi lovi brațul drept îndepărtându-l și se târî cu spatele câțiva pași mai departe de el. Fața îi era schimonosită, de parcă ar fi atins-o cu un fier înroșit în foc.

— *Nu mă atinge*! urlă ea. Sunt blestemată și toți care mă ating sunt sortiți pieirii!

Delira. Tobias își dădu seama că acum totul avea să se petreacă foarte repede. Febra și moartea care se apropia începuseră să-i întunece mintea, așa că nu mai știa ce spune sau ce face. Tobias se ridică.

— Mă duc repede în sat să chem un ajutor, spuse el, adresându-se mai mult băiatului decât Gretei. Dar o să dureze – o oră sigur, dacă nu mai mult. Ai grijă de ea până atunci.

Băiatul dădu din cap surescitat. Ochii îi erau întunecați de spaimă când îngenunche lângă mama lui și îi apucă mâna. Tremura.

— Nu-ți fie frică, spuse Tobias. Nu va păți nimic. Fug cât de repede pot!

— Nu!

Vocea Gretei fusese surprinzător de fermă și, când deschise ochii, privirea îi era din nou limpede. Probabil doar un ultim moment de grație, își spuse Tobias îndurerat. Cu toate că știa cât de prețioasă ar putea fi fiecare clipă, se lăsă încă odată în genunchi lângă ea și îi luă cealaltă mână. Poate această atingere era ultima alinare de care avea parte în viața pământească.

— Te rog nu pleca, îl imploră Greta.

— Dar nu pot să fac nimic pentru tine, răspunse Tobias cu seriozitate. Vei pierde tot sângele sau vei muri din cauza febrei. Asta vrei?

— Nu mor, răspunse Greta încet. Și dacă totuși mor, atunci… atunci e voia lui Dumnezeu.

— Voia lui Dumnezeu nu e să renunțăm, răspunse Tobias. E păcat să nu lupți pentru viață.

— Mă... mă vor omorî, spuse Greta. Au să mă ucidă când vor afla ce am făcut. Ai... ai dreptate. Am omorât copilul. L-am înecat. Dar a trebuit să o fac. A fost... a fost un copil al diavolului, crede-mă, și eu... eu mai am încă doi copii.

Tobias îl privi surprins pe băiat.

— Băiatul nu e singurul tău copil?

— Mai are... încă o soră, răspunse Greta. Au fost trei, dar... unul a murit acum două ierni. A degerat. Bărbatul meu a fost bolnav și n-a putut lucra și nu... nu ni s-a îngăduit să tăiem lemne – contele nu ne-a lăsat – și atunci a degerat.

Ochii i se umplură de lacrimi și îl strânse de mână atât de tare, că îl duru.

— Mă vor omorî, dacă-i aduci, spuse încă o dată. Theowulf mă urăște de ani de zile. Nu... nu așteaptă decât un prilej să mă judece.

— Nu pot să te las să mori aici, spuse Tobias apăsat. Dar îți promit că voi avea grijă să fii judecată drept.

Greta nu mai răspunse. Dar îi aruncă o privire pe care Tobias nu reuși să o înfrunte. Credea că el nu înțelege? Nu era prima dată când se afla în fața unei femei care-și omorâse pruncul din disperare. Viața oamenilor simpli era aspră, atât de aspră, încât începea să se întrebe de ce Dumnezeu îngăduie să li se întâmple toate acestea celor care și așa sunt sărmani.

Alungă aproape speriat acest gând și își desprinse mâna din strânsoarea ei.

— Cine este acest Theowulf, de care vorbești? o întrebă.

— E țiitoarea lui! rosti Greta plină de ură. El a adus-o pe vrăjitoare în sat! El e vinovat de toate! Înainte de a veni ea, toate erau la locul lor. Dar odată cu ea a venit și dracul! Ea e vinovată de toate! Ea e de vină că am născut acest copil al Satanei! Dacă vrei să pedepsești pe cineva, atunci pedepsește-o pe ea!

— Îți promit că ți se va face dreptate, spuse el încă o dată. Ai cuvântul meu. Dacă aici trăiește cu adevărat o vrăjitoare – și *dacă* e vinovată de soarta ta, atunci *ea* e cea care va fi pedepsită, nu tu.

Vorbea foarte serios. Nu știa încă nimic despre Buchenfeld

și despre presupusa vrăjitoare, care de un an de zile își făcea de cap în satul acela – și în sinea lui se și îndoia de existența ei –, dar de femeia din fața lui îi era milă. Delira, slăbită și scuturată de spasme și febră cum era, dar asta nu însemna că *minte.* Poate nu era ucigașă, ci doar atât de confuză, că nici nu putea fi găsită vinovată pentru ceea ce făcuse.

— Acum mă duc să aduc ajutoare, spuse el. Îi zâmbi încurajator. Mai târziu, când te faci bine și ești din nou în puteri, rostim o rugăciune și vorbim despre toate acestea.

Tobias zâmbi încă o dată și se aplecă să o mângâie pe obraz, timp în care îl scăpă din ochi pe băiat, care folosi prilejul să pună mâna pe o piatră și să-l lovească pe Tobias cu toată puterea în tâmplă.

Acesta se prăbuși cu un icnet la pământ, își duse mâinile la cap și se chirci de durere. Nu-și pierdu cunoștința, dar i se făcu negru înaintea ochilor și durerea fu atât de puternică, încât i se făcu rău.

Ca din depărtare auzi cum băiatul îi spunea ceva mamei sale, iar ea îi răspundea cu asprime, apoi zgomotele se estompară și într-un târziu el își pierdu totuși cunoștința.

Nu putea să fi zăcut foarte mult timp inconștient, pentru că, trezindu-se, auzi zgomot de pași care se îndepărtau. Deschise ochii gemând, duse mâna la cap și simți sânge cald pe obraz. Încercă să se îndrepte, reuși la a doua sau a treia încercare și își trase genunchii pe lângă corp, ca să-și sprijine pe ei fruntea. Umbrele pădurii începuseră un dans dement în jurul lui și amețeala îl copleși din nou, pentru o clipă, mai rău și mai chinuitor decât durerea violentă de cap.

Părintele Tobias rămase mult timp în poziția aceasta și, când durerea și amețeala începuseră să dispară, pașii Gretei și ai băiatului nu se mai auzeau de mult.

Se ridică cu greutate, se sprijini de trunchiul unui copac și își șterse cu dosul palmei sângele din ochi. Se simțea slăbit. Genunchii îi tremurau și el simțea că amețeala s-ar reinstala de îndată ce ar fi făcut vreun efort, așa că renunță imediat la gândul de a-i urmări pe cei doi. Nici nu prea avea chef, în starea în care era, să se lupte cu o femeie pe jumătate moartă și cu un copil posedat de diavol.

Drumul înapoi la râu i se păru mult mai lung decât la venire. Mersul îl obosea. Țeasta îi vibra la orice pas, de parcă ar

fi stat să explodeze. Ochii îi ardeau din cauza luminii, și sângele de pe obraz începea să i se usuce, așa că pielea i se întinse stând să crape.

Și, cu fiecare pas cu care se îndepărta de pădure, devenea tot mai furios.

Mai puțin însă pe această femeie, care poate nu era decât înnebunită de frică sau pe fiul ei, care nu făcuse nimic altceva, decât să-și apere mama, ci mai mult pe sine însuși, că se lăsase anihilat în chip atât de jalnic de cei doi.

Împleticindu-se de slăbiciune și de durere, ajunse la pod, se lăsă neîndemânatic să alunece pe dâmbul care ducea la mal și intră până la genunchi în apă. Evită să-și privească chipul reflectat în apă, pentru că presupunea, pe bună dreptate, că nu i s-ar fi oferit o imagine impunătoare, ci se lăsă în genunchi și își cufundă fața în apă.

Se spălă bine pe față și pe cap și își trecu vârfurile degetelor pe la tâmplă.

Atingerea îl duru, dar îi și dovedi că nu e decât o rană superficială. Cu toate acestea, o curăță bine, la fel și zgârieturile de pe braț și nenumăratele julituri de la picioare, pentru că nu voia să se lase cuprins de febra aceea nenorocită și inutilă pe care i-o declanșase băiatul. Abia când se asigură că făcuse tot ce îi stătea în putință, se îndreptă de spate și se întoarse prin râu până la locul în care își lăsase rasa călugărească și bocceaua cu bunurile sale. Și copilul mort.

Nu mai era.

În prima clipă fu atât de șocat, încât nu-și crezu ochilor. Privi surprins în toate părțile, cercetă malul și povârnișul, privi chiar și în râu.

Copilul nu mai era. Cineva trebuie să-l fi luat.

Capitolul 2

Se făcuse ora prânzului când ajunse la Buchenfeld. Distanța de la râu până în oraș se dovedi mult mai mare decât crezuse. În afară de asta se poate să-și fi supraestimat propriile puteri sau să fi subestimat gravitatea rănii; de vreo patru, cinci ori fusese nevoit să se oprească pe drum, pentru că i se făcuse rău sau amețise, și o dată îi fusese atât de rău, încât avu senzația că o să vomite.

Tobias se blestemă tacit pentru iresponsabilitatea sa. Furia oarbă cu care îl atacase băiatul ar fi trebuit să-i fie de învățătură. Când se apropie de oraș, începu să se simtă ceva mai bine. Umbra i se scurtase și el socoti că trebuie să fi fost aproape vremea prânzului. Aerul scăpăra printre casele sărăcăcioase și Tobias nu văzu țipenie de om când intră pe poarta orașului. Buchenfeld părea un oraș mort. Domnea o liniște pe care avea să o remarce de mai multe ori și pentru care abia mult, mult mai târziu avea să găsească o explicație înfiorătoare.

Momentan doar îl irita.

Buchenfeld era o localitate mică – dar nu *atât* de mică, cum se așteptase. În spatele valului de pământ întărit cu piloni, care împrejmuia orașul în locul unui zid, se ridicau cu siguranță vreo zece duzini de case, majoritatea colibe mici din lemn, cu acoperișuri joase, acoperite cu paie; doar puține erau construite din piatră. Deasupra lor se ridicau mai multe clădiri cu două etaje, una dintre ele cu un turn impozant, care arăta din depărtare ca o mare Casă a Domnului. Dar nu era biserică. Turnul nu era pentru clopote, ci de apărare, și, privită mai de aproape, construcția părea o cetate, construită de cineva căruia fie îi lipsise timpul, fie mijloacele de a o duce la bun sfârșit.

În general, Buchenfeld oferea o priveliște bizară, nu numai pentru că era după toate aparențele o localitate fără o Casă a Domnului. (Dar unde se rugau atunci oamenii Dumnezeului lor?) Poarta prin care păși pater Tobias era făcută doar dintr-un cadru, în care rugineau patru balamale de fier. O parte a străzii care ducea pe acolo drept spre turnul de apărare din centrul orașului era pietruită, cu o măiestrie care îl surprinse pe Tobias, căci ar fi putut trece oricând drept una dintre străzile Lübeckului. Dar o altă parte a drumului era plină de noroi întărit, călcat în picioare și prăfos, care pe timp de ploaie pesemne se

transforma în mlaștină.

Și orașul *duhnea.*

Îl păli un miros de cămine murdare, de dejecții umane și animale, de sudoare și boală. Cunoștea toate acestea. Dacă îi rămăsese ceva în memorie din orașele în care trăise, atunci acesta era *mirosul.* În prima clipă crezu că e din cauza lui: pentru că stătuse câteva zile sub cerul liber, percepea acum atât de puternic duhoarea orașului.

Dar nu acesta era adevărul. Nu era pentru prima dată când se întorcea după o călătorie îndelungată într-un oraș – și Buchenfeld nici măcar nu era un oraș adevărat, ci doar o localitate măruntă, despre care i se spusese că nu are nici o mie de suflete. Într-un oraș precum Lübeckul, în care trăiau laolaltă mult mai mulți oameni și își deșertau în stradă gunoaiele și dejecțiile, o asemenea duhoare era explicabilă – dar aici?

Părintele Tobias rămase pe loc și privi în jur. Un vânt ușor adie pe deasupra zidului jos al orașului și îi răvăși părul; ciudat era că nu îndepărtă mirosul. Lui Tobias i se păru, dimpotrivă, că îl *aduce.*

La aceasta se mai adăuga și liniștea prevestitoare de rău. Nici măcar vântul, pe care îl simțea pe obraz și care mirosea a putregai, nu provocase nici cel mai mic zgomot. Era o liniște ca într-un oraș al morților. Nimeni nu se arăta printre case, nicio umbră nu apărea la vreo fereastră, nimeni nu veni să-l salute sau măcar să se zgâiască la el din curiozitate, și asta cu toate că trebuie să-i fi fost remarcată prezența, deoarece între râu și localitate nu era nimic care să-l fi putut ascunde privirilor. Tobias își aminti ce spusese Greta despre Buchenfeld și îl trecu un fior. Poate totuși nu delirase chiar așa cum crezuse el.

Porni mai departe, cu reținere, neștiind încotro s-o apuce. *La asta* nu se gândise – și în definitiv de ce? Nu venise din proprie inițiativă, ci pentru că fusese *chemat.* Așa că ar fi trebuit să fie și întâmpinat cum se cuvine, la urma urmei era un onorabil călugăr dominican. Nu putea nici măcar să întrebe de primar, nimeni nu era pe stradă și, dintr-un motiv sau altul, îi displăcea gândul de a fi nevoit să bată la ușa vreunei colibe și să întrebe de drum.

Așa că o apucă spre centru. Într-una din clădirile mari de piatră avea să găsească ce căuta.

Capul începu din nou să-l doară, și lumina soarelui îi ardea

în ochi. Își întoarse capul într-o parte, clipind des, și își continuă drumul cu pași mari.

Dintr-odată, ușa uneia dintre clădirile de piatră se deschise și un bărbat scund, îmbrăcat cu straie ponosite, păși afară. Avea o chelie împrejmuită de o coroană subțire și îmbâcsită de păr cărunt și soios și un obraz rotofei, care lucea ca șoriciul de pe slănină. Deasupra ochiului drept avea un neg oribil, plin de sânge uscat, de parcă ar fi încercat să îl rupă sau să îl taie.

Nu ieșise să-l întâmpine pe părintele Tobias, deoarece se oprise din mers când îl observase și schițase în prima clipă o strâmbătură de surprindere. Tobias văzu că avea în mâna stângă ceva, ce încerca acum să ascundă repede la spate, și, preț de o clipă, păru nehotărât, dacă nu era mai bine să se întoarcă în casă și să se prefacă a nu-l fi văzut pe vizitatorul neașteptat. Dar privirile li se intersectaseră deja. Mâna grasului se mai mișcă la spate, de parcă și-ar fi vârât repede ceva sub curea, apoi se strădui să-și compună un zâmbet lunecos și se apropie cu pași mici și tropotiți. Nu spuse nimic, își plecă doar capul într-o parte și îl privi pe Tobias întrebător.

Situația i se păru lui Tobias tot mai absurdă. Era atât de confuz și de neajutorat, încât în primul moment nici nu-și găsi cuvintele. Nu știa ce așteptase – o astfel de întâmpinare, în orice caz, nu. În cele din urmă își drese exagerat de mult glasul și schiță un gest de salut cu capul – foarte atent, ca să nu provoace un nou atac de durere violentă dinspre tâmplă.

— Ziua bună vă doresc, începu el anevoios.

Grasul îi răspunse tot plecându-și capul. Cu stânga tot trebăluia pe la spate.

— Părinte?

— Numele meu este Tobias, răspunse el. Părintele Tobias. Primarul orașului dumneavoastră mă așteaptă. Am fost trimis de abatele mănăstirii dominicane din Lübeck pentru…

— Ați venit să ardeți pe rug vrăjitoarea?

Obrazul grasului se lumină într-un fel care îl îndârji pe Tobias să-l disprețuiască.

— Sunt inchizitorul după care ați trimis, răspunse el glacial. Dacă și cine va fi ars pe rug, se va hotărî după *interrogatio.*

Dacă grăsanul remarcase răceala din vorbele lui Tobias, atunci o ignoră cu măiestrie. Dar își pierduse stilul flegmatic – se apropie doi, trei pași, își scoase în sfârșit mâna stângă din

pantaloni și cu cealaltă dădu să apuce bocceaua lui Tobias. Acesta strânse și mai tare săculețul mic de in, iar grăsanul nu își continuă mișcarea. Dar văzu zâmbetul subțire și disprețuitor care i se așternu pentru un scurt moment pe buze.

— Cred că sunt așteptat, răspunse el înțepat. Poate sunteți așa de amabil să mă duceți la primarul vostru.

— Primarul? Grasul râse, de parcă Tobias ar fi spus o glumă bună, și trase din nou de bocceaua acestuia. N-avem așa ceva pe aici.

— Dar mi s-a spus…

— Dacă aveți vreo întrebare sau vreo dorință, părinte, puteți să-mi spuneți mie liniștit. Mi se spune Bresser.

Tobias se strădui o clipă să-și amintească. Dar Bresser în mod sigur nu era niciunul dintre numele care-i fuseseră rostite. Și nici din cele la care se făcuse referire în scrisoare.

— Dar vă rog să intrați, părinte, continuă Bresser. E greu să porți o discuție în stradă. Și mi se pare că arătați… cam obosit, dacă mi se îngăduie să spun. A fost obositoare călătoria?

Tobias murmură un răspuns, pe care el însuși nu-l înțelese, cu atât mai puțin grasul, și cedă în sfârșit solicitării degetelor bondoace și soioase. De fapt, se bucura să scape în sfârșit de povara aceea: sfoara groasă de care era legat sacul care îi atârna pe umăr îi tăiase dureros pielea și, cu toate că săculețul de in nu conținea decât niște scrieri, o pâine și câteva lucruri de care avea nevoie pentru îndeplinirea misiunii sale, începuse să-i simtă neplăcut greutatea pe ultima bucată de drum. În timp ce cobora de pe pavajul străzii urmându-l pe Bresser, privirea îi căzu din nou asupra celeilalte clădiri. Acum, de aproape, i se păru și mai amenințătoare și mai inexpugnabilă decât din depărtare. Tobias nu-și putea explica sentimentul. Era un sentiment asemănător celui pe care-l avusese în pădure. Acesta era un loc malefic, fără Dumnezeu. Un loc de care era mai bine să se țină departe. Întrebă ezitând:

— Clădirea aceasta – ce e?

Grasul se opri și îl privi cu ochii săi mici ca de porc.

— E a lui Theowulf. Acolo locuiește când vine în oraș.

„Theowulf? Acesta era numele, pe care…”

— A contelui, continuă Bresser, când sesiză expresia interogativă de pe chipul lui Tobias. Făcu un gest amplu cu mâna. Contele Theowulf. Lui îi aparține ținutul, cât vedeți cu

ochii, și pădurea prin care ați trecut.

— Și orașul?

— Pământul pe care se află – nu, răspunse Bresser misterios.

Apoi își continuă drumul repede, astfel încât Tobias ar fi trebuit să-l strige ca să-i mai pună și alte întrebări. Păși aplecat prin ușa joasă, o deschise larg, împingând-o cu cotul, și dispăru în întunericul din spatele acesteia.

— Veniți, Sfinția Voastră. Aici în casă e ceva mai răcoare. Poruncesc să vi se aducă îndată ceva de băut și de mâncare. Trebuie să fiți obosit de pe drum.

Înăuntru era într-adevăr mai răcoare decât în arșița amiezii. În afară de asta, nu duhnea a putregai, ci mirosea ușor a stătut, ca într-o casă, după o iarnă lungă, înainte de a fi fost încă deschise ferestrele.

Părintele Tobias nu văzu mare lucru; ușa era, ce-i drept, deschisă, dar era așa de îngustă, încât și o siluetă subțire ar fi ocupat-o cu totul și ar fi acoperit puținele raze de soare care ar fi pătruns prin ea. Oricum, reuși să vadă că se afla într-un hol mic, care ducea spre alte trei uși. În partea dreaptă se aflau niște trepte fără balustradă, înguste și foarte abrupte, care duceau spre etajul superior. Încăperea era foarte joasă; dacă și celelalte camere erau la fel, atunci nu se va putea mișca în casa asta decât aplecat. Grinzile de sub tavan nu erau nici îmbrăcate, nici sculptate și locuitorii acestei case nu-și dăduseră nici măcar osteneala de a vărui pereții. Casa părea pustie; nu atât dărăpănată, cât *nelocuită*, de parcă ar fi stat goală multă vreme.

Această impresie se întări când Bresser se grăbi să ajungă înaintea lui Tobias la ușa din fundul holului și o deschise larg.

În spatele acesteia se afla o cameră surprinzător de mare, dar la fel de joasă. Era invadată de razele luminoase ale soarelui, care pătrundeau prin două ferestre mari, ale căror rame erau acoperite de hârtie galbenă cerată, dar nu dezvăluiau decât pereți goi de piatră, un tavan grosolan și podele nefinisate de lemn, care pârâiau și scârțâiau sub greutatea lui Tobias. Mobilierul era compus doar dintr-o masă, dintr-o bancă netapisată, două scăunele joase și o ladă uriașă.

Tobias era nedumerit. Nu ar fi așteptat sau cerut cine știe ce lux – dimpotrivă: chilia sa de la mănăstirea din Lübeck era mobilată mult mai spartan decât camera aceasta. De fapt ar fi

trebuit, din contră, să se bucure că a întâlnit într-o asemenea clădire un locatar cu un asemenea stil modest de viață. Dar numai bucuros nu era. Această casă era… ciudată. O casă ciudată într-un oraș ciudat; și cu un locuitor deosebit de ciudat.

Bresser îl conduse la banca de lângă fereastră și îi așeză bocceaua pe masă.

— Așezați-vă, părinte, spuse el. Odihniți-vă puțin să vă mai alungați osteneala. Am s-o trimit imediat pe nevastă-mea să vă aducă mâncare și băutură.

— Nu vă deranjați, om bun, spuse Tobias, dar se lăsă recunoscător pe bancă. Nu sunt flămând.

— Nu se poate, îl contrazise Bresser. Sigur că sunteți flămând. Unde ați înnoptat, dacă mi-e îngăduită întrebarea?

— În pădure, răspunse Tobias. La un cărbunar și soția lui care…

— Îi cunosc pe amândoi, îl întrerupse gazda. Și cunosc și drumul de la casa lor până aici.

— Nu sunt decât câteva ceasuri.

— Un marș de o zi bună, vreți să spuneți, îl corectă Bresser. *Trebuie* să fiți flămând.

Tobias oftă – dar nu-l mai contrazise, ci ridică doar resemnat din umeri și privi cum grasul se întorcea pe picioarele lui scurte și părăsea încăperea. O secundă mai târziu îl auzi strigând afară, destul de iritat, după o femeie pe nume Maria.

Dominicanii nu disprețuiau o masă bună. Nimeni nu presupunea în mod serios că un purtător al veșmintelor monahale ar fi într-adevăr nepretențios. Și chiar cei mai săraci se coalizau într-o stranie conspirație când era vorba de cineva care renunțase la plăcerile lumești, pentru a-i furniza totuși câte una sau alta dintre ele. Lui Tobias chiar nu-i era foame – dar pe de altă parte, își spunea că grasul avea într-adevăr dreptate: drumul fusese destul de lung și trupul său avea nevoie de o revigorare, indiferent dacă îi era foame sau nu.

În timp ce aștepta întoarcerea grasului și a soției acestuia, probabil la fel de grasă și de slinoasă, privi pe fereastră și încercă să-și limpezească sentimentele pe care i le stârnise sosirea la Buchenfeld. Nu era sigur dacă nu era vina lui: în definitiv avea un drum lung în urmă, un eveniment care-i pusese în pericol viața, dar măcar fusese o întâmplare palpitantă, era obosit și epuizat și, în plus, mai fusese și rănit.

Într-o asemenea stare, poate și sfânta Romă i s-ar fi părut stranie.

Prin fereastra în fața căreia stătea putea vedea o parte din clădirea cu turn învecinată și din nou îi sări în ochi ce sumbră și amenințătoare era. Pietrele erau de fapt niște stânci imense, care fuseseră cioplite fiecare în parte să se potrivească și așezate una peste alta fără mortar; o tehnică ce nu se mai folosea de mult. Multe din lucrurile vechi și bune se pierduseră. Trăiau vremuri grăbite, gândi Tobias, în care se schimbau multe. Științele se aflau în plin progres și nu trecea anul fără vreo invenție nouă și uimitoare și fără vreo descoperire nouă și surprinzătoare. Câteodată, această schimbare amețitoare a lumii – și înainte de toate, a înțelegerii lumii de către *oameni* – îl înfricoșau foarte tare pe părintele Tobias.

Un zgomot dinspre ușă îl readuse la realitate. Tobias își ridică privirea și văzu o femeie de vreo patruzeci de ani, obidită, cu mâini subțiri și păr cărunt, care apăruse în ușă cu o tavă de lemn. Pe tavă se aflau o carafă de staniu acoperită și un pahar, o pâine, brânză și o farfurie curată, pe care se afla o bucată aburindă de carne de porc prăjită. Tobias se întrebă surprins cum reușise să pregătească mâncarea în timpul atât de scurt de când stătea el acolo. Apoi își aminti de mâinile unsuroase ale grasului și că era tocmai amiaza – pesemne familia se afla în bucătărie la masă când sosise. Nicio vrăjitorie. Doar o coincidență.

Mirosul ispititor de carne prăjită îi stârni până la urmă foamea. Zâmbi recunoscător când Maria așeză tava în fața lui pe masă și fu nevoit să se abțină, pentru a nu se năpusti hămesit asupra bucatelor.

— Mâncați și potoliți-vă foamea, Sfinția Voastră, spuse Bresser în timp ce trecu de el și se duse la fereastră. Și nu vă fie rușine să mai cereți dacă nu ajunge. Avem destul.

Tobias își reprimă un zâmbet. Porția din fața lui ar fi fost de ajuns pentru cinci mese. Voia tocmai să facă un comentariu în sensul acesta, când Bresser puse mâna pe fereastra deschisă și se întoarse spre el.

— Dacă vreți, închid fereastra până mâncați. Ca să nu vă deranjeze așa de tare duhoarea.

Tobias îl privi surprins și pentru prima dată zâmbetul bărbatului nu i se mai păru artificial, ci adevărat.

— O, înțeleg, spuse el. Nu ați spus intenționat nimic, să nu jigniți pe nimeni. Dar nu e cazul. Și nouă putoarea asta ni se pare la fel de greu de suportat, ca și Sfinției Voastre. Chiar dacă ne-am obișnuit poate cu ea – nu că am avea de ales! adăugă el oftând.

— Dar ce este? se miră Tobias.

— Cloaca, răspunse Bresser. O veți vedea. Acum mâncați deocamdată. Putem vorbi între timp sau după aceea, cum poftiți.

Nevastă-sa desfăcu capacul carafei și turnă vin auriu și limpede în pahar. Tobias rosti o scurtă rugăciune, apoi luă cuțitul și tăie o bucată strașnică de pâine. Mai era caldă și mirosea atât de îmbietor, încât trebui să se abțină să nu își vâre o bucată întreagă deodată în gură. Bresser se așeză alături de el, iar Maria voi să-și ia și ea un scaun, când Bresser o alungă cu o privire poruncitoare din cameră. Preț de o clipă Tobias se gândi să o cheme înapoi și să-i spună că poate sta liniștită. Dar pricepu în același timp că nu-i făcea astfel niciun serviciu.

O vreme tăcură. Foamea lui Tobias se ascuți, de parcă primele îmbucături abia ar fi stârnit-o, și el se simțea sătul abia pe jumătate, când isprăvi bucata de carne și aproape jumătate din pâine. Ar fi putut să mai mănânce ușor încă o bucată, dar simți tot timpul privirile gazdei ațintite asupra sa și nu voia să lase impresia că și-ar găsi desfătarea în îmbuibare, așa că se mulțumi să mai rupă o bucată de pâine, pe care o înmuie în sucul rămas după friptură în farfurie, după care luă încă o înghițitură de vin ca să-și clătească gâtlejul. Apoi își trecu mulțumit dosul palmei peste gură și se lăsă pe spate.

— Mi-a pregătit o masă bună, spuse el. Mulțumesc. Nevasta dumitale e o bucătăreasă nemaipomenită, să-i spui asta din partea mea.

— Eu mulțumesc *Sfinției Voastre,* că a primit darul meu modest, răspunse Bresser cu un zâmbet lunecos. Din păcate, nu v-am putut servi cum se cuvine după rangul Sfinției Voastre.

Părea să aștepte un anume răspuns, dar Tobias nu avea chef să facă conversație. Se lăsă pe spate, închise ochii și savură pur și simplu, timp de cinci, șase bătăi de inimă, întunericul și tăcerea. Apoi se îndreptă din nou și îl privi pe Bresser.

— Deci, nu e nimeni care răspunde?

— V-am spus deja că am să mă ocup de toate nevoile Sfinției Voastre, părinte, și…

Tobias îl întrerupse cu un gest doar schițat, dar ferm.

— Dacă nu aveți primar sau șoltuz, cine a scris scrisoarea prin care am fost chemat aici? întrebă el.

— Verkolt, răspunse Bresser.

Tobias nu ar fi știut să spună exact de ce – dar dintr-odată avu senzația fără greș că abordase o temă care-i crea grasului disconfort.

— A fost… ca un fel de primar aici.

— A fost *ca un fel de* înseamnă ce, mai exact? insistă Tobias.

Bresser se mișca nervos încoace și încolo pe scaun.

— A murit, răspunse. El făcea toate muncile pentru conte, dacă înțelegeți.

Tobias aprobă din cap. *Credea* cel puțin că înțelege. Indiferent cine ar fi fost acest Theowulf, părea să domnească destul de dictatorial asupra orașului Buchenfeld. După toate aparențele, nu îngăduia în oraș nici sfat, nici biserică, ceea ce dovedea că e un om lipsit de frica lui Dumnezeu. El, Tobias, venise la Buchenfeld să cerceteze acuzațiile care i se aduceau unei femei din acest oraș; nu ca să verifice sfatul local. Acesta nu-l privea. Dar îl deranja. Nedreptatea îl deranjase dintotdeauna, cu toate (sau tocmai *pentru?)* că îi era foarte clar că trăia într-o lume, în care cuvântul *dreptate* putea să aibă diferite semnificații; ținea mereu de cine erai și unde te aflai.

Tobias alungă acest gând. Voi să se ridice, dar în acel moment capul îi fu străbătut de o durere înțepătoare, la care nu se așteptase, și nu se putu abține să nu scoată un geamăt de durere și să-și ducă mâna la tâmplă.

— Nu vă simțiți bine, părinte? întrebă Bresser îngrijorat.

Tobias ezită un moment. Se întreba de ce nu povestise nimic despre femeia din pădure și fiul ei. Minciuna – care nici nu fusese minciună, ci mai degrabă omisiune – îi trecuse așa de lin pe buze, că n-o putuse opri. Dar nu se transforma în adevăr dacă o întărea cu altă minciună.

Ezită încă un moment, apoi ridică din umeri și îi povesti lui Bresser povestea atacului; nu în întregime și nu cu toate detaliile jenante. Bresser ascultă fără o vorbă, dar cu o expresie tot mai întunecată pe chip.

— Băiatul v-a *doborât?* întrebă el sceptic după ce Tobias termină de povestit.

Tobias dădu din umeri și zâmbi ușor încurcat.

— Nu a făcut decât să-și apere mama, spuse el dintr-un impuls – și pentru el însuși destul de inexplicabil – de a-l apăra pe băiat.

Poate nu ținea așa de mult de ce se întâmplase, cât ținea de Bresser. Deja regreta că avusese ideea să-i spună. Bresser nu era omul căruia să i te destăinui. Nu-l agrea și nici măcar nu se simțea vinovat din cauza asta.

— Dar nu m-a rănit în mod serios, adăugă el.

Bresser făcu un gest agitat cu mâna.

— V-ar fi putut omorî, comentă el.

— Dar nu a făcut-o, răspunse Tobias; mai aspru decât intenționase. Și continuă pe același ton: Nu v-am spus toate acestea ca să vă stârnesc mila. O cunoașteți pe această femeie?

Bresser scutură atât de repede din cap, de parcă ar fi așteptat tocmai această întrebare.

— Nu, spuse apoi. Sunt multe femei în Buchenfeld care așteaptă copii. Dar niciuna dintre ele nu naște zilele acestea. Și nu e niciuna care să aibă un băiat, care să se potrivească cu cel descris de Sfinția Voastră. Zâmbi nedumerit. Trebuie să vă fi mințit.

— Da, oftă Tobias. Se poate. Sigur că din cauză că se temea foarte tare.

— Pe bună dreptate, spuse Bresser furios. Uciderea pruncilor nu e ceva ce să putem răbda aici. Contele are mare grijă ca legile Bisericii și ale împăratului să fie respectate. Trimit imediat câțiva oameni în pădure să o caute pe femeie.

„Nu o vor găsi”, gândi Tobias. Spuse cu voce tare:

— Așa să faceți. Dar porunciți-le s-o trateze cu blândețe. Se ridică. Poate sunteți acum așa de amabil să-mi arătați unde am să locuiesc, spuse el și se gândi că undeva, pe acest petic afurisit de pământ, ar trebui totuși să existe o Casă a Domnului.

Bresser îl privi ușor surprins, și Tobias se grăbi să adauge:

— Nu e decât amiaza, dar, ați avut dreptate, drumul a fost istovitor. M-aș odihni vreun ceas, înainte de a începe cercetările.

Bresser se ridică greoi.

— Puteți să locuiți aici. Am loc destul. Casa e oricum prea mare pentru mine și nevasta mea.

Părintele Tobias avu din nou acel sentiment de neliniște, pe care nu și-l putea reprima. Gândul de a locui în această casă nu-i plăcea. Era mare și călduroasă, dar era casa lui *Bresser,* și părintele Tobias pricepuse de mult că era adevărat ce se spunea: că în timp o casă dobândea câte ceva din trăsăturile stăpânului ei, se adapta caracterului acestuia, la fel cum, invers, îi și schimba pe oamenii care locuiau în ea. Dar nu protestă. Cu puțin noroc n-avea să stea mai mult de câteva zile; poate doar o singură noapte. Să arăți cu degetul pe cineva și să strigi: „vrăjitoare!” era una; s-o dovedești, era cu totul altceva. Tobias purtase îndelungi discuții cu abatele înainte s-o pornească la drum și petrecuse ceasuri întregi studiind rapoarte și protocoale ale unor cazuri asemănătoare. Multe procese intentate vrăjitoarelor se sfârșeau cu respingerea acuzațiilor și nu arareori acuzatorii sfârșeau prin a fi ei înșiși acuzați. Date fiind puținele indicii pe care le avea până în acest moment, acuzațiile îi păreau prea puțin plauzibile.

Nu, nu credea că va zăbovi mult timp în locul acesta. Așa că nu protestă, veni aplecat de după masă, își luă bocceaua și se lovi cu capul de tavan când făcu greșeala de a se ridica în picioare.

Bresser îl privi umil, de parcă ar fi vrut să se scuze că această casă e făcută pesemne pentru pitici, dar nu spuse nimic, ci se grăbi să ajungă la ușă – aproape că se împiedică de propriile picioare – pe care o deschise larg. Îl conduse pe Tobias pe scările înguste din hol spre etajul superior, ale cărui camere erau în mod surprinzător cu mult mai înalte decât cele de jos. Aici părintele putea sta drept în picioare și, cu toate că și aici totul era pustiu și prăfuit, cămăruța în care îl condusese Bresser îi păru mult mai frecventată decât cea de jos.

Era însă aproape goală: sub fereastra îngustă se afla un pat care nu prea arăta a fi confortabil, acoperit cu o pătură mizerabilă, lângă el un scăunel. Nu avea nici masă, nici dulap.

— Aici vă puteți odihni deocamdată, părinte, spuse Bresser. Mai târziu vă aduc altă pătură. Și o masă! Cred că aveți nevoie de masă, nu?

— Poate voi mai avea una-alta de scris, confirmă Tobias. Dar nu vă deranjați.

— Nu-i niciun deranj. Dimpotrivă. Bresser își afișă din nou rânjetul antipatic. Poate e bine că așa mă văd nevoit să aranjez

măcar o cameră. Făcu un gest explicativ arătând spre camera aproape goală. Pe aici totul e cam neterminat, după cum vedeți.

Capul lui Tobias vibra și pe el îl lua cu amețeală. Nu voia altceva, decât să se așeze pe patul acela, indiferent cât de puțin confortabil era, și să doarmă o oră. Dar Bresser nu i-ar fi dat pace până nu-i povestea toată istoria, care părea să-l intereseze arzător.

— Nu locuiești de mult timp aici? întrebă el.

Bresser scutură din cap.

— În Buchenfeld da, dar nu în casa aceasta. Abia de câteva săptămâni. După ce termin de recoltat, sper să găsesc timp să mă ocup și de casă. E păcat să rămână așa dărăpănată. Dar n-am decât două mâini, și nu toate lucrurile pot fi făcute de îndată. Râse, îl privea pe Tobias și se muta umil de pe un picior pe altul.

— Nevastă-mea și cu mine suntem singuri, să știți, continuă el. Domnul nu s-a îndurat de noi să ne binecuvânteze cu copii.

Tobias se duse la fereastră, o deschise și privi afară. Cu toate că nu era decât la etaj, vedea aproape întreg orașul, până la zidul de apărare. Străzile nu mai erau goale: în piața mare din fața celor două clădiri de piatră se hârjoneau niște copii, ici și colo se vedea câte un trecător grăbit care se strecura pe strada pe jumătate pietruită, umbre se mișcau pe după uși. Dar tot mai era liniște. *Auzea* zgomote: voci, râsul copiilor, sunetele estompate de muncă din cele două case… dar toate erau oarecum… estompate. De parcă, se gândi el, întregul oraș s-ar fi obișnuit să șoptească, să nu trezească la viață ceva…

Îl cuprinse un sentiment ciudat și ireal, închise iarăși fereastra și îl privi pe Bresser. Grasul îl privi, așteptând să spună ceva.

— E… o casă frumoasă, spuse Tobias – numai pentru a nu tăcea. De ce fostul proprietar a renunțat la ea?

— A fost a lui Verkolt, răspunse Bresser. A murit, cum v-am spus deja. Nimeni n-a vrut-o. Atunci contele mi-a lăsat-o mie.

Tobias îl privi neîncrezător. O asemenea casă? Cu excepția casei cu turn, toate celelalte case din oraș păreau niște grajduri jalnice pe lângă aceste ziduri mărețe.

— E casa vrăjitoarei, răspunse Bresser în urma privirii interogative a lui Tobias. Unii zic că e blestemată. Spun că Verkolt ar fi murit de bubat, sau de altă boală cumplită cu care l-

ar fi blestemat. Dar eu nu cred. Cred că i-a pus doar otravă în mâncare, să scape de el.

— Crimă? Fratele Tobias privi neîncrezător spre Bresser. *Despre asta* nu se pomenea în scrisoare. Dacă era un simplu caz de crimă, atunci chestiunea era de competența autorităților lumești. Pater Tobias ținea la aceste deosebiri.

— Crimă... Bresser părea să evite cuvântul. Nu se poate spune așa. Verkolt era un om bătrân, care trecuse de mult de patruzeci de ani. Era adesea bolnav. Într-o bună zi a murit, pur și simplu. Dar toți de aici știu că a fost vina vrăjitoarei.

„Da, gândi Tobias furios. Ca și sărmana femeie din pădure, care și ea o făcea pe vrăjitoare răspunzătoare de moartea copilului ei."

— Unde este acum, întrebă el.

— Vrăjitoarea? Bresser arătă cu capul spre fereastră. În carceră, unde e locul vrăjitoarelor. După moartea lui Verkolt, Theowulf a poruncit să-i fie puse cătușe și să fie închisă.

— Când a fost asta? se interesă Tobias, care dintr-odată devenise foarte atent.

— Acum câteva săptămâni. Bresser se gândi bine, apoi își țuguie buzele. Trei, poate patru.

Tobias calculă rapid în minte. Scrisoarea de la Buchenfeld fusese expediată în urmă cu cinci săptămâni, deci evident cu câteva zile *înainte* de moartea lui Verkolt. De aceea nu fusese vorba în ea despre asta.

— I-ați deschis proces pentru crimă? întrebă Tobias. Contele a trimis-o oficial în judecată?

Bresser scutură din cap.

— La ce bun atâta osteneală? Toată lumea știe că e vrăjitoare. În ceea ce privește crima, această faptă de ocară oricum nu poate fi dovedită. Zâmbi obosit. Știți cum sunt ele. Viclene ca diavolul. Verkolt a îmbătrânit și a murit – dar toată lumea știe că ea a fost cea care l-a omorât.

— De unde? întrebă Tobias aspru.

Bresser îl privi iritat.

— Ce vreți să spuneți? întrebă el.

— De unde știți că vrăjitoarea a fost cea care l-a omorât pe Verkolt? Ați spus singur – că era *bolnav.*

— Toată lumea știe, se apără Bresser. Făcu un pas înapoi și își vârî capul între umeri. Zâmbetul îi părea și mai fals ca

înainte. Era nevasta lui. Ea l-a îngrijit când s-a îmbolnăvit. Toată vara.

— Nu prea sună a vrăjitorie, spuse Tobias.

Bresser se înfurie.

— Nu lăsa pe nimeni să se apropie de el, răspunse el îndârjit. Contele a chemat un medic de la oraș. Seniorul nostru are grijă de noi. El a trimis după doctor și l-a plătit din visteria sa personală, dar ea nici nu l-a primit în casă. L-a alungat. I-a alungat pe toți care-au venit. Verkolt era tot mai slăbit și mai bolnav, dar n-a lăsat pe nimeni să se apropie de el. Pesemne se temea că cineva ar fi putut să-i zădărnicească planul.

— Poate se temea pur și simplu pentru bărbatul ei, spuse Tobias.

— Se temea! Bresser râse. Toată lumea știe că e vrăjitoare, spuse el bătăios. Și toată lumea știe cât de viclene și unse cu toate alifiile sunt vrăjitoarele. Oricum ați bătut atâta drum până aici tocmai ca să o condamnați.

— Am fost trimis aici să cercetez anumite acuzații, la care s-a făcut referire într-o scrisoare, îl corectă Tobias glacial. Ce am auzit până acum sună mai puțin a vrăjitorie și mai mult a prostie.

Bresser îl privi buimac. Sublinierea lui Tobias nu lăsase loc de prea multe speculații la cine se referea când spusese *prostie.*

Câteva clipe stătură pur și simplu și se priviră unul pe celălalt. Tobias se muștruluia în gând pentru vorbele necugetate. Nu era de niciun folos să se certe acum cu acest individ. Ar trebui să-și păstreze puterile pentru ceva care merita. În mod sigur, se vor ivi probabil mai multe decât și-ar dori. Era posibil ca în următoarele zile să aibă mai puțin de-a face cu vrăjitoarea, cât cu obtuzitatea localnicilor. Indiferent dacă Bresser era prostul pe care îl credea sau nu – trăia în această casă și avea putere și influență, fie și numai pentru că era protejatul contelui. Tobias se întreba ce fel de om putea să fie acest Theowulf, dacă îl pusese pe un individ precum Bresser într-o asemenea poziție. Era fie un stăpân deosebit de prost, fie unul deosebit de viclean – dar, cu siguranță, nu avea cum să fie un cetățean prea agreabil și cu frică de Dumnezeu.

Tobias aruncă resemnat o ultimă privire cu părere de rău spre pat și se întoarse oftând din nou spre Bresser.

— Duceți-mă la ea.

Bresser tresări vizibil.

— La vrăjitoare?

Tobias aprobă.

— Acum? întrebă Bresser încă o dată.

Tobias încuviință nerăbdător.

— Există vreun motiv pentru a mai aștepta cu *interrogatio?*

— N-nu, răspunse Bresser poticnindu-se și se corectă apoi imediat. Sau poate totuși. E... în turn. E singurul loc sigur de aici.

— Atunci ce mai așteptăm? vru să știe Tobias.

Bresser se codi o vreme.

— De fapt n-ar fi nicio problemă, spuse el pe ocolite. Numai că... oamenii se tem de ea. Nimeni n-a vrut să se îngrijească de ea. Chiar dacă e vrăjitoare, are nevoie de mâncare și apă și de alte câteva lucruri. Nimeni n-a vrut să preia această corvoadă, așa că nevastă-mea a fost nevoită s-o facă.

— Și?

— Nu există decât o cheie de la turn, spuse Bresser. Și pe aceea o poartă mereu la ea.

— Atunci să mergem și s-o rugăm să ne-o dea, spuse Tobias.

— E imposibil.

Bresser scutură aproape înfricoșat din cap; mult prea tare pentru ca spusele sale să mai poată păstra o *aparență* de adevăr. Era un mincinos jalnic, și pentru asta Tobias îl disprețuia și mai tare. Ura minciuna, dar, dacă tot era mințit, considera o jignire când cineva încerca să-l ducă de nas în mod atât de grosolan.

— Nu e aici, continuă Bresser. Am trimis-o la palat, să-i dea de știre contelui despre sosirea Sfinției Voastre. Drumul e lung. Nu se va întoarce în mai puțin de un ceas.

Își trecu nesigur dosul palmei peste buze. Privirea îi scăpăra.

— De ce... nu vă odihniți timp de un ceas, și eu vin și vă trezesc când se întoarce?

— Doar nu vreți să pretindeți că nu mai există și o a doua cheie de la turn, spuse Tobias cu răceală.

— Sigur că mai există, răspunse Bresser hăituit. Contele are cealaltă cheie. Și Verkolt avea una. Dar toate lucrurile sale au

fost duse la palat, imediat după moartea sa.

— De ce?

— Fusese un om bogat, răspunse Bresser. Contele se temea de hoți – și că vrăjitoarea ar fi putut lua totul și să se facă nevăzută. În afară de asta, cred că erau și dovezi.

— Dovezi? Pentru ce?

— Pentru faptele vrăjitoarei.

Tobias îl sfredeli cu privirea. Deja vorbele lui Bresser nu-l mai enervau, ci îl înfuriau. Nu mai putea să asculte toată această vorbărie despre farmece și vrăjitorie.

— E vreun fierar în oraș? întrebă el.

Bresser aprobă.

— Sigur.

— Știe meserie?

— Nu s-a plâns nimeni până acum, spuse Bresser. De ce întrebați?

— Atunci să mergem să-l aducem, spuse Tobias și trecu pe lângă Bresser, îndreptându-se spre ușă. Dacă știe meserie, așa cum spui, atunci ar trebui să n-aibă niciun fel de probleme să spargă lacătul de la turn fără să provoace stricăciuni prea mari.

Tobias simți de-a dreptul cum Bresser pălise. Nu era atât de viclean, încât să-l oprească ținându-l, dar se strecură cu o mișcare bruscă după el pe ușă, astfel încât Tobias fu nevoit să se oprească, dacă nu voia să-l împingă cu forța din drum.

— Vă rog, părinte! spuse Bresser disperat. Nu puteți face una ca asta. Casa e proprietatea contelui. Nu puteți pune să se spargă lacătul, fără…

— O, sigur că pot, îl întrerupse Tobias neclintit. Nu-ți fă griji. Îmi voi asuma răspunderea. Și voi plăti daunele, dacă vor fi. Am o anumită sumă de bani la mine, de care dispun după cum doresc.

Tobias simțea o plăcere teribilă, văzând cum Bresser căuta disperat un alt pretext pentru a-l opri. În final făcu totuși ceva, ce nu avusese de gând să facă: întinse mâna și îl împinse pe gnom la o parte.

— Vă rog, părinte – de asta chiar că nu e nevoie! Bresser îl urmă nădușind și dând din mâini. Fierarul o să aibă nevoie de tot atâta timp să spargă lacătul, cât are și nevastă-mea să se întoarcă. Și, credeți-mă, contele n-are să fie prea încântat dacă-i atacați proprietatea.

Tobias se opri pe scări și se întoarse spre Bresser. *El* nu era foarte încântat să fie amenințat. Deoarece Bresser se afla în spatele lui, era în clipa de față mai înalt decât părintele Tobias. Cu toate acestea, părea să tresară la privirea acestuia.

— Un amărât de lacăt, când e vorba de bunăstarea sufletească a unui oraș întreg? întrebă el zeflemitor. Să fim serioși!

Bresser își compuse o grimasă.

— Mă… mă va trage la răspundere pe mine, părinte, spuse el.

Ca ultimă salvare încerca să apeleze la milostenia lui Tobias. Ce individ jalnic!

— Îi voi spune că eu am insistat, ripostă Tobias. Împotriva voinței voastre. Și acum nu-ți fă griji. Du-te și adu-l pe fierar – sau și mai bine: arată-mi drumul. „Ca să nu-ți vină ideea să-l alungi și să-mi povestești că întâmplător nu e în oraș."

Bresser capitulă. În fața ochilor lui Tobias se dezumflă ca un balon din care iese aerul.

— Dacă insistați…

— Insist, întări Tobias încă o dată.

Coborî repede scările și făcu un pas la o parte, ca să-i facă loc lui Bresser. Din spatele uneia dintre uși se auzeau zgomote, și Tobias înregistră satisfăcut cum Bresser tresări și îi aruncă pe furiș o privire. Tobias se prefăcu că nu observă – dar atunci, dintr-odată, înțelese cât de copilărește se comportase și se enervă din nou; pe Bresser, dar și pe el însuși. În stilul lui tembel și greoi, Bresser reușise până la urmă să-l facă pe Tobias să intre în conflict cu un spirit mărunt ca al lui. Numai gândul acesta îl înfurie și mai tare. În fond, Bresser ar fi meritat să ducă jocul acesta absurd până la capăt și să-l pună să spargă lacătul, când nevastă-sa se afla zece pași mai încolo trebăluind prin casă.

Dar cruzimea nu fusese nicicând una dintre trăsăturile de caracter ale lui Tobias. În afară de asta, Bresser nici nu merita rugăciunile pe care ar fi trebuit să le rostească pentru ispășirea unui asemenea comportament.

— Așteaptă, spuse el.

Bresser se opri și se uită agitat în jur.

— Da?

Tobias ridică mâna și se făcu că ascultă atent, cu toate că

zgomotele din spatele ușii încetaseră.

— Nu spuneai că locuiești doar cu nevasta?

Bresser încuviință.

— Mi s-a părut că am auzit ceva, continuă Tobias. Dar poate m-am înșelat. Nevasta dumitale n-are cum să se fi întors deja.

— Nu, răspunse Bresser. Dar și mie mi se pare că… Așteptați puțin, vă rog.

Schiță un semn cu mâna și se înghesui a doua oară pe lângă Tobias. Se strecură rapid prin ușă și o închise cu grijă în urma lui. Tobias îl auzi de cealaltă parte a ușii vorbind agitat câteva secunde, apoi se întoarse tot numai zâmbete.

— Ce noroc! spuse el. Muierea asta proastă nici n-a plecat, închipuiți-vă! I-am spus să se ducă degrabă la conte, dar știți cum sunt muierile astea! A vrut mai întâi să curețe bucătăria și să vă aștearnă un cearceaf curat pe pat. Dar n-am s-o pedepsesc pentru neascultare. Oricum…

Tobias îi aruncă o privire de gheață și îl întrerupse:

— Ai cheia?

— Nu, răspunse Bresser. Dar o aduce nevastă-mea. Vine imediat.

„De îndată ce va fi găsit cheia, se gândi Tobias. Pe care probabil ai dosit-o tu pe undeva.” Dar nu se osteni să răspundă, în primul rând de frica de a nu fi nevoit să audă și alte prostii din gura lui Bresser, și ieși din casă fără o vorbă.

Cu toate că duhoarea i se păru din nou în egală măsură scârboasă și ciudată, răsuflă ușurat când ajunse în stradă, pentru că aici măcar putea sta drept. Clipi. După semiîntunericul din casă, îl dureau pur și simplu ochii de la soarele amiezii și simți dintr-odată cât de cald se făcuse. Printre clădirile sărăcăcioase, aerul părea să vibreze, și, începu imediat să transpire pe sub straiele sale aspre și groase. Bresser se grăbea cu pași mici pe lângă Tobias și spunea ceva, dar Tobias nu-i auzea vorbele. Pentru o clipă îl luă amețeala. Totul… se învârtea în jurul lui, și pentru a doua oară – și mult mai violent decât mai înainte în mansardă – îl copleși acel sentiment straniu de ireal. Se simțea ca într-un vis, într-unul dintre acele coșmaruri deosebit de viclene, în care era distorsionată doar o foarte mică parte din realitate; suficient însă, pentru ca răul să se ițească din umbră, fără să-l poți bănui. Copiii, care încă se mai jucau în

fața casei, i se păreau prea întunecați, umbre negre, care doar se prefăceau a fi trupuri, casele, puțin aplecate, de parcă ar fi în realitate animale de pradă ascunse, la pândă, praful, pe care-l ridicau copiii jucându-se, luau forme grotești, care doar aparent erau întâmplătoare și…

Sfinte Dominic – ce se întâmpla cu el? Tobias oftă. Făcu un pas clătinat, ridică tremurând mâna la cap și înghiți saliva amară care i se adunase sub limbă.

— Ce aveți?

Vocea lui Bresser îi ajunsese ca de departe la urechi. Imaginea străzii se înmuia sub ochii lui, devenind o imagine grotescă, de parcă ar fi privit-o printr-o lentilă argintie insuficient șlefuită. Gura i se umplu de fiere mai repede decât o putea înghiți și singurul motiv pentru care nu vomită era din cauză că îi era rușine de Bresser.

— Ce se întâmplă cu Sfinția Voastră, părinte?

Bresser îl atinse de umăr; în același timp îl apucă și cu cealaltă mână de cot, ca să-l sprijine.

Amețeala dispăru și părintele Tobias rămase cu un huruit insuportabil între tâmple. Încă nu vedea bine, dar numai durerea îi mai afecta văzul.

Părintele Tobias își îngădui alte câteva clipe în care rămase nemișcat, luptându-se cu slăbiciunea propriului său trup, înainte de a se îndrepta icnind, desprinzându-se din strânsoarea lui Bresser.

— Nimic, spuse el. Nu e nimic. Mulțumesc.

Bresser îl privi sceptic. Dintr-odată se făcu liniște deplină. Când se întoarse, Tobias văzu că și copiii zdrențuroși de pe stradă se zgâiau la el cu un amestec de curiozitate și teamă.

Se întoarse cu o mișcare bruscă spre Bresser.

— Nu e nimic, spuse el încă o dată. Mă doare capul. Cred… cred că am trecut de vârsta la care ar mai trebui să mă bat cu copiii.

Zâmbi slab, și Bresser îi răspunse la zâmbet din obligație. Dar grasul rămase totuși serios.

— Ascultați-mă și întindeți-vă un ceas, spuse el. Trimit pe cineva la castel. Contele are o slujnică pricepută la doftorii. E mai bine să vadă ea rana.

— Nu e decât o zgârietură.

— Câteodată ceea ce nu se vede e mai grav, răspunse

Bresser serios. Tobias avu impresia că într-adevăr aceste vorbe exprimau grijă pentru sănătatea lui, și nu gândul de a-l reține de la intrarea în turn. Dar chiar se simțea mai bine. Poate că într-adevăr era surmenat din cauza călătoriei. E posibil și ca mirosul pestilențial să-l fi afectat mai tare decât credea.

Se abținu în ultimul moment să nu încuviințeze din cap.

— Mai târziu, spuse. Mai întâi vreau s-o văd pe această vrăjitoare.

Bresser oftă. Dar nu se mai opuse, ci doar scutură mut din cap și o luă înaintea lui Tobias spre casa de alături.

Tobias cercetă atent clădirea stranie, în timp ce se apropia de ea. Nu pierduse nici acum nimic din strălucirea ei înfricoșătoare – *era* în mod cert mai veche decât toate celelalte clădiri din Buchenfeld. Probabil întregul oraș crescuse în decursul secolelor în jurul acestor ziduri, de parcă ar fi fost o biserică. Tobias însă nu-și putea imagina în ruptul capului cine și-ar construi de bună voie coliba în apropierea *acestei* case. Turnul grosolan și îndesat nu oferea protecție. Iradia o forță întunecată. Crenelurile turnului semănau cu dinții stricați ai unei vrăjitoare; ferestrele erau ascuțite și mici; niciuna dintre ele nu era suficient de lată, ca să poată trece prin ea un om, fie și unul slab, și, cu toate acestea, fiecare în parte era prevăzută cu un grilaj masiv de fier în formă de cruce. Acoperișul era dărăpănat și coama acoperișului era acoperită cu șindrilă de o formă pătrată ciudată, cum Tobias nu mai văzuse niciodată până atunci. Arăta ca spinarea unui balaur.

Îl urma pe Bresser, încetinindu-și tot mai mult pașii. În schimb, inima îi bătea tot mai tare. Până și poarta acestei clădiri îl înspăimânta. Era lată, dar scundă și masivă. De ambele părți erau ferestre subțiri, de fapt, doar un fel de ochiuri de tragere, nici cât o palmă de late.

Și atunci înțelese ce era această clădire cu adevărat.

O fortăreață.

Tobias era nedumerit. Țara era plină de fortărețe și de cetăți, și unele din cele pe care le văzuse nu erau cu mult mai mari decât această clădire cu turn – dar cine construia o fortăreață în mijlocul unui petic de țară anost și sterp?

Bresser deschise ușa (merită menționat că o făcuse fără să fi avut nevoie de vreo cheie; pe cât de masivă era poarta, nu avea lacăt, ci doar un zăvor masiv) și rămase pe loc, iar Tobias

grăbi pasul ca să nu rămână în urmă.

Înăuntru era răcoare, cum se așteptase, dar și o lumină surprinzătoare. Întregul parter consta dintr-o singură încăpere mare, cu ferestre mici, dar foarte multe, iar lumina care pătrundea prin ele transforma sala într-un fel de grilaj din alternanța puternică a zonelor de întuneric și a celor de lumină. Așteptase o simplitate precum în casa lui Bresser, în schimb, sala era pavată cu gresie curată în alb și negru. În fața unui cămin uriaș, pe peretele sudic, trona o masă de stejar, la care aveau loc cel puțin cincizeci de persoane, dar la care nu se aflau decât vreo jumătate de duzină de scaune. De ambele părți ale căminului erau atârnate arme pe pereți – scuturi, săbii, halebarde și părți din armuri. Peste tot erau sfeșnice cu lumânări și lângă ușă se aflau candelabre de fier în care se puteau pune făclii. Pe peretele din fața intrării atârna o pictură în ulei de dimensiuni impresionante. Tobias încercă să deslușească persoana pe care o înfățișa, dar nu reuși. Pictura era amplasată între două ferestre, astfel încât lumina care se revărsa în interior îi permitea doar să intuiască o siluetă; purpur și pământiu. Alături, aproape în partea opusă a sălii, o scară ca un melc sculptat ducea și în sus, și în jos.

Bresser se îndreptă spre această scară fără să-l aștepte și Tobias trebui să se grăbească să nu rămână în urmă. Remarcă ce ecou înfricoșător aveau pașii lor în liniștea sălii părăsite. Când se întoarse din mers, văzu norișorii de praf pe care-i ridicaseră el și Bresser trecând pe acolo. Dansau în razele multicolore ale soarelui ca ceața care se ridica din mlaștină.

Spre surprinderea sa, Bresser nu o luă pe scări în jos. Presupusese instinctiv că închisoarea se afla în beciul casei. Dar Bresser urcă treptele gâfâind și ținându-se cu mâna stângă de balustrada masivă. La capătul scării exista o trapă – nu o ușă, ci o trapă masivă, întărită cu bare de fier, în care se aflau deschizături înguste, la rândul lor, din bare de fier. Tobias ghici de îndată funcția acestora. Erau deschizături prin care se putea trage cu pușca sau vârî o suliță.

Tobias rămase pe loc, în timp ce Bresser se chinui să deschidă trapa cu un lanț. Se pare că nu mai fusese deschisă de mult; mecanismul ruginise, și Bresser depuse mare efort ca să-l deschidă destul, încât să poată trece.

Înainte de a se strecura prin ea, Tobias mai aruncă o privire

înapoi asupra halei. Gresia în alb și negru părea să construiască o imagine, pe care el nu o putea vedea în totalitate, dar care îl înspăimântă. Se întoarse înfiorat și se grăbi să-l urmeze pe Bresser.

Păși într-o încăpere destul de mare, care însă era împărțită, printr-o așezare ingenioasă a covoarelor și a perdelelor, într-o zonă de gătit și o alta, generoasă, de dormit. Și aici se așezase praful peste tot, ca un văl cenușiu, care se ridica în urma pașilor lor și-l făcu pe Tobias să tușească.

Bresser se opri în fața singurei uși care mai era în afară de trapa din podea și se întoarse spre Tobias.

— Ce aștepți? întrebă Tobias.

— Pe nevastă-mea, părinte, răspunse Bresser. Va veni imediat cu cheia.

— Atunci să sperăm că o va face, spuse Tobias serios. Să nu o fi rătăcit totuși, și să fim nevoiți să chemăm fierarul. Arătă spre lacătul masiv de lângă mâna dreaptă a lui Bresser (Doamne Dumnezeule, trebuie să fi cântărit jumătate de chintal!) și își sublinie vorbele cu o privire sumbră, care spori nervozitatea lui Bresser. Aceasta este intrarea în carceră?

Bresser încuviință.

— E doar o încăpere, pe care am aranjat-o, spuse el. Până acum nu am avut nevoie de pușcărie la Buchenfeld. Dar e cel mai sigur loc din oraș.

„Fără închisoare?” Tobias era surprins. Buchenfeld nu era o localitate chiar așa de mică, cu ale sale o mie de suflete. Era greu de crezut că nu exista nicio oaie neagră în turma aceasta. Dar tăcu și se uită de jur-împrejur.

Praful, pe care-l ridicaseră pașii lor, se ridică în valuri în aer, și Tobias simți răceala acestor ziduri. Ridică mâna înfiorat și își strânse veșmintele mai tare în jurul gâtului.

— Ce e de fapt locul acesta? întrebă el.

— Această casă? Bresser ridică din umeri și, când Tobias întări printr-un gest cu capul, făcu un semn delăsător cu mâna.

— E a contelui. Mai demult trăia familia lui aici, înainte de a construi palatul. Dar asta a fost de mult. Stă nelocuită de trei generații. Câteodată stă contele cu escorta lui, dar rar.

„Judecând după cum arată, o dată la cincizeci de ani”, gândi Tobias sarcastic. Cu voce tare spuse:

— Atunci nu-i păcat să o țină goală?

— Aveți dreptate, răspunse Bresser. Dar nimeni nu vrea să trăiască între zidurile acestea. Poate Sfinția Voastră, părinte?

Tobias scutură aproape înfricoșat din cap și Bresser continuă după un zâmbet fugar:

— E prea mare. Iarna nu se poate încălzi, și nici nu se face niciodată lumină înăuntru. Și majoritatea oamenilor se tem de întunericul veșnic dintre aceste ziduri. Theowulf preferă să stea la mine, decât în această casă.

Tobias îl înțelegea pe conte. Și el simțea la fel.

— Majoritatea oamenilor? repetă el. Dumneata, nu?

Bresser zâmbi.

— Nu. Eu nu sunt dintre cei superstițioși. Dacă mă întrebați, eu nu cred în duhuri și în demoni care își fac veacul între zidurile vechi. Acesta este și motivul, adăugă el cu nedisimulată mândrie, pentru care contele m-a numit urmașul lui Verkolt.

„Da, gândi Tobias. Asta și faptul că ești stupid, amice.” Cu o urmă de ironie dozată cu măiestrie, răspunse:

— Nu crezi în duhuri, dar crezi în vrăjitoare? Cum se împacă una cu alta?

Pentru o clipă, vechea ostilitate scăpără în privirea lui Bresser.

— Foarte bine, părinte, răspunse el cu aroganță. Uitați, așa văd eu lucrurile: există sigur diavol, la fel cum există Dumnezeu, că la urma urmei Dumnezeu l-a creat pe diavol ca să-i pună pe oameni la cele mai grele încercări. Dar atunci diavolul s-a făcut din ce în ce mai puternic, a dat tot ce era bun la o parte și s-a făcut prințul iadului, care a putut să-l ducă chiar și pe Isus Hristos, pe Mesia, în ispită.

Tobias rămase cu ochii țintă la el. Își reprimă o replică furioasă care-i stătea pe limbă și-i făcu semn cu mâna să continue.

— Nu cred în duhuri, dar vrăjitoarele nu sunt duhuri, nu-i așa? Sunt oameni care se ocupă cu meșteșuguri diavolești. Toată vorbăria asta despre demoni și spirite nu are decât un singur scop, anume să ne abată atenția de la adevărata putere a răului.

Bresser miji ochii și Tobias bănui că e mai bine să nu se lase târât într-o discuție teologică; nu cu nătângul acesta și cu atât mai puțin în locul *acesta.*

Totuși interveni după o scurtă ezitare:

— Crezi că diavolul este la fel de puternic ca și Dumnezeu?

— Cu voia Sfinției Voastre, părinte. Dacă Dumnezeul creștinilor ar fi mai puternic decât Lucifer și făpturile iadului, atunci răul nu ar putea arunca decât o umbră jalnică asupra vieților noastre. Dar pământul este o vale a plângerii și atotputernicia lui Dumnezeu, victoria asupra diavolului, nu se face simțită decât în rai.

Asta *era* erezie. Dar Bresser ridică repede mâna și continuă pe un ton care sugera că bate în retragere:

— Mă iertați dacă nu mă exprim așa de frumos, cum poate un om ca Sfinția Voastră este obișnuit. Sigur că nu mă îndoiesc de dragostea lui Dumnezeu. El vrea să ne mântuiască pe noi, cei slabi, dar răul e puternic și sălășluiește în toate lucrurile.

„Un om simplu?” se gândi Tobias. Aceasta era ascuțimea șlefuită a limbii unui eretic, vorbe ca niște șerpi otrăvitori. Era surprins să audă un asemenea mesaj întunecat din gura *acestui* om; a unui om pe care cu o clipă în urmă îl considerase un nătâng – și care probabil și era.

— Nu sunt supărat, minți el. Dimpotrivă. Este… o teorie interesantă, deși e destul de sumbră. Ar trebui să discutăm despre asta când vom avea ocazia.

„Și cine știe, adăugă el în gând, poate atunci la Buchenfeld inchiziția va avea totuși de lucru. Dar altfel decât visezi tu, nebunule.”

— Oricând, răspunse Bresser. Vocea îi avea o rezonanță ușor triumfătoare. Poate credea cu adevărat că își prinsese interlocutorul în mrejele elucubrațiilor minții lui confuze. Vom avea mult timp ca să discutăm. Serile sunt lungi și…

Bresser fu întrerupt de pașii care se auziră din direcția scărilor. Tobias clipi în semiîntuneric și o recunoscu pe Maria, nevasta lui Bresser, care se apropia de ei cu pași mici și adusă de umeri. Oare mișcările ei erau dintotdeauna așa înfricoșate? cumpăni el. Sau simțea, ca și el, suflul înspăimântător al acestui loc?

Bresser se duse în întâmpinarea ei și îi întinse mâna, iar ea îi înmână o cheie. În timp ce Bresser se căznea să deschidă lacătul, Tobias încercă să o privească pe Maria. Ea îi evită privirea, și dintr-odată lui Tobias i se păru că știe și adevărata cauză a acestei spaime: nu voia să mintă un preot.

Lacătul se deschise și Bresser împinse cu umărul ușa grea,

pentru a o deschide cu totul. Întunericul se revărsă ca un val în încăpere, urmat de aer stătut, mirosind a dejecții umane și a febră.

Călugărul îi aruncă lui Bresser o privire în egală măsură surprinsă și furioasă, îl dădu scurt la o parte și intră pe ușă.

În prima clipă orbi complet. În încăpere întunericul era deplin. Exista o fereastră, dar era bătută în cuie și blocată cu scânduri și, după ce ochii i se obișnuiră cu întunericul, văzu că cineva umpluse crăpăturile cu cârpe. Duhnea atât de înfiorător, încât Tobias nu putea să respire și în același moment își aminti de ceva, ce îi sărise în ochi și afară, dar nu-i dăduse importanță. Un strat gros de praf se așezase pe podea, dar nicăieri nu se vedeau urme. Dacă fusese cineva pe aici, atunci asta trebuie să fi fost cu *săptămâni* întregi în urmă.

Tobias privi insistent în jur, nu desluși însă decât niște umbre. Auzi un zgomot, despre care crezu în prima clipă că ar putea fi un vaiet, până înțelese că e respirația anevoioasă, șuierată a unui muribund. Sandalele sale se lipiseră, umede, de podea, când se întoarse spre Bresser.

— De cât timp n-a mai fost nimeni aici? întrebă el. Când ai fost ultima oară la ea?

Bresser ezită.

— Când? se răsti Tobias la el.

— Acum… două săptămâni, răspunse Bresser ezitând. Apoi adăugă imediat: Am lăsat pâine și apă pentru o lună și…

— Deschide fereastra! îl întrerupse Tobias. Imediat!

— Dar părinte! Contele…

— Deschide fereastra! strigă Tobias. Îți poruncesc!

Nu-l vedea nici pe Bresser decât ca o umbră, dar nu-i scăpă totuși faptul că acesta tresărise la cuvintele lui. Alergă cu pași repezi pe lângă Tobias și începu să smulgă scândurile de pe ferestrele minuscule.

Până și lumina care se revărsă în încăpere părea murdară. Tobias clipi în primul moment, privi în jur – și rămase ca fulgerat.

Făptura aceea semăna mai mult cu un balot de cârpe decât cu un om viu. Nici membrele, nici chipul nu i se vedeau – femeia se ghemuise, își trăsese picioarele pe lângă corp și își ținea genunchii strânși cu brațele; poziția unui făt, care caută scut în căldura trupului matern. Rochia trebuie să fi fost cândva albă,

acum era de un maroniu palid și atârna în fâșii care nu fuseseră sfârtecate, ci putreziseră. Duhoarea care-l păli pe părintele Tobias era atât de îngrozitoare, încât i se făcu rău.

Îl privi consternat pe Bresser. Grasul îi ținu piept privirii aproape cu încăpățânare, însă ceea ce lui Tobias i se păru inițial frondă, se dovedi la o a doua privire ca fiind frică – de Tobias sau de conte, pentru că îl adusese pe Tobias aici în ciuda interdicției clare primite.

Tobias își înghiți saliva amară, care i se adunase iarăși în gură, și, ezitând, făcu încă un pas spre făptura jalnică din colț, însă fu nevoit să se oprească din nou. I se păru lui însuși o nebunie – dar îi era frică să meargă mai departe și să privească chipul care se afla sub claia de păr ros, de un castaniu-cenușiu incert. Femeia trăia încă, dar pentru o clipă Tobias aproape că și-ar fi dorit ca ea să fi murit. Doar o minune o mai putea salva. Și nimeni, indiferent ce ar fi făcut, nu trebuia lăsat să moară în *asemenea* condiții.

— Adu niște apă, i se adresă soției lui Bresser.

Maria ezită, îi aruncă soțului ei o privire și se mișcă abia când acesta își mișcă aproape imperceptibil capul a încuviințare. Furia lui Tobias crescu văzând una ca asta. Pentru prima oară în viața lui simți dorința de a bate pe cineva.

Își reprimă scârba și se aplecă spre femeie. Îi era rușine de sine însuși, dar mâinile îi tremurau și îl costă toată puterea să-și întindă mâinile și să atingă făptura ghemuită. Dar și ea, își spuse, este o făptură a lui Dumnezeu, poate doar un suflet rătăcit.

Stofa rochiei era umedă și se deșiră sub atingerea lui în fâșii soioase; pielea de sub ea era acoperită cu o crustă întărită de murdărie; iar femeia părea să ardă de febră. „Două săptămâni! se gândi Tobias îngrozit. O închiseseră aici și nu văzuseră de ea de două săptămâni!”

Își ridică ochii, îl scrută pe Bresser mut de furie și se întoarse căutând ceva din priviri. Într-un colț se afla ceva, pe care abia la a treia privire îl identifică a fi un morman de pâine verde, mucegăită, putrezită și transformată parțial într-o masă albicioasă; o pastă puturoasă, care putea ucide dacă era îngurgitată. Alături mucegăiau două degete de apă într-o găleată de staniu. Furia lui Tobias se transformă aproape în ură.

Când o apucă pe femeie mai tare cu mâna și încercă să o

întoarcă se auzi zăngănit de fier.

Tobias închise terifiat ochii. Nu se mulțumiseră să o închidă și să uite de ea. O legaseră în lanțuri.

— Desfaceți… lanțurile… spuse el cu limba împleticită.

Îi venea greu să vorbească. În gâtlej i se pusese un nod tare și amar. Rău, greață și furie se amestecau într-un sentiment pe care nu-l cunoștea și care-l făcea aproape să se teamă de el însuși.

— Nu am voie să fac asta, răspunse Bresser. Contele mă va bate cu biciul dacă o fac.

Tobias își aținti privirea asupra lui. Vocea îi era foarte calmă, dar tresărirea grasului trăda faptul că privirea îi reflecta foarte mult din ceea ce simțea cu adevărat.

— Asta nu e nimic, pe lângă ceea ce am să-ți fac eu, dacă nu faci pe loc ce spun. Ce spui de o acuzație de crimă? Ce spui dacă inchiziția se va ocupa de *dumneata,* Bresser?

Bresser păli. Poate bănuia că Tobias nu emite decât amenințări goale; dar era limpede că vorbea serios. Și nu era doar un simplu cleric; era inchizitor. Rasa simplă pe care o purta îi dădea drept de viață și de moarte.

— Părinte, eu…

— *Rupeți lanțurile!* urlă Tobias.

Bresser înclină umil capul, scoase o cheie din buzunarul hainei și, cu o silă imposibil de ascuns, coborî în genunchi alături de Tobias. Căutând lanțurile, se strădui să nu atingă deloc făptura tremurândă.

Tobias îl ajută și el. Mișcările îi erau foarte blânde, pentru că deși femeia părea să-și fi pierdut cunoștința, bănuia că orice atingere îi provoca dureri insuportabile. O întoarse cu grijă și îi puse capul în poală, așteptând ca Bresser să desfacă lanțurile. Îl trecu un nou val de fiori când văzu că la încheieturile mâinilor carnea îi era tăiată aproape până la os; toată era numai rană care puroia și duhnea.

Bresser își mușcă buzele și privi în altă parte, iar Tobias înțelese că toate reproșurile ar fi fost inutile. Întinse mâna clătinând din cap și dădu de-o parte părul lipit de pe fața femeii leșinate – și se prăbuși drept în iad.

Porțile iadului se deschiseră pentru el în clipa în care privi chipul ascuns sub mizerie și puroi, trăsăturile deformate care o făceau de nerecunoscut și care pentru el erau totuși atât de

familiare, când întâlni privirea ochilor deschiși, dar nevăzători. Suflul ei fierbinte îl atinse în timp ce-i privea chipul și păru să nimicească ceva în sufletul lui când, după o cumplită secundă, realiză: era Katrin a lui.

Capitolul 3

În viața fiecărui om există câte un păcat capital. Păcate sunt destule; aproape la fel de multe ca și prilejurile de a păcătui. Nu trecea zi în care să nu fi făcut unul sau mai multe; păcatele multe se puteau ierta și se puteau explica – ceea ce nu le făcea însă mai ușoare, deoarece era de datoria sfântă a fiecărui muritor să-și trăiască viața astfel încât să nu greșească față de poruncile Bisericii și ale lui Dumnezeu. Ținea de convingerea dintotdeauna a părintelui Tobias că nicio făptură omenească, în afară de Fecioara Maria, nu era fără păcat, nici măcar sfinții; ba poate nici apostolii, cu toate că fuseseră călăuziți de însuși Fiul lui Dumnezeu.

Dar dincolo de toate acestea – și Tobias era ferm convins de asta – fiecare om comite cel puțin *un* păcat fundamental (care nu trebuia să fie întotdeauna unul din cele șapte păcate de moarte!) și greutatea acestui păcat va hotărî, în cele din urmă, în ce parte se va înclina balanța dreptății: spre rai sau spre iad.

Păcatul de moarte al lui Tobias se numea Katrin.

Doamne Dumnezeule – cât să fi trecut de când o cunoscuse? N-avea idee. Katrin era cu trei ani mai tânără decât el – acum trebuia să aibă douăzeci și nouă de ani – se întâlneau adesea și, în puținul timp în care nu aveau de făcut tot felul de munci prin casă, se jucau cu păpușa de cârpe pe care le-o făcuse mama vitregă a lui Katrin și se plimbau împreună prin pădurile nesfârșite și întunecate. Vara se scăldau împreună în râu, iar iarna se dădeau împreună, râzând, pe gheață. Erau prieteni; prieteni inegali, deoarece Katrin era un copil găsit, care nu avea părinți și era crescută de o femeie cu suflet bun din satul lor, cu toate că ea însăși nu prea avea ce mânca, în timp ce Tobias, ca fiu de negustor, crescuse într-o oarecare bunăstare, nu bogat, dar fiind copilul unei familii în care cuvântul foamete era străin. El era băiat, ea fată, dar erau mici – el avea șapte ani, ea patru când se cunoscuseră și nimeni nu avea nimic împotriva acestei prietenii. Creșteau împreună ca frații, satul lor era mic și despre restul lumii nu aflau decât când mai poposea prin satul lor vreun bard care le povestea despre împărat și imperiu, lucruri pe care ei însă nu le prea înțelegeau.

Viața lui Tobias – și probabil și cea a lui Katrin – ar fi decurs cu totul altfel, dacă în anul acela, în care el împlinise șaisprezece ani, nu ar fi avut loc acel eveniment: apariția

misionarului.

Nu făcuse nicio școală. Școli erau în marile orașe episcopale, pentru copiii principilor sau ai înalților demnitari. Cititul și socotitul le învățase de la tatăl său, cel puțin atât, cât să poată prelua mai târziu prăvălia fără s-o ducă la ruină într-o săptămână. În ceea ce privește Sfânta Scriptură, nu exista oricum decât o singură autoritate în sat: preotul, care deținea o Biblie și răspunsuri potrivite la toate întrebările. El era și singurul care privea prietenia dintre Tobias și Katrin cu reținere – bănuind că aceștia mai făceau și altceva în pădure decât să adune mure sau să strângă lemne. Și tatăl lui Tobias părea să știe de iubirea lor, dar nu scăpa niciodată vreo vorbă despre asta; era oricum limpede că Tobias avea să se căsătorească cu Katrin și să preia prăvălia tatălui său.

Dacă nu ar fi venit misionarul.

Tobias nu avea în acea perioadă cine știe ce preocupări în ceea ce privește treburile bisericii. Credea în Dumnezeu și în diavol și mergea cu regularitate la biserică, considerând că e de-ajuns pentru a-și fi făcut datoria de creștin.

Așa se face că nici el – ca de altfel nici majoritatea celorlalți săteni – nu luă foarte în serios făptura demnă de milă, în veșminte ponosite, ținute laolaltă doar cu o sfoară, care apăruse într-o bună zi în piața satului și începu să predice despre focul cel veșnic și despre Judecata de Apoi. Se oprise și el și ascultă o vreme predica, dar ceea ce înțelese i se păru destul de sumbru și de ciudat. Nu știa nici măcar căruia dintre nenumăratele ordine de călugări cerșetori îi aparținea misionarul și nu avea s-o afle niciodată.

Ceea ce îl fascinase însă pe Tobias fusese felul *cum* vorbise omul acela. Folosea vorbe înflăcărate, însoțite de gesturi cu o uriașă forță de iradiere și sătenii, care se opriseră doar pentru că apariția călugărului cerșetor aducea o schimbare în monotonia de zi cu zi, rămaseră în scurt timp ca vrăjiți de cuvintele lui.

La fel se întâmplase și cu Tobias.

Venise însoțit de Katrin. Era o seară blândă de vară și soarele avea să apună abia peste două, trei ceasuri. Avuseseră de gând să meargă la râu și dintr-un motiv sau altul se abătuseră, făcând un ocol prin piața satului. Lui Katrin îi plăcea enorm să facă baie, lui Tobias nu. Dar îi plăcea să se uite la ea și

ei îi plăcea ca el să stea pe mal și s-o privească. O admira și Katrin savura sentimentul de a fi admirată. Avea și motive să fie mândră de ea deoarece, cu toate că în acel an împlinise abia treisprezece ani, avea deja trupul unei femei, foarte delicat și puțin copilăros, dar poate tocmai de aceea atât de atrăgător – fără sânii grei și ridați ai mamei sale sau picioarele ei îndesate, presărate de vene albastre ca niște grămezi de viermi. Sânii lui Katrin erau mici și fermi, cu sfârcuri maronii și tari, care se strângeau când făcea baie în apa rece.

Da, îi plăcea să o privească cum făcea baie în râu, câteodată ceasuri întregi, în timp ce el ședea pe mal și avea grijă să nu o surprindă nimeni. Poate era ispita fructului oprit, care făcea totul atât de palpitant, pentru că adesea se petreceau apoi între ei lucruri despre care nu pomenea nimic în casa tatălui său.

Și călugărul orator vorbise despre aceste lucruri interzise, vorbise despre blestem și despre poftele cărnii în cuvinte sumbre și prevestitoare de rău, care însă mai degrabă îl fascinaseră pe Tobias, decât să-l înspăimânte, și care nu-i dădură nicio clipă vreun sentiment de teamă, așa cum ar fi trebuit de fapt.

Predicatorul era o apariție stranie: înalt, *foarte* înalt, cu umeri înguști aduși în față, de parcă ar fi purtat cu el o povară invizibilă și mâini osoase, cu degete ca picioarele unor păianjeni de culoarea cărnii, care se mișcau continuu și agitat în timp ce vorbea. Fața îi era îngustă și uscățivă. Ochii îi erau adânciți în orbite și avea cearcăne negre străbătute de riduri. Obrajii îi erau presărați cu răni și la adăpostul bărbii sale lungi se vedeau umbre ca de la o boală prin care tocmai trecuse sau de parcă ar fi zăcut mult timp de vreun beteșug care îi măcina trupul din interior de ani de zile. Vocea, un șuierat nefiresc de înalt, i se ascuțise în timp. Ochii, adăpostiți sub sprâncene stufoase, priveau omenirea cu o furie neîmblânzită, de parcă tot ce ar vedea l-ar umple de scârbă și de amărăciune. Și o bună parte dintre ascultători păreau destul de impresionați de ceea ce spunea el, judecând după expresia meditativă de pe chipul lor.

Părintele Hegenwald, preotul, care se amestecase discret printre ascultători, nu era însă prea impresionat, cel puțin așa i se păru lui Tobias. Mai degrabă furios. Tobias îl studie pe preot o bună bucată de vreme și nu-i scăpă faptul că expresia feței

acestuia se tot întuneca, pe măsură ce asculta mai mult lamentația bărbatului în rasă de călugăr cerșetor. Și, cu toate că Hegenwald nu purta nici sutană și nici nu se legitimase în vreun alt fel, călugărul păru să simtă că avea în fața lui mai mult decât un curios oarecare, pentru că privirea lui furioasă și înfocată poposi deseori asupra lui Hegenwald.

Tobias urmări acest duel straniu între cei doi oameni ai lui Dumnezeu cu un amestec de amuzament și de nedumerire. Nu părăsise niciodată cu adevărat satul până în acel moment și crezuse dintotdeauna că Biserica este o unică mare comunitate, în care domnește o armonie deplină. Faptul că nu era așa – iar asta o dovedeau vorbele călugărului și privirile cu care Hegenwald îl măsura pe călugăr – îl nedumerea.

Katrin începu să-l tragă nerăbdătoare de mânecă. Voia să meargă la râu. Era evident că predica sumbră a călugărului o plictisea. Dar Tobias scutură vehement din cap. Nu voia să plece încă. Acest străin cu chip suferind și degete de păianjen îl fascina.

— ...Lepădați-vă de bunurile lumești, de avere și de bogăție, pentru că aceste lucruri sunt ale diavolului! strigă el cu voce înaltă și pătrunzătoare. Mâinile sale gesticulau de parcă ar fi azvârlit literalmente cu vorbele în jur. Și eu vă spun: Depărtați-vă de toate aceste ispite ale lui Satan și ale iadului, pentru că doar cine este cu adevărat liber de toate bunurile lumești se poate dărui în întregime Domnului. Satana stă însă la pândă peste tot, în toate lucrurile, în toate vorbele, ba chiar în fiecare gând nevinovat.

— Să mergem, spuse Katrin încet.

— Vreau să-l ascult, răspunse Tobias. Încercă să se desprindă de ea, dar Katrin îl trăgea și mai tare de mânecă.

— Nu-mi place de el, spuse ea. E ciudat și mi-e frică de el.

Poate pentru că a vorbit așa de tare, poate însă din pură întâmplare – dar dintr-odată călugărul se întoarse și-l țintui pe Tobias cu ochii săi reci și sfredelitori. Inima băiatului făcu un salt de spaimă, când degetul arătător al predicatorului se ridică și arătă spre Katrin și spre el cu un gest acuzator.

— Priviți acești doi copii! strigă el. Făpturi ale Domnului, născuți din femeie și nevinovați, cum s-ar putea crede! Și totuși Satana și-a întins deja mâna și după ei, pentru că nu e păcatul poftelor cărnii cel din care s-au născut?

— Vreau să plec, spuse Katrin. Și Tobias nu se mai opuse. Dintr-odată chiar îi *era* frică.

Privirea acelor ochi întunecați îl ardea ca focul și în clipa aceea era sigur că poate trece până dincolo de fruntea lui și-i poate citi cele mai ascunse gânduri. Dădu înfricoșat din cap și vru să se întoarcă, dar călugărul ridică poruncitor brațul, iar Tobias rămase ca înlemnit.

— Rămâi! tună el. Spune-mi, fiule – ești neprihănit? Sau te-a stricat Satana și pe tine, ca pe toți ceilalți de aici?

Mai târziu, când se gândea la ziua aceea – și o făcea, Dumnezeu știe, destul de des – ajungea mereu la concluzia că omul acela fusese pur și simplu nebun, un fanatic religios, cum erau atâția în acele vremuri. Dar atunci fusese ferm convins că predicatorul îi citea gândurile, atât de simplu, de parcă i-ar fi fost scrise pe frunte cu slove de foc. Simți cum orice urmă de viață îi dispare de pe chip, în timp ce o văzu și pe Katrin cum pălește.

Fapt care nu-i scăpă nici călugărului. Păși înainte cu un strigăt triumfal, întinse mâinile, îi apucă pe Tobias și pe Katrin dintr-o smucitură și cu o forță care îi făcu să se strângă de durere. Tobias încercă să se desprindă, însă bărbatul era mult mai puternic decât el.

— Uitați-vă la ei! strigă el. Sunt încă copii și deja au ajuns pe mâna diavolului! Ce ați făcut? Spuneți! Mărturisiți-vă păcatele și veți fi iertați.

Tobias nu avea de gând să scape nicio vorbă către acest călugăr băgăreț, însă niciodată până atunci nu simțise vreo spaimă mai adâncă sau vreo rușine mai mare. Dumnezeu trimisese un semn, un semn pe care-l putea vedea toată lumea: el și Katrin trăiau în păcat.

— *Pocăiți-vă!* urlă călugărul. Mărturisiți-vă păcatele și smeriți-vă și Domnul Dumnezeu vă va ierta!

— Vino-ți în fire, predicatorule!

Vocea părintelui Hegenwald nu era foarte puternică, dar atât de tăioasă, încât călugărul amuți preț de o clipită și păru să uite de copiii pe care-i ținea strâns.

— Lasă copiii în pace! se răsti la el Hegenwald. *Acum, pe loc!*

Predicatorul nu reacționă, ci își plecă doar capul într-o parte și îl privi țintă pe Hegenwald rostind liniștit:

— Cine ești tu?

Tobias se zbătu și se smuci în fel și chip, dar nu făcu decât să întărâte lucrurile, călugărul îl ținea acum așa de strâns, încât abia mai putea respira. Și Katrin se apăra cu toată puterea. Dar nu încerca să se desprindă din strânsoare, ci își luă un ușor avânt, se întoarse și îl pocni cu genunchiul între picioare.

Predicatorul gâfâi. Ochii i se dilatară de durere. Se încovoie, îi lăsă pe Tobias și pe Katrin și își duse mâinile sub pântece. Apoi căzu în genunchi sub valul de râsete batjocoritoare ale privitorilor și se luptă să ia o gură de aer.

Și Tobias căzuse când bărbatul își luase mâna de pe el. Se depărtă repede în patru labe de arătarea în veșminte murdare, apoi se ridică în picioare și se uită în jur după Katrin. Era doar la un pas de el, dar nu îl privea pe el, ci pe călugăr – și Tobias se înfioră pentru o clipă când îi văzu privirea. În ea nu zări nimic din tot ceea ce simțea *el* – nici teamă, nici spaimă, cu atât mai puțin groaza care ar fi trebuit să însoțească gândul de a fi ridicat mâna împotriva unui călugăr. Ochii lui Katrin scăpărau și expresia lor nu putea însemna decât ură. Tobias era sigur că ea l-ar fi ucis pe acel om, dacă ar fi avut în mână o armă.

El reacționă în felul instinctiv al copiilor – întinse mâna, o apucă pe Katrin de braț, se întoarse și o rupse la fugă trăgând-o pe fată pur și simplu după el. În prima clipă, aceasta se lăsă dusă. Tobias ajunse în partea opusă a pieței și abia atunci se încumetă să arunce o privire în urmă. Călugărul se ridicase, stătea însă în continuare aplecat de durere; părintele Hegenwald pășise în fața lui și îi vorbea acum la fel de înflăcărat, cum o făcuse și predicatorul mai înainte.

Tobias alergă în continuare, goni printre ultimele case ale satului în direcția pădurii. Se opri în cele din urmă și Katrin se smulse din mâna lui. Abia respira, iar inima lui Tobias bătea și ea repede și cu putere. Privi hăituit în jur și constată ușurat că nu fuseseră urmăriți.

Katrin nu părea să se teamă de urmărire. Fața îi era roșie de la efort și părul îi atârna în șuvițe umede pe frunte. Privirea cu care îl măsură era de gheață.

— A fost cât pe-aci, spuse Tobias. M-am și gândit că arătarea aia ne face ceva. O fi nebun?

Privirea lui Katrin rămase la fel de glacială, dar Tobias desluși în ea și un fel de furie pe care n-o înțelegea. Își întinse

mâna când trecu pe lângă ea, dar ea îl evită printr-o mișcare dibace și îl săgetă în continuare din priviri.

— Ai vrut să-i spui.

Tobias nu înțelegea nici măcar la ce se referă.

— Ce?

Însă Katrin nu-și explică vorbele, ci își ridică brusc capul și trecu în grabă pe lângă el. Tobias privi un moment iritat în urma ei, înainte de a o urma. Încercă să o ajungă din urmă, dar când se apropie la doi pași de ea, Katrin începu să fugă.

Tobias renunță. Fata nu voia să vorbească cu el.

Așa rămase până ajunseră la lac, care se afla la vreo jumătate bună de ceas depărtare de sat: nu vorbea cu el și nici măcar nu îl privea, ci mergea la doi pași în fața lui.

Lacul de fapt nici nu era lac, ci doar o albie lată care se săpase într-o stâncă mai mare. Doar în mijloc era un loc, în care chiar se putea *înota.* Dar se afla în mijlocul pădurii, destul de departe de sat și – ceea ce poate era și mai important – era un loc blestemat. Oamenii îl ocoleau. În acel loc pădurea era deosebit de deasă și neprimitoare și circulau tot felul de istorii sinistre despre acel lac. Se spunea că, în urmă cu mai mulți ani, o femeie își înecase copilul acolo și, de atunci plutea un blestem asupra lui. Și Tobias îl evitase mult timp.

Katrin nu avea asemenea rețineri. Ca și când ar fi fost de la sine înțeles, într-o bună zi îl adusese pe Tobias și aici; de fapt, o urmase atunci doar pentru că nu voia să treacă în ochii ei drept un laș. Dar încetul cu încetul înțelese că toate poveștile și legendele sumbre din jurul acelui loc nu aveau nici măcar un sâmbure de adevăr. Dimpotrivă, locurile iradiau un fel de pace cum rar găseai în altă parte.

În afară de asta, mai erau și pești care nu se mai confruntaseră cu pericolul vreunui cârlig de undiță. De aceea își făcuse o obișnuință din a căra cu el un cârlig și o bucată de sfoară, așa că aducea aproape întotdeauna și un pește cu el acasă, pe care mama lui îl prăjea fără să pună întrebări despre proveniența acestui dar nesperat.

Și – era de la sine înțeles – nu-i deranja nimeni. *Ea* îi arătase locul acela și, desigur, *nu* doar pentru pescuit.

Cu atât mai surprins fusese Tobias când – tocmai acum – se îndreptau într-acolo. Tot nu înțelegea pricina furiei ei, dar *era* furioasă, mai furioasă ca niciodată până atunci.

Când ajunseră la mal, Katrin se năpusti fără ezitare spre apă și își scoase cu o mișcare rapidă rochia, pe care o aruncă peste cap cu nepăsare. Tobias o prinse din zbor și o ținu o clipă nehotărât în mână, privind-o pe Katrin cum aleargă goală mai departe și se aruncă, în final, cu o mișcare grațioasă, în apă. Preț de o clipă se gândi să o urmeze. Dar nu o făcu, ci îi puse rochia sub un tufiș, unde o putea găsi când avea să iasă din apă. Apoi se duse din nou câțiva pași înapoi în pădure și căută un loc bun în care să sape după râme. După scurt timp găsise deja trei râme grase pe care le puse pe frunza uscată de fag pregătită special pentru aceasta. Una dispăru până reuși el să scoată sfoara din buzunar și să desfacă ghemul. Pe a doua o trase cu grijă peste cârligul de fier, unde aceasta se zbătea și se agita ca un biet păcătos în flăcările purgatoriului, pe a treia o înfășură în frunza de fag și o vârî cu grijă în buzunarul în care ținuse sfoara.

Bățul pe care-l folosea la undiță se afla tot în locul în care îl lăsase ultima dată. Era un băț bun: o creangă de salcie, aproape dreaptă și cu o palmă mai lungă decât Tobias însuși, destul de flexibilă pentru a rezista chiar și la o greutate de cinci livre. Legă cu grijă sfoara de locul pe care-l cioplise la unul dintre capete și o căută încă o dată din priviri pe Katrin înainte de a arunca undița în apă.

Ea încă înota, o umbră zveltă și cenușie în albastrul argintat și sclipitor al lacului, și era suficient de departe ca să nu existe pericolul de a o răni din greșeală. Tobias văzuse odată ce răni cumplite putea produce un asemenea cârlig minuscul în carnea unui om; priveliștea îl îngrozise atât de tare, încât nu se mai apropiase de undiță patru săptămâni încheiate.

Bălăceala vioaie a lui Katrin mai avea și un efect secundar îmbucurător: mișcările ei alungau peștii din mijlocul lacului, așa că nu așteptă decât câteva clipe până când creanga de salcie din mâinile lui începu să zvâcnească prima dată. Trase repede peștele din apă și constată dezamăgit că era doar un mormoloc jalnic cam cât degetul lui de mare. Nu avea rost să-l ia acasă, așa că se hotărî să-l arunce înapoi în apă.

Ca și când lacul s-ar fi revoltat că și-a umilit victima, dură foarte mult până mușcă al doilea pește. În schimb, de data aceasta prada era cu atât mai mare: undița se întinse cu o smucitură care aproape că i-o smulse din mâini. Făcu un pas nesigur, căutând locuri în care să calce, până ajunse cu

genunchii în apă, în timp ce undița din mâna sa se zbătea cu sălbăticie. Încercă zadarnic să își dea seama *ce* pește turbat prinsese: peste momeală apa bolborosea de parcă ar fi fiert și nu reuși să zărească sub oglinda apei decât ici și colo niște scânteieri.

Tobias smuci cu toată puterea de undiță, dar peștele nu se lăsă cu nimic mai prejos, dintr-odată însă își pierdu echilibrul și scăpă prada.

Privi nedumerit bățul de salcie din mâna lui înainte de a-și ridica privirea – și de a scoate un țipăt de spaimă.

Apa nu mai bolborosea, dintr-odată însă o văzu pe Katrin în fața lui, ținând în mâini un biban uriaș ce se zbătea încontinuu. Cu toate că probabil era destul de greu să stăvilească peștele agitat, fata râdea din tot sufletul. Coada peștelui o plesnea tot mereu peste brațul gol, iar Tobias știa cât de dureroase puteau fi aceste lovituri. Dar ea părea să nu le simtă.

Tobias aruncă rapid undița, ajunse prin apă până la ea și apucă și el peștele cu ambele mâini. Dar nici în doi nu reușiră să-l domolească; peștele le alunecă printre degete și aproape că reuși să scape. Tobias vru să se întoarcă la mal, să ia o piatră cu care să-l lovească, dar Katrin îl împinse la o parte cu o mișcare hotărâtă, își luă avânt – și azvârli cu o mișcare amplă peștele la mal. Tobias îl auzi căzând undeva într-un tufiș.

Preț de o clipă o privi pe Katrin aproape terifiat. Aceasta zâmbea triumfătoare. Probabil nu înțelegea deloc de ce era el atât de îngrozit. Dar nici nu-i explică, în schimb, se grăbi spre mal să caute peștele.

Nu-l găsi. Auzea clar bătăile cozii pe pământ, dar desișul era atât de impenetrabil în acel loc, încât nu-l văzu imediat. Îi veni ideea să ia undița și să extragă cu ea peștele din tufe. Luă o piatră și puse capăt chinurilor peștelui.

Dar dintr-odată se trezi cu Katrin lângă el. Își recuperase rochia, dar nu o îmbrăcase, ci o folosea ca să se șteargă cu ea. Ochii îi sclipeau disprețuitor, în timp ce-și dădea capul pe spate să-și usuce părul.

— De ce ai făcut asta? întrebă el cu reproș. Niciun animal nu merită să sufere atât.

Katrin râse; un sunet delicat și limpede ca un clopot, care părea să aibă un ecou nefiresc de puternic peste lac. E cumva schimbată, se gândi Tobias. Fuseseră adesea la lac și totuși

avea senzația că nu o văzuse niciodată așa; pielea, acoperită cu un văl de stropi minusculi, sclipea ca mătasea și chipul îi părea incandescent. Privind-o, se excită și se rușină, pentru că încă îi mai bântuiau prin cap vorbele călugărului.

— De ce ai făcut *tu* una ca asta, prostule? întrebă ea, după ce termină de șters părul și își aruncă neglijent rochia pe jos. Uită-te la el cum arată! I-ai făcut capul terci. Scârbos.

Dar vocea nu-i suna a reproș sau a scârbă, ci mai degrabă disprețuitor și sclipirea din ochii ei era…

Tobias nu știa ce e. Știa doar că nu îi place. Își întoarse rapid privirea spre peștele mort. Katrin avea dreptate – din capul peștelui nu mai rămăsese decât un terci sângeriu. Se ridică, azvârli piatra în apă și se duse și el înapoi la lac să-și curețe mâinile.

O auzi pe Katrin urmându-l și în clipa următoare îi văzu chipul reflectându-se în apă lângă el. Dar nu scoase o vorbă, ci își spălă neobișnuit de mult și pe îndelete mâinile, apoi se ridică tot fără să se uite la ea. Ce se întâmplase oare cu Katrin?

Când vru să se întoarcă la mal, Katrin întinse mâna și-l apucă strâns. Privind-o, observă în ochii ei un luciu nefiresc. Zâmbea, însă într-un fel cum nu o mai făcuse niciodată.

Îi lepădă nesigur mâna, îi răspunse în treacăt la zâmbet și aproape că o luă la fugă până la mal. Katrin râdea. Dar nu mai încercă să-l prindă, ci doar îl urmă și privi în tăcere cum desface cârligul de la undiță. După care degetele i se murdăriseră atât de tare, că fu nevoit să se ducă din nou la apă să se spele.

— Îmi dai o bucată? întrebă Katrin când se întoarse.

Tobias o privi întrebător.

— Din peștele tău, explică ea. Mi-e foame.

Tobias ezită. Avusese de gând să ducă peștele acasă, pentru că era destul de mare ca să se poată pregăti din el cina pentru toată familia. Dar poate că atunci ar fi trebuit să explice și de ce bietul animal era în halul acela. Așa că ridică din umeri și dădu din cap în același timp.

— E și al tău, spuse el. L-am prins împreună.

Despică peștele, desfăcu de pe oase o bucată din carnea albă și se uită la Katrin cum mușcă din ea, îndemnându-l și pe el din priviri, dar lui nu-i era deloc foame. Dimpotrivă – era sigur că din peștele *acela* nu ar fi reușit să înghită nicio bucată, indiferent cât de foame i-ar fi fost.

Katrin, în orice caz, nu părea să aibă asemenea rețineri. Mânca repede, aproape hulpav, de parcă ar fi fost înfometată, cu toate că nu trecuseră decât câteva ceasuri de când mâncase pe săturate la prânz împreună cu familia lui Tobias.

După ce termină ea de mâncat, Tobias puse peștele pe o piatră netedă la mal (avea de gând să-l facă uitat acolo, când aveau să pornească spre casă) și ridică privirea spre cer. Soarele dispăruse deja dincolo de copaci.

— Ce cauți? întrebă Katrin.

— Nu prea mai avem timp, răspunse Tobias. Ar… trebui să ne îndreptăm acuși spre casă.

— Sigur. Katrin zâmbi, trecu de el și se așeză în iarba moale de la marginea pădurii. Dar să mai stăm puțin. E atât de frumos în seara asta.

Tobias nu o contrazise și după o scurtă ezitare se așeză lângă ea. Nu știa nici el de ce îi pierise brusc cheful să mai stea aici. Nu avea niciun motiv să se grăbească – era vară și, dacă se gândea la scena care se petrecuse în piață, nici nu prea avea motive să-și dorească să ajungă prea devreme acasă. Probabil ajunsese și la urechile tatălui său incidentul cu călugărul, și acesta avea să-l muștruluiască la întoarcere.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Katrin spuse dintr-odată:

— Crezi că e nebun?

— Cine?

— Călugărul. Katrin ridică ochii, privi spre cer și se propti de umărul lui. Adică felul lui de a vorbi… I-ai văzut ochii?

Expresia lui Tobias deveni rigidă.

— Ce e cu ei?

— Erau înspăimântători, răspunse Katrin. N-am văzut niciodată asemenea ochi. Cred că e nebun.

Se cuibări lângă el și Tobias o cuprinse cu brațele. Încă mai era udă și umezeala îi pătrunse lui Tobias prin cămașă și îl făcu să tremure. Aici la umbră începuse să se răcorească, lui Katrin trebuie să-i fie frig. Nu înțelegea de ce nu-și îmbrăcase rochia.

— În afară de asta, am auzit cum tatăl tău vorbea azi dimineață cu Bartel. Despre el.

— Despre călugăr? se miră Tobias.

Katrin încuviință.

— Spunea că popa e tare furios. Hegenwald îi urăște pe călugări, care vin ca și ăsta și duc oamenii cu vorba.

— Nu a dus pe nimeni cu vorba, spuse Tobias după o scurtă meditație.

— Dar îi zăpăcește pe oameni. Spune că n-au dreptul să fie fericiți. Asta e rău. Ce rost are o asemenea viață. Tot numai cu frică… Ezită. Apoi: I-ai fi spus?

— Ce? întrebă Tobias.

— Că ne iubim deja, chiar dacă…

Tobias își ridică surprins capul și o privi. Katrin vorbea foarte serios. Și abia acum pricepu. Dintr-odată îi era clar de ce ea îl privise așa speriată și apoi așa de furioasă. Crezuse cu adevărat că va dezvălui taina lor – unui predicator misionar băgăreț și limbut.

— Sigur că nu, răspunse el pe un ton care ar fi trebuit să exprime indignare, dar nu exprima decât faptul că se simțea rănit.

— O clipă am crezut că o s-o faci, spuse ea. Încercă să zâmbească, dar nu reuși și dintr-odată se luptă cu lacrimile. Mi-a fost așa de frică.

— Prostii, spuse Tobias. Nu te-aș fi…

— Cred că m-ar alunga, continuă Katrin încet, cu voce tremurată.

— Prostii! spuse Tobias încă o dată. De ce ar face-o?

— Pentru că ceea ce facem noi aici e păcat, răspunse Katrin foarte serioasă. Știi bine ce a spus părintele Hegenwald despre plăcerea cărnii. Că e interzisă. Și că Dumnezeu îi pedepsește cu blestemul veșnic pe cei care se dedau la ea.

— Dacă se petrece în păcat, răspunse el cu o logică infantilă, dar nu e valabil și pentru noi. O să ne căsătorim, așa-i? Adică ne aparținem unul altuia și…

Katrin ridică mâna, îi trase capul înspre ea și îl sărută.

Era ca în atâtea alte dăți și totuși complet diferit. Buzele ei erau calde și moi ca întotdeauna, dar simțea o neliniște înlăuntrul lui de parcă ar fi fost prima dată când o atingea și, când ridică mâna să-i mângâie sânii, tremura tot. Întregul trup îi era străbătut de un tremur, fiecare nerv părea în flăcări și, din cauza excitației, el simțea sub pântec cum începea să vibreze de durere.

Katrin oftă, închise ochii și se lăsă pe spate în iarbă, trăgându-l după ea. Degetele îi alunecară pe umerii lui, i se împlântară în spate și-i smulseră cu o mișcare bruscă cămașa de

pe el, în timp ce mâinile lui Tobias treceau cu sfială peste trupul ei, peste pântecul ei ferm și plat și mai jos, spre acel triunghi dintre picioare, pe care nu-i îngăduise să-l atingă până atunci.

Astăzi îl lăsă.

Îl dezbrăcă repede și dibaci de pantaloni și îl mângâie, mai întâi delicat, apoi tot mai repede și mai puternic, până când el începu să geamă de excitație și se întoarse și nu trecură decât câteva clipe până se revărsă pe coapsele ei.

Speriat și rușinat se ridică și o țintui cu privirea, iar preț de o clipă păru și ea la fel de speriată ca și el. Dar apoi râse și, când el încercă să spună ceva, îl trase din nou spre ea și îi închise gura cu un sărut.

Katrin îl mângâie delicat trecându-și degetele pe șira spinării lui. Din nou trupul îi fu străbătut de un fior de plăcere. Era fericit. Își aparțineau unul altuia. Viața pământească nu era făcută doar din efort și suferință, nu, și în această lume puteai găsi un colț de rai. Ridică ușor capul, o sărută pe buze și pe gât. Era amețit de fericire.

Atunci simți o lovitură pe spatele gol și țipă de durere.

Sări în sus dintr-odată, se întoarse și căzu imediat înapoi, când primi o a doua lovitură și mai puternică în față. Se împiedică de picioarele lui Katrin, se lovi rău la ceafă de o rădăcină și rămase pentru o clipă mut și nemișcat. Gura i se umplu de sânge. Vedea negru înaintea ochilor.

— *Blestemaților!* tună un glas care îi păru teribil de cunoscut. *Copii ai diavolului! Îndrăzniți să curviți aici și să-l scuipați în față pe Domnul Dumnezeu?*

Tobias încercă să se adune, dar nu reuși. Nu mai avea pic de putere în brațe. Sângele îi curgea din gură și simțea că aproape înnebunește de durere. Ca printr-o ceață deasă văzu o făptură uriașă, întunecată, care răsărise ca un demon din noapte și se aplecase asupra lui Katrin. Fata se tânguia de frică, se chirci și își ținea brațul drept ca un scut deasupra feței, în timp ce cu celălalt încerca să-și acopere sânii.

— *Curvă!* urlă călugărul. *Focul iadului să se pogoare asupra ta! Îl huliți pe Dumnezeu! Îndrăzniți să pășiți înaintea ochilor mei și să vă dedați poftelor trupului!*

Se aplecă și o apucă brutal pe Katrin de păr, o ridică și cu cealaltă mână îi aplică o palmă răsunătoare, care o făcu să se izbească cu capul de un copac. Katrin țipă și se prăbuși, dar

călugărul o ridică imediat și se pregăti să o mai lovească o dată.

— *Las-o în pace!*

Tobias se ridică parcă printr-o minune din nou în picioare. Abia dacă simțea cum se mișca, dar se mișca atât de repede și de hotărât, încât ajunse la predicator și se aruncă asupra lui, înainte ca acesta să apuce să lovească din nou.

Atacul lui surprinzător îl dezechilibră pe bărbat. O scăpă din mână pe Katrin, care se prăbuși văitându-se, încercă să se scuture de Tobias și începu să dea în el cu pumnul mâinii libere.

Tobias încasă două, trei lovituri, înainte de a-și pierde toată puterea. Căzu și el în genunchi cu un vaiet de durere.

Călugărul dădu cu piciorul după el. Mișcarea fusese prea rapidă și țintită prost, astfel încât nu nimeri fața băiatului, ci doar îi atinse umărul.

Lui Tobias i se făcu rău. Predicatorul răcnea despre iad și blesteme, dar băiatul nu-i mai înțelegea vorbele; umerii și capul îl dureau insuportabil de la loviturile primite și singurul lucru pe care-l mai putea gândi era întrebarea absurdă cum de nu-și pierduse cunoștința sau de ce nu murise încă.

Apoi o auzi pe Katrin strigând și țipătul ei îl aduse înapoi la realitate. Se ridică gemând, sprijinindu-se în coate, își șterse cu dosul palmei sângele de pe față și încercă să deslușească ceva. Tot ce vedea erau două umbre inegale, una întunecată și mare, cealaltă luminată și măruntă, care se luptau. Katrin urla de parcă și-ar fi pierdut mințile.

Pipăi cu mâinile pământul și găsi un lemn. Îl apucă strâns, sări în picioare și se năpusti încă o dată asupra călugărului. Îl apucă cu forța disperării, îl trase de lângă Katrin și îl izbi cu bâta. Se auzi un răcnet asurzitor. Tobias își ridică din nou bâta, atinse ceva de o moliciune ciudată, iar răcnetul se repetă, nespus de chinuitor, încât Tobias se sperie și se dădu un pas înapoi.

Predicatorul se împletici și căzu pe spate. Își dusese mâinile la obraz și urla: erau niște răcnete atât de înfiorătoare, cum el, Tobias, nu mai auzise până atunci decât din gâtlejurile animalelor care simțeau cuțitul măcelarului. Printre degetele bărbatului se prelingea sânge vâscos și roșu.

Tobias privi nedumerit în jos. Stătea ca împlântat în pământ, ca un scut în fața lui Katrin, și ținea bâta cu amândouă mâinile. Numai că bâta nu era bâtă, ci era undița.

Și atunci călugărul își luă mâinile de pe față, iar de data asta Tobias fu cel care slobozi un răcnet sălbatic și disperat.

Călugărul nu mai avea ochi, ci doar două răni oribile și sângerânde.

Și Katrin țipă și își ascunse îngrozită chipul în palme. Tobias se dădu câțiva pași mai în spate, se împiedică și scăpă undița mânjită de sânge. Călugărul urla ca un dement; puteau să i se rupă corzile vocale. Împleticindu-se și lovind orbește în jur, trecu pe lângă Tobias, așa de aproape, că era cât pe-aci să-l atingă, se izbi de un copac și se prăbuși. Începu să dea din mâini și din picioare ca un nebun, smulse rădăcini și mușchi și le azvârli cât colo, în timp ce urla și urla.

Tobias rămase ca paralizat. Nu mai țipa; nici nu mai *respira*, ci doar privea țintă acel chip schimonosit, rănile cumplite pe care i le pricinuise acelui om. *Mutilase* un om, îi luase ce avea mai de preț în afară de mântuirea sufletului: lumina ochilor.

Dar nu a vrut!

Ar fi vrut să strige. Ar fi vrut să se ducă la el, să-l apuce și să-l scuture, ar fi vrut să-i spună că a fost un accident cumplit, dar nu putea. Membrele nu-l mai ascultau. Abuzase de trupul lui ca să ucidă și cu asta își pierduse dreptul de a-i mai cere trupului său să-l asculte.

Călugărul se ridică urlând. Fața îi era toată plină de sânge, sângele i se îmbibase în straiele călugărești, sângele băltea pe jos unde stătuse, sângele îi înroșise pumnii cu care lovea orbește în jur. Se împletici răcnind spre lac și se prăbuși când picioarele îi alunecară pe pietrele lucioase de pe fundul lacului. Tobias auzi zgomotul înfiorător cu care își izbi țeasta de o piatră. Fiorul acela îl străbătu până în măduva oaselor și nu putea să însemne decât un singur lucru: moarte.

Tobias nu se mișca. Se holba ca paralizat la trupul zvelt în straiele pământii, sub al cărui cap apa începuse să se coloreze în vinișoare rozalii.

Mai târziu – după ce cadavrul fusese cercetat și se constatase fără putință de tăgadă că murise de la lovitura la cap și nu se înecase, chiar și când se stabilise tot fără putință de tăgadă că se petrecuse într-adevăr doar un tragic accident – chiar și atunci, Tobias încă se mai tortura cu reproșuri. Nu ar fi putut să-l salveze; ceea ce însă avea să nu-și ierte niciodată, până la sfârșitul zilelor, era faptul că nici măcar nu *încercase.*

Tobias rămăsese pur și simplu țintuit locului, strângând-o pe Katrin în brațe și împreună așteptară până când mișcările muribundului deveniră tot mai slabe, apoi încetară de tot.

Capitolul 4

Tobias nu îndrăzni să o aducă pe Katrin, muribundă, în camera lui, așa cum avusese de gând. Era prea slăbită și avea nevoie de îngrijire la fața locului. Bresser plecase cândva – probabil pentru a se duce glonț la conte să se plângă de îndărătnicia acestui inchizitor straniu –, dar nevasta lui rămăsese și, cu toate că nu scosese o vorbă, iar la întrebările lui Tobias răspundea monosilabic, îl ajută totuși, după puteri, să se ocupe de muribundă. De fapt, recunoscu în sinea lui Tobias, mai mult *ea* se ocupa de rănile lui Katrin, îi spăla murdăria de pe trup și îi ridica tot mereu capul și-i dădea cu grijă înghițituri mici de apă rece ca gheața. Bucățelele mici de pâine înmuiată în lapte cu care încercaseră să o hrănească, fură vomitate de bolnavă în chinuri groaznice. Până târziu, spre seară, Tobias nu îndrăzni să creadă că va supraviețui.

Nu știa cum ar fi reacționat dacă murea. Refuza pur și simplu să accepte această posibilitate, cu toate că era atât de probabilă. După cât se părea, o soartă crudă îi îngăduise să o regăsească pe Katrin după aproape șaptesprezece ani, numai pentru a deveni martorul cumplitului ei sfârșit.

Sau călăul ei.

Pentru că venise de fapt la Buchenfeld pentru a-și exercita funcția de inchizitor. Trebuia să cerceteze indiciile, să înfăptuiască *interrogatio* și apoi să rostească în numele Domnului sentința. Misiunea lui era următoarea: să afle dacă exista sau nu vreo vrăjitoare la Buchenfeld.

O vrăjitoare pe nume Katrin.

Dar alungă de îndată toate aceste gânduri raționale. De datoria sacră de inchizitor avea să se ocupe la vremea potrivită – când Katrin va fi supraviețuit acestei zile.

Și minunea, pentru care se rugase ca niciodată până acum, se înfăptui: Katrin rezistă toată ziua; la lăsarea serii, starea ei se ameliorase puțin. Febra scăzuse, pielea încă îi era fierbinte, dar nu mai ardea ca de la un foc interior și mistuitor, până și pulsul i se mai liniștise. Poate mai avea o șansă. Poate.

Într-un târziu îndrăzniră să o scoată din turn. Maria făcuse rost de pături și de o haină călduroasă de lână, în care înveliră făptura tremurândă, și spaima îi dădu lui Tobias puterea de a purta pe brațe femeia din care nu mai rămăsese decât un schelet descărnat, peste care se întindea pielea arsă de febră și

care, dintr-un motiv sau altul, încă mai trăia.

Tobias o duse în camera, pe care i-o dăduse Bresser, o întinse pe pat și se așeză pe scaunul incomod de alături. Apoi o instrui pe Maria să nu lase pe nimeni să intre, nici măcar pe soțul ei sau pe conte. Ea promise că va încerca măcar și asta era, de fapt, mai mult decât îi putea el cere. Tobias înțelegea foarte bine ce îi făcea femeii, obligând-o să-l ajute. Chiar dacă poate nu o va ajunge furia contelui, cu siguranță cea a bărbatului ei o va face să plătească scump acest ajutor, cel puțin după ce Tobias va fi plecat din oraș. Dar nici măcar conștiința acestui fapt nu reuși să dărâme zidul de furie și de disperare care se ridicase în jurul capacității sale de judecată.

Nu mai exista decât Katrin.

Nu mai avea ochi decât pentru ea și, indiferent la ce încerca să se gândească, indiferent ce întrebări îl munceau – gândurile i se întorceau mereu la ea. Nu crezuse că avea s-o revadă vreodată; da, în ultimii șaptesprezece ani ai vieții sale alungase toate gândurile despre ea, mai ales, pentru a se scuti de durerea care le însoțea mereu. Nu dormi deloc în noaptea aceea, ci stătu ceas după ceas pe scăunelul de lângă patul ei, o ținu de mână și schimbă din când în când cârpele umede, pe care Maria i le pusese pe coapse și pe frunte.

Retrăia acum totul, fiecare ceas pe care-l petrecuseră împreună, până la sfârșitul cel cumplit. Până la urmă se întâmplase tocmai ceea ce profețise Katrin în seara aceea din pădure. O *alungaseră.* Și îi *pricinuiseră* și suferințe mult mai grave.

Când începu să se lumineze de ziuă, Katrin trecu de la inconștiența scuturată ocazional de spasme la un somn foarte adânc și lin, iar din experiența lui cu bolnavii, Tobias știa că aveau să mai treacă ceasuri bune până se va trezi. Cu toate acestea, rămase lângă patul ei până când afară se lumină cu totul de ziuă. Apoi se ridică și părăsi încăperea cu pași obosiți.

În casă nu mai era liniște. De la parter se auzeau vocile lui Bresser și ale nevestei sale, care păreau să se certe. Abia acum simți ce epuizat era. Îl durea spatele, îi ardeau ochii și în gură îi persista un gust amar. Se clătină puțin în timp ce cobora scările și pentru o clipă își dori să fi fost cât mai departe, în grădinile însorite și pline de trandafiri ale mănăstirii sale din Lübeck. Ajunse să-și blesteme până și funcția și să fie măcinat de

îndoieli cu privire la Dumnezeu și la lume.

Bresser și nevastă-sa se aflau în odaia în care luase el masa cu o zi înainte. Ușa era deschisă de-o palmă, așa încât Tobias văzu că cei doi într-adevăr se certau; spre surprinderea sa, Maria se apăra cum putea. Nu înțelegea cuvintele, pentru că era mult prea obosit, ca să se concentreze asupra lor. Cu umerii căzuți și pași târșâiți merse mai departe, împinse ușa cu degetele și făcu din cap un semn de salut spre Maria, care se opri din vorbit și se întoarse spre el.

— Bună dimineața, părinte, spuse ea. Cum se simte?

Tobias zâmbi abia schițat.

— Bine, spuse el. Cred că va supraviețui.

Fața lui Bresser se întunecă la aceste vorbe și mai mult, dar se abținu de la orice comentariu, îl privi doar enervat pe Tobias, după care se întoarse spre fereastră. Afară se vedeau siluete grăbindu-se încoace și încolo, părând a se topi în umbre înspăimântătoare, în lumina violentă a soarelui dimineții.

Tobias se scutură de gânduri, se duse la masă și se lăsă epuizat pe banca tare. Își sprijini coatele pe masă, își cufundă o clipă fața în palme și își trecu obosit degetele peste pleoape. Îi ardeau de parcă i-ar fi turnat cineva acid în ochi. Nici el nu înțelegea prea bine de ce era așa de obosit. Nu era nici pe departe prima noapte în care se priva de somn. Dar se simțea de parcă n-ar fi dormit o săptămână.

— Întindeți-vă, părinte, spuse Maria. Trebuie să fiți mort de oboseală. Vă aștern patul nostru.

Tobias își îndreptă capul, zâmbi recunoscător și scutură din cap.

— Ești foarte amabilă, spuse el, dar nu e nevoie. Adu-mi o gură de apă și ceva de mâncare, asta-i tot ce am nevoie.

Maria nu insistă, ci se duse să-i îndeplinească dorința.

Bresser rămase.

Nu se întoarse spre Tobias, ci stătea drept și nemișcat la fereastră, cu mâinile la spate. Tobias îl privi mult timp înainte să-și dreagă vocea.

Bresser se întoarse iritat auzindu-l pe Tobias tușind ușor și îl privi.

Încă tăcea.

— Deci ce a spus contele? întrebă Tobias.

Grăsanul clipi și făcu un gest cu mâna de parcă ar fi alungat

o muscă supărătoare.
— Vă rog, Bresser, spuse Tobias obosit. Ați fost la conte după ce ați plecat din turn. Ce a spus?
— Nimic, răspunse Bresser. Nu mare lucru, în orice caz. Dar a fost furios.
— Cred și eu, răspunse Tobias. Și-ar fi dorit ca glasul să nu-i reflecte așa de tare oboseala. Doar și eu sunt furios. Îndată ce termin de mâncat, mă veți duce la el. Am să-i spun vreo două stăpânului vostru.
De data aceasta, Bresser se sperie cu adevărat. O clipă îl privi pe Tobias neajutorat, ba chiar *îngrozit,* apoi îngăimă:
— Asta nu se poate.
— De ce nu? se interesă Tobias.
Bresser se codi. Dintr-odată nu mai reuși să stea liniștit și începu să se lase când pe un picior, când pe celălalt.
— Pentru că… pentru că… cred că nu e nevoie, se poticni el. Vine el încoace. Pe mine… pe mine m-a pus să vă înștiințez că mâine, la ceasurile amiezii, va fi aici să vorbească cu Sfinția Voastră.
— Pot să-l scutesc de drum, spuse Tobias. Du-mă la el. Ai spus ieri că nu e prea departe, nu-i așa?
— Așa-i, cu calul, spuse Bresser degrabă. Pe jos e un drum de o zi, dacă nu mai mult.
— Știu să călăresc, spuse Tobias liniștit.
— Dar contele e plecat. Adică… sigur a plecat deja, ca să mai poposească pe drum pe la vreo curte sau alta. Am ocoli, credeți-mă.
Tobias oftă. Bresser era un mincinos mizerabil, lucru care se datora probabil numai prostiei sale. Puțini oameni erau în stare să priceapă că minciuna era o artă în sine și necesita o doză minimă de istețime, ca să te poți folosi de ea. Dacă nu ar fi fost pur și simplu prea obosit pentru asta, atunci, cel târziu acum, l-ar fi muștruluit strașnic pe Bresser.
— Fie, spuse el și Bresser răsuflă vizibil ușurat. Atunci nu-mi rămâne decât să-l aștept pe conte aici. Poate e mai bine așa. Poți să-mi arăți orașul până vine. Și aș putea vorbi cu oamenii. A, da, adăugă el când Bresser se întoarse și vru să plece, și încă ceva.
Bresser rămase locului. Privirea îi redeveni circumspectă.
— Da?

— Am nevoie de un curier.

Bresser plecă capul într-o parte.

— Pentru ce?

— Avem nevoie de un medic, răspunse Tobias. Un medic *adevărat,* nu tămăduitoarea contelui. Starea ei e foarte gravă. Vreau să fiu sigur că supraviețuiește.

— Vrăjitoarea?

— Katrin Verkolt, răspunse Tobias glacial. Pot să mă bazez că trimiți pe cineva la Lüneburg?

— Drumul… drumul e foarte lung, spuse Bresser pe ocolite.

Tobias vedea pur și simplu, dincolo de frunte, cum îi lucrează mintea, căutând un pretext.

— Și nici nu știu exact unde am putea găsi un medic, care…

— De ce nu trimiți după același care a fost astă vară aici, să vadă de Verkolt? îl întrerupse Tobias. Nicio grijă, îl plătesc eu.

— Nu e vorba de asta, spuse Bresser repede. Doar că… e un drum de o zi până la Lüneburg, dacă nu mai mult și e…

— Atunci dă-i curierului un cal, spuse Tobias. Caută un om de încredere. Și fă-l să priceapă că îl aștept să se și întoarcă până la lăsarea serii – cu doctor cu tot. Am să te fac personal răspunzător, dacă nu se întoarce până seara.

Bresser înghiți în sec. Mâinile i se jucau cu nervozitate.

— Iertați-mă, Sfinția Voastră, dar nu vi se pare cam exagerat să faceți atâta caz? Adică o să moară oricum. Vrăjitoarele sunt arse pe rug.

Tobias îl țintui cu privirea. Se abținu din răsputeri să nu înceapă să urle, dar simțea și el că nu își putea controla întru totul mimica. Bresser păli și se dădu jumătate de pas mai în spate.

Cu tot calmul de care era în stare, părintele Tobias spuse:

— Vrăjitoarele sunt arse, e adevărat, Bresser. *Dacă* sunt vrăjitoare. Dacă se dovedește fără putință de tăgadă că au făcut legământ cu diavolul. După ce li se face procesul și sunt analizate toate dovezile pro și contra, iar inchizitorul răspunzător de caz ajunge la concluzia că sunt vinovate cu *adevărat.* Sunt aici să fac aceste cercetări. Nu pot să judec o moartă, nu-i așa?

— Nu, părinte, spuse Bresser țeapăn. Iertați-mă. M-am gândit…

— Du-te și trimite curierul, îl întrerupse Tobias cu voce de

gheață. Și stai pe aproape. După ce mănânc și mă odihnesc puțin, am de gând să vorbesc cu oamenii.

Bresser îl fixă cu privirea timp de încă o secundă, cu o ură abia disimulată, dar nu mai rosti nicio vorbă, ci plecă și Tobias rămase singur.

Oboseala năvăli asupra lui ca un val; era o oboseală stranie, care nu avea să-l lase să doarmă, dacă se lăsa în voia ei. Ispita de a-și sprijini fruntea pe brațe și de a închide măcar o clipă ochii era mare. În același timp aproape că se temea de ea, deoarece simțea că dincolo de întunericul din spatele pleoapelor mai sălășluia ceva: un întuneric mai adânc decât orice noapte fără lună.

Ce fel de gânduri erau acestea? Erau cu adevărat ale sale?

Tobias se ridică speriat. Inima îi bătea și pleoapele îi erau lipite; înțelese îngrozit că adormise totuși, chiar dacă poate doar câteva clipe. Și ceva… se schimbase.

Apoi pricepu: Bresser nu închisese fereastra la plecare. Făpturile care se mișcaseră ca niște umbre în susul și în josul străzii, stăteau acum pe loc – și îl priveau prin fereastra deschisă.

Erau trei siluete uriașe și înspăimântătoare, ale căror ochi cenușii erau îndreptați acum spre el. Le simțea privirile, de parcă acestea i-ar fi lăsat un semn lipicios pe piele. Numai gândul că stătuse – chiar dacă preț de doar câteva clipe – neajutorat și pradă privirilor întunecate îi întări sentimentul de neliniște.

Tobias alungă gândul, se ridică și își înclină capul în semn de salut pentru cei de afară. Preț de o clipă nu reacționară în niciun fel, apoi se întoarseră – unul după altul, ca într-un fel de ceremonie – și plecară. Straniu, gândi Tobias. Și înfricoșător.

Își impuse să-și vină în fire. Situația era destul de dificilă și fără ca el să înceapă să vadă fantome. Trebuia să-și păstreze capul limpede. Lucru mai ușor de zis, decât de făcut. Prea multe se întâmplaseră în puținele ore de când ajunsese aici, în acest înfricoșător Buchenfeld.

Trecutul îl ajunsese din urmă; tot ce se afla între acea zi teribilă de acum șaptesprezece ani și ieri fusese șters dintr-o singură mișcare întâmplătoare. Oare care sunt planurile lui Dumnezeu, ale Creatorului său cu el? Pe ce drum straniu îi purta pașii? Tobias încercă să-și adune cugetul într-o rugăciune, dar

deja după primele vorbe simți cum gândurile îi alunecau în altă parte. Acest loc îl nedumerea, un loc fără biserică; mănăstirea și episcopul erau departe. Însă atunci își aminti prin ce trebuia să fi trecut martirii, asupra cărora păgânii aruncaseră cu pietre, și că Dumnezeu avea să croiască mereu o cale spre adevăr.

În sfârșit veni Maria și aduse de mâncare. Fără să rostească vreo rugăciune de mulțumire, se aplecă asupra bucatelor și mâncă tot, până la ultima firimitură. Mâncă liniștit. Nu se prea grăbea să vorbească cu oamenii. Poate era mai bine să vorbească întâi cu contele și *apoi* cu supușii acestuia.

Dintr-odată se trezi cu Bresser la ușă. Grăsanul se asigură cu o privire că Tobias terminase de mâncat, apoi arătă cu o scurtă mișcare cu capul în spatele lui.

— Am făcut ce mi-ați poruncit, Sfinția Voastră. Am trimis un băiat la Lüneburg. Dar nu pot să promit că se va întoarce înainte de lăsarea întunericului. Drumul e lung și soarele a răsărit deja de două ceasuri.

Tobias se abținu de la un răspuns. Nu avea chef să se certe din nou cu Bresser. În sinea lui regreta de mult că acceptase să locuiască sub acoperișul acestuia. Însă nu voia nici să-i dea lui Bresser satisfacția de a fi nevoit să-și caute alt adăpost.

Așa că dădu din cap obosit, se săltă cu o mișcare nu prea elegantă de pe scaun, trecu fără o vorbă pe lângă Bresser și ieși din încăpere. Afară în hol rămase din nou pe loc.

— Atunci arată-mi puțin locurile, spuse el. Mai avem vreme până când ajunge contele.

— Vreți… să vorbiți cu cineva anume? întrebă Bresser.

Tobias negă.

— Arată-mi doar împrejurimile. Am să mă hotărăsc atunci cu cine vorbesc. Nu era prima dată când conducea cercetările într-un proces de vrăjitorie. Știa din experiență că e mai bine uneori să nu vorbești doar cu martorii, care erau pregătiți pentru sosirea lui. Și cărora li se băgase foarte clar în cap ce aveau de spus.

Bresser părea într-adevăr ușor dezamăgit, pentru că ridică doar din umeri.

— Cum doriți, spuse el scurt și trecu pe lângă Tobias.

Tobias rămase pe loc când ieși din casă în urma lui Bresser, clipi orbit în lumina neașteptat de puternică a soarelui dimineții și trase adânc aer în piept. Dar în loc de aerul răcoros și

proaspăt al dimineții, simți din nou duhoarea aceea grețoasă. Părea că asupra întregului oraș se strânseseră, ca sub un clopot, duhori respingătoare, atât de puternice, dulcege și înecăcioase, încât îi pricinuiau o stare de greață în stomac.

— Dumnezeule mare! spuse el. Duhnește îngrozitor!

Bresser aprobă.

— Da. Astăzi e deosebit de grav. Din cauza vântului. De cele mai multe ori împrăștie duhoarea asta strașnică din oraș, dar altădată o și aduce. Ca astăzi. Se strâmbă scârbit și îl privi pe Tobias, de parcă ar fi așteptat o aprobare la ceea ce avea să spună. Slavă Domnului că nu e la fel de grav în fiecare zi. Mă tem că altfel ar trebui, mai devreme sau mai târziu, să plecăm din orașul acesta. Nimeni nu poate suporta asta multă vreme.

— Dar, pe toți sfinții, ce anume pricinuiește duhoarea aceasta? întrebă Tobias.

— Cloaca, răspunse Bresser.

— Mi-ai mai spus asta, interveni Tobias enervat. Te întreb ce este această cloacă?

Bresser ezită o fracțiune de secundă.

— Poate vreți să vedeți și singur, spuse el atunci. E foarte greu de explicat. Drumul nu e prea lung, adăugă el, când văzu că Tobias ezită. Și putem s-o ocolim și să ne apropiem din direcția din care bate vântul.

— De ce nu? Tobias își ridică sprâncenele. Oricât de mult l-ar fi îngrețoșat duhoarea, se tot întreba ce anume putea să o producă. Mirosea ca o gură de iad, în care domnea Lucifer însuși, sau ca un câmp de bătălie, asupra căruia moartea își întinsese brațul necruțător.

— Să mergem!

Spre disperarea lui, Bresser se îndreptă tocmai în direcția din care bătea vântul, așa încât mirosul dulceag de putreziciune îi izbea din față. Cu fiecare pas duhoarea devenea tot mai puternică. Tobias avea senzația că vântul acesta al putreziciunii se vedea cu ochiul liber cum atârna în fâșii late, vâscoase, printre case, învăluind totul cu un văl lipicios.

— Cum rezistați? întrebă el îngrețoșat.

Bresser ridică din umeri.

— Nu e întotdeauna așa de rău, spuse el. Câteodată nici nu-ți dai seama – și cu timpul te obișnuiești.

Tobias se îndoia de asta. Așa mirosea probabil în infern,

unde sufletele pierdute ale oamenilor erau trimise la chinurile veșnice. Dar nu răspunse. Duse o mână la nas și se strădui să respire doar pe gură. După ce trecură de zidurile orașului și ieșiră în afara acestuia, duhoarea se mai domoli. Tobias rosti o scurtă rugăciune de mulțumire, lucru care însă i se păru imediat destul de ridicol. Erau încercări mult mai mari la care l-ar fi putut pune Creatorul.

Bresser se întoarse spre vest, pentru a face un ocol amplu în jurul orașului. Se îndreptau spre o pădurice la depărtare de vreo jumătate de ceas de localitate. Trebuie să fi ținut cândva de pădurea de fag care se întinsese în tot ținutul, înainte de a se începe, cu câteva secole în urmă, defrișarea ei, pentru dobândirea de noi pământuri pentru agricultură. Mulți oameni porniseră atunci spre răsărit și se stabiliseră aici, întemeind orașe. Câteodată, trubadurii mai povesteau despre asta sau despre pelerinajele în Țara Sfântă, când Gottfried de Bouillon voise să elibereze Ierusalimul, și atunci Tobias își dorea să se fi născut într-o altă epocă, una mai frământată.

O mișcare a mâinii lui Bresser îl smulse din gândurile sale. Atunci văzu stâncile sparte, ascuțite, înaintea ochilor, înălțându-se din pământ precum scheletele cocoșate ale unor dragoni uriași. Însă pădurea cucerise și această fortăreață de stânci; din crăpături creșteau arbuști și plante. Stâncile erau năpădite de vegetație. Natura își dovedea încă o dată supremația asupra omului. Abia mai înaintau, pentru că tufele și crengile erau tot mai dese, ca un zid de mărăcini, în spatele căruia se află o taină. Însă chiar și prin acest desiș pătrundea duhoarea infernală, care acum se întețise din nou.

Tobias îl privi pe Bresser interogativ, însă acesta nu-i răspunse decât printr-o ridicare de umeri, fără să spună nimic. Când se apropiară la vreo douăzeci, treizeci de pași de pădure, dominicanul observă o deschizătură în desiș: o potecă îngustă fusese tăiată în mărăcini, iar Bresser se îndrepta spre ea cu pași repezi.

Lumina zilei rămase în urma lor. Nu se întunecase cu totul, însă coroanele copacilor străvechi de deasupra capetelor lor erau atât de dese, încât estompau lumina soarelui, transformând-o într-un licăr verde-argintiu. Împrejurimile îi aminteau lui Tobias în mod cât se poate de neplăcut de acel luminiș din pădure în care găsise cercul vrăjitoarelor. Gândul că

poate aici lumina de la Dumnezeu nu a mai putut pătrunde de secole, îl făcu să se înfioare. Avea senzația că pătrunde într-o lume, în care omul nu are ce căuta. Poate această duhoare bestială era un avertisment de a nu merge mai departe.

Dintr-odată, Bresser se opri și se întoarse spre el. Nu spuse nicio vorbă, ci arătă doar cu mâna – însă Tobias văzu imediat ce voia să-i arate.

La doar un pas de Bresser, drumul se oprea ca tăiat și se prăbușea în adânc.

Sub ei se căsca hăul.

Tobias se apropie de Bresser tremurând de groază și privi în adânc.

Era un fel de cazan aproape rotund, măsurând vreo douăzeci de pași, din același pietriș care se găsea peste tot în pădure. Cu secole în urmă ar fi putut să fie doar un simplu lac, nu prea mare, însă acum nu mai era decât o gură de iad: o zeamă verzuie și puturoasă, care era acoperită cu un strat de frunze putrezite și alge pământii. Cu toate că lacul nu avea o sursă vizibilă de acumulare sau deversare, din când în când se încrețeau pe el valuri mărunte și de fiecare dată se ridica o nouă rafală de duhoare grețoasă. Până și stâncile păreau, acolo unde coborau până la apă, să fi intrat în putrefacție. Marginile cazanului de piatră erau acoperite de alge verzui-pământii, ca de o pânză de păianjen; nici nu era nevoie de multă fantezie să-ți închipui ce creaturi respingătoare ar fi putut să vegeteze în acest cazan de mucegai.

Tobias rămase o bucată de vreme nemișcat privind în jos la zeama aceea cleioasă. Nu era primul lac mort pe care îl vedea – dar nu își amintea să fi văzut vreodată ceva mai respingător. Era iadul pe pământ.

— Sfinte Dominic, ce s-a întâmplat aici? șopti el și ridică ochii spre cer. Întrebarea lui de fapt nu îi era adresată lui Bresser, însă acesta îi răspunse totuși.

— Din cauza vrăjitoarei.

Tobias se întoarse iritat. Datorită mișcării intempestive își pierdu echilibrul pe piatra alunecoasă și fu nevoit să apuce o creangă ca să-și redobândească stabilitatea.

— Ce vorbești?

— Adevărul, părinte, răspunse Bresser calm. Din glasul lui răzbătea îndărătnicie, dar și o convingere care-l înspăimântă pe

Tobias. Aceasta e făcătura vrăjitoarei. Și asta nu e tot ce a făcut, dar poate e cel mai rău lucru. De aceea, nu v-am spus nimic la început. Am vrut să vedeți cu ochii dumneavoastră.

Tobias tăcu. Nu știa ce să spună. Vorbele lui Bresser erau o prostie, dar, după toate aparențele, el era convins de adevărul lor.

— A fost un lac absolut normal până vara trecută, continuă Bresser. Apa n-a fost niciodată prea bună. Cam mirosea și avea gust amar, așa că nici măcar animalele n-o prea beau. Dar era *apă.* Făcu o scurtă pauză, pentru ca vorbele sale să aibă efect. Atunci a început, anul trecut, să vină în pădure. Venea des și întotdeauna noaptea. Câteodată se auzeau... zgomote.

— Zgomote?

Bresser ridică din umeri.

— Foșnete, mă rog. Zgomote înfricoșătoare. Urlete, dar nu de animale. Și lumini.

— Ai văzut toate acestea? întrebă Tobias. Sau ai auzit cu urechile dumitale?

— Eu nu, răspunse Bresser. Alții. O să vă confirme, dacă-i întrebați. Și, când vrăjitoarea a început să vină aici, apa a început să se strice. Și la sfârșit s-a făcut așa cum o vedeți. Se strâmbă scârbit. Astă iarnă a fugit o oaie de la stână și s-a rătăcit pe aici. A căzut în mizeria asta. A reușit să scape și să iasă și s-a întors iar la stână. Dar a doua zi dimineața au găsit-o moartă. Mai aveți nevoie de dovezi că e vrăjitoare?

Tobias tăcu. Vorbele lui Bresser nu-l impresionau în niciun fel – omul era nebun și, chiar dacă într-adevăr, Katrin venea aici, asta nu era nici pe departe o *dovadă* că ea avea ceva de-a face cu transformarea înspăimântătoare a acestui lac. Dimpotrivă, Tobias nu-și putea imagina ce anume ar trebui să fie un om în stare să facă pentru a transforma un lac absolut normal într-o asemenea cloacă: ceea ce însă îl înfiora era imaginea în sine a lacului. Apa era *otrăvită.* Până și copacii care creșteau în jurul cazanului de stâncă erau deja bolnavi. În mai puțin de un an aveau să moară. Poate întreaga pădure avea să moară.

Vru să se întoarcă pentru a-i pune lui Bresser o altă întrebare, când i se păru că aude o mișcare pe malul de dincolo. Privi curios și atent în direcția aceea – și își reprimă în ultima clipă un țipăt.

Printre copaci se vedea moartea.

Pentru o fracțiune de secundă, ea se aflase în fața ochilor lui Tobias, o creatură masivă, uriașă, îmbrăcată în zdrențe negre și cu o coasă în mâna dreaptă, de care se sprijinea. Fața îi era palidă, o mască albă din oase translucide, care sclipea înfiorător în orbitele goale, nasul – o gaură adâncă, iar gura, o spărtură respingătoare.

Apoi, în clipa următoare, dispăru. Nicio frunză nu se urnise acolo unde o înghițise desișul.

Tobias își făcu șocat semnul crucii și șopti numele lui Isus Hristos. Bresser îl privi iritat.

— Ce aveți?

— Nimic, spuse Tobias hăituit. Mi s-a părut... că am văzut o mișcare... pe cineva... ceva... dar... dar e imposibil.

Vocea îi șovăia și avea o sonoritate isterică. Gândurile i-o luau razna. Fusese moartea, ceea ce văzuse el dincolo, nu avea nicio îndoială. Creatura în negru stătuse acolo și îl privise, nu pe Bresser, nu pădurea, nu balta, ci pe *el.* Venise să-și ceară tributul? Doar i-o arătase pe Katrin, ca apoi să-i spună că vremea lui trecuse?

— Ceva? repetă Bresser încrețindu-și fruntea. Poate un animal? Tresări. Există lupi în aceste păduri. Ies arareori și nu vin niciodată *aici,* dar poate e...

— Nu era lup, îl întrerupse Tobias. Nu era animal.

— Dar atunci ce?

— Nimic, spuse Tobias. Poate... m-am înșelat. Această... această duhoare îmi întunecă mințile. Se întoarse dintr-odată și arătă spre drumul de întoarcere.

— Să mergem! Am văzut destul.

Bresser îl mai privi o clipă neîncrezător, însă ridică doar din umeri și păși într-o parte, pentru a-l lăsa să treacă.

Și în spatele acestuia se contură o altă siluetă, mai mare, de un alb irizant sub stâncile întunecate, în a cărei mână sclipea o lamă de oțel, care...

Tobias realiză eroarea sa o fracțiune de secundă, înainte de a-și pierde definitiv cumpătul și de a începe să urle.

Creatura din spatele lui Bresser nu era moartea. Nu era îmbrăcată în zdrențe negre, ci purta o mantie închisă la culoare, care-i ajungea până la glezne, iar pe dedesubt, pantaloni albi de lână, cizme și o cămașă de un alb mat cu lanțuri. Albul de pe chip nu era culoarea oaselor moarte, ci culoarea unei căciuli

ciudate, și oțelul sclipitor nu era al unei coase, ci era lama unei spade cu două tăișuri, care atârna, fără teacă, ținută doar de o sfoară simplă legată de cureaua bărbatului.

Bărbatul – stătea în umbra drumului, așa încât Tobias nu reuși să-i vadă chipul – îi măsura pe Bresser și pe el cu privirea – iar când se întoarse, Bresser tresări și el la rândul lui; chiar dacă dintr-un motiv cu totul diferit, cum avea să înțeleagă și Tobias în curând.

— Stăpâne! spuse el.

Schiță o plecăciune, făcu un pas servil înapoi și își căută cuvintele.

— Stăpâne? Tobias îl privi încrețindu-și fruntea. Este...?

— Este... este contele, părinte, spuse Bresser emoționat. Contele Theowulf.

— Și dumneavoastră sunteți pater Tobias, presupun, adăugă creatura din umbră.

Pater Tobias confirmă surprins, făcu un pas spre conte și se opri din nou, ca să arunce o privire înapoi asupra lacului. E posibil ca... nu. E imposibil ca Theowulf să fi stat dincolo de lac, să fi venit de jur-împrejurul lacului ca apoi să apară neobservat în spatele lor – nu în puținele secunde care trecuseră de atunci.

— N-am fost dincolo, spuse Theowulf.

— Ați...

— Am auzit cuvintele Sfinției Voastre, da, îl întrerupse Theowulf. Nu v-am pândit, dacă asta credeți. A fost fără intenție.

Tobias auzi un râset discret și disprețuitor.

— Nu sunteți primul care cade pradă vrăjii întunecate a acestor locuri, părinte. Mulți văd aici lucruri care nu există. Cred că e din pricina lacului. Dinspre apă se ridică vapori otrăviți, care întunecă simțurile. Să plecăm de aici. Sunt locuri mai potrivite în care să stăm de vorbă.

Tobias nu ripostă – ceea ce, altminteri, nici n-ar fi fost de vreun folos, pentru că atât Theowulf, cât și Bresser se întoarseră repede și o luară pe drumul spre oraș fără să-i aștepte răspunsul.

Tobias răsuflă ușurat când ieșiră din pădure și ajunseră din nou la lumina soarelui. Duhoarea era și aici prezentă, dar nu mai era așa de sufocantă ca lângă lac, iar el simți abia acum ce răcoare fusese acolo. Tremura. Pe brațe și pe spinare i se făcuse pielea ca de găină. Își frecă brațele zgribulit, își dădu capul pe

spate și privi în sus la soare, de parcă ar fi căutat consolare în lumina sa limpede, aproape albă. Abia după o bună bucată de vreme își coborî din nou privirea și se uită spre Theowulf și Bresser, care se duseseră câțiva pași mai încolo și discutau cu voce estompată. Mai precis: Bresser vorbea, și Theowulf asculta, dând din cap pe alocuri, nescăpându-l însă din ochi pe Tobias.

Contele Theowulf era un bărbat foarte înalt și masiv, a cărui constituție robustă și mâinile puternice îl făceau să pară mai vârstnic decât era. Fața îi era lată, fără să pară grasă, obrajii îi erau bărbieriți neted, ceea ce îl surprinse pe Tobias. De sub pălăria aceea stupidă, albă, pe care o purta probabil ca scut împotriva soarelui, ieșea o coamă de păr negru, cum Tobias nu mai văzuse niciodată. Ochii i se ascundeau după o pereche de sprâncene stufoase.

Erau niște ochi foarte vigilenți. Tobias observă imediat când îi întâlni privirea că acestor ochi nu le scăpa nimic și că îndărătul lor se află o minte cât se poate de ascuțită.

În general, contele nu corespundea deloc imaginii pe care și-o făcuse despre el. Era încă relativ tânăr, nicio zi mai vârstnic de douăzeci și cinci de ani și nu dădea impresia unui tiran plin de sine, care stăpânește ținutul cu mână de fier. Îmbrăcămintea îi era potrivită pentru drum, aproape simplă; singura podoabă era un inel greu cu sigiliu, cu un simbol gravat în aur, la degetul mare al mâinii stângi.

— Mulțumit? întrebă Theowulf dintr-odată.

Tobias rămase atât de surprins, încât în prima clipă nici nu răspunse. Theowulf râse încet, întrerupse fluxul verbal al lui Bresser cu un gest simplu, dar poruncitor și veni spre el agale.

— Sunteți mulțumit de ceea ce vedeți? întrebă el. Presupun că v-ați făcut o anume idee despre mine, după tot ce ați văzut și vi s-a întâmplat până acum. Se potrivește cu ceea ce vedeți acum?

Tobias tresări ușor, când își dădu seama cât de nepoliticos trebuie să fi fost să se holbeze așa la Theowulf. Se salvă cu un zâmbet.

— Iertați-mă, spuse el. Am fost doar… puțin nedumerit… și surprins. Bresser spunea că veniți abia pe la ceasurile amiezii.

— Bresser e un prost, comentă Theowulf amabil. L-am pus să vă roage să luați masa de prânz cu mine.

Oftă, îi aruncă grasului o privire disprețuitoare și-i făcu

semn cu mâna.

— Poți să pleci, Bresser. Îl însoțesc eu pe părintele Tobias înapoi în oraș. Du-te și spune-i nevestei tale să pregătească o porție strașnică din friptura ei nemaipomenită.

Bresser se îndepărtă atât de repede, de parcă ar fi fugit de ceva. Tobias se mira cât de repede poate să alerge pe picioarele sale scurte. Abia când își întoarse privirea după Bresser, observă că Theowulf nu venise singur. La o aruncătură de băț așteptau doi bărbați în mantale negre. Trei cai înșeuați cu cioltare și șei greoaie, din piele, stăteau de o parte.

— Din păcate n-am știut că vă întâlnim aici, spuse Theowulf, urmărindu-i privirea. Altminteri aș mai fi adus un cal.

— Drumul nu e lung, răspunse Tobias.

— Și pe drum se poate vorbi mai bine, adăugă Theowulf. Aveți dreptate, părinte. Atunci să vorbim. Avem multe de discutat.

Nici acum nu așteptă vreun răspuns, ci le făcu celor doi bărbați un semn să-l urmeze pe el și pe pater Tobias și porni spre oraș.

Tobias ezită. Își imaginase altfel prima întâlnire cu contele. Cu toate că în sinea lui se bucura că nu ajunseseră să se certe imediat, Theowulf pusese în mod bizar stăpânire pe discuție. *El* îi dicta lui *Tobias* despre ce se va vorbi, nu invers.

— De unde ați știut că suntem aici? întrebă el, în timp ce se îndreptau agale, unul lângă altul, spre Buchenfeld – nu în linie dreaptă, pentru că asta ar fi însemnat să intre iarăși în zona bătută de vântul cu iz de putregai.

— La lac? Theowulf ridică din umeri. N-am știut. V-am văzut ducându-vă în pădure. Și m-am gândit că Bresser vă duce să vă arate cloaca. Toți care vin pentru prima oară aici se duc să vadă cloaca. Sunteți impresionat?

Tobias făcu o mișcare vagă cu mâna.

— Aș prefera să folosesc alt cuvânt, spuse el.

— Zdruncinat? Theowulf râse.

Bărbatul îl irita pe Tobias tot mai mult. Arăta ca un flăcău mare și binedispus. Dar, pe de altă parte, pașii săi erau fermi și siguri și, când umbla, încheietura mâinii i se odihnea pe mânerul sabiei, iar privirea îi fugea într-o parte și în alta, cercetând câmpiile. Trupul său stăpânește limbajul cavalerilor, gândi Tobias deconcertat.

— Bresser mi-a povestit că până în urmă cu doi ani a fost un lac absolut normal, spuse el, când tăcerea începu să devină apăsătoare.

— Așa este.

— Ce s-a întâmplat cu el?

Theowulf îl privi și zâmbi.

— Nu v-a spus Bresser? Vrăjitoarea l-a otrăvit.

— Vă rog! Tobias oftă. De la un om ca Bresser mă aștept la asemenea inepții. Dar de la Domnia Voastră...

— Mă flatați, părinte.

Atmosfera începu să se mai destindă. Următorii pași îi făcură în tăcere. Fiecare părea cufundat în gândurile sale și în încercarea de a-și forma o părere despre celălalt. Tobias se gândi că în urmă cu o săptămână se mai afla la cetatea de la Lübeck, la mănăstirea sa dragă, iar acum pășea alături de acest conte, cel mai ciudat din câți întâlnise vreodată. Dar cum spune Biblia: nedeslușite sunt căile Domnului.

— Aveți dreptate, Tobias, reluă Theowulf după ceva vreme discuția întreruptă. Bresser e un prost. Dar explicația lui e la fel de bună ca oricare alta. Adevărul e că nu știu ce s-a întâmplat cu lacul. Nimeni nu știe. Oftă. Să nu credeți că am ales calea ușoară. Trei exorciști au văzut deja mlaștina și au încercat să alunge spiritele, apoi doi alchimiști și... ezită o fracțiune de secundă, apoi începu să râdă aproape ștrengărește și spuse pe un ton exagerat de confidențial:... o bătrână vrăjitoare, care viețuiește la o depărtare de o zi în inima pădurii și practică magia neagră.

Tobias se opri surprins.

— Vrăjitorie? exclamă el. Cereți un inchizitor, să acuze o femeie din oraș de vrăjitorie, și vă folosiți voi înșivă de magia neagră?

— Katrin e la fel de puțin vrăjitoare ca și mine, răspunse Theowulf degajat. Zâmbi constatând că Tobias este surprins de răspunsul lui. Sunteți interesat de știință, nu-i așa, părinte Tobias? Și sunteți un om, despre care se spune că își cunoaște meseria și greutățile ei și niciodată nu aduce acuzații nejustificate.

— De unde știți asta? întrebă Tobias surprins.

— Am făcut unele cercetări în ceea ce vă privește, răspunse Theowulf. Și dacă sunt adevărate, atunci ar trebui să știți că

majoritatea așa-ziselor practici de magie neagră nu sunt altceva decât științe aplicate. Nu că ar înțelege ce fac – dar știu să o facă. Numai că în cazul acesta n-a folosit la nimic. Lacul e blestemat, nu există nici cea mai mică îndoială.

— Nu prea înțeleg, recunoscu Tobias. Nu credeți că femeia aceea este vrăjitoare? Atunci de ce m-ați chemat?

— Nu v-am chemat, răspunse Theowulf. Când am aflat că Verkolt a scris scrisoarea, a fost prea târziu ca s-o mai pot opri. Dar n-am spus nici că o consider nevinovată. Și-a omorât soțul. Și poate și mai mult – asta se va vedea din cercetări.

— Eu sunt inchizitor, nu judecător penal, spuse Tobias enervat. Dacă e vorba de o *crimă,* atunci apelați la justiția lumească.

— *Nu* v-am chemat, îi aminti Theowulf încă o dată. Dar sunteți aici. Și cred că sunteți omul potrivit pentru această misiune. Sigur că puteți să plecați și să o lăsați pe Katrin în seama judecătorului, dar știți la fel de bine ca și mine că *atunci* sentința e ca și dată.

— Numai atunci? întrebă Tobias. Nu o considerați și dumneavoastră deja vinovată?

— Este, confirmă Theowulf. Cel puțin după convingerea mea. Dar nu vreau să mă erijez în stăpân asupra vieții și a morții. Nu, nu – această misiune ingrată o las în seama oamenilor ca Sfinția Voastră.

Râse, însă râsul său suna rece și fără inimă.

— Sunteți deci convins de vinovăția lui Katrin? începu Tobias din nou.

Theowulf confirmă.

— De ce? Din povestea pe care mi-a spus-o Bresser ieri, reieșea mai degrabă că a fost vorba de o boală grea.

— Sau de o otrăvire lentă, adăugă Theowulf. Verkolt a fost farmacist la Buchenfeld – nu v-a povestit Bresser?

— Nu.

— A fost. Pe vremuri aveam și medic la Buchenfeld, dar s-a îmbolnăvit și a murit. Theowulf râse. Nu e ciudat?

— Deloc, răspunse Tobias.

Theowulf ridică din umeri.

— Dacă știi toată povestea, este, susținu el. Trebuie să știți că vreme de douăzeci de ani, Buchenfeldul a fost ocolit de toate bolile grave. Nimeni nu s-a îmbolnăvit în mod serios. Câteva

femei au murit la naștere – altceva nimic, nici oftică, nici lepră. Nimeni nu s-a *îmbolnăvit,* în afară de medic.

— Nu mi se pare deloc ciudat, stărui Tobias.

Dar Theowulf ignoră tonul de reproș din vocea sa – sau poate chiar nu-l percepu. Râse doar.

— N-aveți simțul umorului, Tobias, spuse el. Viața e așa de grea, că ar trebui să mai câștigăm câte ceva și din părțile ei întunecate. Dar să revin: medicul a murit acum cinci ani și altul n-a venit.

— De ce nu?

— La ce bun? întrebă Theowulf în loc de răspuns. Într-o localitate fără boli, n-ai nevoie de vraci, la fel cum o comunitate cu frica lui Dumnezeu nu are nevoie de preot, pentru ca oamenii să capete mântuirea sufletului.

Tobias tresări. Vorbele contelui erau aspre și-i puneau într-o lumină proastă credința. Acum înțelese cum de nătângul de Bresser reușise să ajungă la ideile acelea periculoase și justițiare.

— N-a rămas decât Verkolt, continuă Theowulf. Era bătrân, dar și cu multă experiență. Se pricepea, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Unii spuneau că se pricepe la fel de bine la știința vindecării ca un medic adevărat. Nu era nevoie să aducem un doctor la Buchenfeld. Buchenfeld e un oraș sărac. Oamenii de-abia au destul pentru ei și câteodată nici măcar atât. Dar Verkolt era și singuratic. Și era bogat.

— N-ați spus mai înainte că Buchenfeld e un oraș sărac, întrebă Tobias.

— Farmaciștii știu să mânuiască banii, răspunse Theowulf calm. Nu e nicio taină. După moartea lui am poruncit să i se aducă toate bunurile la palat. Puteți să vă uitați la ele odată. Averea lui nu era deloc neînsemnată.

— După părerea Domniei Voastre, Katrin ar fi putut să-l ucidă din *lăcomie?* întrebă Tobias.

Tonul neîncrezător din vocea sa îl făcu pe Theowulf să fie atent.

— O cunoașteți pe femeia aceasta, spuse el dintr-odată.

Tobias tăcu. Sigur că ar fi fost inutil să nege – Bresser și nevastă-sa ar fi trebuit să fie orbi, să *nu* fi văzut că o cunoaște pe Katrin. Dar sperase să-i poată spune asta contelui cu o ocazie mai potrivită. Dădu aprobator din cap.

— Atâta timp cât nu-mi dați o explicație mai bună, trebuie să cred că acesta era motivul, continuă Theowulf. Verkolt s-a dus la Hamburg, exact în anul când a murit medicul. La întoarcere a adus-o pe Katrin cu el, ca nevastă. Și tot atunci a început să se îmbolnăvească. Restul poveștii îl știți.

— Dar toate acestea nu dovedesc nimic, spuse Tobias iritat. Chiar Domnia Voastră ați spus – Verkolt era un om bătrân. Poate călătoria a fost prea lungă pentru el...

— Sau plăcerile căsniciei, da, știu, îl întrerupse Theowulf. Credeți că eu nu m-am gândit până acum la toate acestea? Dar ea n-a lăsat pe nimeni să se apropie de el, nici când boala s-a agravat și era limpede că nu mai avea mult de trăit. Nu lăsa pe nimeni nici măcar să stea de vorbă cu el în ultimele săptămâni! Și în noaptea când a murit, au prins-o doi dintre oamenii mei – pe cal, cu bagaje pentru o călătorie lungă și cu coburul plin de aur. Ce să cred despre comportamentul acesta, decât că avea toate motivele să dispară din oraș cât se poate de repede? Scutură din cap, oftă adânc și făcu un semn cu mâna când Tobias vru să spună ceva. Când am auzit că veniți încoace, am pus să se întocmească o dare de seamă, părinte. Puteți s-o citiți și veți afla totul. Și puteți vorbi cu cine vreți. Și să nu credeți că țin neapărat să trimit un om nevinovat pe rug. Aș da multe să aflu o explicație mai bună pentru moartea lui Verkolt și pentru toate celelalte lucruri. Dar sunt convins de vinovăția ei.

— De aceea ați poruncit să fie lăsată să moară de foame? întrebă Tobias cu asprime.

Tobias scutură trist din cap.

— Nu am făcut asta, Tobias, spuse el. Am dat poruncă să fie închisă și turnul e singurul loc din Buchenfeld unde ea era cât de cât în siguranță.

— *Ea?*

— Părinte Tobias, răspunse Theowulf aproape exasperat. Pesemne nu înțelegeți. Eu nu cred că e vrăjitoare – dar oamenii de aici cred asta. Sunt convinși de asta. Ar fi spânzurat-o de mult, dacă nu aș fi apărat-o. Oamenii de aici sunt țărani simpli și ciobani. Nu așteaptă întotdeauna un judecător, ci au felul lor de a face dreptate.

— Adăpostul Domniei Voastre era cât pe-aci s-o răpună, spuse Tobias.

— Știu, recunoscu Theowulf. Și îmi pare rău. Femeia aceea

proastă nu m-a înțeles – sau nu a vrut să înțeleagă. Am poruncit să nu se apropie nimeni de ea. Dar prin asta am vrut să spun că nimeni să nu-i desfacă lanțurile sau să intre în celula ei cu alt scop decât să-i aducă apă proaspătă și pâine. I-am spus asta foarte clar lui Bresser.

Asta era o minciună. Tobias o știa. Îl credea pe Bresser în stare să înțeleagă intenționat pe dos poruncile stăpânului său – dar își amintea și de groaza din ochii Mariei când aceasta văzuse starea jalnică în care se afla prizoniera.

— Îmi fac reproșuri, continuă Theowulf. Ar fi trebuit să mă conving că poruncile îmi sunt duse la îndeplinire. Va supraviețui?

— Cred că da, răspunse Tobias. Am trimis după un medic.

— Atunci să sperăm că Bresser nu e așa de prost, încât să fi trimis după un fierar, spuse Theowulf cu un zâmbet fugar. Redeveni serios când văzu privirea de gheață a lui Tobias și adăugă: La mine la palat e o bătrână, care…

— Știu, îl întrerupse Tobias. Dar nu e nevoie. A trecut deja de ce era mai greu, sper.

Theowulf insinuă o mișcare disprețuitoare din cap.

— Înțeleg, spuse el. Preferați să evitați folosirea magiei negre.

Tobias nu dădu niciun răspuns. Avea sentimentul că Theowulf se juca cu el, la fel cum se juca cu Bresser, cu nevasta acestuia, poate cu întreg orașul.

Contele păru să simtă disconfortul monahului și schimbă dintr-odată subiectul.

— Trebuie să mă vizitați la palat, pater Tobias, spuse el. Am să vă arăt biblioteca mea. Vă va plăcea. În afară de asta, e mult mai confortabil la mine, decât în casa lui Bresser. E o rușine cum o lasă să decadă. Dacă vreți, puteți locui la mine pe durata cercetărilor.

Tobias scutură din cap.

— E mai bine să rămân în oraș, spuse el. Va trebui să stau de vorbă cu mulți oameni. Dar sigur am să dau curs invitației Domniei Voastre. Sunt curios să vă văd palatul.

Capitolul 5

Theowulf și Tobias luară prânzul împreună, apoi stătură încă vreo două ceasuri bune de vorbă – despre imperiu și împărat, despre Lübeckul cel puternic și despre dominicani, numai despre Katrin nu. Tobias ignoră cu dibăcie insinuările pe care Theowulf le strecura în discuție. Voia să vorbească întâi cu Katrin, înainte de a dezvălui câte ceva din povestea lor. În cele din urmă, trupul său își ceru drepturile: Tobias intenționase de fapt să înceapă cercetările la Buchenfeld după plecarea contelui, dar oboseala îl răpuse. Se duse în camera sa și o eliberă pe Maria, care stătuse de veghe la patul bolnavei.

Adormi de îndată ce aceasta ieși din cameră și închise ușa în urma ei.

Când se trezi, soarele apusese deja. Toate lucrurile din cameră erau inundate de o lumină mată, cenușie, și se răcorise simțitor.

Katrin era trează.

Știa, înainte să o privească. Era ca și când ar fi *simțit* privirea ei ca pe o atingere delicată, de care îi fusese dor, mult prea mult dor. Era conștientă și privirea din ochii ei, încă încețoșați de febră, alunecă peste chipul, peste mâinile, peste tot trupul lui.

Tobias se simți gâtuit. Nu reuși să articuleze nicio vorbă, aproape ca și când duhurile rele i-ar fi răpit toate cuvintele. Ea era: Katrin a lui. Crezuse într-adevăr că anii trecuți schimbaseră ceva, că ar fi putut să uite? Nu era adevărat. Durerea îl răscolea, durerea pentru anii care se scurseseră, și atunci făcu ceva ce ar fi ridicat probabil împotriva lui întreg orașul: o binecuvântă.

Într-un târziu, Katrin fu cea care rupse tăcerea prelungită și pătrunzătoare. Vocea îi era subțire și răgușită și îi provocă fiori; și în același timp îi păru o muzică îngerească.

— Tu ești cu adevărat? întrebă ea.

Tobias nu putu să răspundă imediat. Zâmbi abia schițat și simți cum ochii i se umplu de lacrimi, iar atunci își dădu seama că în tot acest timp nu plânsese niciodată, și nici nu văzuse pe vreunul dintre confrații săi plângând. Călugării nu cunoșteau plânsul.

— De cât timp ești trează? întrebă el.

— De mult, răspunse Katrin. O oră, două, o jumătate... nu știu. Destul de mult.

— De ce nu m-ai trezit?

— De ce să te fi trezit? răspunse Katrin. Nu aveam de ce. În afară de asta, voiam să te văd. Te-ai schimbat, și totuși te-am recunoscut imediat.

— A trecut mult timp de când…

Katrin tuși: o tuse seacă și chinuitoare, iar trupul i se încordă pe sub pătura subțire. Tobias sări rapid și luă cana cu apă de lângă el, de pe podea, și turnă într-un pahar. Pielea lui Katrin încă mai era fierbinte de la febră, când puse mâna pe ea să-i ridice capul și îi duse paharul la buze. Bău cu înghițituri mari și lacome. Buzele îi erau uscate și crăpate. După ce goli paharul, îl rugă pe Tobias să-i mai dea unul. Acesta scutură din cap.

— Mai târziu, spuse el. Nu ai face decât să-l dai afară, dacă bei acum așa de repede.

— Tu m-ai scos din carceră? întrebă ea.

Tobias dădu din cap afirmativ.

— Atunci totuși n-a fost vis. Te-am… te-am văzut când mi-ai desfăcut lanțurile și m-ai spălat. Dar m-am gândit că e doar o nălucă.

— Bresser a desfăcut lanțurile, răspunse Tobias, și nevastă-sa te-a spălat. Dar eu am fost tot timpul acolo.

Katrin își lăsă capul din nou pe pernă și închise ochii, iar el se temu o clipă că adormise din nou, așa, dintr-odată, cum se întâmplă uneori cu cei grav bolnavi. Dar ea începu din nou să vorbească și vocea îi era surprinzător de limpede.

— Nu știam că te-ai dus la mănăstire.

— Iar eu nu știam că ai devenit nevastă de farmacist.

Apoi se așternu din nou tăcerea. Pentru o clipă i se păru că sunt singurii oameni de pe pământul lăsat de Dumnezeu, cu toate că din stradă pătrundeau zgomote și odată se auzi chiar înfundat glasul lui Bresser.

— Cum m-ai găsit? întrebă Katrin într-un târziu. Ți s-a spus că sunt aici, sau m-ai auzit?

— Auzit?

— Te-am strigat, murmură ea. O, Doamne, de câte ori m-am gândit la tine. Au încercat să șteargă orice amintire despre tine, dar nu le-am îngăduit. Nu te-am uitat niciodată.

Și dintr-odată știu de ce se temea așa de mult să-și lase vorbele să curgă, să spună în sfârșit tot ce-și pregătise în ceasurile nesfârșite ale nopții trecute. Se simțea mizerabil

fiindcă o părăsise și și-o scosese din minte.

— Nici eu, minți el.

— Am știut, șopti Katrin. M-ai auzit, nu-i așa? Nu e adevărat că se poate vorbi cu cineva doar când stai față în față. Ai auzit cum am strigat după tine.

— Nu, spuse el încet.

Katrin ridică pleoapele și întoarse capul.

— Atunci e o întâmplare că ești aici?

Tobias plecă privirea și spuse încă o dată:

— Nu.

Katrin îl privi o clipă neîncrezătoare – și atunci apăru o expresie de înțelegere și consternare în ochii ei. Privirea i se desprinse de pe chipul lui și îi alunecă peste rasa simplă pe care o purta.

— Tu? șopti ea. Tu ești... ești...

— Inchizitorul, da, spuse Tobias. Nu reuși să o privească în față în timp ce spuse asta. Abatele mănăstirii dominicane din Lübeck a primit o scrisoare în care se ridicau niște acuzații la adresa unei vrăjitoare, aici la Buchenfeld. Pe mine m-a ales să cercetez aceste acuzații.

Îl durea gâtul la vorbele acestea, de parcă ar fi fost arme mici și ascuțite, care lăsau răni sângerânde. Mâinile îi tremurau. „O, Doamne, se gândi el, de ce m-ai adus aici?”

Din nou Katrin îl privi clipe nesfârșite consternată și atunci începu să râdă: un râs gol, ciudat de isteric, care se transformă într-un acces de tuse.

— Ce te amuză așa? întrebă el.

— O Tobias, nu pricepi ce farsă își permite soarta cu noi? Ne revedem, și tu tot mereu îmi salvezi viața – când de fapt te-au trimis să mă arzi pe rug.

— Nu de asta am fost trimis, răspunse el.

— Spun că sunt vrăjitoare, îl contrazise ea aspru. Și inchiziția trimite vrăjitoarele să ardă pe rug, nu-i așa?

— Dacă sunt vrăjitoare, da, admise el.

Preț de o bătaie de inimă îl privi cu o expresie nedeslușită, însă apoi dădu din cap și arătă spre pocal.

— Îmi mai dai niște apă?

Tobias îi îndeplini rugămintea. Katrin goli și de data aceasta întregul pahar, dar bău mult mai încet, iar apoi se instală din nou tăcerea pentru o bucată de vreme. Afară se risipea și ultima

geană de lumină a zilei, și Tobias aprinse lumânarea pe care Maria o pusese grijulie pe pervaz. Flacăra scăpără și umplu încăperea cu o lumină caldă.

— Cum te simți? întrebă Tobias.

— Nu prea bine, răspunse Katrin. Dar nici așa de rău ca ieri. Am fost moartă când m-ai scos din carceră.

Pentru o secundă lui Tobias i se ivi imaginea chipului de oase sub gluga închisă la culoare, ascuns printre tufele spinoase.

— Aproape, spuse el încet.

— Aproape. Dar dacă ai fi venit o oră mai târziu…

Sau dacă s-ar fi culcat, cum îi propusese Bresser…

— Dar n-a fost așa, spuse el.

— *M-ai* auzit, spuse Katrin dintr-odată. Nu e o întâmplare, Tobias. După atâta amar de vreme, ai venit exact la momentul potrivit. Cât a trecut? Cincisprezece ani?

— Șaptesprezece.

— Șaptesprezece ani. Katrin oftă. O jumătate de viață de om. Apoi pe chipul ei își făcu loc un zâmbet. Ai avut multe femei după mine?

Cuvintele îl loviră ca un cuțit. Nici această rană nu se vindecase, cu toate că nu o mai simțise de un deceniu.

— Nu, spuse el simplu.

Katrin zâmbi și îi privi din nou straiele.

— Sigur, ai legământ de castitate. Un călugăr renunță la plăcerile cărnii.

Da, se dusese la Lübeck, la mănăstire, aproape imediat după seara aceea cumplită, dar fusese tânăr și zilele sale cu Katrin îi arătaseră că există un aspect al vieții care oferă anumite plăceri – indiferent ce ar fi spus bărbații în rasă cenușie, care îl educau. Nu era un sfânt. Nu putea să spună că nu *dorise* nicio femeie. Însă nu *putuse* fi cu niciuna. Să depună și să respecte jurământul de castitate îi era deci foarte simplu.

Katrin îl privi cu compasiune.

— Ce au făcut cu tine?

— Ce au făcut? Tobias zâmbi amar. Nimic. Nu se mai putea. După seara aceea…

Ezită, înghiți nodul care i se ivise în gât și încercă să râdă, dar nu reuși să scoată decât un zgomot scrâșnit.

— Ultima noastră seară?

— Dacă vrei s-o numești așa… prima femeie și primul cadavru – amândouă în același interval de o oră.

Jos în casă se auzi trântindu-se o ușă și imediat după aceea auzi o voce și pași grei care tropoteau pe scări.

— Cred că e medicul, spuse el și se ridică.

Katrin ridică speriată mâna.

— Nu mă lăsa singură! spuse ea.

— Nu te las, răspunse Tobias. Mă întorc imediat după ce termină. Dacă vrei, aștept în fața ușii. Nu-ți face nimic. Fără să-și dea seama, îi vorbea pe un ton pe care-l adopta totdeauna în fața bolnavilor incurabili. Ea nu protestă, ci îl privi doar cu ochi mari, înfricoșați.

Tobias se apropie încă o dată de patul ei, se aplecă, îi luă mâna – și o sărută pe gură.

Pentru o clipă nu mai era om, nici nu mai era în încăperea sărăcăcioasă, ci era tânăr, păsările cântau, undeva, printre copaci apunea soarele, și în fața lui stătea întinsă o fată frumoasă, tânăra Katrin. Avea ochii închiși, părul ei lung era ca un văl, iar sărutul ei era infinit de dulce și de ispititor.

Tobias visa, însă ușa se deschise dintr-odată și el își dădu seama de ceea ce făcuse.

Se îndreptă rapid și își duse speriat mâna stângă la gură, avu însă suficientă prezență de spirit să facă cu cealaltă semnul crucii pe fruntea lui Katrin. Ce făcuse? Ce se întâmpla cu el?!

În ciuda furtunii care vuia în capul său, reuși să se controleze când se întoarse spre Bresser și spre medic, care intraseră între timp în cameră. Grasul Bresser îl privi nedumerit, dar nu avea cum să fi văzut ceva. În definitiv Tobias fusese cu spatele la ușă. Fără a-l mai învrednici cu vreo privire, Tobias se întoarse spre medic.

Era un bărbat înalt, cu părul negru, cu statură și mâini de fierar. Trăsăturile sale erau aspre, dar avea ochi treji, cu o privire blajină care nu se prea potrivea cu restul trupului. Îmbrăcămintea îi era plină de praf și de murdărie, iar sub braț avea pete mari de transpirație. Nu vorbi mai nimic, ci îl salută scurt pe Tobias printr-un gest cu capul și se interesă apoi de starea bolnavei. Când auzi răspunsul lui Tobias, privirea i se întunecă. Însă nu spuse nici acum nimic, ci luă loc pe scaunul de lângă pat și îi rugă pe Tobias și pe Bresser să iasă din cameră și să o trimită pe Maria.

Bresser ieși în grabă și încă de pe scări începu să strige după nevastă-sa, în timp ce Tobias rămase o clipă dezorientat în fața ușii. Îi promisese lui Katrin că așteaptă afară. Dar era pe mâini bune. Medicul era un om cumsecade.

Tobias era într-o stare de confuzie ca niciodată până atunci. Se simțea ca pe un strat subțire de gheață care era pe punctul de a ceda, iar el nu știa exact ce se afla dedesubt: apă rece ca gheața sau flăcările iadului. Își ridică tremurând mâna și își atinse buzele. Păreau să ardă și simțea încă gustul ispititor de dulce al sărutului. De ce o făcuse? Nu o sărutase așa cum sărută un preot o bolnavă sau cum un tată își sărută fiica. Tremura. Totul se învârtea în jurul lui și inima îi bătea așa de tare, încât i se părea că se aude în toată casa. Ceea ce simțise în acel moment fusese *plăcere,* nimic altceva decât plăcere păcătoasă, carnală. Dacă Bresser nu ar fi venit în acel moment… Se feri să-și ducă gândul până la capăt.

Tobias intră grăbit într-o altă încăpere, se convinse că e singur și cuprinse cu amândouă mâinile crucea simplă de lemn pe care o purta la gât. Se așeză în genunchi sub fereastră, închise ochii și începu să se roage.

Buzele i se mișcau fără niciun sunet. Îl implora pe Dumnezeu să-i dea putere, putere să treacă peste această grea încercare, să se lepede de ispită și să înfrunte gândurile rele, care se conturau undeva, în interiorul lui. Trebuia să se limpezească: să-și limpezească sentimentele: să se lămurească în privința sentimentelor sale, să se gândească la lucrurile care urmau să se întâmple. Nu mai era tânărul Tobias, ci inchizitorul, care trebuia să-și îndeplinească misiunea, chiar dacă îi venea foarte greu.

Rămase foarte mult timp, așa, rugându-se cu gândurile învârtejite, până când se deschise ușa și, auzind pași, se ridică.

Era Maria. Avea o lumânare aprinsă în mână și tresări speriată văzându-l; probabil nu știuse că e acolo și intrase doar ca să aprindă lumina. Vru să plece din nou, dar Tobias o reținu.

— Nu vreau să te deranjez, spuse el.

— Iertați-mă. Eu… nu am vrut să vă deranjez. N-am știut că Sfinția Voastră se roagă.

— Tocmai voiam să mă ridic, răspunse Tobias.

O privi în tăcere cum aprinde două lumânări mici, care umplură încăperea cu o lumină caldă și cu un miros plăcut de

ceară fierbinte.
— Medicul încă mai e la ea? întrebă Tobias.
Maria răspunse afirmativ. Privirea ei însă îl ocoli. Când Tobias o prinse de mână, simți că tremură. Își retrase grăbit mâna.
— Încă nu am reușit să-ți mulțumesc, spuse el. Te rog să mă ierți. M-ai ajutat foarte mult.
— Nu mi-am făcut decât datoria, răspunse Maria.
— Ai făcut mult mai mult decât atât, o corectă Tobias. Am văzut cum te-a privit bărbatul dumitale. Nu a fost deloc încântat. Are să te pedepsească, de îndată ce voi pleca.
— Nu face nimic. Sunt obișnuită cu pedepsele lui. Urlă și azvârle cu de toate, dar după aceea îi trece. Nu mi-e frică.
Tobias o crezu. În felul ei liniștit și discret, această femeie simplă era mai vitează și poate mai puternică decât el. Cu atât mai greu îi veni să pună următoarea întrebare. Urâse dintotdeauna să le ceară oamenilor, care oricum îi ofereau tot ajutorul lor, mai mult decât puteau da. Dar nu avea de ales. Maria era poate singura lui aliată din tot orașul.
— Și dumneata crezi că e vrăjitoare? întrebă el.
Spre surprinderea lui, Maria zâmbi.
— Nu, spuse ea. Și apoi mai spuse ceva, ce îl izbi ca o lovitură în moalele capului: Sfinția Voastră o iubește, nu-i așa?
Tobias o privi consternat. Simți că se prăbușește adânc, adânc, într-o gaură neagră din care nu avea scăpare.
— Dumnezeu iubește toți oamenii, bâigui el. Iar eu…
— Nu asta am vrut să spun. Vocea Mariei era blândă; zâmbetul ei semăna cu cel al unei mame, care cunoaște cel mai teribil secret al copilului ei și îi promite că i-l va păstra în adâncul inimii. O iubiți, cum iubește un bărbat o femeie. Nu cum iubește un preot un semen al său.
— E vreo diferență? întrebă Tobias știind ce nătângă era reacția lui și cum îl dădea de gol.
— Câteodată este, răspunse Maria. Și așa și trebuie să fie. Are nevoie de cineva care să o iubească. Mai mult decât orice altceva.
Lui Tobias i se păru din nou că îi fuge pământul de sub picioare. Doamne Dumnezeule, nimic nu mai era ca în urmă cu câteva zile. Viața sa, în principiu liniștită, în ciuda sarcinilor uneori dificile, ajunsese într-o derivă totală.

— Ai dreptate, spuse el în cele din urmă.

— N-am să spun nimănui nimic, spuse Maria șoptit. Dar trebuie să aveți grijă. Bărbatul meu a intrat la bănuieli și el se repede cu tot ce i se pare că știe drept la conte. L-ați cunoscut pe Theowulf. E un om periculos.

— Nu mi-e frică, spuse Tobias.

— Știu, răspunse Maria. Și de asta mă tem. Nu trebuie să-l subestimați niciodată pe conte, părinte Tobias. O viață de om nu înseamnă nimic pentru el. Nu va privi liniștit cum îi stricați tot.

— Să stric tot? repetă Tobias. Ce vreți să spuneți?

Maria se întoarse dintr-o mișcare. Pe scări se auzeau din nou pași.

— Mai târziu, șopti ea. Vorbim mai târziu. La noapte, când bărbatul meu doarme. Și încă un lucru: dacă vreți să știți ce e adevărat din povestea cu vrăjitoarea, atunci nu-i întrebați pe cei la care vă duce Bresser, ci duceți-vă la Derwalt și la fratele lui.

Cu asta făcu un pas mare înapoi, deschise ușa și adăugă mult mai tare și pe un alt ton:

— Cum doriți, părinte Tobias. Puteți să vă mai gândiți.

Bresser intră în cameră și păru cam iritat că îi vede pe Tobias și pe Maria împreună.

— I-am propus părintelui Tobias să-i oferim în noaptea aceasta dormitorul nostru, spuse Maria. Noi puteam sta cu rândul la căpătâiul bolnavei. Dar nu a vrut.

Tobias își reprimă un zâmbet. Maria nu era doar incomparabil mai vitează decât soțul ei, era și categoric mai înțeleaptă.

— Asta e... o idee bună, răspunse Bresser sacadat și pe un ton care susținea categoric contrariul. Trebuie să fiți obosit de moarte.

— Așa și sunt, recunoscu Tobias. Dar trebuie să-mi duc în sfârșit la îndeplinire datoria pentru care am venit. Să începem cercetările.

Vorbele sale îl puseră pe Bresser în mod vizibil în dificultate.

— S-a întunecat deja, spuse el. Oamenii pe aici se culcă devreme. Ar fi mai bine să ieșim mâine, pe ziuă.

— O, nu vreau să mă conduci niciunde, răspunse Tobias. Aș prefera să-mi fac eu singur o imagine. Lasă-mă să vorbesc puțin cu oamenii.

— Cum doriți, răspunse Bresser dezamăgit. Dar o să ne ia ceva vreme.

— Am destulă.

— Astăzi e vineri, spuse Bresser. Contele mi-a spus să anunț pentru duminică proces…

— Ce proces? îl întrerupse Tobias cu răceală.

— Procesul împotriva vrăjitoarei, răspunse Bresser sincer surprins. Chiar Sfinția Voastră ați spus că insistați să i se facă un proces regulamentar.

— Așa este. Dacă ajung la concluzia că este nevoie de proces. Îl măsură pe Bresser cu o privire superioară și își dădu silința să imprime vocii sale acel ton infatuat pe care altminteri îl disprețuia profund. Cred că e timpul să clarificăm anumite lucruri, Bresser, spuse el. Nu prea știu eu ce rol ai în acest oraș, dar stăpânul dumitale nu a dovedit cine știe ce înțelepciune, lăsând pe mâna *dumitale* puterea. Există niște formalități, pe care trebuie să le respect și eu. Și acelea prevăd tocmai că trebuie să mă conving mai *întâi* că aceste acuzații nu sunt simple născociri sau vreun act de răzbunare și *apoi* să hotărăsc dacă va avea loc vreun proces sau nu. În afară de asta, ai avut dumneata însuți grijă ca acuzata să nu fie în stare, în momentul de față, să depună mărturie într-un proces.

— Aici aveți dreptate.

Fără ca Tobias sau Bresser să fi remarcat, medicul intrase și el în cameră. Părea epuizat. Pe cămașă i se vedeau niște pete proaspete, iar în ochi i se citea enervarea.

— E aproape o minune că mai trăiește. Cine a avut grijă de ea? Sfinția Voastră, părinte?

Tobias confirmă.

— Sper să nu fi făcut nimic rău, spuse el. Nu prea am experiență cu bolnavii, dar…

— Dimpotrivă, îl întrerupse medicul. Se duse la masă, se așeză și se sprijini greu cu antebrațele pe ea. Aș spune că i-ați salvat viața. Te rog, fii bună și adu-mi ceva de băut. Poate un pahar cu apă.

Ultima frază îi fusese adresată Mariei, care se întoarse de îndată și se duse, în timp ce bărbatul ei rămase în pragul ușii și se holba, cu un amestec de dușmănie și vinovăție, când la Tobias, când la medic.

— Va supraviețui? întrebă Tobias.

Medicul ezită o clipă. Apoi dădu din cap afirmativ.

— Da. Această femeie are o forță incredibilă. Cine e răspunzător că a ajuns în starea asta?

— O înlănțuire de evenimente nefericite, răspunse Tobias.

Medicul își încreți sceptic fruntea, chiar și grasul Bresser păru surprins. Dar Tobias ajunsese la concluzia că nu ar fi înțelept să spună de pe acum ce știe.

— Evenimente nefericite, așa? spuse medicul. Râse fără veselie. Mă rog, se poate spune și așa. Dar nu e treaba mea. Își deschise geanta, cotrobăi o vreme prin ea și ridică apoi resemnat din umeri. Apoi îl privi pe Bresser. Ați dus toate bunurile lui Verkolt la palat, sau contele s-a mulțumit să pună la adăpost doar *aurul său?* întrebă el ironic.

— Nu înțeleg.

— Are nevoie de niște medicamente, explică medicul, pe care din păcate nu le am la mine. Aș putea să trimit după ele, dar în dulapul lui Verkolt ar trebui să se găsească tot ce are nevoie.

Bresser începu să se miște nefericit de pe un picior pe altul.

— Nu... nu știu, recunoscu el într-un târziu. Oamenii contelui au încărcat totul în două lăzi, care acum sunt în beci. Pot să mă uit dacă...

— Scrieți tot ce are nevoie, se băgă în vorbă Tobias. Mă duc eu după aceea să mă uit.

— Știu să citesc! spuse Bresser înfuriat. Rezolv eu. Dați-mi... o foaie de hârtie și mă duc jos să mă uit în timp ce mâncați. Treptele beciului sunt periculoase, adăugă el cu un zâmbet nervos. Două trepte sunt cam șubrede. Dacă nu știi cum stau lucrurile pe acolo, poți să pățești ceva.

Medicul îl privi sceptic, scoase însă o bucată de pergament din geantă și mâzgăli pe ea câteva cuvinte, pe care Bresser le citi mut, ca pentru sine, buzele mișcându-i-se ca o gură de pește pe uscat.

— Dacă nu înțelegeți scrisul meu, spuse medicul, vin și eu să mă uit.

— Merge, spuse Bresser grăbit. Știu să citesc. E doar din cauza luminii și ochii mei au mai slăbit.

Tobias privi în urma lui cu un sentiment de confuzie. Dacă ar fi existat un motiv pentru asta, atunci ar fi zis că Bresser tocmai încercase din răsputeri să-i împiedice pe el și pe medic

să coboare în beci.

Călugărul închise ușa după Bresser, se duse la masă și aruncă în treacăt o privire pe fereastră. Afară era întuneric beznă. În nicio casă nu ardea lumina. Dar pentru o fracțiune de secundă i se păru că vede o arătare strecurându-se prin fața ferestrei.

— E vina lui?

Tobias nu înțelese imediat întrebarea medicului.

— Cum?

— Întreb dacă el a adus-o pe sărmana femeie în halul în care este? repetă medicul.

— Cum de v-ați gândit la asta?

Tobias aruncă enervat o ultimă privire pe fereastră și se așeză.

— Pentru că am ochi în cap și văd, răspunse medicul. În afară de asta, îl cunosc pe Bresser. E un idiot, dar e și periculos. Îl face plăcere să chinuie. Acesta este și motivul pentru care Theowulf l-a pus șoltuz. E vina lui?

— Nu știu, recunoscu Tobias. Spune că a fost o eroare. Contele spune că a fost vina nevestei lui Bresser, care i-a înțeles greșit poruncile. Dar asta e o minciună.

— Au vrut să o lase să moară, spuse medicul întristat. Sigur, așa ar fi fost cel mai simplu.

— Ce anume?

— Să scape de ea, răspunse medicul. A doua posibilitate e Sfinția Voastră, părinte. Dar nu cred că Theowulf e foarte încântat de apariția Sfinției Voastre.

— Nu... neapărat, mărturisi Tobias. Se pare că știți cum stau lucrurile pe aici.

— Sunt singurul medic care mai vine din când în când în acest colț anost de țară. Ce-mi rămâne altceva de făcut, decât *să-mi dau seama* cum stau lucrurile? răspunse medicul ironic.

Dură un moment până când Tobias reuși să priceapă ceea ce tocmai i se spusese.

— Veniți mai des pe aici? întrebă el simțind cum se înfurie.

— Când și când. Oamenii de aici sunt robuști. Se îmbolnăvesc rar și, chiar și atunci, arareori mă cheamă. N-au bani să mă plătească.

— Atunci poate sunteți chiar cel care l-a tratat pe Verkolt?

— Nu, răspunse medicul. Eu sunt cel care *nu* l-a tratat. Am

vrut s-o fac – dar ea m-a alungat.

— Dar l-ați văzut?

— Sigur.

— A fost otrăvit? întrebă Tobias fără ocolișuri.

Medicul ezită un moment. Apoi aprobă.

— În măsura în care am putut judeca, da, spuse el.

— Ce înseamnă – în măsura în care ați putut judeca?

— Nu l-am consultat temeinic. Katrin nu a îngăduit. S-a comportat ca o furie, doar când am vrut să pun mâna pe el. Dar cred că a fost otravă. Una care lucrează foarte încet, dar necruțător.

— Știți care?

Interlocutorul său râse.

— Nu, părinte. Dacă această femeie e posedată de diavol, cum susțin nerozii ăștia, atunci știți de care demon e vorba?

Tobias îl privi prostit și medicul adăugă cu un gest explicativ:

— Vedeți dumneavoastră, cunosc compoziția și efectul mai multor sute de otrăvuri. Și mai sunt câteva sute, al căror efect nu-l cunosc – și poate mii, de care nici măcar nu am auzit. Dacă aș fi avut posibilitatea să-l consult pe Verkolt, imediat după ce a murit, atunci v-aș fi putut răspunde mai exact. Dar așa…

Ridică din umeri a părere de rău.

Tobias era dezamăgit, dar nu foarte tare. Era greu de crezut că soarta îi va ușura într-atât munca. După o pauză continuă:

— Presupun că știți de ce sunt aici?

— Desigur.

— Atunci nu mi-o veți lua în nume de rău, dacă vă invit ca martor.

— Ba da, sigur că v-o iau în nume de rău. Dar cred că nu vă pot opri s-o faceți.

— Nu prea, răspunse Tobias zâmbind. Redeveni imediat serios. Nu v-ar plăcea să ajutați un nevinovat – sau să condamnați un vinovat?

— Nu mi-ar plăcea să mă pun rău cu contele, răspunse medicul. Theowulf e nebun. Și e și periculos. Oamenii de aici se tem de el ca de ciumă. Și au toate motivele.

— Cum așa?

Întoarcerea lui Bresser îl împiedică pe medic să răspundă –

fapt care îl făcu să răsufle vizibil ușurat. Subiectul îi era neplăcut.

Bresser aduse un braț întreg de sticluțe și de flacoane mici și prăfuite, care erau prevăzute toate cu etichete înguste, inscripționate cu slove întortocheate. Medicul căută o sticluță, voi să i-o dea lui Bresser, i-o întinse însă până la urmă lui Tobias.

— Din asta, un vârf de cuțit de pulbere dizolvată în apă, spuse el. Tot la două ore.

— Asta e tot?

— Asta e tot, întări medicul. Mai sunt compresele reci la picioare, cu care ați început. Restul, după voia lui Dumnezeu.

Tobias vârî sticluța cu grijă într-un buzunar al veșmântului său și privi cum Bresser le ia de acolo pe celelalte – probabil nu înapoi în beci, pentru că se întoarse deja după câteva clipe și se așeză fără să întrebe alături de ei, așa că nu putură să-și continue conversația întreruptă. Pe Tobias îl enervă nespus acest lucru. Însă, la urma urmei, se aflau în casa lui *Bresser.* Nu prea avea cum să-l alunge din cameră fără vreun motiv serios.

Medicul dorise de fapt să-și ia rămas-bun, dar primi cu bucurie invitația insistentă a Mariei de a rămâne cu ei la cină. Maria se pricepea să servească oaspeții: gătise terci de mei și chiar și o bucată strașnică de carne, care părea să-i cadă foarte bine medicului.

După masă, Tobias rosti o scurtă rugăciune de mulțumire și medicul se ridică să plece.

— Vă conduc puțin, spuse Tobias și se pregăti și el să se ridice. Cu o privire în lături, spre Bresser, adăugă:

— După mâncare obișnuiesc să fac câțiva pași. Obicei vechi.

Bresser tăcu, dar o făcu în așa fel, încât Tobias înțelese foarte clar ce părere avea el despre acest *obicei.* Oricum, nu mai încercă să-l rețină sub vreun pretext stupid, ci îi conduse, pe el și pe medic, doar până la ușa casei. Dar rămase acolo, o umbră îndesată și amenințătoare, în lumina galbenă, care răzbătea din casă în întunericul străzii pe care ieșiseră.

Tobias se uită neliniștit în jur. Noaptea era foarte luminoasă și pe cer se vedeau stelele; într-o zi sau două urma să fie lună plină. Și duhoarea de la lac mai slăbise. De fapt, gândi el, era o seară în care te așteptai să vezi oamenii la poartă, stând la taclale, sau, pur și simplu, bucurându-se de frumusețea clipei.

Dar orașul părea mort. În nicio casă nu ardea lumina. Nu se auzea niciun sunet, în afară de cele pe care le făceau Tobias și însoțitorul său. Era înfricoșător.

Abia când se depărtară suficient de mult de casa lui Bresser, încât să fie siguri că nu-i mai aude nimeni, Tobias îndrăzni să rupă tăcerea.

— Iertați-mă că insist, spuse el, dar… nu mi-ați răspuns la întrebare.

Medicul îl privi fără să încetinească pasul. Venise cu calul, îl lăsase însă la marginea orașului, la marginea pădurii, unde putea să pască și să capete putere pentru drumul de întoarcere.

— Ce întrebare?

— Dacă credeți că e vrăjitoare.

Pe chipul bărbatului apăru un zâmbet trecător.

— Să-mi fie cu iertare, părinte, răspunse el pe ocolite, dar nici nu ați pus o asemenea întrebare.

— Nu? repetă Tobias mimând dibaci surprinderea.

— Nu. Dar totuși vreau să vă răspund la ea: nu știu. Nu sunt într-o poziție care să-mi permită un verdict în această chestiune.

— Oamenii de aici…

— Oamenii de aici sunt niște nebuni care repetă tot ce le spun contele sau Bresser, îl întrerupse medicul aspru. Pe de altă parte, nu se spune că nebunii și copiii spun mereu adevărul?

Tobias era dezamăgit. Se așteptase la mai mult ajutor din partea acestui om. Dar poate tocmai acesta era defectul lui, trebuia să înceteze să tot aștepte ajutor de la alții și să înceapă el însuși să facă ceva.

— Îmi pare rău dacă nu v-am putut ajuta mai mult, spuse medicul când ajunseră la poarta orașului, unde se despărți de Tobias cu o strângere de mână.

— O, nu trebuie. M-ați ajutat mai mult decât mă așteptam. Zâmbi recunoscător. Poate ar mai fi ceva…

— Da?

— Cunoașteți împrejurimile? Adică oamenii de aici?

— Pe cei mai mulți, da.

— Știți unde îl pot găsi pe un om pe nume Derwalt? Aș putea să-l întreb pe Bresser, dar atunci poate aș fi nevoit să fac drumul de două ori…

— E simplu, răspunse medicul. Vedeți casa aceea? Cea mică, cu două hornuri?

Tobias se strădui să privească în direcția în care arăta medicul. Nu văzu decât umbre pe cerul nopții; dar contururile hornurilor se zăreau. Dădu din cap.

— Casa din dreapta, spuse medicul.

Tobias îi strânse mâna.

— Vă mulțumesc. S-ar putea să ne mai vedem.

— Cu plăcere. Vizitați-mă la întoarcere, când vă terminați treaba aici.

Tobias promise că așa va face și rămase pe loc până când medicul își dezlegă calul și se avântă în șa pentru a dispărea în întuneric. Atunci se întoarse, îndreptându-se spre casa cu cele două hornuri. Privirea îi rătăcea întruna în toate părțile. Era foarte întuneric, domnea o liniște adâncă și el își aminti dintr-odată de umbra pe care i se păruse că o vede. Nici el nu putea să spună ce i se păruse atât de înfricoșător – într-un fel umbra părea dezumanizată, nu era silueta unui om sau a unui animal, ci o creatură gigantică cu un cap uriaș de animal.

Tobias zâmbi de unul singur, când își dădu seama că fantezia îi jucase din nou o festă. Precis nu văzuse nimic din toate acestea; în fond, nu văzuse decât o mișcare fugară, pentru care existau sute de explicații.

Ajunse la casă, se opri în fața ușii și bătu. Nimic.

Tobias așteptă. Numără în gând până la cinci, bătu încă o dată și așteptă din nou. Iarăși nimic.

Când ridică a treia oară mâna, se auziră înăuntru pași târșâiți și o voce somnoroasă întrebă:

— Cine-i?

— Derwalt? întrebă Tobias. Numele meu este părintele Tobias. Locuiesc în casa lui Bresser; poate m-ați văzut deja. Trebuie să vă vorbesc.

Câteva clipe domni o liniște totală. Apoi:

— Așteptați puțin.

Bocănelile și scârțâielile din interiorul casei se întețiră și imediat după aceea se zări o rază galbenă de la lumânare prin deschizătura ușii. Apoi se auzi deschizându-se zăvorul.

Derwalt era un bărbat mic de statură, care abia dacă-i ajungea lui Tobias până la umăr. Părul îi era încărunțit înainte de vreme și sub ochiul drept avea o cicatrice roșie, infectată. Și brațele îi erau pline de cicatrici; îi lipsea o parte din degetul mic al mâinii stângi. Ținea într-o mână o lumânare aprinsă, pe care

o feri cu cealaltă, când se dădu la o parte ca să-l lase pe Tobias să intre.

Tobias își trecu privirea rapid și cu o curiozitate evidentă prin casă. Era o clădire surprinzător de spațioasă, a cărui interior consta dintr-o singură încăpere, cum era de obicei la casele simple. Un cămin mare de chirpici ocupa o treime din încăpere în partea din spate; în fața lui se aflau două paturi simple cu saltele umplute cu paie, acoperite cu pături aspre. Imediat lângă intrare se afla o masă mare cu patru scaune, câteva lăzi pentru haine și un dulap simplu.

— Luați loc, Sfinția Voastră.

Derwalt închise ușa grăbit (iar Tobias observă cum aruncase o privire înfricoșată afară în stradă, de parcă ar fi vrut să se convingă că nimeni nu-l observase pe vizitatorul nocturn), puse lumânarea pe masă și făcu un gest de invitație cu mâna, când văzu că Tobias nu reacționează imediat. Călugărul observă abia acum că Derwalt nu trăia singur. De sub păturile unuia dintre paturi se ițea o claie de păr și doi ochi negri îl măsurau curioși. Tobias se făcu că nu vede, se așeză și așteptă până când Derwalt luă loc pe un scaun în fața lui.

— Ce pot să fac pentru Sfinția Voastră? întrebă Derwalt.

Da, ce anume? Tobias conștientiză surprins și ușor enervat că vizita lui nu era o surpriză numai pentru Derwalt. El însuși nu reușise să se gândească ce anume să-l întrebe.

— Trebuie să-mi cer scuze că vă deranjez la această oră târzie, începu el. Dar acum că v-am pricinuit deja sperietura – ați fi așa de amabil să-mi răspundeți la niște întrebări?

— E vorba de vrăjitoare, presupuse Derwalt.

Făptura de sub pătură se mișcă deodată și Derwalt însuși părea înfricoșat.

— De acuzațiile care i se aduc văduvei lui Verkolt, răspunse Tobias.

— Și de ce veniți la mine? întrebă Derwalt.

— Am să vorbesc cu *toți* de aici, spuse el. Dumneata ești pur și simplu primul. De undeva trebuie să încep.

— Da, oftă Derwalt. Dar nu știu dacă... vă pot ajuta. N-am prea cunoscut-o.

Aruncă o privire iritată spre pat și începu să-și muște nervos buza.

— Nevasta dumitale poate să se scoale liniștită, spuse

Tobias. Ce avem de discutat nu e o taină. Poate îi pun și ei niște întrebări.

Derwalt se înspăimântă vizibil. Zâmbetul lui părea chinuit.

— Nu e… nu e nevasta mea, recunoscu el. Dar nu e ce credeți. E doar…

— …Nu mă interesează deloc în acest moment. Ești însurat?

Derwalt scutură din cap.

— Nu.

— Și tu, femeie? se întoarse el ridicând vocea spre femeia de sub pătură. În prima clipă nu primi răspuns, apoi movilița se mișcă și apăru un cap delicat și surprinzător de frumos de femeie. Era greu de estimat vârsta în lumina aceea chioară, dar era în orice caz cu mult mai tânără decât Derwalt.

— Nu mai sunt, răspunse ea ezitând. Bărbatul meu a murit acum patru ani.

— Atunci de ce vă temeți? îl întrebă Tobias pe Derwalt. Am venit să judec o vrăjitoare – și pentru nimic altceva. Ce puteți să-mi spuneți despre nevasta lui Verkolt?

Derwalt încă mai era nedumerit. S-ar fi așteptat la orice, dar în orice caz nu la *asta.* În mod normal și Tobias ar fi reacționat altfel, cel puțin i-ar fi dojenit cu blândețe și i-ar fi sfătuit să nu disprețuiască taina căsătoriei, ca să nu trăiască în păcat, dar poate că întâmplarea lui cu Katrin îl tulburase așa de mult, încât preferă să tacă.

Derwalt ezită un moment, dar când începu să vorbească, vocea lui nu mai părea la fel de ostilă ca înainte.

— Nu multe, Sfinția Voastră, spuse el. E vrăjitoare, nu-i așa? Ce să spui despre o vrăjitoare?

— Ați văzut vreodată ce vrăji a făcut? întrebă Tobias. Sau altceva ce v-a condus la această convingere?

Derwalt scutură din cap.

— Eu nu, spuse el. Însă alții. Și nenorocirea a început abia când a venit ea în oraș.

— Ce nenorocire? întrebă Tobias.

— Păi… totul, răspunse Derwalt tulburat. Privirea îi scăpăra. Recoltele s-au împuținat. Mulți din oraș au murit și mulți s-au îmbolnăvit. Și apoi mai e și lacul din pădure. Acela…

— Am văzut ce s-a întâmplat cu el, îl întrerupse Tobias.

Oftă. În felul acesta nu avea să ajungă prea departe. Ce

auzea acum de la Derwalt, mai avea să audă în zilele următoare de nenumărate ori. Cunoștea replica: nimeni nu văzuse cu ochii lui, dar toți auziseră de la cineva care văzuse sau căruia i se întâmplase ceva. Și mereu se găsea o nenorocire care putea fi luată drept vrăjitorie.

— Povestește-mi pur și simplu cum a început totul, spuse el. Verkolt a adus-o într-o bună zi dintr-o călătorie?

Derwalt confirmă.

— Da. Asta a fost acum patru sau cinci ani. A fost la scurt timp după moartea lui Pargis...

— Pargis?

— Medicul, spuse Derwalt. Am avut un medic aici. Dar a murit și o vreme nu a mai fost decât Verkolt. El era farmacistul, dar asta pesemne că știți deja. Era bătrân și se spune că s-a dus la oraș să-și caute un urmaș sau un ajutor.

— Și în loc de asta, s-a întors cu o femeie.

— Da.

Degetele lui Derwalt începură să se joace cu lumânarea, fără ca el să-și dea seama, și lumina începu să pâlpâie.

— Era foarte frumoasă, continuă el. Era o femeie bună. Verkolt înflorea când era cu ea. Și i-a fost cu adevărat de ajutor. Se pricepea la fel de bine ca și el la medicamentele lui. Și i-a ajutat pe mulți de aici.

— Cu asta se ocupă farmaciștii, nu-i așa?

— Dar nu pe degeaba, spuse Derwalt. Sănătatea e pentru cei bogați. Oamenii de aici nu sunt bogați, Sfinția Voastră. De-abia găsești unul care să aibă totdeauna ce mânca – de unde să scoată bani de medicamente? Verkolt a refuzat de multe ori să ajute, dacă familia bolnavului nu putea face rost de bani pentru medicamente.

— Și Katrin, nu?

— Nu totdeauna, spuse Derwalt. Numai când Verkolt băga de seamă; și nici atunci nu întotdeauna. Se certau des pentru că ea dădea medicamente pe degeaba la copii și la săraci. Și destul de des îi și trata pe ascuns, fără ca el să-și dea seama. Avea într-adevăr un suflet bun. Nu cred că era cineva în Buchenfeld care să nu o iubească și pe care să nu-l fi ajutat.

— Acestea nu sunt fapte de vrăjitoare, spuse Tobias.

Derwalt îl privi și tăcu. Privirea sa îl evita pe Tobias.

— De ce nu-i povestești tot? întrebă tânăra din pat. Spune-i

și cealaltă poveste.

— Ce poveste?

Derwalt își mușcă buza de jos și tăcu în continuare, iar femeia spuse:

— I-a salvat viața, anul trecut. Și și-a pus-o pe a ei în pericol.

— E adevărat? întrebă Tobias.

Derwalt aprobă cu reținere.

— Am avut un accident, spuse el. Am fost… afară în pădure. La lacul acela, pe care-l numesc cloacă. Pe atunci încă nu era așa de rău ca acum, dar destul de rău. Eu… eu sunt dulgher, să știți. Dar iarna nu prea am de lucru. Atunci fac linguri de lemn și pahare. Am fost… să caut lemne. Sunt rădăcini foarte frumoase, acolo jos la lac. Dar n-am fost atent. Am alunecat pe o piatră și am căzut în apă.

— Și? întrebă Tobias, când văzu că Derwalt nu are de gând să continue.

— Nu știu să înot, mărturisi Derwalt. Și dacă ați fost la lac, atunci știți ce abrupte sunt malurile. Nu am găsit de ce să mă țin, și m-aș fi înecat sigur, dacă nu ar fi venit Katrin. A sărit în apă și m-a scos.

— Și aproape că a murit din cauza asta, adăugă femeia din pat.

Tobias îl privi mirat pe Derwalt.

Acesta aprobă.

— După aceea ne-am îmbolnăvit amândoi, spuse el. Apa era probabil deja otrăvită. Am zăcut săptămâni întregi cu febră. Ea m-a îngrijit și mi-a dat medicamente tot timpul cât am fost bolnav. Abia mult mai târziu am aflat că și ea era la fel de bolnavă ca și mine. Dar a avut grijă de mine, cu toate că s-a zbătut ea însăși două zile între viață și moarte. Era o femeie cumsecade.

— De ce vorbești la trecut? întrebă Tobias.

— Păi, pentru că… pentru că totul s-a schimbat, spuse Derwalt.

— *Ce* s-a schimbat?

— Păi, totul, răspunse Derwalt. Vă rog, părinte, eu… nu mai vreau să vorbesc despre asta. Oamenii spun că e vrăjitoare. Și, dacă o spun toți, atunci o fi adevărat.

— Asta am auzit-o deja de câteva ori, de când am venit,

spuse Tobias agitat. Dar nimeni nu mi-a spus până acum ce *a făcut* cu adevărat.

— Ați văzut lacul, nu-i așa? L-a vrăjit. Și pe copilul lui Klever.

— Ce copil?

— S-a certat cu nevasta omului, răspunse Derwalt. Vocea îl asculta din ce în ce mai puțin. Au strigat una la alta în plină stradă și ea a blestemat-o. Și când a născut copilul, peste cinci săptămâni, acesta nu avea brațe și mâinile îi creșteau direct din umeri.

Tobias se înfioră.

— Ai văzut... cu ochii dumitale? întrebă el.

— Toți au văzut, spuse Derwalt. Tot satul. S-au făcut cercetări. Și contele a venit să vadă copilul și...

Se auzi o bufnitură în ușă. Derwalt tresări așa de tare, încât aproape că răsturnă lumânarea. Pentru o clipă fața i se schimonosi într-o grimasă care trăda panica.

— Ce a fost asta? întrebă Tobias.

— Nimic, răspunse Derwalt. Sigur n-a fost decât un câine vagabond.

Dar vocea și frica din ochii lui îl trădau. Îl costă efort să mai scoată o vorbă.

— Vă rog... plecați, Sfinția Voastră, spuse el agitat. E prea târziu și... v-am spus tot ce știu.

Nu-i spusese tot ce știa. Dar Tobias știu că acum nu va mai putea scoate nimic de la el. Se ridică, se întoarse spre ușă și se opri încă o dată.

— O să vorbim sigur încă o dată, spuse el. Am să te chem de îndată ce încep oficial să audiez martorii.

— Așa să faceți, spuse Derwalt. Dar n-am să vă pot spune altceva decât ceea ce v-am spus acum. Auziți? Nimic!

Tobias îl privi nedumerit. Derwalt aproape că țipa, iar vocea i se isterizase. Tremura.

Dar când porni spre ușă, Derwalt totuși îl opri încă o dată.

— Vreți să primiți un sfat bun de la mine, părinte? întrebă el.

Tobias se opri din nou.

— Cu plăcere.

— Să nu... ieșiți pe stradă după lăsarea întunericului. E periculos. Pădurea nu e departe și câteodată se rătăcesc lupi pe

aici. Anul trecut ne-am trezit și cu un urs în oraș. A atacat doi oameni și a sfâșiat un cal, înainte să apucăm să-l omorâm. Nu ieșiți din casă după apusul soarelui.

Tobias îl privi pătrunzător. Dar omul nu făcea altceva decât să dea din cap.

— Am să ascult de sfatul dumitale, promise el și întinse mâna să deschidă ușa.

Derwalt stinse lumânarea cu o clipă înainte ca Tobias să deschidă ușa și ca lumina ei să ajungă afară în stradă, iar Tobias plecă.

Se făcuse rece. Vântul răcorise aerul și lumina lunii pline ștersese toate culorile. Un foșnet ajunse la urechea lui Tobias, fără să-i poată stabili sursa și ultimele cuvinte ale lui Derwalt îi răsunară încă o dată în urechi: nu ieșiți din casă după lăsarea întunericului…

Zâmbi – din singurul motiv posibil, pentru a-și face curaj – își trase umerii zgribulit și o luă în direcția în care se afla casa lui Bresser. Pașii săi, oricât de ușor ar fi călcat, aveau un ecou înfricoșător pe partea pavată a străzii. Vântul îi umfla straiele, iar umbrele păreau să se strângă unele în altele, de parcă ar fi vrut să formeze un zid, peretele unui tunel întunecat, prin care pășea și care nu avea nici început, nici sfârșit.

Nu era singur.

Certitudinea aceasta se strecură rapid și sigur în mintea lui, încât nici nu avea nevoie de dovezi.

Cineva era aici. Foarte aproape de el. Tobias *simțea* că e urmărit.

Se opri, își făcu semnul crucii cu mâna stângă, cu cealaltă ținând strâns crucifixul pe care îl avea din nou la gât. Dar lemnul era rece. Atingerea lui nu îi oferi consolare, ci îl făcu să tremure și mai tare.

Privi în jur cu inima bătând să-i spargă pieptul. În prima clipă nu văzu nimic, în afară de acel întuneric, care părea în mod straniu să nu coboare decât asupra acestui oraș – vedea pădurea și câmpiile cu toate detaliile lor, pentru că cerul era senin și plin de stele, iar luna părea ca un felinar uriaș și palid. Dar, dintr-un motiv neștiut, lumina nu pătrundea printre case. Buchenfeldul zăcea în beznă. Dacă nu ar fi fost umbra turnului, care se ridica deasupra celorlalte clădiri ca un gigant negru pietrificat, poate nici n-ar mai fi găsit drumul spre casa lui

Bresser. Buchenfeldul părea să se fi topit într-o masă uriașă de întuneric.

Și în această masă întunecată se mișca ceva.

Inima lui Tobias făcu un salt de spaimă, văzând umbra care se afla la câțiva metri în spatele lui; ștearsă și pe jumătate înghițită de întuneric, dar vizibilă cu toate contururile ei: contururi umane, o siluetă care stătea și îl privea.

Înghiți înspăimântat, își trecu vârful limbii peste buze să le umezească și își îndreptă umerii.

— Cine ești? îl întrebă el. Ce vrei de la mine?

Vocea îi tremura și-i trădă spaima mai mult decât și-ar fi dorit. Umbra nu se mișca. În schimb, mai apăru una în spatele ei.

— Cine sunteți? întrebă Tobias încă o dată. Vorbiți!

Făcu hotărât un pas spre cele două umbre, dar se opri brusc.

Și de data aceasta, mai mult *simți* mișcarea decât o văzu: în dreapta și în stânga străzii apăruseră alte două creaturi, mari și întunecate la fel ca primele două. Nu spuneau nimic. Nu se mișcau. Nu făceau nici măcar o mișcare amenințătoare, ci stăteau doar și îl priveau pe Tobias.

La un moment dat una dintre creaturi se mișcă, iar capul și umerii îi ieșiră pentru o clipă din umbra casei în fața căreia se afla.

Faptul că Tobias nu țipă, se datoră numai faptului că era complet sufocat de frică.

Bărbatul purta o mantie neagră, care îi ascundea în totalitate silueta și se sfârșea cu o glugă imensă și ascuțită. Iar sub ea nu era niciun chip, ci doar oase palide și sidefii. Și, de parcă ar fi fost nevoie doar de imaginea acestui singur chip ca să le poată desluși și pe celelalte, Tobias înțelese dintr-odată că imaginea înfricoșătoare se repeta sub fiecare glugă, nu erau fețe, ci grimase de oase rânjind. Se văzu sclipind ceva metalic: tăișul coasei, în care se sprijinea una dintre creaturi.

Paralizia ținu o cumplită fracțiune de secundă. Apoi părintele Tobias urlă cât îl ținură puterile, își ridică mâinile sus și goni cât îl ținură picioarele de-a lungul străzii.

Ajunse la casa lui Bresser pe jumătate înnebunit de frică, se năpusti înăuntru și alergă pe scări în sus. Văzu în goană fața lui Bresser apărând în ușa camerei lui și îl auzi strigându-i ceva, dar

nici măcar nu-și încetini goana, ci se năpusti în încăperea de sub acoperiș. Abia când închise ușa după el, începu să i se stabilizeze și pulsul.

Dar dură încă mult, foarte mult timp, până își adună curaj să se desprindă de locul lui de lângă ușă și să se așeze pe scaunul incomod de lângă patul lui Katrin.

— Lucifer, șopti el, îngerul căzut al lui Dumnezeu și puterile întunericului joacă un joc cumplit cu mine.

Capitolul 6

Era deja a doua noapte în care nu reușise să doarmă decât foarte puțin. Cu toate că ațipea mereu, se trezea imediat cu inima bătându-i cu putere și privea spre ușă, iar nervii săi zdruncinați îl făceau să perceapă tot felul de foșnete și de mișcări care nu existau decât în fantezia lui: în bătăile inimii sale i se părea că aude pași grei, neomenești, care urcau agale pe scări, însoțiți de o răsuflare care nu avea cum să iasă dintr-un gâtlej omenesc. În umbrele cu care lumina lunii umpluse încăperea, i se părea că vede mișcări șerpuitoare, iar în respirația ritmică a lui Katrin, i se părea că aude șoapte și vaiete înfricoșătoare, ca vocile unor copii ai diavolului care-și spuneau povești cu strigoi.

Cândva – trebuie să fi fost miezul nopții, dar nu era sigur, pentru că nu se mai putea baza nici pe simțul timpului – se ridică, se convinse cu o privire spre Katrin că aceasta se simte bine, apoi se duse la fereastră.

Orașul se vedea întunecat și încremenit la picioarele lui, o masă întunecată de umbră, în care contururile caselor nu puteau fi decât bănuite, nu văzute cu adevărat. Orașul însuși părea acum o cloacă, o gaură întunecată de iad, în care umblau oameni cu chipuri de oase. Tobias încercă să caute din priviri creaturile întunecate, care îl speriaseră așa de tare, dar privirea lui se lovi de imaginea orașului și se îndreptă, fără să vrea, ba chiar împotriva voinței sale, deasupra porții orașului, spre vest, peste ogoarele golite de roade, care se întindeau în lumina lunii, până la pădurea în care se afla mlaștina.

Printre copaci se zărea o lumină.

Tobias crezu în prima clipă că e vorba doar de o nouă farsă, pe care i-o jucau nervii săi suprasolicitați; știa că extenuarea putea să te facă să vezi lucruri care nici nu existau. Clipi de câteva ori, își trecu dosul palmei peste ochi și privi încă o dată.

Imaginea persista. Pădurea nu era decât o masă întunecată în noapte, o umbră neregulată, cu margini inegale, dar chiar în mijlocul ei se putea distinge o lumină slabă, albăstruie. Un foc?

Rămase o vreme nemișcat și privi în depărtare, spre pădure, dar lumina rămase. Nu se mișca, nu se făcu mai palidă, nici mai puternică, ceea ce dovedea, de fapt, că nu ardea nimic. Și că cineva se dusese în locul acela groaznic la miezul nopții și aprinsese un foc… nu, părintele Tobias nu-și putea imagina așa

ceva nici în ruptul capului. În afară de asta, nu înțelegea de unde venea culoarea. Oscila între albastru și un verde de o nuanță nepământeană, cum nu mai văzuse niciodată până atunci. Ce putea să fie acea lumină înfricoșătoare?

Se gândi la vorbele lui Bresser. Nu le luase în serios, crezuse că sunetele și luminile de care pomenise Bresser erau doar născociri – dar acum le vedea el însuși. Ceva *se întâmpla* în gura aceea de iad din pădure. Dar ce? Și mai ales – nu avea nimic de-a face cu Katrin. Vrăjitoarea pe seama căreia erau puse toate acestea zăcea, mai mult moartă decât vie, în camera lui.

O clipă se jucă serios cu gândul de a coborî și de a alerga în pădure, pentru a cerceta sursa acelei lumini înspăimântătoare. Însă numai o clipă. Nu-i era frică de pădure sau de ce ar fi putut găsi în ea. Îi era frică de oraș. Nu putea ajunge în pădure fără a traversa orașul și asta însemna să înfrunte din nou umbrele acelea îngrozitoare. Nu. Imposibil. Era un om slab și nici dragostea lui Dumnezeu nu îl putea determina să înfrunte puterea aceea demonică.

O clipă se gândi să coboare și să-l trezească pe Bresser, să-i arate lumina și să-l întrebe ce părere are, acum că presupusa vrăjitoare se afla alături de ei. Dar nu ar fi servit la nimic. Nu ar fi avut niciun rost, cu unul ca Bresser.

Lumina se vedea de vreo jumătate de oră și, chiar când începuse să pălească și apoi să dispară cu totul, Tobias rămase încă mult timp la fereastră și privi țintă într-acolo, înainte de a se întoarce pentru a se așeza pe scaunul lui. Era înspăimântat. Nu mai văzuse așa ceva; nici măcar nu mai auzise de una ca asta. Nici măcar în cărți nu citise vreodată despre o lumină atât de înspăimântătoare.

Cu toate acestea, era mai departe ca niciodată de verdictul de vrăjitorie. Exista probabil – *trebuia* să existe – o explicație logică pentru toate acestea. Mai ales de dragul lui Katrin.

Cineva bătu încet de tot la ușă.

Tobias sări speriat de pe scaun, căscă ochii și zâmbi ușurat când recunoscu vocea Mariei, care pătrundea, estompată, prin lemn.

— Sfinția Voastră? Mai sunteți treaz?

— Da. Intră te rog.

Nevasta lui Bresser se strecură în odaie și închise ușa în urma ei. Avea o lumânare în mână, însă aceasta nu era aprinsă.

Tobias nu îi vedea chipul în întuneric, dar distingea cum îl privi întâi pe el, apoi pe Katrin, apoi din nou pe el și în final scutură din cap.

— Ce aveți de gând? întrebă ea. Să vă omorâți?

— Cum adică?

— Adică, răspunse Maria, nu ați dormit nici ieri-noapte. Și nici acum.

— Ba da, o contrazise Tobias, dar Maria nici nu îl lăsă să termine, ci făcu o mișcare contrariată cu capul.

— Așezat, și pe deasupra pe scaunul acesta de tortură. Acesta nu e somn. Poate că sunteți un sfânt, Tobias, dar tot om sunteți. Am să veghez eu tot restul nopții la patul ei. Mergeți jos și întindeți-vă în patul meu. O să vă priască somnul.

— Și bărbatul dumitale? Tobias încercă să facă o glumă, cu toate că era de fapt prea obosit pentru glume. Nu va fi prea încântat când se va apleca peste nevasta lui să-i dea un sărut de trezire și va da de mine.

— Bresser nu mă mai sărută de ani de zile, slavă Domnului, răspunse Maria. Și, în afară de asta, nici nu e aici. Nu vă faceți griji.

— Nu e aici?

— S-a dus la palat, imediat după ce v-ați întors. Puteți deci să stați fără grijă. Suntem singuri în casă. Pot să am grijă de ea la fel de bine ca și Sfinția Voastră – acum poate chiar mai bine. *Eu* nu cad de pe scaun de oboseală.

Tobias nu mai protestă. Maria avea dreptate. Îi era și acum greu să stea drept pe scaun. Iar Katrin dormea liniștită. Respirația îi era ritmică, iar febra îi scăzuse. Dădu din cap, se ridică nesigur și plecă târându-și picioarele pe lângă Maria.

— E ușa de jos, de lângă scări, spuse ea. Am pus un așternut curat. Faceți-vă comod.

— Îți mulțumesc, spuse Tobias slăbit. Trezește-mă de îndată ce răsare soarele.

— Sigur. Și vă chem dacă se trezește. Dar nu se va trezi.

Tobias aruncă o ultimă privire plină de tandrețe spre făptura adormită, apoi ieși din cameră și coborî scările. Abia când ajunse jos, îi trecu prin cap că ar fi putut s-o întrebe și pe Maria de acea lumină. Dar să se întoarcă acum i se păru pur și simplu prea anevoios. Și la fel de bine putea să pună această întrebare și a doua zi de dimineață. Găsi dormitorul, se întinse în

pat și adormi înainte de a reuși să se mai acopere cu pătura.

Se trezi dimineața, nu la primul cântat de cocoș, cum era obișnuit, ci din cauza căldurii înecăcioase care umpluse camera. Se simțea atât de odihnit și revigorat, încât știu imediat că e mult după răsăritul soarelui. Maria îl lăsase, contrar promisiunii, să doarmă mai mult, dar nu i-o luă în nume de rău. În fond, ea fusese mai înțeleaptă decât el. Nu ajuta pe nimeni, pe Katrin cel mai puțin, dacă se îmbolnăvea și el.

Fără prea mare grabă își coborî picioarele din pat, se ridică în capul oaselor și rămase încă o clipă șezând pe marginea patului. Privirea îi alunecă prin cameră. Era destul de sărăcăcios amenajată: acest pat, o ladă, în care probabil își țineau hainele, și o măsuță îngustă, pe care se aflau o cană cu apă și un bol de ceramică. Tobias zâmbi văzând că apa era proaspătă. Maria i-o pregătise cu grijă, fără să-l trezească. Pereții erau goi, dar se vedeau niște pete mai deschise, unde trebuie să fi fost până mai deunăzi tablouri și un crucifix simplu, care era atârnat într-un cui la căpătâiul patului. Ceva era ciudat la crucifixul acela.

Dură o vreme până când certitudinea aceasta pătrunse pe de-a-ntregul în conștiința lui. Abia când se aplecă peste ligheanul cu apă și începu să se spele pe față, își dădu seama. Privi nedumerit în sus, clipi să-și scuture apa din ochi și studie crucifixul încă o dată.

Era un crucifix absolut normal. Nu avea nimic neobișnuit.

Nu el. Însă urmele de pe perete aveau.

Crucifixul lăsase o pată albă pe perete, la fel ca și tablourile care fuseseră luate. Dar pata nu se potrivea. Avea mărimea potrivită și chiar forma potrivită – era fără îndoială *acest* crucifix, atârnat aici poate de ani de zile, dar pata albă era deplasată.

Tobias se apropie mânat de curiozitate și își spuse că crucifixul trebuie să fi fost mutat. Cineva încercase să vâre cuiul în aceeași gaură în care fusese și înainte, dar nu prea reușise. De ce fusese luată crucea? Și de ce a fost pusă din nou cu efortul de a-l lăsa să creadă că nu ar fi fost luată de acolo?

Tobias nu găsi răspunsul la această întrebare, la fel cum nu găsi nici la celelalte, pe care și le formulase de la venirea lui la Buchenfeld, dar se hotărî se cerceteze în orice caz chestiunea. Răspunsul la această întrebare era important.

După o scurtă rugăciune, ieși din cameră. Ușa casei era deschisă când păși în hol și în primul moment clipi din cauza

luminii neobișnuit de puternice. Se îndreptă automat spre scări, pentru a vedea de Katrin, dar în acel moment apăru Maria în ușa camerei și spuse:

— Doarme încă. Tocmai am fost la ea. Bună dimineața, părinte Tobias.

— Bună dimineața, răspunse Tobias zâmbind. Sau, mai bine, bună ziua. Ești o fată neascultătoare, Maria. Ai promis să mă trezești la răsăritul soarelui.

— Așa? întrebă Maria inocentă. Trebuie să fi uitat. Mă puteți ierta?

— Am să mă rog lui Dumnezeu să-ți ierte acest cumplit păcat, răspunse Tobias. Nu-ți fă griji. Sigur scapi cu o sută de ani de purgatoriu.

— Să vă rugați, Tobias, spuse Maria. Acum, intrați. V-am pregătit de-ale gurii.

Tobias o urmă – și încetini fără să vrea pasul când văzu că în cameră mai era cineva. Bresser stătea la masă și mesteca o bucată de carne, iar zeama îi curgea pe bărbie. Se șterse cu mâna stângă. Cu cealaltă, cu care ținea friptura, îi făcu semn lui Tobias să se apropie și-i arătă un scaun gol.

— Așezați-vă, Sfinția Voastră, așezați-vă, spuse el cu gura plină. Luați o îmbucătură cu mine. Ne așteaptă o zi grea.

Tobias privi surprins pe fereastră, apoi spre Maria.

— E deja…

— Nu e încă amiază, spuse Bresser în vorbă. Nicio grijă. M-am întors mai repede. Dar nu am vrut să vă deranjez. V-ați meritat cu prisosință somnul.

— Ai fost la palat? începu Tobias după ce înghiți câteva îmbucături din mâncarea servită de Maria.

Bresser aprobă și devoră o a doua bucată de carne. Locuia ca un om sărac, dar se îmbuiba ca unul bogat.

— Ce a fost așa de important de a trebuit să te duci în miez de noapte acolo? continuă Tobias.

— Contele mi-a poruncit să-i spun ce a zis medicul, spuse Bresser cu gura plină. V-aș fi spus aseară, dar ați trecut așa de repede pe lângă mine, că nu am mai reușit. Ce s-a întâmplat afară?

Tobias puse pâinea pe masă și îl privi pătrunzător pe Bresser.

— Cum de te-ai gândit că s-ar fi întâmplat ceva? întrebă el

circumspect.

Bresser rânji.

— Ar fi trebuit să vă vedeți, Sfinția Voastră, răspunse el. Erați palid de parcă ați fi văzut un strigoi.

„Asta s-a și întâmplat. Mai precis – patru strigoi.” Cu atenția încordată, spuse:

— M-am… cam speriat, e adevărat.

Se așteptă ca Bresser să-l întrebe motivul spaimei, dar nu o făcu. În schimb, îl privi o secundă foarte serios și apoi oftă adânc.

— Asta nu mă miră.

— Cum așa?

Bresser ridică din umeri și își șterse degetele unsuroase de vestă.

— N-am vrut să vă spun ieri, răspunse el. Am fost sigur că mă veți înțelege greșit. Dar… e mai bine ca aici, la Buchenfeld, să nu mai ieșiți pe stradă după lăsarea întunericului.

Erau aproape aceleași cuvinte pe care le folosise și Derwalt. Tobias îl privi pe Bresser temător și tăcu.

— Nu v-a surprins ce liniște e aici noaptea? întrebă Bresser.

— Ba da.

— Există și o pricină pentru toate acestea, continuă Bresser. Nu a fost mereu așa. Mai demult, acesta era un oraș ca oricare altul. Înainte de cloacă și de toate celelalte lucruri…

— Ce pricină? întrebă Tobias nerăbdător.

— Oamenii nu mai îndrăznesc să iasă din case după apusul soarelui, răspunse Bresser. Nu îndrăznesc nici măcar să aprindă lumânările. Se petrec… lucruri ciudate, când e întuneric.

— Ce anume vrei să spui cu: lucruri ciudate?

Bresser ridică din umeri.

— E greu de spus. Unii zic că văd duhuri. Alții spun că morții bântuie pe ulițe. Alții aud zgomote ciudate. Puteți să întrebați pe cine vreți – fiecare vă va spune altă poveste.

— Asta sună… cam încâlcit, nu ți se pare? întrebă Tobias.

În același timp era nevoit să alunge cu toată puterea imaginile pe care le vedea cu ochii minții: imaginile unor creaturi cu chipuri formate din oase.

— Dar e adevărat, spuse Bresser calm. O, nu în fiecare noapte, sigur. Dar destul de des. Nici nu vreau să știu ce ați văzut azi noapte. Dar cred că a fost destul de cumplit.

— Și de când se întâmplă toate acestea? întrebă Tobias.

— De un an, răspunse Bresser. De când datează povestea cu lacul și toate celelalte.

— Și nimeni nu a încercat să afle ce e cu toate aceste… evenimente? întrebă Tobias.

Bresser zâmbi slab când desluși o ușoară ezitare în vorbele lui Tobias.

— Asta ați încercat – noaptea trecută? întrebă el. Eu, în orice caz, nu. Odată a încercat unul.

— Și?

— Nimeni nu a mai auzit de atunci de el.

Tobias tăcu afectat. Ceea ce auzise în ultimele minute de la Bresser îl nedumerea mai mult decât îl înspăimânta. Oricât de dramatice erau vorbele lui – ele rămâneau totuși doar *vorbe.*

Nu vorbi mai departe. Isprăviră de mâncat, apoi Tobias rosti o scurtă rugăciune, la care Bresser nu participă. Avea și el mâinile împreunate și ochii închiși, iar buzele i se mișcau de parcă ar rosti pentru sine vorbele murmurate de Tobias, însă călugărul simțea foarte precis că doar mima. Îi veni în minte crucifixul, care fusese luat și apoi pus la loc. Dintr-odată fu sigur că singurul motiv pentru care Bresser făcuse lucrul acesta era prezența *sa* în această casă.

După ce termină rugăciunea, dădu să se ridice și să plece din casă, însă Bresser îl reținu încă o dată.

— Ar mai fi ceva.

— Da?

— E vorba de vrăj… de Katrin, se corectă el.

— Ce e cu ea?

Bresser se cam codi.

— Nu poate să… să rămână aici, spuse el într-un târziu. Trebuie să înțelegeți. Oamenii încep deja să vorbească. Doarme în patul Sfinției Voastre…

— Și eu în al dumitale, Bresser, îl întrerupse Tobias glacial.

— Nu o vreau sub acoperișul meu, răspunse Bresser fără să-l privească.

Bresser nu părea prea mulțumit de sine. Probabil ar fi azvârlit-o pe Katrin în secunda următoare afară în stradă. Și Tobias chiar îl înțelegea. Bresser îi amintise, vrând-nevrând, de misiunea pentru care venise de fapt. Se năpustiseră atâtea asupra lui, încât aproape că începuse să uite *pentru ce* anume

venise de fapt. Nu prea putea dormi în aceeași încăpere cu femeia căreia trebuia să-i intenteze proces de vrăjitorie.

În esență, misiunea lui eșuase, lucrul acesta îl știa încă din momentul în care intrase în turn și văzuse despre *cine* se spunea că ar fi vrăjitoare. Nu mai voia să invoce Sfânta Inchiziție, ci căuta doar dovezi ale nevinovăției lui Katrin. Voia cu orice preț să evite procesul.

— Am să mă gândesc la asta, promise el încă o dată. Poate te gândești între timp și dumneata la un loc în Buchenfeld unde ar putea fi dusă – în afară de turnul acela îngrozitor.

— Niciunul, spuse Bresser. Dar am vorbit cu contele. Puteți să o duceți la palat. Acolo e loc destul. Și ar fi în siguranță.

Tobias hotărî să se gândească mai târziu în liniște la propunerea aceasta, ridică doar din umeri și ieși în sfârșit din cameră. Bresser îl urmă și Tobias se abținu cu greu să nu-l alunge. Trebuia să fie atent. Bresser era oricum cu ochii pe el. Omul era prost, nu și orb.

Însoțit de Bresser, care îl conduse și îi explică tot ce îl întrebă, își începu întâiul tur de recunoaștere prin Buchenfeld. Ce îi fu dat să vadă îi confirmă prima impresie pe care o dobândise despre această localitate: Buchenfeld era un cătun foarte sărac. Case mici, mai ales din lemn, se înșirau una într-alta pe rânduri. Mizeria se arunca direct în canale, unde niște găini murdare scurmau după grăunțe. Chiar și așa, în lumina caldă a soarelui, locul părea mai primitor decât cu o seară înainte. Acolo unde fuseseră stafii ale nopții, nu erau acum decât umbre, acolo unde aseară nu fusese decât liniștea aceea adâncă și înfricoșătoare, se auzeau acum zgomotele activității unui oraș mic, dar viu.

Cu toate acestea, prima lui descindere în oraș îl deprimă. Intrase în multe case sărăcăcioase, vizitase multe localități modeste, locuri în care oamenii adesea nu aveau nici destul mei pentru o masă simplă, dar la Buchefeld sărăcia părea să se fi aciuiat sub fiecare acoperiș. Nimeni, nici țăranul, bărbierul sau fierarul nu părea mai bogat decât vecinul. Cu excepția lui Bresser, toți ceilalți în acest oraș erau la fel de săraci, lucru pe care nu-l mai întâlnise până acum. Îl întrebă pe Bresser despre aceasta.

— Așa este, părinte, răspunse grasul. Asta datorită contelui. Făcu o mișcare repezită cu mâna când văzu că Tobias înțelegea

pe dos vorbele lui. Nu este ceea ce gândiți, părinte Tobias, spuse el. Nu ia de la nimeni nimic, dimpotrivă. Oamenii ar fi mult mai săraci fără el.

Făcu un gest amplu spre ogoarele recoltate și continuă pe un ton dramatic:

— Ultimele două recolte au fost catastrofale. Aproape totul s-a stricat înainte de a putea fi recoltat. O grămadă de animale au murit. Dacă contele nu ar fi intrat adânc în vistieria sa, mulți de aici ar fi murit de foame sau ar muri iarna viitoare.

Și privirea lui Tobias rătăci peste câmpurile goale, amintindu-și de propriile gânduri când ieșise cu două zile în urmă din pădure și văzuse pentru prima dată ogoarele.

— Asta mă miră, spuse el. Practicați culturile în asolament, nu-i așa?

Bresser confirmă cu mândrie vizibilă.

— O idee de-a contelui. La început am fost împotrivă, dar ne-a convins.

— Ar trebui să recoltați *mai mult,* nu mai puțin, spuse Tobias.

Bresser aprobă din nou.

— Așa este. Dar ultimele două recolte au fost aproape complet nimicite. N-a rămas destul nici pentru răsad. Theowulf a trebuit să *cumpere* răsaduri.

— E aproape un sfânt, contele vostru, nu-i așa? întrebă el sarcastic.

— Nu, răspunse Bresser. Vocea îi suna cam enervată. Nu e decât un om care-și ia treaba în serios. Mai demult, când ne mergea bine, îi dădeam noi. Acum, că ne merge prost, ne dă el.

— Destul cât să nu muriți de foame.

— Da. Și are grijă ca să nu aibă unul mai mult decât celălalt, și asta e bine, să nu huzurească unii, în timp ce alții mor de foame.

— Ca Verkolt? întrebă Tobias.

— Verkolt a fost un om bogat – ei și? Bresser scoase un sunet obscen. Și el și-a dat partea. N-a vrut, dar Theowulf l-a obligat. Nu e nicio taină. Toți de aici dau ce au – și capătă ce au nevoie.

— Păreți o familie mare și fericită, observă Tobias pe un ton amar.

— Contele nu se deosebește nici el cu nimic, spuse Bresser.

V-a invitat să-i vizitați palatul, poate îi onorați invitația.

Tobias dădu din cap, iar Bresser continuă aproape întristat:

— Atunci puteți să vă uitați prin jur. Dă și el ce poate. Dacă vă gândiți că trăiește în lux, vă înșelați, părinte. De doi ani, de când s-a abătut nenorocirea asupra orașului, nu a suferit nimeni de foame și n-a înghețat nimeni de frig.

Tobias tăcu amărât. Vorbele lui Bresser erau atât de pline de convingere, încât nici nu îndrăzni să le pună la îndoială.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă el. Arătă din nou spre câmpuri. Pământul e roditor. Sunteți mulți și aveți animale. Ce s-a întâmplat cu recoltele?

— Au fost distruse, spuse Tobias.

— O furtună? întrebă Tobias.

— Nu, răspunse Bresser. Și dintr-odată începu să tremure, iar ochii i se bulbucară de o furie la care Tobias nu s-ar fi așteptat din partea lui. A fost vrăjitoarea, părinte. Știu că nu vă convine să vă spun asta. Dar ăsta e adevărul. A nenorocit tot orașul!

Tobias îl privi, afectat profund de vorbele sale. Dar își păstră cumpătul.

— De două zile nu aud nimic altceva, Bresser, spuse el. Toți îmi spun că orașul acesta e blestemat. Că s-a întâmplat una sau alta. Dar nimeni nu-mi spune *ce* s-a întâmplat. Cum să judec ceva sau să vă ajut, când nu știu împotriva cui lupt?

— Împotriva răului atotputernic, părinte, răspunse Bresser pătruns de seriozitate. L-ați văzut aseară. Și ieri-dimineață în pădure.

— Deci totuși ai văzut ceva, spuse Tobias.

— Nu, răspunse Bresser. Dar Sfinția Voastră a văzut. Ați fost palid ca moartea. Și nu pentru că ați văzut o umbră. Nu vreau să știu ce a fost. Frica unui bărbat e numai a lui. Știți că nu mint. Ceva se întâmplă aici. Și dacă nu e vrăjitoarea, atunci aflați ce e. Ajutați-ne!

Tobias se cutremură. Nu se așteptase la vorbele acestea de la Bresser. Și mai simțea și că nu le va mai auzi niciodată. Îl costase pe Bresser toată puterea să le rostească.

— Asta am să fac, promise el. Și acum, du-mă la niște oameni cu care să pot vorbi.

Bresser îl privi țintă timp de o clipă, apoi se întoarse cu o mișcare abruptă și arătă, aparent la întâmplare, cum i se păru

lui Tobias, spre prima casă care se vedea.

Restul timpului până la amiază decurse așa cum se așteptase Tobias: vorbi cu o jumătate de duzină de bărbați și femei și aproape toți aveau câte ceva de povestit ce avea de-a face cu vrăjitoarea: unul avea o gâlcă cu care ea îl blestemase, altuia îi murise pisica după ce Katrin o privise lung, al treilea știa despre altul a cărui vacă fătase un vițel cu două capete după ce fusese atinsă de vrăjitoare...

Tobias ascultă cu atenție, chiar dacă poveștile începuseră să se repete. Cele mai multe lucruri erau aceleași prostii pe care le auzea mereu când se spunea că e vorba de o vrăjitoare. Indiciile însă lipseau. Însă tocmai de dovezi avea nevoie dacă voia să respingă acuzațiile care i se aduceau lui Katrin. Oamenii din Buchenfeld vorbeau poate prostii, dar erau ferm convinși de ele, de aceea era dificil să construiască o pledoarie de apărare fără contraargumente. Dar cum să abordeze asemenea povești cu vrăjitoare? Să le spună el, inchizitorul, oamenilor că nu există vrăjitoare, când el însuși fusese implicat în urmărirea câtorva?

După ce vorbiră cu vreo duzină de oameni, se ivi ocazia de a mai vorbi odată cu Derwalt, de data aceasta deschis, așa că discuția lor ar fi trebuit să-l liniștească. Bresser preluase mai mult sau mai puțin conducerea, dar Tobias bătuse de mai multe ori ostentativ pe la uși, pentru ca ajutorul contelui să nu intre la bănuieli, acum când se îndreptă spre casa lui Derwalt unde bătu și acolo la ușă.

Nu deschise nimeni, nu se auzi niciun sunet, dar Tobias bătu încă o dată.

— Cine locuiește aici? întrebă atunci.

— Derwalt, răspunse Bresser.

Tobias îl scrută cu privirea, dar Bresser nu părea să bănuiască nimic.

— E deseori plecat. Cred că acum lucrează la refacerea hambarului lui Temser. A ars cu câteva săptămâni în urmă, adăugă el, văzând privirea întrebătoare a lui Tobias. Tot vrăjitoarea a fost de vină.

— Sigur, spuse Tobias. Cine altcineva?

— De ce nu mergeți la el să întrebați ce s-a întâmplat? întrebă Bresser furios. A fost un trăsnet! În plină zi, fără să se fi văzut un nor pe cer! Și dacă tot sunteți acolo, atunci întrebați-l și pe morar ce s-a întâmplat cu grânele! Dar dumneavoastră nici

nu vreți să știți adevărul!

Acestea erau niște vorbe curajoase, aproape revoluționare, pentru un om de nivelul lui Bresser, gândi Tobias. Dar poate era doar disperat. Și cel puțin într-un punct avea dreptate.

— Așa am să fac, promise el. Să mergem înapoi și să îmbucăm ceva, Bresser. Iar după aceea duceți-mă la acest Temser – și la morar.

— Astăzi?

— De ce nu?

Bresser ezită o clipă. Privi spre cer.

— E deja târziu. N-are să ne ajungă timpul să trecem pe la amândoi. Dacă vrem să ne întoarcem până la lăsarea întunericului.

Tobias nu răspunse. După întâmplarea de aseară, înțelegea prea bine groaza locuitorilor orașului de a ieși pe străzi după lăsarea întunericului.

— Palatul contelui, spuse el, unde se află? În aceeași direcție?

— Nu chiar, răspunse Bresser. Dar înțelesese unde voia să ajungă Tobias. Dar nici nu e cine știe ce ocol. Cu caii putem ajunge drept acolo de la casa lui Temser. Dacă ne grăbim.

— Atunci să nu mai pierdem vremea, spuse Tobias.

În timp ce prânzeau în tăcere, Tobias își puse pentru prima dată întrebarea: ce ar trebui să facă dacă nu reușea să dovedească nevinovăția lui Katrin? Nu găsi un răspuns, dar întrebarea însăși era destul de răvășitoare, făcându-l și mai tăcut, și mai abătut decât până atunci.

După ce mâncară, Bresser se duse să aducă doi cai, iar Tobias intră din nou în camera sa. Katrin era trează, dar avea din nou febră și părea că abia îl recunoaște. Fruntea îi ardea și ea delira. Praful pe care i-l dăduse la sfatul medicului părea mai degrabă să-i fi crescut febra, decât să i-o scadă. Dar mai știa și că există medicamente care așa lucrează: arzând boala din corpul pacientului.

Lui Tobias nu-i convenea să o lase pe Katrin singură o zi întreagă sau poate chiar două. Dar Maria promisese să aibă grijă de ea. Nimic n-ar fi făcut mai degrabă, decât să vegheze la căpătâiul ei, să se roage și să aștepte ca ea să se facă bine cu ajutorul lui Dumnezeu. Dar trebuia să plece, să dezlege misterul acestui oraș straniu.

Ieși din casă și o luă, împreună cu Bresser, de-a lungul străzii, spre poarta orașului. Se făcuse din nou foarte cald. Soarele era la zenit, iar dinspre lac plutea iarăși o duhoare dulceagă și înecăcioasă.

La poartă se urcară pe cai și o luară de-a lungul râului o jumătate bună de ceas, până ajunseră la moară. Tobias nu-l întrebase pe Bresser de ce casa morarului se află atât de departe de oraș, dar înțelese motivul de îndată ce zări moara: în apropierea orașului râul curgea lin, dar, cu cât se îndepărta mai mult, devenea tot mai sălbatic și mai agitat, încât Tobias s-ar fi gândit de două ori înainte de a face baie în el, așa cum făcuse în prima zi. Apa părea, în mod straniu, să se învolbureze de la sine – nu exista niciun alt râu care să se reverse în ea. Îl întrebă pe Bresser despre cauză, însă acesta ridică doar din umeri.

— Asta a fost mereu așa, spuse el. Primăvara iese câteodată din matcă și inundă câmpurile. Poate e vreun izvor în mijlocul albiei. Sau vreun braț subteran. Acolo în spate e moara.

Tobias zărise clădirea de ceva vreme: o umbră îndesată cu acoperiș de culoare deschisă, care nu era construită lângă, ci, în mod evident, în râu. Când se apropiară, văzu tot felul de detalii: moara se ridica pe o platformă de lemn, care lui îi ajungea cam până la șolduri, iar roata de apă, care în ciuda curentului puternic se învârtea agale, părea să crească direct din pământ.

— O construcție neobișnuită, spuse el.

Bresser aprobă plin de mândrie.

— O idee a contelui, spuse el. Până acum câțiva ani era lângă râu, ca toate morile de apă. Dar câteodată nu se putea lucra, pentru că râul avea prea puțină apă, iar câteodată îi intra în casă, când erau inundații. Acum poate să macine tot anul – dacă are ceva de măcinat.

Tobias studie moara cu interes. Ideea de a așeza casa în râu i se păru pe cât de simplă, pe atât de genială. Curiozitatea sa de a-l cunoaște mai bine pe acest conte ciudat crescu.

— Până unde se întinde domeniul contelui? întrebă Tobias. Nu stăpânește numai orașul Buchenfeld?

— Nicidecum, răspunse Bresser. Are aproape două duzini de gospodării și un petic de pământ în nord. N-are nici măcar nume. Locuiesc doar douăzeci de oameni acolo.

O avere considerabilă, aprecie Tobias – pentru un mărunt conte de țară, al cărui nume nu-l cunoștea nimeni la o distanță

mai mare de două zile de drum.

Venirea lor fusese observată. Pe partea laterală a morii se deschise o ușă joasă, în timp ce coborâră de pe cai, și un bărbat cărunt cu șorț alb ieși din casă. Îl cercetă pe călugărul dominican cu o curiozitate nedisimulată.

Tobias îl salută pe bărbat, rămase însă pe loc până când coborî și Bresser și legă amândoi caii cu căpăstrul unul de celălalt; un mod poate neobișnuit, dar foarte eficient de a-i împiedica să fugă. Abia atunci se îndreptară spre moară.

Deoarece clădirea se afla în râu, fură nevoiți să treacă pe o punte îngustă și fără nicio balustradă, care lega platforma de mal. Nu era o punte solidă – scândurile scârțâiau sub pașii lui Tobias și ai lui Bresser, iar ici și colo apa trecea peste punte. Tobias simți un miros slab de mucegai care venea dinspre râu. Nu era nici pe departe așa de rău ca cel de la lac – însă îi amintea de acela. Rămase pe loc alarmat și trase aer în piept să verifice.

— Aveți dreptate, părinte, spuse Bresser, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— În ce privință?

Bresser arătă spre râu. Apa se prăvălea cu spume pe sub picioarele lor, dar aici nu mai era albastră-argintie, ci ușor pământie.

— În ceea ce gândiți, spuse el. Și râul începe să se strice. Așa a început și lacul. Dintr-odată se făcu foarte serios. Dacă și apa râului se schimbă tot așa, atunci va trebui să părăsim orașul.

Merseră mai departe. Morarul trebuie să fi auzit vorbele lui Bresser, pentru că stătuse la distanță de câțiva pași, dar nu spuse nimic despre asta. Nici nu-i salută, ci repetă doar mișcarea cu capul și arătă cu un gest la fel de scurt cu mâna spre ușa deschisă. Bresser îi făcu semn lui Tobias din priviri să nu zică nimic și păși înăuntru cu capul plecat. Călugărul îl urmă.

În interior era așa de întuneric, încât în prima clipă nu văzu nimic. O roată uriașă de apă, din care nu se vedea decât o treime, se învârtea scârțâind. În încăpere era atâta umezeală, încât Tobias se întrebă cum de nu era totul mucegăit și putred. Dacă morarul *trăia* într-adevăr aici, atunci după cel mult un an guta ar fi trebuit să-i cuprindă oasele.

Podeaua de sub picioarele lor scârțâi când intră și morarul

în urma lor. Tobias se întoarse spre el și văzu că, în ciuda staturii sale scunde, era un om foarte greu, cu mâini aspre, pe care lucrul cu pietrele de moară lăsase un mănunchi de cicatrici adânci. Unul din ochi îi era tulbure.

— Tu ești inchizitorul care a venit să ardă vrăjitoarea? începu el morocănos.

Tobias se pregăti să răspundă, dar Bresser i-o luă înainte.

— Acesta este părintele Tobias, morarule, spuse el. A venit din măreţul Lübeck la noi să... Tuși aruncându-i lui Tobias o privire aproape rugătoare.

— ...cerceteze chestiunea. Contele mi-a poruncit să-ți transmit că trebuie să-i răspunzi la toate întrebările.

Morarul îl măsură pe Bresser cu o privire care spunea mai limpede decât vorbele ce părere avea despre ce-i *transmite* contele. Tobias înregistră acest comportament cu foarte multă atenție. Contele Theowulf nu părea să aibă doar prieteni.

Însă morarul nu ripostă în niciun fel, ci trecu pur și simplu de Bresser, ducându-se la un șir de saci aflați în spatele roţii de moară, și făcu un gest cuprinzător cu mâna. Tobias îl urmă, în timp ce Bresser rămase pe loc cu o neliniște vizibilă, trecându-și privirea de la roată la uriașa piatră de moară, care se învârteau scârțâind. Tobias își aminti din nou de vorbele lui Bresser: *dacă era ceva de măcinat.*

— Aici, spuse morarul când Tobias ocoli cu grijă piatra uriașă și se opri în spatele lui. Uitați-vă la asta.

Scoase un cuțit de sub șorț, îl înfipse până la prăsele într-unul dintre saci și îl spintecă de la un capăt la altul.

Tobias se dădu involuntar un pas înapoi – și căscă mirat ochii. Se așteptase la făină albă, dar ceea ce se revărsa din sac era o masă grețoasă, urât mirositoare, care se lipea de lama cuțitului și forma fire subțiri și cleioase.

— Sfinte Dominic! șopti el înfricoșat. Ce e *asta?!*

— Ea a făcut asta! răspunse morarul cu o furie rece, aproape impersonală, care pe Tobias îl înfricoșă mai mult decât dacă ar fi țipat. Munca unei jumătăți de an, pierdută într-o singură noapte.

Tobias îl privi iritat. Chipul morarului rămase lipsit de expresie, numai în ochiul lui bun se zăriră niște scântei. Gura îi era o linie subțire, buzele atât de strânse, încât se albiseră.

— Asta trebuie să-mi explicați mai pe îndelete, spuse el. În

sacii aceștia a fost…?

— Făină, îl întrerupse morarul. Făina cea mai fină pe care ți-o poți închipui. Tot ce a rămas din recolta care și așa a fost destul de slabă.

Tobias cercetă neîncrezător duzina de saci umflați. Bresser strigă, să acopere scârțâitul roții:

— Pe cei mai mulți i-am ars, pentru că ne-a fost frică să nu fie blestemați. Pe aceștia i-am lăsat ca să vi-i putem arăta.

Reprimându-și scârba, Tobias se apropie și se aplecă peste sacul tăiat. Îi venea greu să creadă că această masă respingătoare și puturoasă a fost vreodată *făină.* O dâră subțire de mucegai se întinsese, ca pânza de păianjen în tot sacul și pe alocuri colcăiau viermi. Tobias înghiți, când simți gustul de fiere care i se adunase sub limbă.

— E cam umezeală aici, nu-i așa? întrebă el cu grijă. Adică nu s-ar fi putut să…

— Nu, nu s-ar fi putut, îl întrerupse morarul cu brutalitate, înainte să apuce să-și termine fraza. Sunt morar de când mă știu. Tatăl meu a fost morar și tatăl tatălui meu la fel. Îmi știu meseria. Știu mai bine decât dumneata că ăsta nu e locul potrivit pentru a păstra făina. Dar așa era și înainte de a o aduce aici. Poate nu chiar așa de umedă, dar la fel de stricată. I-am dat unui câine să mănânce din ea și câinele a murit.

Tobias nici nu se miră, uitându-se la pasta aceea putredă. Ce îl miră însă era că totuși câinele o mâncase.

— Atunci, arătați-mi locul unde ați ținut-o, ceru el.

— Asta nu se poate, răspunse Bresser în locul morarului. Am incendiat hambarul. Cu tot cu ce era în el.

Tobias aproape că se așteptase la un asemenea răspuns. Rămase o vreme uitându-se la pasta lipicioasă și respingătoare cu un amestec de scârbă și cutremurare, apoi dădu din cap resemnat și se întoarse.

— Povestiți-mi ce s-a întâmplat, spuse el. Dar nu aici. E frig aici înăuntru. Eu sunt cam sensibil, adăugă el cu un zâmbet abia schițat.

Morarul mormăi un răspunse neinteligibil, se întoarse însă și ieși afară. Trecură din nou peste puntea îngustă și o luară la dreapta, unde se afla o căsuță mică, acoperită cu paie. Tobias nu o văzuse până acum, pentru că se afla în spatele morii. Alături văzu ruinele înnegrite de incendiu ale hambarului.

Priveliștea îl surprinse oarecum pe călugăr. Să dai foc unei clădiri așa, pur și simplu, trebuie să fi fost riscant. Era aproape o minune că flăcările nu cuprinseseră și casa de locuit a morarului.

Intrară în casă. Și aici era un întuneric neliniștitor, pentru că toate ferestrele erau închise și hârtia cerată arăta de parcă ar fi trebuit schimbată de cinci sute de ani. Însă măcar înăuntru era uscat.

Tobias, Bresser și gazda se așezară, în timp ce nevasta morarului aduse un urcior cu bere și pâine. Tobias gustă berea, scutură însă din cap când morarul îl îmbie și cu pâine. Nu-i era foame.

— Deci, povestește-i tot, spuse Bresser cu asprime. N-avem timp de pierdut. Trebuie să mai ajungem și la Temser – și poate și la conte.

— La ce bun osteneala? întrebă morarul furios. Nu-i destul ce ai văzut aici?

— Am văzut un sac cu făină putredă, răspunse Tobias – aproape mai aspru decât avusese de gând. Ostilitatea aparent fără noimă a morarului îl nedumerea. Mai mult, nu. Ai de gând să-mi spui cum s-a ajuns aici?

Morarul îl privi furios. Vocea însă avea un ton echilibrat când vorbi.

— Nu-i mare lucru de spus. Vrăjitoarea a blestemat-o.

— Vă rog! spuse Tobias. Veniți-vă în fire. Să nu depuneți mărturie falsă.

— Cum să-mi vin în fire când e vorba de viața mea? O să murim de foame la iarnă. Din ce să trăiască un morar care n-are ce măcina? Ridică mâna când Tobias vru din nou să-l întrerupă și continuă pe un ton ceva mai potolit: Bine, cum vrei părinte. Nu-i mare lucru de spus. A venit astă primăvară și mi-a cerut să nu mai folosesc moara.

— Cum? izbucni Tobias surprins.

Un zâmbet amar își făcu loc pe fața morarului.

— Am fost la fel de mirat ca și tine. I-am spus că e nebună. De când am refăcut moara, macin de trei ori mai multe grâne decât înainte. Dar ea a spus că n-ar trebui. Mi-a cerut să fac o moară nouă, de vânt, cum au olandezii.

— Dar de ce?

— Asta am întrebat-o și eu, răspunse morarul. Dar nu a

răspuns. M-a amenințat numai că o să văd eu ce se întâmplă dacă nu-i dau ascultare.

— Ceea ce, desigur, n-ai făcut.

— Tu ai fi făcut-o?

Tobias tăcu o clipă, apoi scutură din cap.

— Nu, spuse el cinstit.

— Vezi. Nici eu. De patru generații măcinăm grânele cu puterea apei. Morile de vânt se fac la mare, unde bate vântul întruna. Aici n-ar fi de niciun folos. Am scos-o afară. A început să urle și să sloboade amenințări. Atunci am bătut-o și am alungat-o din casa mea. Dar, la numai câteva zile după aceasta, grânele au început să putrezească. La început nici nu m-am gândit la asta – tot mereu se întâmplă să mai putrezească câte un sac de grâne, cel puțin aici, așa aproape de apă. Dar după acel sac a urmat un al doilea, apoi a venit Bodel…

— Bodel?

— Unul dintre țăranii liberi pentru care am măcinat grâne. Venise să-și ia sacii. I-am dat făina și am primit partea mea, însă în seara aceleiași zile s-a întors. Spumega de furie. A urlat la mine că l-am înșelat. Aproape că ne-am bătut, așa de furios era. Și atunci mi-a arătat ce era în sacii pe care i-i dădusem. Strânse furios pumnii pe masă. Ai văzut și tu. Cam totul era stricat. Nu tot, dar aproape tot.

— Atunci l-am chemat pe conte, continuă Bresser, când văzu că morarul nu mai vorbea, ci privea plin de ură în gol. Oamenii lui au cercetat hambarul. Au deschis aproape toți sacii. Toți erau la fel.

— Recolta de pe un an întreg! șopti morarul. Dusă pe apa sâmbetei. Totul era stricat. Am fi murit de foame, dacă contele nu ne-ar fi dat grâne. Noi! Care în ultimii ani duceam grâne la Hamburg, atâtea aveam!

— Mă gândesc că ați întrebat-o pe… Katrin ce a vrut să spună cu vorbele acelea? întrebă Tobias ezitând. Trebuia să fie atent. Dacă lăsa să se înțeleagă clar că nu căuta decât dovezi care să o *disculpe,* atunci nu va mai afla nimic de la oameni.

— Sigur, spuse morarul. Dar a râs, atât. Mi-a râs în nas și a strigat că în definitiv m-a avertizat!

— Altceva nimic?

— Nu-i destul? întrebă Bresser, înainte ca morarul să poată răspunde. Iertați-mă, părinte, dar… ceea ce ați văzut e o dovadă

clară, nu?

Tobias tăcu. Indiferent ce ar fi spus, nu ar fi făcut decât să agraveze lucrurile. Își propuse să mai vorbească odată cu morarul. Dar fără Bresser. Se ridică.

— Păstrați unul dintre saci, spuse el. Se poate să mai am nevoie de el. Și vă veți repeta declarația, dacă se ajunge la proces?

— Dacă asta-mi ceri, spuse morarul întunecat.

Se duse la ușă, o deschise și așteptă până când Tobias și Bresser îl urmară.

Însă Tobias mai zăbovi puțin prin casă. Privi gânditor în jur.

— Trăiești singur cu nevasta dumitale? Nu aveți copii?

Nu fusese decât o tresărire a pleoapei. Dar părintele văzuse clar sperietura din ochii lui Bresser când morarul se pregătise să răspundă și, oricât de scurt fusese răspunsul, simțise totuși în bâlbâială lui că voise să spună altceva și se răzgândise în ultima clipă.

— Am avut un fiu, spuse el. Dar Domnul a vrut să-l cheme la El. Acum cinci ani.

— Îmi pare rău, spuse Tobias sincer. Dar știi că nebănuite sunt căile Domnului.

— Poate e mai bine așa, răspunse morarul. La ce bun să am un fiu, dacă n-am nimic ce să-i las în urma mea?

— Va fi o nouă recoltă, spuse Tobias.

— Și? Nimeni nu va mai măcina grânele la mine.

Tobias vru să răspundă, dar nu putu. Amărăciunea din vorbele bărbatului era prea mare. Pentru el părea să nu mai existe consolare.

Tobias îl binecuvântă și se despărți de el printr-o înclinare a capului. Se îndreptară fără o vorbă spre cai și încălecară.

Tăcură și în continuare, până se îndepărtară la câteva leghe de râu și de moară.

— E cam amărât, spuse Tobias într-un târziu.

— Morarul? Bresser se întoarse neîndemânatic în șa ca să se uite la el și aproape căzu de pe cal. Se prinse disperat de funia aspră de cânepă, pe care o folosea drept căpăstru, și încercă să-și găsească echilibrul pe spinarea calului, înainte de a continua să vorbească. Da. Și de ce nu, la urma urmei? Spune adevărul.

— În privința vrăjitoarei?

— Și asta, răspunse Bresser. Dar nu numai. Chiar dacă mâine lucrurile s-ar îmbunătăți, nimeni nu și-ar mai duce grânele la el la măcinat.

— Dar nu e vina lui! spuse Tobias.

— Ei și? Bresser zâmbi cu amărăciune. Știți cum sunt oamenii, părinte Tobias. Una spun și alta fac. Îmi pare rău. Soarta a fost neîndurătoare cu el. Întâi și-a pierdut nevasta și fiul, și acum asta!

— Nevasta *și* fiul? se asigură Tobias că înțelesese bine.

— O, vă mirați? Bresser schiță o ridicare de sprâncene. Aceasta e a doua nevastă. S-au luat acum trei ani, dar Dumnezeu nu le-a dăruit până acum copii. Poate că e prea bătrân.

Tobias îl privi meditativ. Ceva din ce-i povestise Bresser acum era important; nespus de important. Dar tot mereu, când încerca să-și statornicească gândul, acesta îi scăpa.

— Am să mă rog pentru el, spuse el apoi.

Bresser zâmbi.

— Așa să faceți, părinte, spuse el și vorbele sale sunară ca o batjocură fățișă.

Bresser călărea destul de repede, așa încât Tobias fu nevoit să dea pinteni calului, ceea ce nu-i venea ușor, pentru că nu era un călăreț prea bun. În afară de asta, Bresser îi dăduse – intenționat sau nu, nu știa să spună – calul cel mai slab, în timp ce el însuși călărea pe un cal care nu ar fi ostenit nici în galop. Așa călăriră aproape o oră, mai mult unul în spatele celuilalt, decât unul lângă altul și Tobias răsuflă ușurat când înaintea lor apăru în sfârșit gospodăria lui Temser: o gospodărie surprinzător de mare și îngrijită, dinspre care răzbăteau de departe zgomote de șantier, ciocane, fierăstraie și vocile mai multor bărbați.

Se apropiară de curte prin spate, așa încât nu văzură hambarul ars decât când ajunseră aproape de intrare. Trebuie să fi trecut ceva timp de la incendiu sau Temser și ajutoarele lui lucraseră *foarte* repede, deoarece clădirea era refăcută aproape în întregime: o construcție cu două nivele, sigur de vreo treizeci de metri pătrați, cu un acoperiș de lemn proaspăt, pe care se aflau câțiva bărbați care așezau niște snopi de nuiele.

Priveliștea îl surprinse pe Tobias. După tot ce văzuse până atunci, se așteptase la o gospodărie mică, sărăcăcioasă sau murdară, în care o mână de oameni să se lupte pentru

supraviețuire.

Ce vedea era tocmai contrariul. Cât de mare să fi fost hambarul, tot nu părea uriaș, pentru că se potrivea la dimensiuni cu restul construcțiilor ce formau gospodăria. Casa de locuit, în care erau încorporate și grajdurile, era, la fel, foarte spațioasă și mai exista și un al doilea hambar, ceva mai mic, foarte vechi, dar în stare bună. Prin ușa deschisă se vedeau două care cu boi și o trăsură cu doi cai, legată lângă casă.

Sosirea lor nu rămase neobservată. Unii dintre bărbații de pe acoperișul neterminat își încetară activitatea și priviră curioși spre cei doi călăreți atât de diferiți unul de celălalt, în timp ce se deschise ușa casei și un bărbat cărunt și îndesat își făcu apariția, urmat de o femeie cam de aceeași vârstă și de un cârd de copii gălăgioși.

— Temser? întrebă Tobias, cu o mișcare a capului spre bărbatul cel cărunt.

Bresser negă.

— Acesta este Ulbert, primul argat. Temser e... – își puse mâna deasupra ochilor să-și facă umbră, privi de jur-împrejur și arătă cu cealaltă mână spre acoperișul hambarului – ... acolo. Bărbatul cu cămașă verde. Îl vedeți?

Tobias privi în direcția aceea. Îl văzu pe Temser doar cum se mișca sprinten pe acoperiș.

Coborâră de pe cai. Argatul luă caii de căpăstru și îi duse mai încolo, în timp ce femeia veni și se prezentă ca fiind stăpâna casei. Copiii, probabil nepoții țărăncii, îi înconjurară pe el și pe Bresser vociferând și începură să-i studieze fără reținere pe străini – și să-i cerceteze în felul copiilor, pipăindu-i și trăgându-i de haine și prostindu-se în fel și chip. Bresser îi alungă fără milă pe micuții insistenți, dar Tobias îi lăsă să facă ce vor și unora, care fuseseră prea obraznici, le trecu cel mult mâna prin păr.

Temser coborâse între timp pe scara lungă și se îndreptă spre ei cu pași mari, iar nevastă-sa se duse din nou în casă să pregătească masa. Bresser și Tobias se duseră în întâmpinarea țăranului.

— Sfinția Voastră trebuie să fie pater Tobias! îl salută Temser, abia ajuns în apropierea lor.

Zâmbea și zâmbetul lui nu părea nici fals, nici exagerat. Omul se bucura sincer să-l vadă, poate nu pentru că aștepta

ceva de la el, ci pentru simplul fapt că era un om prietenos, bucuros de oaspeți.

— Dumnezeu să te aibă în pază, răspunse Tobias și îi apucă mâna întinsă. Și dumneata trebuie să fii Temser, presupun.

Strângerea mâinii lui era puternică și sinceră. Clipi aproape șăgalnic spre Tobias și arătă cu capul spre Bresser.

— Cred că Bresser v-a spus deja toate relele care se pot spune despre mine.

Bresser zâmbi chinuit, în timp ce Tobias se strădui să răspundă pe același ton:

— Cred că sunt puține rele de povestit despre dumneata.

— Sunt pe aici câțiva de altă părere, spuse Temser și făcu o mișcare cu mâna, care îl opri pe Tobias să mai insiste asupra subiectului. Nu era sigur că fusese *doar* o glumă.

— Domnia Voastră este deci sfântul pe care-l așteptăm cu toții de săptămâni întregi, ca să azvârle pedeapsa Bisericii asupra capului păcătos al vrăjitoarei, spuse el ironic, în timp ce făcu un pas înapoi și îl studie pe Tobias, de parcă abia atunci l-ar fi văzut pentru prima oară. Trebuie să recunosc însă că mi-am închipuit că sunteți... altfel.

— Cum? se interesă Tobias.

Temser ridică din umeri.

— Nu știu, recunoscu el. Altfel, pur și simplu. Poate mai bătrân. Mai acrit?

Fusese cu siguranță o întrebare, însă Temser nu-i dădu lui Tobias ocazia să răspundă, ci arătă spre casă.

— Intrați, mă simt onorat să vă invit în casa mea modestă. Trebuie să vă fie sete, dacă ați venit călare tot drumul de la Buchenfeld până aici.

— Nu am călărit întruna, spuse Tobias. Ne-am oprit adineaori la morar.

Temser se strâmbă.

— Atunci cu atât mai mult aveți nevoie de o dușcă, spuse el. Doar n-o să-mi refuzați invitația de a mânca împreună cu noi?

— Mă tem că da, răspunse Bresser în locul lui Tobias. Nu putem sta prea mult. Părintele Tobias vrea să mai ajungă astăzi și la conte.

Temser fu surprins și Tobias își dădu seama că nu neapărat *plăcut.* Dar se abținu și nu spuse nimic din ceea ce părea să-i

stea pe limbă, ci ridică doar din umeri.

— Dar un urcior de bere beți cu noi, așa-i? Și ceva merinde de drum sigur vă vor prinde bine. Mai aveți un ceas bun până la palat.

— Cu plăcere, răspunse Tobias repede, înainte ca Bresser să poate răspunde iarăși în locul lui. Zâmbi larg și își duse demonstrativ amândouă mâinile la spate, întinzându-și șira spinării. Dacă e să fiu sincer, aș prefera o pernă moale. Nu mai sunt obișnuit să călăresc.

Țăranul râse zgomotos, însă Bresser păru că se simte cam prost.

— Să vedem ce putem face, spuse Temser. Acum intrați deocamdată. Se întoarse, însă se opri din nou, de îndată ce văzu cei doi cai, pe care argatul îi dusese la adăpat în cealaltă parte a curții. Pe care dintre cai vi l-a dat netotul ăsta? întrebă el. Pe cel sur, sau iapa neagră?

— Iapa, răspunse Tobias, în timp ce ochii lui Bresser păreau să arunce sulițe în direcția lui Temser.

— La altceva nici nu mă așteptam de la el. Mârțoaga e aproape cât el de bătrână și abia mai poate trage un cărucior. Oftă adânc și se uită la Bresser cu reproș. Am să vă dau alt cal dacă mergeți mai departe, spuse el. Unul pe care să puteți *călări.* Ulbert! continuă el cu vocea ridicată. Pregătește iapa sură pentru Sfinția Sa. Grăbește-te!

— Am ales un cal liniștit, se justifică Bresser. Ar fi fost mai bine să aleg unul pe care să-și rupă gâtul?

Temser nu îl învrednici cu niciun răspuns, ci se îndreptă spre casă, urmat de Tobias. Înainte de a intra, se mai opri o dată și se întoarse. Majoritatea lucrătorilor de pe acoperiș își reluaseră activitatea și zgomotele ciocanelor și strigătele muncitorilor răsunau iarăși peste întreaga gospodărie, ca mai înainte. Numai unul dintre bărbați nu se mișca, ci privea în continuare spre ei. Tobias îl recunoscu. Era Derwalt. Se abținu în ultima clipă să nu plece capul spre el în semn de recunoaștere și se grăbi să-l urmeze pe Temser.

În casă, stăpâna pregătise ceea ce înțelegea ea printr-o masă simplă: masa cea mare din bucătăria luminoasă și surprinzător de spațioasă se încovoia sub greutatea bucatelor și a băuturilor înșirate pe ea, astfel încât Tobias rămase fără să vrea pe loc și privi surprins spre cei doi țărani.

— O, nu-i decât o întâmplare, spuse Temser zâmbind. Ne pregătiserăm pentru o masă mai mare. Oamenii de afară, înțelegeți? Arătă spre fereastră, prin care se vedea hambarul în construcție. Nu prea putem plăti mare lucru. Ultima recoltă n-a fost cine știe ce. Cei mai mulți lucrează pentru o masă și o pâine pe care s-o ducă acasă.

— Mâncați... foarte devreme, spuse Tobias, în timp ce se duse la masă și se așeză – numai pentru a-l opri pe Bresser, pentru că observase cu coada ochiului că acesta era iarăși pe cale să spună ceva.

Încet-încet, stilul acesta al lui Bresser, de a se tot amesteca în treburile lui, începea să-l calce strașnic pe nervi.

— Obligați de împrejurări, părinte. Oamenii pleacă devreme acasă. Drumul până la Buchenfeld e departe și le e frică să nu-i prindă noaptea.

Vocea îi suna la vorbele acestea atât de ironic, încât Tobias îl întrebă aproape fără să stea pe gânduri:

— Dumitale, nu?

— Nu, spuse Temser. O adunătură de fricoși, dacă mă-ntrebați pe mine.

— Dumitale nu ți-e frică de... lucrurile care se petrec pe aici noaptea? întrebă Tobias.

— Lucruri? Temser părea să țină cuvântul pe limbă ca o gură de bere căreia voia să-i simtă gustul. Un gust care nu-i plăcea. Într-un târziu ridică din umeri. Lucruri se petrec sau poate nu, răspunse el misterios. Dar acum vă rog să mâncați cât vă poftește inima. Poftiți, luați – cu o băutură bună se dezleagă mai bine limba.

Se apleacă peste masă și umplu paharul lui Tobias până la margine cu bere aurie, delicioasă. Și după călătoria anevoioasă până aici era ca o binecuvântare. Tobias goli paharul cu înghițituri mari, recunoscător, îngăduind fără proteste să i se umple încă o dată, dar nu mai luă decât câteva înghițituri. Trebuia să-și păstreze capul limpede. Bresser luă o gură, înainte de a pune cana iarăși la loc. Privea fix pe fereastră.

Odată cu ei intraseră în casă și câțiva dintre copii, care se serveau acum fără rețineri din felurile înșirate pe masă. Tobias îi privi zâmbind. Îi plăceau copiii. Cum spunea Domnul? A lor va fi împărăția Cerurilor.

— Nu sunt toți copiii dumitale, nu-i așa? întrebă Tobias.

Temser râse.

— Ca să fiu sincer – niciunul. Cel mic de colo – cu părul bălai, e nepotul meu. Ceilalți sunt ai slugilor.

Tobias răsuflă ușurat. Văzând copiii, își amintise de *ceea* ce îl afectase așa de tare în vorbele morarului, iar când Temser se pregătise să răspundă, se temuse deja că va auzi din nou o poveste despre vreun copil mort.

— Nu am venit să vorbim despre *copii,* se amestecă Bresser.

Temser îi aruncă o privire enervată, însă Tobias ridică repede mâna și spuse împăciuitor:

— Mă tem că are dreptate. Mai avem de mers drum lung. Până la palat și înapoi…

— Asta oricum n-o să reușiți, spuse Temser. Va trebui să înnoptați la palat – sau mai bine aici. M-aș bucura dacă ați petrece seara aceasta cu noi. Și mâine-dimineață puteți pleca odihniți să-l vizitați pe conte. Bresser poate s-o ia înainte ca să pregătească tot ce e nevoie pentru sosirea Sfinției Voastre.

Tobias luă foarte serios în calcul această invitație – mai cu seamă pentru că simțea că era sinceră – însă apoi refuză totuși.

— Aș rămâne cu plăcere, spuse el. Dar Bresser din păcate are dreptate. Am multe de făcut – și timp foarte puțin. Dar poate am să revin la invitația dumitale. Se prea poate să mai stau o vreme pe la Buchenfeld.

— Așa? întrebă Temser ironic – și, întors ostentativ în direcția lui Bresser: Dar nu v-au fost aduse încă destule dovezi pentru faptele mârșave ale vrăjitoarei?

— Pentru o asemenea dovadă sunt aici, spuse Tobias serios. Mi s-a spus că v-a ars hambarul.

— Așa este, răspunse Temser. Dintr-odată vocea lui căpătă un alt ton. Părea… supărat. Dar, după cum vedeți, am reparat aproape tot. Slavă Domnului, adăugă el ironic, că ultima recoltă a fost așa de săracă, încât nu au ars cine știe câte grâne.

Privirea lui Tobias alunecă iritată de la Temser la Bresser. Era imposibil de trecut cu vederea duelul mut dintre cei doi. Bresser îl sfredelea cu privirea pe Temser aproape cu ură, dar țăranul îi făcea față cu îndărătnicie.

— Mi s-a mai spus că s-au petrecut și… lucruri necurate, continuă el cu precauție.

Temser râse disprețuitor.

— Mofturi! Cine spune? Bresser?

— Am văzut cu ochii mei! spuse Bresser apăsat.

— Tocmai de-aia, ar trebui să știi mai bine, răspunse Temser. Nici nu-și mai dădea silința să-și ascundă supărarea. Întoarse dintr-odată capul spre Tobias și îl privi. La tot focul ăsta, nu a fost nimic drăcesc, părinte, spuse el. Numai dacă vi se pare trăsnetul o vrăjitorie.

— Trăsnet venit din nimic! protestă Bresser. Ziua în amiaza mare. Și nu era niciun nor pe cer!

— A fost o furtună de vară absolut normală, stărui Temser. Se întâmplă. Bresser o știe la fel de bine ca și mine. Toată vorbăria asta despre vrăjitorie și magie neagră l-a amețit de cap.

Bresser se pregăti să se revolte, dar Tobias îl făcu să tacă cu un gest poruncitor.

— Nu crezi că e vrăjitoare? întrebă el.

— Vrăjitoare? Temser râse și luă o gură de bere. E la fel de puțin vrăjitoare ca Sfinția Voastră și ca mine.

O emoție puternică puse stăpânire pe Tobias.

— Ești cam singurul de pe-aici de părerea asta, din câte văd, spuse el.

— Așa? Temser aruncă o altă privire furioasă în direcția lui Bresser. Nu cred. Ar trebui poate să vă căutați o altă călăuză, părinte. Și să vorbiți cu oamenii când nu se tem că sunt spionați.

— Măsoară-ți vorbele, Temser, spuse Bresser amenințător.

— Pe dumneata nu te macină frica asta, nu-i așa? întrebă Tobias.

— Nu. Temser scutură din cap. Nu mai sunt multe lucruri de care să-mi fie frică, părinte. Sunt un om bătrân. Ce să mi se mai întâmple? Și nu pot să mă plâng. Dumnezeu mi-a dat mai multe decât mă așteptam. Atunci de cine să-mi fie frică – sau pentru ce? Pentru puținii ani care mi-au mai rămas? Dumnezeu m-a apărat până acum de toate. O s-o facă și pe mai departe.

— Nu pari deloc a fi bătrân.

— Am aproape șaizeci de ani, răspunse Temser.

Tobias rămase surprins. Țăranul părea unul din acei oameni ai căror vârstă era greu de ghicit.

— Da, așa este, spuse Temser zâmbind, când observă surprinderea lui Tobias. Și să știți că o viață lungă te face mai

înțelept. Începi să vezi lucrurile altfel. Katrin nu e vrăjitoare.

— Și hambarul dumitale? insistă Bresser.

— Ți-am mai spus – l-a trăsnit, răspunse Temser aspru. La dracu', Bresser, doar ai fost aici. Ai văzut. Atunci ce-i cu prostiile astea?

— Trăsnet sau ba, spuse Tobias foarte repede, ca să aplaneze conflictul dintre cei doi bărbați, mi s-a spus de tot felul de lucruri necurate, care s-au întâmplat pe aici. Făina stricată am văzut-o și eu.

— Oh, așa este, spuse Temser. Și o să vedeți și mai multe, dacă Bresser vă poartă de zor de colo-colo, ceea ce o să facă sigur. Dar din acestea se găsesc oriunde, oricând, în fiece oraș. Numai să căutați destul de mult, că veți găsi mereu ceva necurat. Întotdeauna e mai ușor să dai vina pe diavol sau pe o vrăjitoare, decât să cauți vina la oameni.

— Vă gândiți... la cineva anume? întrebă Tobias.

Temser avu de gând să spună ceva, tăcu însă și scutură din cap.

Tobias mai tăcu o clipă. Apoi își goli gânditor urciorul și îi aruncă lui Bresser o privire mobilizatoare.

— Cred că e vremea să mergem mai departe, spuse el.

Bresser încuviință și se ridică, Temser îi adresă lui Tobias o privire dezamăgită și spuse:

— Vă rog să-mi mai oferiți câteva minute, părinte.

— Cu plăcere. Tobias se ridicase pe jumătate și dădu să se așeze la loc, dar Temser se ridică și el și o porni către ușă.

— Veniți cu mine la hambar, îl rugă el. Înainte ca nebunul ăsta să vă spună și mai multe prostii. Puteți vorbi cu doi argați de-ai mei, care au văzut cum a ars. Și o să vă dovedesc că a fost trăsnetul și nu făcătura diavolului.

Bresser îl privi cu ură nedisimulată, dar lucrul acesta nu păru decât să-l amuze pe țăran. Unul după altul – și din nou urmați de o jumătate de duzină de copii gălăgioși – se duseră la hambar. Tobias ridică fără să vrea privirea când ieșiră din casă. Derwalt nu mai era pe acoperiș.

În schimb, îl zări înăuntru, în hambarul acoperit doar pe jumătate. Stătea lângă o capră pe care se afla o grindă uriașă, șlefuită și își făcea de lucru cu un uluc, din care cioplea o pană. Când intră Tobias împreună cu Temser, își ridică pentru scurt timp privirea, dar o întoarse aproape temător din nou spre lucrul

lui. Privirea lui Bresser trecu neinteresată pe lângă el.

— Ștefan! Bert! strigă Temser. Veniți încoace!

Cei doi care fuseseră strigați se apropiară cu pași repezi. Erau doi tineri cu chipuri deschise, care îl priveau pe Tobias plini de o curiozitate nedisimulată și pe Bresser cu o dușmănie la fel de nedisimulată.

— Părintele Tobias a venit ca să întrebe de foc, spuse Temser. Spuneți-i cum s-a întâmplat.

Unul din cei doi, cel mai tânăr, păși în față. Ezită și părea că are totuși emoții.

— Nu-ți fie frică, spuse Tobias. Povestește ce ai văzut.

— S-a… s-a petrecut totul foarte repede, Sfinția Voastră, spuse argatul. A trăsnit. Un trăsnet cumplit, foarte subțire și așa de luminos, de te dureau ochii.

Tobias se întoarse spre cel mai în vârstă din cei doi.

— E adevărat?

Bărbatul aprobă.

— Da. Este așa cum spune Ștefan. N-am mai văzut așa ceva. A fost groaznic. A… a șuierat și aerul a duhnit, de parcă ar fi ieșit chiar diavolul din iad. A fost tare subțire și… avea ramuri.

— Hambarul a luat foc imediat, adăugă Ștefan. Am încercat să-l stingem, dar nu s-a mai putut. S-a aprins acoperișul și a intrat aici în pământ. Mai puteți vedea dincolo locul unde a înnegrit peretele.

Privirea lui Tobias se îndreptă în direcția spre care arăta mâna lui întinsă și văzu într-adevăr o urmă lată de funingine, în zigzag, ca un trăsnet, sub care chirpiciul din care era construit peretele hambarului era ars și se transformase într-o masă neagră și măruntă de zgură.

— Totul a ars dintr-odată ca o vâlvătaie. Am mai putut deschide ușa să scoatem animalele, dar recolta n-a mai putut fi salvată. A ars tot.

— Și n-a plouat? întrebă Tobias. N-au fost furtună, tunete?

— După aceea, spuse Bert. La scurt timp după aceea, a început furtuna.

— Ăsta a fost norocul nostru, adăugă Temser. Dacă n-ar fi început să plouă, atunci poate ar fi ars tot. Așa n-au fost decât niște saci cu grăunțe și un hambar vechi.

— Privești foarte liniștit pierderea recoltei dumitale, spuse Tobias.

Temser ridică din umeri.

— Și-așa nu a fost mare lucru. Nu capăt nimic înapoi dacă mă ridic împotriva sorții. În afară de asta… adăugă el cu o privire rapidă și disprețuitoare în direcția lui Bresser… contele sigur ne va ajuta să trecem peste ce-i mai greu. Și mai avem niște rezerve pentru la iarnă.

Bresser îi aruncă o privire furioasă, se abținu însă de la orice comentariu.

— Cum a fost vremea în ziua aceea? i se adresă Tobias lui Ștefan.

Argatul nu stătu prea mult pe gânduri.

— A fost cald, spuse el. Foarte cald. Și umezeală. Nu aveai aer, așa de rău a fost. Aerul scânteia.

— Poate a fost într-adevăr doar o furtună, spuse Tobias meditativ. Aproape doar pentru a-l liniști pe Bresser, adăugă: Poate. Am să… mă gândesc la asta.

— Așa să faceți, părinte, spuse Bresser, în timp ce schimba cu Temser în continuare priviri furioase.

În spatele lui, Derwalt ridică scurt privirea de la lucru și îl privi pe Tobias aproape implorându-l să găsească o cale de a se apropia de el. Acesta răspunse plecând scurt capul.

— Cred că acum e timpul să mergem, spuse el. Du-te și adu caii, Bresser. Eu vreau să mă mai uit prin jur. Arătă cu capul spre o urmă de funingine din zid. Numai o clipă.

Bresser îl privi la fel de întunecat cum îi privise și pe țăran și pe cei doi argați, dar dispăru fără să mai scoată o vorbă, iar Tobias se duse repede spre zid, înainte ca Temser să aibă ocazia de a-l mai prinde într-o discuție. După câteva clipe țăranul își trimise slugile înapoi la lucru și se îndepărtă și el.

Tobias rămase o vreme în fața zidului înnegrit și îl privi îndelung. Nu că priveliștea l-ar fi lămurit în vreun fel – chirpiciul era carbonizat și casant. Numai că el nu văzuse în viața lui vreun trăsnet, lăsând la o parte vreo câțiva copaci spintecați. Cu toate acestea, cercetă locul cu mare atenție, înainte de a se întoarce și de a umbla aparent fără noimă prin hambar.

Se opri lângă Derwalt și întrebă atât de tare, că vorbele lui se auziră peste tot:

— Și ce-i cu dumneata, om bun? Ai văzut și dumneata trăsnetul? Mult mai încet și fără să-și miște buzele, adăugă: Ce s-a întâmplat aseară cu dumneata, Derwalt?

— Nu, răspunse Derwalt pe același ton exagerat. Nu locuiesc în gospodăria asta. Sunt din Buchenfeld. Adăugă în șoaptă: Nu vă duceți la conte, vă rog din tot sufletul! Nu astăzi! Și iarăși tare ca să audă toți: Trebuie să vorbesc cu Sfinția Voastră. Veniți la noapte încoace. O să-l rog pe Temser să mă lase să dorm aici. La miezul nopții, la hambar.

— Sunt mai mulți din Buchenfeld aici? întrebă Tobias tare și aruncând o privire curioasă de jur-împrejur.

Tâmplarul ridică mâna și făcu un gest care cuprindea tot hambarul.

— Aproape toți, Sfinția Voastră. Să-i chem?

Tobias tăcu prefăcându-se că meditează. În realitate contemplă însă creaturile mărunte de pe acoperiș cu atenție. Unii se opriseră din lucru și priveau curioși spre Derwalt și spre el. În final scutură din cap.

— Nu, spuse el. Dar am să vorbesc mai târziu cu ei. Poate duminică – după slujbă.

Capitolul 7

Palatul contelui se afla în mijlocul pădurii, la un sfert de ceas de mers pe un drum șerpuitor prin desiș, drum brăzdat atât de tare de urme de căruțe și atât de plin de gropi, încât caii se împiedicau la tot pasul, iar ei se căzneau din greu să rămână în șa. Priveliștea palatului era, după mult timp, prima imagine care corespundea întru totul cu ceea ce-și imaginase Tobias, de parcă l-ar fi văzut deja o dată.

De fapt era mai degrabă o *fortăreață,* decât un palat: o cetate întunecată, împodobită cu creneluri, cu un zid mic și cu un turn, care era mai mult lat decât înalt și nu avea ferestre. Celelalte ziduri erau de trei ori cât un stat de om, așa încât nici acoperișul plan al turnului nu se înălța deasupra coroanei de frunze a pădurii de fag. Această clădire era fie foarte veche și copacii nu fuseseră pe vremea construcției ei atât de înalți, fie constructorii ei avuseseră mai degrabă de gând să o *ascundă,* decât să facă din ea un zid de apărare. Ochiul școlit al lui Tobias, printre ale cărui numeroase pasiuni se număra și arhitectura, observă de îndată că cetatea era pe cât de simplă, pe atât de ingenios proiectată: posibilii atacatori s-ar fi trezit fără să-și dea seama într-un păienjeniș de unghiuri, colțuri, margini și nișe, care i-ar fi anihilat și i-ar fi făcut o țintă ușoară pentru cei de pe ziduri sau de pe acoperișul turnului. Palatul lui Theowulf îi amintea mai mult decât orice de o cetate de tâlhari cotropitori.

Bresser îi confirmă lui Tobias bănuielile.

— Așa este, spuse el. Înaintașii contelui *au fost* briganzi. Îi aruncă lui Tobias o privire lungă, stranie. Dar nu-i place s-o audă. Nu aduceți vorba de asta, dacă nu începe el.

Sfatul era sincer. Dar simplul fapt că încerca din nou să-i dicteze ceva, chiar și cu cele mai bune intenții, îl înfurie pe Tobias. Și de data aceasta nu se mai abținu de la comentarii.

Se apropiaseră de poarta deschisă la depărtare de o aruncătură de băț, dar părintele își struni calul încă o dată, iar Bresser trase și el de hățuri, așa încât animalul își ridică agitat capul și începu să danseze.

— Acum ascultă-mă, Bresser, începu Tobias tăios. De când sunt aici tot încerci să-mi explici ce am și ce n-am de făcut și ce să spun sau să nu spun. Sunt în stare să hotărăsc și singur. Ai înțeles?

Bresser se holbă la el. Maxilarele i se mișcau și preț de o secundă privirea îi scăpără cu aceeași furie ca înainte, când se certase cu țăranul. Dădu din cap cu reținere.

— Cum porunciți, pater Tobias, spuse el crispat. N-am vrut decât…

— Mi-e absolut indiferent ce ai *vrut,* Bresser, îl întrerupse Tobias. Te-am rugat să-mi servești drept călăuză. Nici mai mult, nici mai puțin. Dacă vreau să știu ceva, întreb. Și când vreau să spun ceva, atunci spun. Fără să-ți cer dumitale voie.

— Cum doriți, părinte, răspunse Bresser. Iertați-mi nerușinarea. N-o să se mai întâmple.

Tobias deja aproape că își regreta vorbele. Fuseseră mai mult decât necesare, dar își alesese prost momentul. Cunoștea prea bine oamenii ca Bresser și știa că aveau tendința de a interpreta rapid amabilitatea și bunătatea ca slăbiciuni.

Călări mai departe și străbătu ultimii metri pe sub poartă într-un galop ușor; cu calul pe care Temser pusese să fie înșeuat, fusese floare la ureche. Mârțoaga bătrână cu care străbătuse prima parte a drumului și-ar fi dat cu siguranță duhul.

Părintele Tobias încercă să alunge orice gând și să se concentreze asupra împrejurimilor palatului. Ceea ce vedea din interiorul cetății – se hotărâse să numească în continuare reședința lui Theowulf în gândul lui *cetate* – când păși pe sub poartă, se potrivea cu aspectul exterior: și în curtea interioară era totul grosolan și sumbru. Cetatea se compunea doar din zidăria masivă și din turnul impunător, care acum, de aproape, părea și mai amenințător; ceva nedefinit, niște ziduri întunecate, care-ți dădeau senzația că s-ar putea prăbuși din clipă-n clipă, îngropând privitorul sub ruinele sale. Nu atât felul cum arăta, cât ceea ce *emana* îi amintea călugărului de turnul din Buchenfeld.

Tobias coborî de pe cal. Spre deosebire de primirea de la curtea țăranului, aici nu le veni nimeni în întâmpinare ca să-i salute și să se ocupe de cai. Curtea interioară măsura vreo douăzeci, poate treizeci de pași și era complet goală, cu excepția unui jgheab pentru adăpat și a unei fântâni zidite, deasupra căreia erau așezate scânduri bătute în cuie și fixate cu fier. Nu existau ferestre, decât foarte puține și foarte înguste. Acest așa-zis palat e fie gol, gândi Tobias, fie zidurile sale înghit

orice fel de zgomot.

Îi aruncă lui Bresser o privire întrebătoare – pe care grasul o ignoră ca un copil căpos – și legă hățurile calului de un par de lemn de lângă jgheab. Era gol și pe fundul lui se adunase praful.

— Se pare că nu-i nimeni pe aici, spuse el meditativ. Poate totuși ar fi fost mai bine să ne anunțăm venirea.

— Contele e acasă, mormăi Bresser.

Coborî și el și își lăsă calul liber, apoi se îndreptă cu pași repezi spre una din clădiri.

Tobias se gândi că vor intra într-una dintre cele trei clădiri, însă Bresser se îndreptă cu pași siguri spre turn. Tobias văzu ușa abia când ajunseră în fața ei: o spărtură îngustă, care îi ajungea până la umăr, prin care abia dacă se putea strecura un om. Indiferent cine ar fi construit acea cetate, părea să-i fi fost o frică teribilă de dușmani.

Bresser bătu cu pumnul în ușă. Lemnul era atât de gros, încât loviturile sale abia dacă provocară vreun zgomot, însă se dovedi că fuseseră totuși auzite: după o clipă se auzi scârțâitul unui lacăt greu, apoi ușa se deschise și un chip palid și țepos clipi în lumina neobișnuită a soarelui. O voce adormită izbuti să îngaime un simplu:

— Da?!

— Eu sunt, spuse Bresser. Aduc un musafir pentru conte.

— Musafir? Pe cine?

Chipul se aplecă mai tare în lumina soarelui și lui Tobias i se păru că-l recunoaște pe unul dintre oamenii pe care îi văzuse ieri în escorta contelui. Dar nu era sigur. Nu prea fusese atent la escortă.

Bărbatul, în orice caz, nu păru să-l recunoască, pentru că îl măsură o bună bucată de vreme cu o privire deloc ospitalieră, apoi ridică din umeri și păși înapoi, pentru a-i lăsa pe cei doi vizitatori să intre. Bresser făcu un gest de invitație și Tobias se înghesui pe lângă el, aplecându-se ca să încapă pe ușa scundă.

Interiorul era așa de întunecos, încât fu orbit în prima clipă. Când ochii i se obișnuiră cu semiîntunericul prăfos, observă că se afla într-o cămăruță mică și fără ferestre, a cărei a doua ieșire era la fel de îngustă și de joasă, dar în spatele acesteia se aflau niște trepte surprinzător de ample și luminoase, care duceau în sus spre o ușă cu două canaturi; și aceasta era masivă și împodobită cu felurite ornamente și intarsii.

— Așteptați aici, mormăi călăuza când ajunseră în fața acelei uși. Mă duc îndată să-l anunț pe conte. Să vedem dacă are timp.

Tobias îl privi iritat, însă Bresser îi făcu un semn rapid, așa că tăcu. Stătură doar câteva clipe până când slujitorul se întoarse și le dădu de înțeles cu un gest grosolan să-l urmeze.

Contele nu păru cu nimic mai puțin surprins decât paznicul său, dar își veni mult mai repede în fire; numai o fracțiune de secundă îi privi pe părintele Tobias și pe Bresser – pe Tobias surprins, în mod evident, pe Bresser însă mustrător, fără niciun dubiu apoi se chinui să-și compună un zâmbet și păși în întâmpinarea lui Tobias cu mâna întinsă.

— Părinte Tobias! exclamă el. Ce surpriză plăcută, să am onoarea să vă întâmpin în casa mea.

— Surpriză? Domnia Voastră m-a invitat. Ați insistat chiar să vă vizitez.

— Așa este. Dar nu m-am așteptat s-o faceți așa de curând.

Își flutură mâna când Tobias încercă să răspundă și îi petrecu jovial mâna pe după umeri, luându-l cu el. Tobias deveni rigid. Nu-i plăcea să fie atins. În privința asta semăna cu o sălbăticiune hăituită. Cu toate că își dăduse silința să nu se simtă, Theowulf era suficient de sensibil ca să-și dea seama. Își retrase mâna și zâmbi, scuzându-se.

— Intrați Tobias, spuse el încă o dată. Trebuie să fiți obosit. E cale lungă de la Buchenfeld până aici.

— Așa este, aprobă Tobias. Dar am venit călare.

— Atunci să sperăm că Bresser nu v-a ales cine știe ce mârțoagă, adăugă Theowulf disprețuitor. Îi place să facă așa, să știți. Observă tresărirea lui Bresser și oftă. Ah, văd deja – a făcut-o. Lăsați-mă să ghicesc – iapa neagră.

Tobias confirmă și privirea cu care Theowulf îl măsură pe Bresser deveni și mai mustrătoare.

— Ar trebui să-ți fie rușine, Bresser, să-ți bați joc așa de oaspetele nostru. Mârțoaga cade din picioare și dacă-i așezi doar o mâță grasă în spinare. Și ar trebui să-ți fie de două ori rușine că nu ai trimis un sol, ca să mă anunțe de venirea voastră.

— Nu avem nevoie de mare lucru, spuse Tobias.

— Trebuie să fiți întâmpinat cum se cuvine pentru un om al lui Dumnezeu, explică Theowulf. Din păcate m-ați luat cu totul

prin surprindere.

— Am venit într-un moment nepotrivit? întrebă Tobias.

— În niciun caz. Dar mi-ați văzut deja casa. Nu e foarte mare și nu prea punem mare preț pe lux. Să văd ce poate pregăti bucătarul, deși mă tem că va fi doar o masă mai degrabă simplă.

— Nu vă deranjați, spuse Tobias. Nu sunt flămând. Venim direct de la gospodăria lui Temser.

Theowulf rânji.

— Oh, înțeleg, spuse el. Nevastă-sa v-a răsfățat cu minunile din bucătăria ei.

— Mă tem că da, spuse Tobias. Zâmbi și își mângâie pântecele cu palma. Mai mult decât ar fi fost poate nevoie.

— Cui îi spuneți? întrebă Theowulf. E o bucătăreasă desăvârșită. Îl vizitez pe bărbatul ei câteodată numai ca pretext pentru a mânca la ei, recunosc.

Tobias râse forțat, în timp ce începu să se simtă tot mai puțin confortabil. Amabilitatea lui Theowulf părea ciudat de jucată. Se putea foarte bine să nu aibă nimic de *ascuns* – însă Tobias fu dintr-odată sigur că nu e bine-venit, indiferent ce ar fi spus contele.

Pășiră spre odăile contelui. Theowulf nu era singur. Odaia semăna cu încăperea din turn, unde se afla căminul; și aici era așezată în fața căminului o masă uriașă. Aproape o jumătate de duzină de scaune erau ocupate de bărbați care păreau să provină din pături sociale total diferite – unii erau îmbrăcați mai scump decât contele însuși, alții purtau haine și pantaloni simpli ca țăranii sau slugile. Mâncăruri din belșug, dar simple, erau așternute pe masă și, când intrară Tobias și Bresser, un slujitor tocmai turna bere.

— Oh, spuse Tobias surprins. Aveți oaspeți. Îmi pare rău. Nu am vrut să vin într-un moment nepotrivit.

— Nu e deloc nepotrivit, spuse Theowulf ferm. Oricum voiau să plece. Pricina venirii lor aici a fost discutată de mult, dar știți cum e: te iei cu vorba și dintr-odată trec ceasurile fără ca măcar să-ți fi dat seama.

Tobias începu să se simtă tot mai prost, mai ales că Theowulf vorbise așa de tare, încât și prostul proștilor ar fi trebuit să-și dea seama că vorbele sale aveau un singur scop: să le dea de înțeles oaspeților săi că acum *ar trebui* să plece. Într-

adevăr, cei mai mulți se ridicară și părăsiră sala, fără a mai schimba măcar o vorbă cu Theowulf. În scurt timp se goli toată încăperea. Tobias încercă zadarnic să prindă măcar privirea vreunuia dintre bărbații care treceau pe lângă el. Niciunul nu privi în direcția lui. Dar, de fapt, niciunul dintre ei nu părea *enervat* sau furios.

— Îmi pare într-adevăr rău, Domnia Voastră, spuse el încă o dată. Departe de mine gândul de a vă alunga oaspeții.

Theowulf făcu un gest împăciuitor cu mâna și râse.

— Dar ați făcut-o, spuse el râzând. Numai că prin asta mi-ați făcut un serviciu, părinte. Râse din nou, când observă nedumerirea călugărului, se duse la masă și se lăsă să cadă într-un scaun uriaș cu spătar sculptat. Oftă din greu, închise o clipă ochii, apoi flutură agitat cu mâna pentru ca Tobias și Bresser să se așeze și ei. De un ceas caut un pretext ca să-i dau afară, recunoscu el zâmbind. Dar câteodată trebuie să pleci urechea și la supuși, altminteri se răzvrătesc și nu-și mai fac datoria.

Tobias zâmbi nesigur și privi spre ușă.

— Totuși, spuse el. Ați fi putut cel puțin… să vă luați rămas-bun de la ei. Atâta timp aș mai fi avut.

— O, vreau să sper că aveți timp mai mult, părinte, spuse Theowulf. Îmi veți face onoarea de a înnopta sub acoperișul meu? Dincolo de asta – nu e necesar să-mi iau rămas-bun de la ei. Am marea plăcere de a-mi petrece seara și probabil jumătate din noapte cu ei, adăugă el cu un zâmbet acru. Pentru seara asta e programată o vânătoare. Vreți să participați la ea?

Tobias scutură din cap, lucru pe care Theowulf, după cum îl trădă expresia feței, mizase deja în sinea lui.

— Atunci sunt nevoit să vă las câteva ceasuri singur, spuse Theowulf cu regret. Dar vom vedea. Poate reușesc să mă furișez sub vreun pretext. Nu vă place vânătoarea?

— Nu am vânat niciodată, spuse Tobias. Nu cred că un slujitor al lui Dumnezeu ar trebui să ia parte la o vânătoare.

— Dar câteodată e nevoie de vânătoare, spuse Theowulf. Nu-mi face nicio plăcere să vărs sângele unei creaturi nevinovate, care nu mi-a făcut nimic și care în fond e lipsită de apărare în fața mea. Când vânez, prefer lupii sau urșii ca pradă, nu căprioare lipsite de apărare sau iepuri. Dar așa este, cum spuneți – câteodată trebuie să faci lucruri pe care le urăști din străfundul inimii.

Vorbi foarte liniștit, pe un ton care lăsa impresia lipsei de importanță și fără să-l privească pe călugăr, însă Tobias pricepu, aproape prea târziu, că Theowulf nu vorbea fără rost, după cum ar fi putut în mod eronat să se înțeleagă. Știa foarte bine de ce venise inchizitorul. Tobias își propuse în gând să fie mereu cu atenția trează. Îl subestimase din nou pe Theowulf.

— Da, spuse el cu grijă. Omul e coroana creațiunii și de aceea are dreptul să vâneze și să își supună universul.

Theowulf îl privi pe sub pleoapele doar pe jumătate deschise, însă cu mare atenție. Apoi zâmbi, se sprijini cu mâinile de fotoliul său uriaș ca un tron, se ridică în picioare și se aplecă după pocalul cu bere, însă nu-și duse mișcarea la bun sfârșit când observă că Tobias se așezase în fața farfuriei folosite a unuia dintre oaspeți, ci își puse paharul la loc și îi făcu un semn poruncitor unuia dintre slujitori.

Omul se grăbi să ducă farfuria și să aducă un pahar curat pentru Tobias. Acesta încercă să-l oprească de la a i-l umple, însă nu își atrase decât o privire aproape mustrătoare din partea lui Theowulf.

— Mă jigniți, părinte, spuse el. Și mai ales pe berarul meu. Beți măcar o gură după călătoria aceasta lungă. Își ridică privirea. Și tu, Bresser, de ce nu te duci în bucătărie să ți se dea ceva de mâncare?

Bresser înțelese invitația și dispăru, iar Tobias ridică resemnat paharul și luă o înghițitură mică. Berea din regiunea aceasta era bună, dar trebuia să fie atent. Băuse deja prea mult pentru un om care nu era obișnuit să bea decât arareori câte un pahar de vin.

— Ați fost deci la Temser, începu Theowulf din nou când plecă și slujitorul și rămaseră singuri.

— Și la morar.

— Atunci ați făcut un drum lung – pentru o singură zi. Un motiv în plus să rămâneți aici.

— Vom vedea, răspunse Tobias pe ocolite.

— Ați aflat ce voiați să știți? întrebă Theowulf.

Tobias ezită. De ce nu avea încredere în omul acesta?

— Nu... nu sunt sigur, spuse el evitând un răspuns direct. Ce mi-a arătat morarul, a fost grav. Însă Temser...

— A susținut tocmai contrariul, spuse Theowulf. Bresser e un prost că v-a dus în aceeași zi la amândoi.

Tobias îl privi întrebător.

— Morarul o urăște pe Katrin, explică Theowulf. Și nu numai de când a blestemat recolta – iertați-mă, se corectă el. De când crede că a blestemat recolta.

— De ce?

— V-a povestit că a rămas fără copii, de când i-a murit fiul, întâiul născut? S-a dus atunci la Verkolt și l-a pus să-i amestece prafuri peste prafuri, ca să scape de beleaua asta. Și eu îl bănuiesc că s-a dus la mai mulți vraci. În sfârșit, în disperarea sa i s-a adresat lui Katrin, știți că i-a ajutat adesea pe bolnavi, chiar și fără bani?

Tobias dădu din cap din nou, iar Theowulf se strâmbă. Apoi râse.

— E impotent, spuse el. Acesta este motivul pentru care n-are copii.

— Și Katrin l-a *dat în vileag?* întrebă Tobias neîncrezător.

— Sigur că nu, răspunse Theowulf. Toată lumea o știa. Dar Katrin era ultima căreia i se destăinuise – după cum credea el. Și când nici ea nu l-a putut ajuta, oamenii au început cu încetul să se amuze pe seama lui. Știți cum sunt oamenii. Iar el, la rândul lui, a făcut-o pe ea vinovată de soarta lui. Ar fi urlat că e *vrăjitorie* și dacă vreo furtună sau vreo inundație i-ar fi distrus moara. Cu Temser e altceva. Acum trei ani cel mai mare dintre fiii săi a căzut de pe cal și și-a rupt amândouă picioarele. Nimeni nu credea că va putea să mai umble vreodată. Katrin l-a vindecat.

Își goli paharul, oftă adânc și îl umplu din nou.

— Vedeți, părinte, tocmai aceștia doi nu sunt martori buni pentru Sfinția Voastră.

— Și Domnia Voastră?

Theowulf tăcu o clipă.

— Mă tem că nici eu, spuse el. Nu v-am spus deja că nu vă invidiez pentru misiunea pe care o aveți?

— Da, spuse Tobias. Așa ați spus.

— Dar acum dați uitării toate acestea, spuse Theowulf pe un ton schimbat, aproape declamativ. Mai avem destul timp să ne batem capul cu asta. Acum povestiți-mi ce mai e nou prin lume.

— Mă tem că trebuie să vă dezamăgesc, spuse Tobias. Se strădui să nu pară *prea* alarmat. Theowulf *nu* voia, în mod sigur,

doar să facă conversație cu el, pentru a schimba amabilități. Omul acesta nu lăsa absolut nimic la voia întâmplării. Viața între zidurile unei mănăstiri e și mai sihastră decât într-un palat ca al Domniei Voastre. Mă tem că știu mai puține despre împărat și imperiu decât Domnia Voastră.

— Acum vă puneți singur în umbră, spuse Theowulf. V-am spus că am făcut cercetări despre Sfinția Voastră, pater Tobias – ați uitat deja? Îi făcu un semn disprețuitor cu degetul arătător. Avem o mulțime de lucruri în comun, pater.

— Așa? Și ce anume, de pildă?

— Păi – dragostea pentru adevăr, de pildă, răspunse Theowulf. Știu că sunteți un bărbat drept. Chiar și printre confrații Sfinției Voastre vă bucurați de o anume reputație, nu-i așa? Și interesul nostru comun pentru știință...

— Vă... interesează știința?

Theowulf confirmă.

— Desigur. Ați fost la morar, așa ați spus. Atunci ați văzut moara.

— E construcția Domniei Voastre?

Theowulf confirmă cu mândrie.

— Da, spuse el, zâmbi în fugă și preciză: sau, să spunem – în parte. Ideea nu e a mea, ci dintr-o carte pe care am citit-o. Dar eu am construit-o. Vă place?

În loc să răspundă, Tobias aruncă o privire asupra bibliotecii de lângă cămin. Avea patru rafturi și toate erau pline de cărți. O adevărată comoară într-un ținut atât de sumbru și izolat.

Theowulf îi urmări privirea și din nou mândria își făcu loc pe trăsăturile lui.

— Priviți liniștit biblioteca, spuse el. Vă va plăcea, sunt sigur.

Tobias se ridică și se duse dincolo de masă, lângă dulap. Auzi cum se ridică și Theowulf și îl urmează, însă contele nu i se alătură, ci rămase la doi pași distanță în urma lui.

O vreme nu făcu altceva decât să cerceteze cu privirea cărțile. Citi titlurile de pe cotoarele tari, învelite în piele de porc întărită ca piatra, luă ba un volum, ba altul și le răsfoi, sau citi anumite pasaje. Erau, într-adevăr, cărți foarte valoroase – așa cum toate cărțile constituiau mici comori. Și era vorba aproape în totalitate de tratate științifice, unele dintre ele pe teme de care Tobias nu auzise niciodată.

Dar în această comoară de știință descoperi și trei sau patru titluri care nu îi plăcură, cărți care tratau științe oculte, magia neagră și vrăjitoria și ereziile altor religii. Îl întrebă pe Theowulf despre ele, însă acesta ridică doar din umeri.

— Sfinția Voastră nu cunoaște unele dintre cărțile acestea? întrebă el.

— Asta este cu totul altceva, răspunse Tobias, însă Theowulf îl întrerupse din nou.

— De ce? Faptul că *posed,* aceste cărți nu înseamnă că și cred în ele, nu-i așa? Și cum să știi ce-i bine și ce-i rău, dacă nu vezi și răul? Cum vrea Sfinția Voastră să judece o vrăjitoare, dacă nu știe ce face ea și de ce?

Tobias nu răspunse. Ar fi fost o mulțime de lucruri de spus la afirmația aceasta, de pildă că se apropia de erezie, dar nu avea chef să se lanseze acum într-o dispută teologică cu Theowulf. Nu de asta venise. Închise cu un gest demonstrativ cartea pe care tocmai o răsfoise și o așeză la loc pe raft.

— În mâinile altui inchizitor numai acestea ar putea să vă aducă o condamnare la moarte, spuse el, în timp ce se întorcea spre Theowulf.

Contele zâmbi.

— O amenințare, părinte?

Tobias îi înfruntă privirea; dar îi veni greu.

— Credeți că am nevoie de asta – să vă ameninț?

— Nu prea, răspunse Theowulf. În definitiv, suntem de aceeași parte, nu-i așa?

Și pentru o fracțiune de secundă, dușmănia dintre ei se manifestă aproape deschis. Dar amândoi știau să se controleze.

— Asta nu știu, recunoscu Tobias în final. Nu sunt sigur.

— Așa? Theowulf râse, păși până la urmă alături de el și luă aparent la întâmplare unul din foliantele grele de pe raft.

Pergamentul paginilor foșni la atingerea degetelor sale. Ilustrații minunate și litere măiestre i se perindau prin fața ochilor, contopindu-se într-o imagine stranie care părea, ca întreg, să aibă la rândul ei o semnificație proprie, cu totul deosebită. Dintr-odată Tobias nu mai era sigur că Theowulf pusese mâna *întâmplător* pe acel volum, deoarece era unul dintre volumele despre vrăjitorie.

— Și eu mă gândeam că misiunea Sfinției Voastre aici la Buchenfeld e evidentă, continuă Theowulf după un anumit timp.

— Așa este, răspunse Tobias. Am fost trimis aici pentru că Verkolt a scris o scrisoare înainte de a muri, în care formulează niște acuzații foarte grave de vrăjitorie.

— Și? întrebă Theowulf. Ați avut ocazia să vă convingeți ce e adevărat și ce nu în acuzațiile acestea?

— Încă nu, răspunse Tobias. Sunt niște lucruri care mă nedumeresc profund, conte. Și niște oameni.

— Printre care și eu, presupuse Theowulf.

Tobias nu răspunse, dar tăcerea lui era suficientă. Dintr-odată Theowulf închise cartea și o aruncă neglijent înapoi pe raft. Chipul lui păru dintr-odată rece.

— Vă nedumeresc, presupuse el. Dar e valabil și reciproc, Tobias. Și Sfinția Voastră mă nedumerește *pe mine.* Și asta este ceva ce mi se întâmplă rar. N-am mai auzit niciodată de un inchizitor ca Sfinția Voastră.

— De un om în căutarea adevărului? întrebă Tobias.

— De un om care nu vrea să vadă adevărul, spuse Theowulf cu asprime. Bresser v-a arătat cloaca, nu-i așa? V-a dus la morar, și ați văzut în ce hal e orașul. Oamenilor le e frică, Tobias! Ultimele recolte au fost ratate. Ce nu s-a stricat a fost distrus, într-un fel sau altul. Se petrec… anumite lucruri.

— Anumite lucruri?

— Se spune că moartea bântuie noaptea peste câmpurile din jurul orașului, răspunse Theowulf cu mare seriozitate. Și asta nu e totul. Până acum ați mai făcut și altceva, decât să vă îngrijiți de *sănătatea* lui Katrin?

— Da, spuse Tobias. Am făcut. Am vorbit cu câțiva oameni. Dar n-am auzit încă nimic care să mă convingă că e vorba într-adevăr de vrăjitorie!

— Nu ați auzit? întrebă Theowulf furios. Atunci veniți cu mine!

Se întoarse cu o mișcare bruscă și se năpusti spre ușă.

— Veniți, strigă încă o dată. Vă voi *arăta* una dintre dovezile la care țineți așa de mult!

Ieșiră din sală, iar la puțin timp și din turn și Theowulf goni, fără a ezita vreo clipă, spre jgheabul uscat. Paznicul îi urmă, dar Theowulf îl alungă cu un gest de nerăbdare și strigă la el să anunțe oaspeții că se va întoarce într-o oră. Apoi se întoarse nerăbdător în șa așteptând să urce și Tobias.

Tobias îl urmă ca în transă. Schimbarea bruscă și radicală a

dispoziției lui Theowulf îl luase cu totul prin surprindere. Se gândi asiduu dacă a spus – sau a omis – ceva ce să-l fi înfuriat așa de tare, însă nu găsi niciun răspuns.

Contele o luă la galop atât de repede prin pădure, încât Tobias se chinui să nu-l piardă din ochi și fu nevoit să se țină cu toată puterea de căpăstru. Nu era un călăreț experimentat. Să lași un cal să gonească în galop părea simplu, însă nu era defel.

Slavă Domnului că destinația lor nu era prea departe. Drumul se despărțea în două direcții și Theowulf o luă spre dreapta, pe drumul mai îngust, unde urmele lăsate de căruțe erau pline de buruieni, așa încât acesta se transformase într-o potecă greu de deslușit și contele se văzu nevoit să meargă mai încet, fie că îi convenea, fie că nu. Dar nu privi nici acum în urmă spre Tobias, ci se aplecă cu mișcări smucite pe sub crengile atârnate și tufele pe sub care treceau.

În sfârșit ajunseră la un luminiș în care se afla o casă, de fapt doar o colibă sărăcăcioasă, al cărei acoperiș se surpase într-o parte. Într-un coteț bătut de vânt, în spatele casei, se adăposteau două capre costelive, iar un câine la fel de pirpiriu și sălbatic sări lătrând în fața celor doi călăreți și se trezi tras înapoi de un lanț. În partea din spate a casei se mai afla un coteț plin de noroi în care mișuna o jumătate de duzină de porci.

Theowulf sări din șa, îi dădu un picior câinelui și se întoarse spre Tobias.

— Veniți! porunci el cu aroganță. Vreau să vă arăt ceva!

Tobias îl urmă aproape împotriva voinței sale. Vorbele lui Theowulf aveau o putere aproape înspăimântătoare, împotriva cărora se trezi, în prima clipă, fără apărare. Fără să-și dea măcar seama, întinse mâna și se lăsă ajutat de conte să coboare din șa.

Ușa casei se deschisese și pe ea ieșise un bărbat palid, nebărbierit, cu părul scâlciat ajungându-i până la umeri. Se sperie vizibil văzându-l pe conte, dar nu apucă să spună o vorbă, pentru că Theowulf se răsti la el de îndată:

— Unde este? Vrem să-l vedem!

Bărbatul arătă cu mâna spre marginea pădurii.

— Acolo. Dar noi… adică nu a mai rămas mare lu…

Theowulf se opri brusc din mers și îl aținti cu privirea, iar bărbatul amuți de tot, legănându-se intimidat de pe un picior pe altul. În spatele lui apăru o a doua umbră, mai mică, prin ușă. O

pereche de ochi negri și înfricoșați priveau de la Theowulf la Tobias.

— Ce ați făcut cu el? răcni Theowulf. Să nu-mi spuneți că l-ați ars! V-am interzis!

— Știu, stăpâne, se bâlbâi omul. Dar nevastă-mea… adică noi… ne-a fost frică. Am…

— Am să pun să fii biciuit, nemernicule! urlă Theowulf. Spune unde l-ați îngropat?

— După… după fagul acela mare, stăpâne, spuse omul cu glas tremurat. La pietrele acelea. Ce a mai rămas. Nu… nu a ars de tot. Nu a ars prea bine și…

Se întrerupse din nou și, când Tobias îi urmări privirea și văzu chipul lui Theowulf, acesta înțelese și de ce. Chipul contelui era schimonosit de furie.

— Bine, spuse Theowulf și încercă să-și recapete stăpânirea de sine. Atunci să sperăm că a ars într-adevăr *destul de prost.* Spre binele tău. Făcu un gest nervos. Du-te! Condu-ne la locul acela și dezgroapă-l!

Bărbatul se chirci ca un câine bătut și dispăru în casă, se întoarse însă o clipă mai târziu cu o sapă și cu o lopată și trecu grăbit, cu privirea plecată umil, pe lângă Tobias și Theowulf.

Îl urmară. Se întoarseră puțin pe drumul pe care veniseră Tobias și contele, apoi o luară la stânga în desiș. Bărbatul încerca zadarnic să croiască drum cu coada sapei pentru Theowulf și Tobias. Mâinile și fața lui Tobias fură lovite de mai multe ori de crengi spinoase, iar Theowulf se apleca și el, tot înjurând.

În sfârșit ajunseră într-un loc în care pădurea se mai rărea – nu era un luminiș, însă totuși un petic de pământ pietros, pe care, în afară de un stejar pitic, nu creșteau decât mușchi și ferigi. În mijlocul acestui petec de pământ fusese săpat de curând. Fără o vorbă, bărbosul începu să sape tot în locul acela.

— De ce sunteți așa de aspru cu el? întrebă Tobias încet, să nu-l audă decât Theowulf.

Contele își țuguie buzele cu nervozitate.

— De ce? întrebă el. Pentru că i-am interzis acestui nătâng să ardă animalul! Am vrut să-l vedeți. Dar acești țărani proști nu știu… Se opri, privi o clipă în gol pe lângă Tobias și se forță să adopte un ton mai moderat. Iertați-mă, părinte, spuse el. Dar am fost pur și simplu furios.

— Pentru că v-a nesocotit porunca? se interesă Tobias.

Spre mirarea sa, Theowulf zâmbi.

— Nu, spuse el. Am încercat să le *explic,* lui și nevestei lui, că poate mai avem nevoie de hoitul acela. Dar nu au făcut decât să bâiguie ceva despre diavol și despre iad și probabil de abia au așteptat să plec, ca să-i dea foc și să-l îngroape aici.

— Despre ce e vorba? întrebă Tobias.

— Veți vedea de îndată, răspunse Theowulf. Și atunci poate mă veți înțelege mai bine.

Tobias pricepu că nu avea să mai scoată nimic de la Theowulf. Așa că se înarmă cu răbdare și păși fără o vorbă în spatele porcarului, care dădea cu sapa de parcă ar atârna însăși viața lui de asta. Săpase deja o porțiune bună, însă se părea că el și nevastă-sa îngropaseră cadavrul într-adevăr la mare adâncime. Sub loviturile sapei zburau bulgări de pământ și pietre, iar porcarul se afla deja până la glezne în groapă.

În sfârșit sapa se lovi cu un zgomot moale, foarte neplăcut, de ceva rezistent. Bărbatul o azvârli în lături și luă lopata pentru a săpa mai departe. În sfârșit se aplecă și săltă icnind, din groapă, un sac în care se afla un hoit moale. Cu chipul vizibil îngrețoșat, îl azvârli pe jos, apucă din nou lopata și o folosi ca să taie cu ea sacul.

Tobias își ținu fără să vrea răsuflarea când văzu ce se afla în sac.

Era un porc carbonizat – și avea două capete.

Tobias păli, se îndreptă de spate și-și făcu cruce. Îl străbătu o spaimă teribilă și paralizantă, dublată de greața care-l năpădise, cauzată de o groază fără margini. În același timp era pur și simplu incapabil să-și desprindă privirea de la creatura înfiorătoare de la picioarele sale.

Pielea animalului era arsă, iar ici și colo se iveau oase poroase prin carnea pârjolită – însă cea de-a doua căpățână, crescută foarte aproape de capul propriu-zis al animalului nou-născut, se vedea foarte bine. Nu avea ochi, nici urechi, fără să se poată desluși dacă acest handicap era din naștere sau era o urmare a focului, dar era un fapt incontestabil. Și contravenea tuturor legilor lui Dumnezeu și ale naturii, se gândi Tobias în pragul isteriei.

— Dumnezeule mare, șopti el.

Theowulf pufni.

— O creatură diavolească, spuse el.

Tobias îl ignoră, își făcu din nou cruce și se dădu repede un pas înapoi, înainte de a putea să-și desprindă privirea de creatura înfricoșătoare și de a se întoarce spre porcar.

— A… trăit? întrebă el cu voce tremurată.

Ochii bărbatului erau întunecați de spaimă. La fel ca și Tobias, se holba și el la hoitul carbonizat. I se vedea un nod în gât și o venă îi pulsa.

— Da, răspunse el. L-am răpus imediat. Dar a… a… trăit când a venit pe lume. A dat din picioare și a zbierat, de parcă l-ar fi avut pe diavol în trup, și… a încercat să mă muște.

— Te-a rănit? întrebă Tobias.

Bărbatul scutură din cap, dar își duse totuși mâna la piept, de parcă ar fi fost rănit.

— Nu. Mulțumesc Domnului.

Tobias își reprimă scârba cu toată puterea, se așeză jos lângă hoit și se forță să mai privească o dată pe îndelete priveliștea înfiorătoare. În afară de cea de-a doua căpățână, animalul nu părea să mai aibă alte semnalmente suspecte – în măsura în care se mai putea vedea ceva, după ce porcarul și nevastă-sa încercaseră să ardă animalul. Tobias nu putea să le-o ia celor doi în nume de rău. Indiferent ce le-ar fi poruncit contele: dacă pe el priveliștea îl cutremura, ce vor fi simțit atunci acești oameni simpli?

Se ridică smucit, se întoarse și spuse, fără să-l privească pe bărbat:

— Îngroapă-l la loc. Și sapă adânc, auzi? Pune niște pietre grele pe el, să nu-l dezgroape vreo sălbăticiune.

Se îndepărtă câțiva pași de groapa deschisă și vru să se oprească din nou, însă Theowulf se întorsese deja și pornise înapoi spre drumul pe care veniseră, așa încât fu nevoit să-l urmeze. Se grăbi, însă nu reuși să-l ajungă pe conte decât în dreptul casei, unde Theowulf se avântă grăbit în șa. Avu de gând să-i vorbească, însă contele îi făcu semn din priviri să urce pe cal și să-l urmeze. Nu voia pesemne ca vorbele lor să ajungă la urechile cuiva.

Măcar nu mai goneau așa ca la venire, așa încât reuși să deschidă discuția când ajunseră la locul unde poteca de pădure se mai lărgea. Dar, dintr-odată, Tobias se simți ca răpus. Nimic din ce ar fi putut spune, niciunul dintre multele argumente docte

pe care și le pregătise pentru întâlnirea cu contele nu părea să mai aibă valoare. Cuvintele păleau și se prefăceau în pulbere în fața acestei priveliști de coșmar.

— Deci asta ați vrut să-mi arătați, spuse el într-un târziu.

Theowulf confirmă cu obidă. Expresia de furie dispăruse de pe chipul lui; în schimb, Tobias citi amărăciune și grijă, lucruri pe care până atunci nu le remarcase la conte.

— Îmi pare rău dacă v-am speriat, spuse Theowulf. Dar am vrut să *vadă* și Sfinția Voastră. Sunt lucruri care nu pot fi descrise în cuvinte.

— Aveți dreptate, murmură Tobias.

Se simți neajutorat. Pentru o clipă nu-și mai dori altceva decât să se întoarcă în seninul Lübeck. „Doamne Dumnezeule, gândi el apoi, de ce mi-ai dat o asemenea sarcină?” Privi în jur, văzu pădurea întunecată și ținutul acela neprimitor și își plecă cu umilință ochii.

— De ce nu mi-a povestit Bresser nimic din toate acestea? îl întrebă el o clipă mai târziu pe conte.

Theowulf râse fără veselie.

— Pentru că nu știa, spuse el. Nimeni nu știe și, dacă Sfinția Voastră nu povestește în stânga și în dreapta, așa va și rămâne. Porcarul și nevastă-sa sigur nu vor spune nimic.

— Vreți să… treceți sub tăcere evenimentul? întrebă Tobias nedumerit.

Theowulf confirmă.

— Animalul s-a născut acum trei zile, spuse el. Nimeni, în afară de cei doi, Sfinția Voastră și cu mine nu l-a văzut. Și așa trebuie să și rămână.

— Dar de ce?

— De ce nu? ripostă Theowulf. Are vreun rost să răspândim și mai multă spaimă? Oamenii de aici sunt și așa destul de speriați, fără să mai înceapă să circule și povești despre porci cu două capete.

— Dar e o dovadă.

Theowulf își struni calul dintr-o smucitură și îl privi țintă pe Tobias.

— Sfinția Voastră are nevoie de ea? întrebă el.

Tobias nu înțelese imediat.

— Cum… cum adică?

— Aveți nevoie de vreo dovadă pentru a o condamna pe

vrăjitoare? întrebă Theowulf încă o dată. Adică, mai aveți nevoie de *încă* o dovadă, pe lângă cele pe care le aveți deja?

Tobias avu senzația că intră într-un iureș teribil.

— Nu spunea chiar Domnia Voastră adineaori că în fond n-am încă nicio *dovadă?* întrebă el.

Contele încuviință.

— Nici nu veți găsi, explică el. Nu genul acela de dovezi de care îmi pare că aveți nevoie. Dacă ceea ce ați văzut până acum nu ajunge – atunci ce? Ce mai vreți? O confirmare iscălită personal de Satana? Râse cu răutate. Știți tot ce trebuie să știți, Tobias. Acum, faceți-vă datoria!

— Dar tocmai de aceea trebuie să știu mai multe.

— Condamnați vrăjitoarea! ceru Theowulf. Vorbi foarte încet și foarte serios. Așa trebuie, pricepeți odată!

— Indiferent dacă e vinovată sau nu? întrebă Tobias îngrozit. Dar… dar dumneavoastră înșivă ați spus că nu sunteți convins că ar fi vrăjitoare!

— Asta nu are nicio importanță, spuse Theowulf.

— Să… să condamn o *nevinovată?* Îmi cereți să trimit pe rug o femeie, fără să mă conving înainte dacă a făptuit sau nu lucrurile de care este acuzată?

— Nu vreți să înțelegeți ce se întâmplă aici, sau nu puteți? întrebă Theowulf iritat. Da, exact asta cer de la Sfinția Voastră, dacă insistați să spun așa. Făcu un gest furios. Oamenii de aici sunt aproape paralizați de spaimă. Ceva se întâmplă aici, Tobias! Ceva groaznic. Nu știu dacă diavolul și-a vârât coada sau e doar un lanț cumplit de coincidențe. Și nici nu are nicio importanță. Important este că oamenii de aici așteaptă un semn. Un semn că se petrece ceva. Că le vine cineva în ajutor. Priviți în jur! Un oraș sărman, plin de case dărăpănate și de oameni care nu fac nimic altceva decât să dea vina pe diavol și pe demonii săi pentru nenorocirea lor, în loc să pună mâna și să-și schimbe soarta.

— De ce nu-i ajutați, dacă aceasta este într-adevăr părerea Domniei Voastre? întrebă Tobias.

— Dar asta și fac, ripostă Theowulf. Sau *încerc*, cel puțin. Din păcate, mijloacele mele sunt limitate. Și posibilitățile la fel. Le pot da aur, ca să-și cumpere grâne. Le pot da lemne, ca să-și repare casele. Îi pot feri de hoți și de vagabonzi. Dar nu-i pot feri de propriile lor spaime! Sfinția Voastră este omul lui Dumnezeu.

Sfinția Voastră poate.

— Comițând o *crimă?* Trebuie să fiți nebun!

— Nu o crimă, îl corectă Theowulf cu seriozitate. Părinte Tobias, orice alt inchizitor în locul Sfinției Voastre ar fi judecat-o de mult pe această Katrin. Dovezile sunt mai mult decât suficiente. Și de când are nevoie inchiziția de dovezi? Ea…

— Nicio vorbă! îl întrerupse Tobias. Nu mai vreau să aud nicio vorbă!

— De ce? Ochii lui Theowulf se îngustară. Nu vă place ce spun? Vă e frică de adevăr?

— Cred că m-am înșelat în privința Domniei Voastre, conte, răspunse Tobias rigid. V-am crezut un om de onoare. Nu un asasin lipsit de scrupule.

— Asasin lipsit de scrupule? Theowulf râse. Dar suna amenințător. Dacă mă numiți pe mine asasin lipsit de scrupule, atunci așa suntem cu toții. Câte vrăjitoare ați ars pe rug, pater Tobias? Zece? O sută?

— Niciuna, răspunse Tobias chinuit. Și dacă…

— Atunci cred că nu ocupați funcția aceasta de prea multă vreme, îl întrerupse Theowulf batjocoritor. Și mai presupun că nici nu o veți ocupa multă vreme. Misiunea inchiziției…

— Nu este să ucidă nevinovați! îl întrerupse Tobias palpitând. Aproape țipa.

— Nu? Atunci care? Să nu îmi spuneți că este apărarea cu adevărat a oamenilor de vrăjitorie și de magie neagră!

Se înclină în șa și își agită pumnul în fața obrazului lui Tobias. Acesta crezu în prima clipă că e vorba de o amenințare la adresa lui și se dădu la o parte. Dar nu era vorba de asta.

— Vă spun eu ce este inchiziția, Tobias! continuă Theowulf cu patimă. Scutură pumnul. Pumnul strâns al Bisericii. Spada cu care retează pe oricine are altă credință! Singurul lucru pe care-l apără inchiziția este Biserica însăși! Și acum să nu-mi spuneți că nu-i adevărat! Ucideți și pârjoliți în numele lui Isus Christos, dar credeți-mă, Tobias, jumătate din frații Sfinției Voastre l-ar târî și pe El pe rug, dacă s-ar întoarce în zilele noastre.

— Aceasta este hulă! se indignă Tobias.

— Așa să fie? Sau e doar un adevăr pe care nu doriți să-l auziți? insistă Theowulf. Ce ați face dacă ar veni la Sfinția Voastră unul care să pretindă că e Fiul lui Dumnezeu? Care învie morții și-i face pe ologi să umble? Care hrănește cinci mii de

oameni cu un pește și o pâine? Nu mă îndoiesc de buna-credință a Sfinției Voastre, părinte Tobias. Poate Sfinția Voastră e singura excepție, dar, credeți-mă, cei mai mulți dintre confrații Sfinției Voastre ar urla „vrăjitorie” și „lucrul diavolului” și L-ar atârna iarăși pe cruce!

— *Destul!* țipă Tobias. *Destul, am spus! Nu sunt obligat să ascult așa ceva!*

Își duse mâinile la urechi, dar nu reuși să și le astupe din fața iureșului de vorbe al lui Theowulf, care-i pătrundea ca o mie de săgeți în inimă. Pentru că era adevărul. Pentru că vorbele contelui rosteau tocmai ceea ce Tobias nu ar fi îndrăznit să gândească niciodată, dar simțise adesea în adâncul sufletului său.

Theowulf tăcu o clipă. Dar nu se liniști decât mai târziu. Respirația îi era sacadată, chipul i se înroșise de surescitare. Dar când vorbi în sfârșit din nou, vocea părea că i se mai liniștise.

— Îmi… pare rău, spuse el. Nu ar fi trebuit să spun lucrurile acestea, știu. Dar încetul cu încetul obosesc de atâta ipocrizie, pater Tobias. Și am crezut că Sfinția Voastră este un om care mă înțelege. Încă mai cred.

— Ce să înțeleg? întrebă Tobias. Și el se străduia să pară liniștit. Reuși la fel de bine sau la fel de prost ca și Theowulf. Că îmi cereți să poruncesc o execuție – dintr-un simplu calcul? Ca să liniștim poporul?

— E politică, nu e calcul, explică Theowulf. Dar poate aveți totuși dreptate. Ce altceva e politica decât un simplu calcul? Totul e politică, părinte Tobias. Biserica arde vrăjitoare, ca să liniștească poporul. Împăratul își arde vrăjmașii, ca să-și ascundă problemele personale. Iar noi… Oftă. Of, la naiba! spuse el dintr-odată. Sunt un prost. Am… am început greșit. Îmi pare rău. N-am spus ceea ce ar fi trebuit să spun de fapt.

— Ba da, răspunse Tobias. Ați spus.

Theowulf îl privi lung și cu o expresie greu de deslușit.

— Atunci veți… deschide procesul?

— Niciodată n-am spus că nu o voi face, spuse Tobias. Dar o voi face corect – cu toată știința mea și cu binecuvântarea lui Dumnezeu.

— L-a omorât pe Verkolt, de asta sunt sigur, spuse Theowulf. Era un om bătrân, hapsân și rău. Mulți din oraș se temeau de el și aproape toți l-au urât. Dar crima rămâne crimă.

Trebuie pedepsită.

— Dacă a comis-o – sigur, răspunse Tobias. Dar aceasta nu e treaba mea.

Theowulf nu răbufni încă o dată, cu toate că Tobias aproape că se aștepta la asta. Dar fie era prea obosit ca să se mai certe, fie se hotărâse să adopte o altă tactică.

— Veniți! spuse el. Să mergem mai departe.

Caii porniră iarăși la trap și Theowulf lăsă să treacă o vreme până să își continue discursul întrerupt.

— Ce credeți că are să se întâmple dacă o achitați pe Katrin?

Tobias ridică din umeri.

— Asta nu știu. Va trebui să răspundă în fața judecătorului, dacă și-a omorât într-adevăr bărbatul.

— Nu de asta vorbesc, spuse Theowulf. Ce credeți că are să se întâmple aici, la Buchenfeld?

— Cum vine asta?

— Își vor căuta o altă vrăjitoare, răspunse Theowulf. Sau un vrăjitor, înțelegeți, oamenii de aici și-au pierdut pe jumătate mințile de spaimă. Sunt... disperați. Domnește neliniștea. Nu se vede încă, dar se simte. Ultima recoltă a fost distrusă și ați văzut ce s-a întâmplat cu lacul din pădure. Dacă o achitați pe Katrin, Tobias, își vor căuta o altă victimă. Și poate nu doar una singură. Poate vor exista și morți. Mulți morți. Ați văzut oamenii cu care voi merge în seara asta la vânătoare?

— Sigur.

— Dar nu știți cine sunt, continuă Theowulf. Sunt vasalii mei. Sublinie cuvântul în chip atât de straniu, încât Tobias îl privi interogativ, însă Theowulf nu reacționă nicicum la asta, ci continuă după o scurtă pauză. Nu sunt aici numai ca să vâneze câteva căprioare sau câțiva mistreți, Tobias. Au venit pentru că le e frică. Iarna care vine aduce foamete. Îmi cer să fac ceva pentru ei. Dar nu știu ce anume.

— A comite o crimă nu e o soluție.

Theowulf oftă.

— Crimă... ce vorbă, Tobias. Câteodată omul e la momentul nepotrivit în locul nepotrivit. Câteodată mă întreb, dacă *eu* sunt în locul potrivit.

— Sună... de parcă nu ați fi prea mulțumit de soarta Domniei Voastre, spuse Tobias după o scurtă ezitare.

— Ba da, răspunse Theowulf. Sau nu. Râse. Poate ar trebui să spun da și nu. Nu aș vrea să o schimb cu a nimănui altcuiva. Alții probabil că nu gândesc la fel. Drept cine mă luați, Tobias?

— Drept cine vă iau? Ce vreți să spuneți?

— Drept un bărbat puternic și influent, care se bucură de aceste două însușiri și domnește cu mână de fier asupra supușilor? întrebă Theowulf. Dacă este așa, atunci vă înșelați. Vreau să fiu foarte sincer cu Sfinția Voastră, Tobias: comitatul meu se destramă. Oamenii nu mai lucrează, pentru că se tem. Lasă ogoarele în paragină, pentru că se tem să mai iasă din adăposturile caselor lor. Nu mai au încredere unii în alții și încep să nu mai aibă încredere nici în mine. Suntem în pragul declinului. Nu știu dacă-l mai pot împiedica. Poate deja e prea târziu.

— Pot să vorbesc și *eu* deschis? întrebă Tobias.

Theowulf încuviință.

— Acesta este adevăratul motiv pentru venirea mea? întrebă Tobias. Vă temeți pentru puterea Domniei Voastre?

Theowulf îl privi o clipă consternat, apoi își ridică bărbia și se lăsă zguduit de un râset răsunător. Tobias îl privi nedumerit.

— Asta credeți? întrebă Theowulf, după ce își recăpătă suflul. Atunci pot să vă liniștesc, prietene. Nu vreau această putere. E prea grea pentru mine, pentru ceea ce îmi oferă în schimb. Aș da-o dacă s-ar găsi unul destul de nebun s-o vrea. Dar vreau să vă spun ce vreau cu adevărat: vreau să dorm noaptea liniștit. Vreau să mă trezesc dimineața fără să mă tem că lumea în jurul meu e în flăcări. Vreau ca oamenii care au încredere în mine să mai apuce și ziua de mâine. Comitatul meu nu e mare, părinte Tobias, dar sunt cu totul două mii de suflete care mi se supun. Și nu vreau să se piardă, indiferent dacă în mrejele diavolului sau în haos.

— Nu vreți decât liniște și ordine, nu-i așa? întrebă Tobias cu amărăciune în glas. De aceea m-ați chemat.

— Nu v-am chemat, îl corectă Theowulf. Și dacă ar fi după mine, aș pune să fie biciuit cel care doar pronunță cuvântul *vrăjitorie.* Dar iată că sunteți aici. Lucrurile s-au pus în mișcare și eu trebuie să văd cum pot face să fie bine. Într-un fel aveți dreptate: nu vreau decât liniște și pace în ținutul meu. Și nu mă dau în lături de la nimic ca să le păstrez. Ezită o clipă. Vă fac o propunere, Tobias, spuse el atunci. Și vă rog să nu vă hotărâți

imediat, ci gândiți-vă mai întâi. O zi, două – cât aveți nevoie.

— Ce fel de propunere? întrebă Tobias circumspect.

— A fost o greșeală din partea mea să vă cer să abuzați de funcția pe care o aveți, spuse Theowulf. Îmi dau seama de asta. Dar reacția pe care ați avut-o îmi dovedește că nu m-am înșelat în privința Sfinției Voastre. Sunteți tocmai omul drept pe care-l bănuiam. Dar credeți-mă când vă spun că poporul are nevoie de o jertfă. De aceea, gândiți-vă la următorul lucru: Am programat procesul împotriva lui Katrin pentru duminica viitoare, dar îmi dau seama că aveți nevoie de mai mult timp. Vă mai dau o săptămână. În răstimpul acesta vă acord orice ajutor îmi cereți. Nicio întrebare nu va rămâne fără răspuns, nicio ușă nu va rămâne închisă pentru Sfinția Voastră. Veți avea deci timp destul să vă formați o părere. Dar de duminică într-o săptămână veți sta față în față cu vrăjitoarea la judecată. Și veți pleda pentru vinovăția ei și o veți condamna la moarte pe rug, indiferent la ce rezultat veți fi ajuns până atunci.

Ridică repede mâna când Tobias încercă să-l întrerupă din nou și continuă cu voce ușor ridicată: Dacă sunteți de părere că e vrăjitoare, e oricum de datoria Sfinției Voastre să o ardeți pe rug. Dacă însă o considerați nevinovată, atunci o să aranjăm astfel încât doar *să pară* că o ardem. Vă dau cuvântul meu de onoare că voi avea grijă să fie dusă de acolo în cea mai mare taină. Oriunde vreți, în libertate sau într-un loc în care să răspundă pentru moartea lui Verkolt.

Aceasta era o propunere incredibilă. Tobias nu o respinse imediat. Planul lui Theowulf avea ceva incredibil de ispititor, fie și numai pentru a scăpa astfel de răspunderea pe care contele i-o aruncase pe umeri.

„Și de a salva viața lui Katrin…”

— Nu spuneți nimic acum, spuse Theowulf. Gândiți-vă la asta, vă rog. Îmi puteți comunica hotărârea dumneavoastră astă-seară, după ce mă întorc de la vânătoare, sau mâine-dimineață. Știu ce trebuie să simțiți, dar, credeți-mă, merită să vă gândiți măcar.

— Așa am să fac, promise Tobias.

Capitolul 8

Drumul de întoarcere spre palatul lui Theowulf fu parcurs în liniște, lucru pentru care Tobias fu recunoscător în sinea lui. Nu avea chef să vorbească acum nici cu contele, nici cu altcineva. În adâncul sufletului nu voia nici măcar să se gândească la propunerea lui Theowulf. Ceea ce, bineînțeles, nu era posibil, pentru că însăși încrâncenarea de a *nu* se gândi la ceva anume era calea cea mai sigură de a se gândi *tocmai* la acel lucru. Iar gândurile lui Tobias se învârteau neîntrerupt în jurul propunerii lui Theowulf.

Atât de incredibil pe cât era, planul conținea, în egală măsură o ispită diavolească, pe care începuse deja să o simtă. Și care avea să se agraveze, deoarece bănuia deja că fiecare argument pe care avea să-l aducă *împotriva* ei nu ar fi făcut în realitate altceva decât să o adâncească.

Poate că lupta lui era deja pierdută.

Datoria lui ar fi fost să respingă pe loc și cu toată fermitatea această grozăvie. Simplul fapt că nu o făcuse îi scotea deja la iveală slăbiciunea. Și faptul că Theowulf insistase să îi răspundă abia mai târziu, fusese fără îndoială o altă mutare înțeleaptă din partea acestuia.

Totul ar fi fost atât de simplu dacă în locul lui Katrin ar fi fost o altă femeie pe care să fi trebuit să o judece. „Doamne, gândi el din nou, la ce încercare mă pui, trimițându-mă tocmai aici?”

Când se întoarseră la palat, îl rugă pe Theowulf să-i dea o cameră în care să se poată ruga nestingherit. I se dădu o odaie mică, spartană, la etajul de sus al turnului, rece și sumbră, având, ca toate celelalte încăperi, doar o fereastră mică, prin care se revărsa o dâră subțire de lumină. Însă odaia îi oferea tocmai ceea ce căuta el acum: liniște și izolare. Închise cu grijă ușa în urma lui, îngenunche pe podea lângă fereastră și începu să se roage.

Un ceas, încă unul și încă unul, până când lumina începu să se risipească și îl cuprinse durerea de spate.

Și, cu toate acestea, nu simțea nimic – doar o pustietate rece.

Alinarea pe care o găsise mereu în rugăciune nu veni. Izvorul nesecat de putere și tărie, care îi fusese mereu credința, se epuizase. Ochii i se umplură de lacrimi când înțelese că

Dumnezeu nu-l mai ascultă și durerea din sufletul lui se transformă în groază când își dădu seama de ce: nu pentru că ar fi devenit dintr-odată un părinte aspru, ci pentru că el, Tobias, nu mai era în stare să-L cheme. Nu mai reușea să-și deschidă inima. Poarta spre Dumnezeu, marea taină a tuturor religiilor, sinceritatea, era pierdută. Nu mai era sincer. Nici cu Dumnezeu și nici cu sine.

Încercase să se convingă că se va gândi în mod serios la propunerea monstruoasă lui Theowulf, că o va cântări în termeni logici și că își va lăsa conștiința să decidă. Dar, dintre toate, aceasta era poate cea mai mare minciună.

Adevărul era că nu avusese nicio clipă de gând să o condamne pe Katrin. Nu avea importanță dacă își omorâse sau nu bărbatul, nu avea importanță nici măcar dacă era sau nu vrăjitoare. Nu se gândise nicio clipă să facă altceva decât să-i dovedească nevinovăția și s-o elibereze. Minciuna gigantică pe care i-o propusese Theowulf nu făcuse altceva decât să-i arate, cu claritate, propriile intenții ascunse.

O, da, putea să-i salveze viața. Dispunea de mijloacele necesare și deținea puterea pentru că, în privința aceasta, Theowulf avea întru totul dreptate: în ciuda veșmintelor simple pe care le purta, era totuși inchizitorul, un om care nu propovăduia doar mântuirea Bisericii, ci și frica de ea. Inchiziția era exact așa cum o considera Theowulf: mâna de fier a Bisericii, în stare să mături, la nevoie, imperii întregi de pe fața pământului. Până acum însă își spusese mereu că o face numai în numele Domnului, că era o forță teribilă, o armă, însă una care nu lovea decât răul, nu și binele. Dar și aceasta era o minciună.

Când afară se întunecă de tot, în curte începu să se zărească pâlpâitul roșu al făcliilor aprinse și Tobias auzi voci. Se ridică ostenit, se duse la fereastră și se întinse să vadă afară. Fereastra era foarte sus, iar zidul era atât de gros, încât nu putea să vadă decât o mică parte a curții. Însă văzu că oaspeții lui Theowulf se adunaseră cu toții în curtea cea pătrată și strâmtă. Niște slugi aduseseră cai înșeuați. Forfota puternică răzbi până la el. Probabil că întreaga adunare pleca la vânătoarea de care vorbise Theowulf.

Tobias ieși din odaie, o luă spre dreapta și se îndreptă spre scările de la capătul coridorului, înainte de a observa că greșise

direcția, așa că se opri, voind să se întoarcă. Dar, în același moment, observă în capătul de jos al scărilor o umbră și se opri din nou, ca să întrebe de drum. Turnul era mai mare decât părea pe dinafară.

— Cine-i acolo? strigă el.

Făptura din partea de jos a scărilor se opri și ea. Tobias nu-i putea desluși decât contururile, dar i se părea prea mică pentru un adult. Trebuia să fie vreun pitic sau poate vreun copil.

— Iartă-mă, continuă el. Dar m-am…

Umbra se puse în mișcare și, timp de o clipită, Tobias îi văzu chipul.

Era un chip cunoscut.

Nu-l văzuse decât o dată și atunci fusese schimonosit de frică și de efort, dar chiar și așa era sigur că nu se înșela.

Era băiatul care aproape că îi spărsese capul la porțile orașului.

Rămase cu gura căscată și cu ochii holbați la el, dar în același timp băiatul se întoarse și dispăru cu pași repezi în întuneric.

— Hei, tu! strigă Tobias. Rămâi pe loc!

Se trezi în sfârșit din încremenire și o luă pe urmele băiatului sărind câte două trepte și sprijinindu-se cu mâna stângă de perete.

— Așteaptă! Nu-ți fac nimic! Vreau numai să vorbesc cu tine!

Sigur că băiatul dispăruse de mult, când ajunsese el gâfâind din greu la capătul scărilor. Și Tobias nu-și mai aminti nici măcar în ce direcție fugise, spre dreapta sau spre stânga. Totul se petrecuse prea repede, iar el fusese pur și simplu prea surprins să-l revadă pe băiat aici, între zidurile acestea.

Încercă, gâfâind de efort, să caute indicii în coridorul întunecat, lucru inutil însă, căci pe piatra rece nu rămânea nicio urmă.

În ce direcție să fi fugit băiatul?

Tobias privi când la stânga, când la dreapta. La stânga se vedea o porțiune de coridor care se termina tot într-o scară, în timp ce în partea dreaptă văzu trei uși ferecate. Auzise oare zgomotul unei uși care se închide? Nu putea să spună.

Se întoarse dintr-odată spre dreapta și începu să forțeze pe rând toate ușile. Primele două erau închise, însă la a treia avu

noroc: se deschise așa de ușor, încât aproape că își pierdu echilibrul și era să se prăvălească în încăperea spre care dădea ușa, însă se redresă în ultima clipă, ținându-se de ramă.

Băiatul nu era nicăieri. Însă dezamăgirea lui Tobias nu ținu decât o clipă, fiind înlocuită apoi de mirare.

Camera era mică și fără ferestre, la fel ca majoritatea odăilor din această misterioasă cetate a umbrelor, însă luminată ca ziua: vreo cincizeci de lumânări aprinse împrăștiau o lumină aurie și caldă. Peste tot se aflau mese și rafturi pline ochi de cutii, oale, sticle, carafe, toate recipientele cu putință. Pe peretele din fața ușii atârna un tablou în culori sumbre încadrat de o ramă de aur, care înfățișa un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat într-o haină grea de blană, pe sub care purta o cămașă de zale și o curea, de care era atârnată o sabie. Probabil vreun strămoș de-al lui Theowulf. Un miros aspru, nu neapărat neplăcut, însă *neobișnuit* plutea în aer, iar pe una dintre mese Tobias observă șiruri întregi de butoiașe, boluri și țevi de metal întortocheate, cum nu mai văzuse până acum decât în tablouri care înfățișau laboratoare de alchimiști. Tavanul de deasupra mesei era negru de funingine.

Tobias aruncă o privire pripită peste umăr de-a lungul gangului, ca să se convingă că până acum nu-l observase nimeni, păși în odaie și închise ușa în urma lui. Și în următorul sfert bun de ceas uită de băiat, uită de Theowulf, ba chiar și de conflictul de conștiință în care-l azvârlise propunerea acestuia, pentru că ceea ce găsi în această odaie stranie îl năuci din cale-afară.

Era un laborator. Pe unele dintre mese și chiar și pe jos observă pe rând ustensile care mai de care mai neobișnuite, precum și un număr impresionant de cărți și de foi adăpostite în mape mari de piele, o bună parte dintre ele scrise în limba latină, dar și în alte limbi, complet străine lui Tobias. Și în toate aceste vase și sticluțe fără număr se aflau tot atâtea tincturi și substanțe.

„Nu e nicio îndoială, gândi Tobias consternat, Theowulf *este* alchimist.” Nu știa dacă era unul bun sau unul rău, dar cu siguranță era unul foarte sârguincios. Tobias descoperi pe una dintre mese o listă cu substanțe care probabil se terminaseră, fiindcă Theowulf notase la unele, pe lângă cantități, și sursele din care și le procura.

Găsi însă ceva ce nu numai că îl nedumeri, ci îl și cutremură până în măduva oaselor. Era o coincidență: tocmai se hotărâse să iasă din acea încăpere, când se lovi accidental de o masă și răsturnă o oală de lut. Reuși în ultima clipă să o prindă, înainte ca aceasta să cadă și să se spargă. Însă o parte din conținutul ei i se scurse lui Tobias pe mâini.

Se strâmbă de scârbă. Era un lichid maro-închis, care ardea ca acidul când îi pătrunse în urmele de zgârieturi pe care le avea din pădure. Și duhnea bestial. Tobias puse grăbit oala la locul ei, pe masă, se șterse pe mâini cu o cârpă aflată în apropiere – și își privi dintr-odată mirat degetele.

Cunoștea mirosul acesta. Nu era așa de puternic ca în pădure, dar era, fără îndoială, aceeași duhoare care se ridica din mlaștină.

Puse din nou mâna pe oală, mirat, îndepărtă cârpa cu care era acoperită și mirosi lichidul. O clipă mai târziu acoperi grăbit oala și se strâmbă scârbit. Nu exista niciun dubiu, apa din oala aceea provenea din lacul din pădure. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce făcea contele cu ea?

— Sunteți mulțumit?

Tobias se întoarse ca fulgerat și se trezi drept în fața lui Theowulf. Acesta era negru de furie și ochii îi scăpărau cu atâta nervozitate, încât Tobias se dădu instinctiv un pas înapoi.

— De ceea ce ați descoperit? adăugă Theowulf pe același ton. Asta este ceea ce ați căutat, nu-i așa?

— Eu… iertați-mă… Eu am vrut…

— Sigur, doar v-ați rătăcit și ați vrut să căutați ieșirea, nu-i așa? îl întrerupse Theowulf.

Tobias îl privi pe tânărul conte cu o teamă crescândă. Nu-i înțelegea furia. Pătrunsese aici fără să ceară permisiunea și pesemne că Theowulf ascundea cu grijă încăperea aceasta de privirile curioșilor, motiv întemeiat ca să se enerveze. Dar nu era un motiv care să justifice o asemenea furie. Ceea ce vedea în ochii lui Theowulf era pur și simplu poftă de a ucide.

— Eu… chiar m-am rătăcit, veni replica lui bâlbâită. Un copil, un băiat, mai precis… am vrut să-l întreb de drum, dar a fugit.

Furia din ochii lui Theowulf dispăru; pentru o clipă lui Tobias i se păru că acesta răsuflă ușurat.

— Un băiat? repetă el. Aici nu sunt copii. Dintr-odată pe

chip îi apăru o expresie de mirare. O, spuse el apoi, înțeleg. Vorbiți de băiatul țigăncii.

De data aceasta Tobias era cel care rămase surprins.

— Țigăncii?

Theowulf confirmă.

— O femeie sărmană. Am găsit-o acum câteva zile în pădure. Fusese alungată pentru că stătea să nască, și a născut singură în pădure, dar și-a pierdut copilul. Era mai mult moartă decât vie când i-am găsit, pe ea și pe băiat. Râse, însă fără prea multă convingere și privirea cu care îl măsura pe Tobias era prea voioasă ca să pară altfel decât falsă. Cel mic e dracul gol. Să fi văzut cum s-a apărat, doar când am încercat să pun mâna pe mama lui.

Tobias nu văzuse doar, ci *simțise* pe propria piele de ce era în stare băiatul. Dar mai auzise și ce spusese mama lui și aceasta era o cu totul altă poveste decât cea pe care i-o vântura acum pe sub nas contele.

Tuși exagerat pentru a declara subiectul închis și privi cu un amestec de curiozitate și de admirație nedisimulată în jur.

— Vă spun că îmi pare cu adevărat foarte rău că am intrat aici, conte, spuse el. Dar trebuie să recunosc că sunt și surprins. Sunteți și alchimist?

Theowulf făcu o grimasă și scutură din cap cu un oftat plin de resemnare.

— Aș vrea să fiu, spuse el. V-am povestit că sunt pasionat de științe.

Tobias aprobă.

— Atunci e și firesc să vrei să experimentezi singur una-alta, continuă Theowulf.

Îi zâmbi lui Tobias și trecu pe lângă el. Privirile iuți, aproape înfricoșate, cu care cerceta rafturile, mesele și ustensilele aranjate pe acestea nu-i scăpară călugărului. Theowulf căuta ceva, despre care nu era sigur dacă fusese descoperit sau nu de Tobias.

— Din păcate nu am trecut niciodată de stadiul de ucenic vrăjitor, continuă Theowulf ironic. Dacă pot folosi cuvântul acesta în prezența Sfinției Voastre, pater Tobias.

Tobias rămase sobru.

— Asta nu arată a operă de *ucenic*, spuse el apăsat. Privi gânditor oala cu apa puturoasă și o atinse cu mâna.

Experimentați cu apa din mlaștină?

Zâmbetul lui Theowulf părea și mai chinuit.

— Da, recunoscu el.

Înconjurase masa și stătea din nou pe loc. Îl privi pe Tobias, însă vârfurile degetelor îi alunecau încoace și încolo, atinseră într-un târziu foaia pe care își făcuse însemnările și pe care Tobias tocmai o citise, se jucă o clipă cu ea și o întoarse. Pentru un observator mai puțin atent mișcarea ar fi putut părea întâmplătoare, așa, de parcă nu ar fi avut alt scop, decât acela de a-i ține mâinile ocupate. Însă Tobias învățase să fie atent nu numai la vorbele, ci și la gesturile oamenilor.

— Am încercat să aflu ce nu e în regulă cu ea, recunoscu Theowulf. Însă nu am reușit.

— Atunci totuși nu credeți în vrăjitorie? întrebă Tobias. Adică, dacă încercați să rezolvați problema cu mijloacele științei, nu puteți fi de părere că s-a petrecut pe căi oculte…

Theowulf zâmbi. Însă nu dădu nicio replică la aceste vorbe, ci scutură doar din cap, păși dintr-odată cu pași apăsați în jurul mesei și se opri la doi pași de Tobias.

— O întrebare interesantă, spuse el. Dar e mai ușor de formulat întrebarea decât răspunsul la ea, părinte. Să vorbim în seara asta, la un pahar, despre lucrurile acestea. Sau mâine.

— Nu cred că voi rămâne, răspunse Tobias. Aș vrea să pornesc cât mai repede cu putință spre Buchenfeld.

— Acum?

Theowulf se sperie.

— De ce nu acum? replică Tobias. Drumul nu e așa de lung. Calul pe care mi l-a dat Temser poate să-l parcurgă în două ceasuri.

— Nici nu poate fi vorba! spuse contele hotărât. Sunteți oaspetele meu în seara aceasta și mâine până la prânz. Insist. Sau vreți să mă jigniți?

— În niciun caz, răspunse Tobias glacial. Dar am de lucru.

— O noapte în plus sau în minus nu poate schimba mare lucru, spuse Theowulf aspru. Credeți-mă, Tobias, drumul înapoi spre Buchenfeld e periculos, mai ales noaptea. Sunt tot felul de sălbăticiuni și ați putea și să vă rătăciți.

— Atunci vă însoțesc o bucată de drum, spuse Tobias. Voiați doar să porniți cu camarazii dumneavoastră la vânătoare.

— Mergem în direcția opusă, răspunse Theowulf repede și

pe un ton ușor triumfător, de parcă ar fi așteptat exact acea propunere. Și… ezită și zâmbi apoi aproape ștrengărește, vom călări foarte repede.

— Dar eu…

— Faceți-mi măcar această onoare de a rămâne, îl întrerupse Theowulf. Oricum s-a întunecat deja. În afară de asta mai avem o mulțime de lucruri interesante de discutat. Și, adăugă el insinuant, îmi mai sunteți dator cu răspunsul la întrebarea mea.

Îl privi pe Tobias o clipă, apoi se întoarse cu o mișcare bruscă, se apropie de unul dintre rafturi și luă în mână două pahare de staniu. Fără să spună o vorbă, apucă o carafă, puse ceva din conținutul acesteia în cele două pahare și-i dădu unul din ele lui Tobias.

Tobias îl luă, ezită însă, chiar și când Theowulf ridică paharul lui și îl îndemnă să bea.

— Luați o înghițitură, părinte, spuse Theowulf. Râse. Sau vă temeți că vă otrăvesc? Râse din nou, își duse paharul la gură și îl goli dintr-o înghițitură.

Tobias rămase serios, dar după o scurtă ezitare bău și el și constată că era un vin foarte bun.

— Pun să vi se pregătească o cameră cu un pat moale, spuse Theowulf după ce își puse paharul la loc. Puteți să vă odihniți până vin de la vânătoare. Nu o să dureze prea mult. Două ceasuri, poate trei. Și după aceea trimit doi oameni să vă escorteze la Buchenfeld, dacă vreți neapărat să porniți acum noaptea.

Pater Tobias nu spuse nimic. Theowulf cedase prea repede pentru gustul lui și se comporta în general destul de straniu.

— Deci, ce intenții aveți? întrebă el încă o dată și arătă spre ustensile. Doar nu încercați să scoateți aur?

Privirea lui Theowulf deveni de gheață, dar nu spuse nimic, ci se întoarse și se duse la ușă, unde se opri din nou.

Tobias înțelese îndemnul. Îl urmă pe conte, se strecură pe lângă el prin rama îngustă și joasă a ușii și se opri afară pe coridor.

— Sunt pasionat de științe, spuse Theowulf, după ce ieșise și el și porniseră amândoi unul lângă altul spre trepte. La fel ca Sfinția Voastră, părinte. Dar la început nu a fost altceva decât pierdere de vreme: serile pe aici sunt lungi și plictisitoare.

— Și acum ce e? întrebă Tobias.

Theowulf părea să nu aibă răspuns, așa că ridică doar din sprâncene și tăcu un timp.

— Nu știu, recunoscu el într-un târziu. Poate doar o joacă.

— Dar una periculoasă, adăugă Tobias, când contele nu mai spuse nimic.

Theowulf îl privi întrebător și Tobias adăugă, pentru a-l lămuri:

— Un loc în care oamenii vorbesc despre vrăjitorie și magie neagră poate fi periculos și pentru un alchimist. Chiar dacă e conte.

Spre uimirea sa, Theowulf zâmbea.

— Vreți să mă amenințați, părinte? întrebă el.

Tobias scutură din cap și se chinui să schițeze un zâmbet vag și nu prea convingător.

— Știți cum sunt oamenii, Theowulf, spuse monahul. Nu trebuie decât să le dați prilejul și jură pe tot ce au mai sfânt că l-au văzut pe diavol în persoană călărind pe o coadă de mătură prin dreptul lunii.

— Și atunci, un conte țicnit, care amestecă în beciul palatului substanțe fermecate, e tocmai ce le trebuie, vreți să spuneți? Theowulf râse zgomotos. Poate chiar aveți dreptate. Dar, în afară de Sfinția Voastră și de mine, nu mai sunt decât doi oameni în palatul acesta care știu de existența acestei încăperi. Și așa vreau să și rămână.

— Nu voi povesti nimănui despre asta, spuse Tobias.

Theowulf încuviință.

— Știu.

— Sunteți așa de sigur?

Theowulf aprobă din nou și îl privi.

— Întru totul, răspunse el. Cred că vă cunosc destul de bine, pater. Poate că nu suntem mereu de aceeași părere, dar știu că sunteți un om drept.

Trecură pe lângă încăperea în care Tobias petrecuse câteva ceasuri în rugăciune și Theowulf se opri, își încreți fruntea, privi de la Tobias la ușa închisă și pentru o clipă Tobias avu senzația teribilă că Theowulf știa foarte bine ce se petrecuse înăuntru.

Însă călugărul alungă repede acest gând lipsit de teniei și porni mai departe cu pași repezi.

— Îmi promiteți că rămâneți aici și mă așteptați? spuse

Theowulf, când ajunseră în holul mare unde se aflau căminul și masa cea mare.

Tobias nu răspunse, însă Theowulf păru să-i considere tăcerea drept o confirmare, pentru că zâmbi mulțumit, arătă cu mâna stângă spre masa cea mare, iar cu dreapta spre raftul cu cărți de lângă cămin și spuse:

— Luați loc. Dacă aveți nevoie de ceva, chemați-l pe unul dintre slujitori. Vă vor îndeplini orice dorință. Altminteri, cred că veți găsi destule cărți ca să vă petreceți următoarele două sau trei ceasuri. Promit să mă întorc cât de repede pot.

Tobias nu răspunse nici acum. Era hotărât să părăsească palatul și să se întoarcă negreșit la Buchenfeld, dar nu avea chef să mai vorbească despre asta. Se simțea epuizat; membrele îi erau grele și când se lăsă să alunece pe fotoliul cel mare de la capătul mesei, care era de fapt al contelui, o făcu cu un sentiment de ușurare, de parcă n-ar mai fi dormit de o săptămână. Nu dorea decât să închidă o clipă ochii, dar se dovedi peste puterile lui să-și mai ridice pleoapele. Și când o făcu, încăperea păru să se învârtească cu el cu tot.

Auzi că Theowulf îi spuse două vorbe de rămas-bun, dar nu mai avu nici măcar puterea de a răspunde, ci doar dădu din cap și închise ochii din nou.

Trebuie să fi adormit pe loc pentru că următorul lucru pe care-l percepu conștient fu gălăgia care pătrundea din curte pe una dintre ferestre.

Anevoie, de parcă ar fi cântărit tone, își ridică pleoapele și privi în jur. Era singur. Pe masa cea mare, care adineaori fusese goală, erau așezate niște mâncăruri simple, reci și un sfeșnic în care ardea o jumătate de duzină de lumânări. Simțea un gust rău în gură și între tâmple o ușoară senzație de amețeală. Când încercă să se ridice, nu reuși din prima încercare. Abia la a treia se ridică, se simți însă atât de instabil pe picioare, încât fu nevoit să se sprijine de marginea mesei, ca să nu cadă înapoi pe fotoliu.

Ce se întâmplase cu el?

Încă se mai auzea gălăgie din curte. Deci nu dormise decât câteva clipe, pentru că după toate aparențele camarazii de vânătoare nu plecaseră încă?

Sau se întorseseră deja?

Gândul de a fi dormit poate ceasuri întregi în acel fotoliu îl

sperie așa de tare, încât preț de o clipă îi risipi chiar și oboseala. Inspiră și expiră adânc, își trecu amândouă mâinile peste obraji și se duse cu pași nesiguri spre fereastră ca să vadă ce se petrece afară.

Curtea era luminată aproape ca ziua de făclii aprinse. Cinci sau șase dintre oamenii lui Theowulf se mișcau în razele făcliilor și-i ajutau pe vânători să înșeueze caii sau să urce în șa. Râsete și voci, scârțâit de piei vechi și zăngănit de metal pătrunseră la urechile călugărului și acesta constată ușurat că oamenii de afară erau pe punctul de a pleca. Dormise deci numai câteva clipe.

Însă lucrul acesta era destul de straniu…

Era, ce-i drept, obosit. Drumul călare îl ostenise mai tare decât voia să recunoască, dar *așa* de obosit, încât să adoarmă în timp ce vorbea cu Theowulf, tot nu putea fi.

Sau poate pur și simplu își supraestimase forțele. De când venise la Buchenfeld nu mai dormise nicio noapte pe de-a-ntregul.

Mai privi o vreme forfota din curte, apoi se întoarse, se duse înapoi la masă și apucă una dintre cele două carafe care se aflau lângă mâncare. Era cu vin. Tobias o puse la loc, luă cealaltă carafă și constată mulțumit că era cu apă. Își împrospătă cu ea obrazul, își mai turnă în mână, apoi se stropi și după ceafă și se înfioră simțind răceala apei.

Brațele și picioarele îi erau ca de plumb, însă reuși acum măcar să-și țină ochii deschiși. Se întrebă la un moment dat dacă Theowulf nu-i pusese ceva în vin ca să doarmă. Dar alungă acest gând aproape la fel de repede cum venise. De ce să fi făcut contele una ca asta? În afară de aceasta, băuseră amândoi din aceeași carafă.

Tobias rezistă tentației de a se mai așeza o dată și de a aștepta ca Theowulf și ceilalți să plece. Probabil ar fi adormit din nou pe loc. Așa că rămase o vreme lângă masă, având nevoie de toată forța ca să se poată ține pe picioare, și așteptă ca iureșul de voci și tropotitul potcoavelor din curte să se mai domolească. Probabil că nu dură mai mult decât câteva minute, dar lui i se păru o veșnicie.

Încetul cu încetul, reuși să își stăpânească oboseala. Când hărmălaia și tropotitul din curte se estompară încetișor, părintele Tobias se ridică de la locul său și se târî cu umerii

lăsați și cu pași mici și târșâiți spre ușă. Ieși din salon, o luă pe scări în jos și dădu cu capul de rama ușii, pentru că uitase ce joasă este.

Afară în curte încă mai ardeau făcliile și în lumina lor văzu calul său și pe al lui Bresser, care se aflau tot acolo unde îi lăsaseră ei. Și oamenii contelui, pe care-i observase de sus, mai erau acolo: paznicul de la intrare, care le deschisese lui și lui Bresser și îi dusese la conte, precum și alte trei sau patru siluete îmbrăcate în veșminte simple, care îl priveau cu mirare.

Tobias o porni spre cal, se opri însă și se întoarse într-o parte. Ochii îi ardeau ca focul și fruntea îi era fierbinte. Avea febră. Îi era sete. Se târî anevoie până la fântână, întinse mâna după găleată și își aminti atunci de scândura care era bătută în cuie deasupra acesteia.

— Aveți ghinion, Sfinția Voastră, spuse o voce în spatele lui.

Tobias întoarse privirea și îl recunoscu pe paznic.

— Fântâna a secat, spuse bărbatul cu un gest explicativ. De ani de zile. Trebuie să aducem apă de la un izvor din pădure, la jumătate de ceas depărtare.

Tobias își retrase mâna dezamăgit, închise ochii și inspiră de patru, cinci ori foarte adânc și încet. Îl ajută, chiar dacă nu prea mult. Aerul proaspăt părea mai degrabă că-l obosește în loc să-l revigoreze. Și la fiecare pas, îi era tot mai greu.

— Păreți ostenit, părinte, continuă paznicul. De ce nu vă întindeți puțin să dormiți? Vă trezesc de îndată ce se întorc contele și ceilalți.

— Nu rămân, răspunse Tobias cu jumătate de gură.

— Dar contele a spus…

— Trebuie să mă întorc, îl întrerupse Tobias.

Bărbatul ezită încă o clipă. Pe chipul său se vedea limpede lupta care se dădea înlăuntrul său: pe de o parte, teama de Theowulf, care, era limpede, dăduse niște porunci foarte exacte în ceea ce-l privea pe Tobias, și pe de altă parte, respectul față de călugăr. În cele din urmă birui teama de puterea bisericească.

— Cum porunciți, stăpâne, spuse el. Le făcu semn celor doi bărbați care se întoarseră pe loc și se duseră la grajdurile de pe cealaltă parte a curții palatului. Cei doi vă vor însoți.

— Nu e nevoie, protestă Tobias. Găsesc eu drumul.

— Dar contele a insistat să trimitem escortă, stărui

paznicul.

— Atunci spuneți-i că am refuzat, se încăpățână Tobias.

Omul ezită un moment.

— Va fi foarte furios când va auzi asta, părinte. Și nu răbdarea l-a făcut vestit.

— Nu o să pățești nimic, murmură Tobias.

Era pur și simplu obosit. Prea obosit și pentru a reflecta măcar la vorbele omului. Singurul lucru care îl mai ținea pe picioare era certitudinea că trebuia să plece, fără să bănuiască de unde venea această certitudine, și întâlnirea pe care o stabilise cu Derwalt. Nu uitase nici panica din ochii tâmplarului când îi șoptise să nu rămână cu niciun chip în acea noapte la palat.

— Vă rog să vă mai gândiți, părinte, spuse paznicul. Glasul său trăda teama. Contele va...

— Contele nu va face nimic, îl întrerupse Tobias cu duritate. Încercă să urce în șa, nu reuși și fu nevoit să apeleze la ajutorul unuia dintre slujitori. Spune-i, continuă el când șezu în sfârșit pe spinarea calului și se ținea să nu se clatine, că am insistat în mod special să mă întorc de îndată și singur la Buchenfeld. Și mai spune-i, adăugă el după o scurtă pauză, că mă voi gândi la propunerea sa și-i voi transmite răspunsul peste două zile.

Bărbatul vru din nou să-l oprească. Apucă hățurile calului, însă Tobias trase de cal și se îndreptă spre poartă.

Paznicul fugi în urma lui și strigă ceva, dar Tobias era pur și simplu prea obosit pentru a înțelege. Aproape întins pe gâtul animalului și mai mult adormit decât treaz ieși călare pe poartă.

I se păru că într-adevăr dormise călare, pentru că următorul lucru pe care-l percepu fu acela că se afla în mijlocul pădurii, pe un drum îngust, flancat de ambele părți de niște tufe spinoase și deasupra căruia coroanele stejarilor străvechi se reuneau ca un acoperiș.

Nu se mai vedea, nici auzea nimic de la palat sau de la oamenii de acolo și singurele zgomote, în afară de foșnetul vântului printre crengile copacilor, erau cele făcute de copitele calului său. Înțelese dintr-odată că nu avea nici cea mai vagă bănuială unde se afla, însă înainte ca această revelație să se transforme în panică, tufele din fața lui se răriră și recunoscu contururile unei gospodării țărănești în întuneric. Calul lui Temser găsise singur drumul spre casă și îl condusese și pe el,

fără să-i ceară niciun fel de participare.

Părintele Tobias se îndreptă în șa și se întinse. Ochii încă îi ardeau și gustul rău din gură i se intensificase așa de tare, încât aproape i se făcea rău. Chiar și așa se simțea ceva mai bine. În palatul contelui fusese pe punctul de a leșina, acum se simțea doar obosit.

Și acest rest de oboseală dispăru în timp ce calul se apropia agale de grajdul său. Simțea acum din nou frigul care se lăsase peste pădurea întunecată și i se făcu sete și foame. Spera să nu doarmă toți din gospodărie. De îndată ce va fi stat de vorbă cu Derwalt și se va fi convins că e în siguranță, se va duce la țăran și îl va ruga să-l lase să înnopteze acolo. Dintr-un motiv anume se simțea la curtea țăranului mult mai în siguranță decât între zidurile întunecate și reci ale lui Theowulf.

Dar speranțele sale se dovediră deșarte.

Când se apropie de curte, văzu că la niciuna dintre ferestre nu mai era lumină. Casele arătau ca niște stânci negre în noapte. Nicăieri nu se mișca nimic. Nu se auzeau nici măcar zgomotele făcute de vreun animal.

Tobias așteptase să apară măcar un câine, care să-i sară în întâmpinare lătrând, dar în toată curtea aceea mare nu se mișcă nimic, în timp ce calul se apropia de grajd. Când ajunseră acolo se opri, coborî anevoie de pe cal și privi spre cer.

Era aproape miezul nopții. Ajunsese deci la timp pentru întâlnirea sa cu Derwalt.

Se îndreptă încet spre hambarul pe jumătate terminat. Pașii săi lăsau ecouri care se risipeau încet și, când calul fornăi o dată, tresări înfricoșat. Conștientiza din nou cât de prevestitoare de rău era liniștea, aproape ca și când orice formă de viață ar fi dispărut din acea casă.

Alungă acest gând lipsit de noimă și intră în hambar. Era gol. În lumina palidă a lunii desluși unelte aruncate aiurea, de care aproape că se împiedică, și cărămizi de argilă stivuite cu grijă, cu care să fie continuată munca a doua zi. Derwalt nu venise încă.

Părintele Tobias rămase o vreme nehotărât în poartă, privi în jur în încăperea mare, întunecată și goală și se așeză în cele din urmă departe de intrare, pe o stivă de scânduri netede, și așteptă.

Derwalt nu veni.

Tobias așteptă un sfert de ceas, o jumătate, un ceas întreg, dar singura formă de viață pe care o văzu în tot acest răstimp fu o pasăre de noapte, care poposi o clipă pe acoperișul hambarului reconstruit pe jumătate, pentru ca apoi să fâlfâie din aripi, zburând mai departe. Tâmplarul nu veni.

Tobias era dezamăgit și neliniștit în același timp. Bănuia că Derwalt nu uitase pur și simplu de întâlnirea lor, ci nu putuse veni dintr-un motiv întemeiat.

Ziua cea nouă începuse deja de mai bine de un ceas, când Tobias înțelese că nu mai avea sens să aștepte. Se gândi să se ducă să-l trezească pe țăran, renunță însă la ideea aceasta. Ar fi trebuit să răspundă la prea multe întrebări ca să-și justifice apariția în miez de noapte.

Putea la fel de bine să mai călărească preț de un ceas și să se întoarcă la Buchenfeld. Așa că se întoarse cu un oftat de dezamăgire spre grajd să-și ia calul.

Înăuntru era întuneric beznă, dar găsi calul foarte repede, pentru că era singurul de acolo.

Tobias se opri surprins și privi rândul lung de boxe goale de pe peretele din fața lui. Grajdul era făcut pentru cel puțin o duzină de animale, dar acum nu era decât calul lui acolo, cu capul vârât pe jumătate în sacul cu ovăz care era atârnat în fața lui. Și dintr-odată își dădu seama de ce e așa de liniște în gospodărie. Foarte simplu, pentru că el era singurul om de acolo. Plecaseră cu toții.

Dar unde? Și mai ales în miez de noapte?

Nedumerit și profund neliniștit își conduse calul din nou afară din grajd, se cățără cu greu încă o dată în spinarea acestuia și părăsi gospodăria țăranului.

Acum nu se mai putea baza pe călăuzirea calului, ci era nevoit să-și amintească el însuși drumul care ducea la Buchenfeld. Se văzu nevoit să-și recunoască lipsa totală de orientare; se bazase întru totul pe Bresser. Dar era destul de sigur că avea să găsească măcar drumul spre râu și de acolo trebuia doar să urmeze cursul râului, pentru a ajunge la Buchenfeld.

Așa că porni călare pe drumul care, din câte își amintea, ducea direct la râu și la casa morarului, bătându-și capul cu dispariția stranie a lui Temser și a oamenilor săi. De ce îl prevenise Derwalt să nu își petreacă această noapte la palat,

aceeași noapte în care atât țăranul și toți argații săi, cât și contele cu oaspeții săi nu se aflau la casele lor?

Merse așa călare vreme de mai bine de un ceas, înainte să zărească în depărtare râul și moara de apă. Făcu un ocol mare în jurul morii și coborî încă o dată lângă râu ca să-și arunce apă rece pe obraz pentru că oboseala pusese din nou stăpânire pe el. Animalul își potoli zgomotos setea. Dar nu bău mult și, după ce Tobias își aruncă de mai multe ori cu căușul palmelor din apa rece ca gheața pe cap și pe ceafă, acestuia îi urcă iarăși în nări mirosul ușor înțepător care venea dinspre râu. Era un alt fir de apă decât cel care trecea în partea de sud, pe lângă Buchenfeld. Apa, care acolo era curată și limpede, aici era stricată. Rezistă tentației de a mai bea din ea, își șterse cu mâneca apa de pe obraz și din ochi, luă calul de hățuri și îl conduse din nou spre drumul pe care venise.

Când dădu să se urce din nou pe cal, îi ajunse la urechi un foșnet. Era foarte încet și estompat, așa încât nu putea să-și dea seama nici ce era, nici din ce direcție venea. Privi neliniștit în jur, nu desluși nimic, vru să se avânte pentru a doua oară în șa, când auzi din nou zgomotul. Erau voci omenești. Vocile mai multor bărbați, care comunicau unii cu alții țipând și, pe lângă acestea, huruitul surd de cai în galop. Și în depărtare i se păru lui Tobias că zărește niște umbre care veneau spre el.

O groază fără margini puse din nou stăpânire pe el. Duse animalul de căpăstru în spatele tufelor de pe marginea râului. Nu erau decât niște crengi uscate, abia de ajungeau să adăpostească cu adevărat animalul.

Vocile și caii veneau tot mai aproape. Tobias reuși să vadă câteva siluete. Erau călăreți în veșminte negre, în robe care fâlfâiau după ei ca niște aripi negre când își făcură apariția aplecați adânc asupra spinării cailor lor. Fețele le luceau albe în întuneric și auzi strigătele puternice cu care comunicau, însă nu le putea înțelege.

Inima începu să-i bată. Acești călăreți aveau ceva… neliniștitor. Nu putea spune ce, însă era ca și când ar fi văzut ceva ce nu putea încă pricepe, dar al cărui mister începuse deja să-l simtă. Călăreții aveau o aură sumbră de pericol.

Păreau a vâna ceva.

Când pater Tobias văzu și ce anume vânează, aproape că urlă de spaimă.

Era un om.

Omul alerga cu pași mari, împiedicându-se de-a lungul malului, la o aruncătură de băț de ascunzătoarea lui Tobias. Și privea tot mereu hăituit în urma lui după urmăritori, ceea ce îl făcea să se tot împiedice și aproape să și cadă. Încă puțin, gândi Tobias, și vânătorii îl vor fi ajuns!

Trebuia să facă ceva!

Dar nu făcu nimic. Stătea pur și simplu și privea, paralizat de frică și de consternare. Mai târziu avea să-și tot repete că nu ar fi putut face nimic; era singur și neînarmat, și călăreții erau peste o duzină. Și totuși nu-și iertă ezitarea aceasta. Stătea pur și simplu, privea drumul și era paralizat de frică.

Călăreții întunecați îl ajunseră pe om într-adevăr repede din urmă. Însă la vreo treizeci de pași depărtare de fugar își struniră caii și se împărțiră în două cete. Una din ele își continuă galopul în urma bărbatului, în timp ce cealaltă făcu un ocol ca să-i taie calea.

„Se joacă cu el, gândi Tobias îngrozit. Se joacă cu el de-a șoarecele și pisica.”

Și fugarul văzu acum că nu mai avea nicio șansă. Își încetini dintr-odată fuga, se opri o clipă și privi hăituit în toate direcțiile. Ridică mâinile într-un gest disperat, aproape implorator, și exact în acel moment covorul de nori de pe cer se rupse, iar lumina lunii îi dezveli chipul în toată limpezimea.

Era Derwalt!

Însă lui Tobias nu-i mai rămase nici măcar suficient timp pentru a prelucra mental perspectiva nouă și terifiantă pe care o aducea cu sine această descoperire, deoarece, în clipa următoare, cel dintâi dintre călăreți îl ajunse din urmă și aceeași lumină rece a lunii căzu și pe chipul lui.

Era o mască de oase, de un alb cadaveric. Nasul și ochii erau găuri negre și fără capăt, gura era schimonosită de un rânjet disprețuitor, iar mâinile care țineau căpăstrul calului, nu erau mâini, ci oase descărnate de schelet!

Așa de repede cum se luminase, cerul se și închise la loc și un întuneric milostiv coborî peste priveliștea înfiorătoare. Urmăritori și urmărit se contopiră din nou într-o umbră deasă și fără margini, părând a da o reprezentație de dans grotesc într-o muțenie aproape desăvârșită.

Însă ceea ce văzuse părintele Tobias până în acest moment

era destul pentru a-l azvârli preț de câteva clipe în brațele demenței. Vru să strige, să iasă din ascunzătoare, să le arate creaturilor acelora îngrozitoare sfânta cruce pe care o purta la gât, să le arunce cele mai strașnice anateme pe care le auzise de când era inchizitor, să-i pârjolească cu puterea cuvintelor sfinte, dar nu putu face nimic din toate acestea. Era ca și când nu numai întreaga lui voință, ci și întreaga judecată i-ar fi fost anihilate. În clipa aceea, nici măcar nu-i mai era teamă. Stătea pur și simplu, se holba la umbrele în mișcare și aștepta zadarnic să simtă ceva ce putea numi teamă sau consternare. Dar înlăuntrul lui nu era nimic, decât un gol adânc și lipsit de Dumnezeu, mai rău decât orice spaimă pe care ar fi putut să o simtă. Privi încremenit cum călărețul cu chip de oase se năpusti asupra lui Derwalt și în ultima clipă, tocmai când credea că îl va arunca la pământ pe tâmplar, arătarea își trase calul la o parte și ridică brațul. Figura scheletică înfiorătoare făcu o mișcare fulgerătoare și, dintr-odată, Derwalt începu să strige de durere și de groază, se împletici și căzu în genunchi.

Călărețul porni mai departe în galop, însă, înainte ca Derwalt să se poată ridica din nou, se apropie o altă umbră nimicitoare și din nou tâmplarul fu lovit cu sete. Țipătul lui Derwalt răsună și mai dureros; de data aceasta nu mai căzu în mâini și în genunchi, ci se prăbuși cât era de lung.

Pater Tobias închise ochii cu un icnet mut, se lăsă în genunchi și își făcu semnul crucii înainte de a-și împreuna mâinile în rugăciune. Buzele i se mișcau, însă capul îi era complet gol. Nu mai găsea cuvintele sfinte. La fel ca și acum câteva ceasuri în palatul contelui, nimeni nu răspundea rugii sale mute, nicio mână caldă, protectoare nu se întindea peste sufletul său să-i aline durerea. Când deschise din nou ochii după câteva clipe, umbrele încă mai erau acolo și priveliștea devenise mai cumplită decât înainte.

Derwalt se ridicase din nou, sprijinindu-se în mâini și în genunchi și gemea. Călăreții cu chipuri de oase făcuseră un semicerc în jurul țăranului pe marginea râului. Când lumina lunii căzu din nou asupra sumbrului decor, ultima nădejde disperată a părintelui Tobias se risipi. Nu fusese o nălucă, nu fusese o farsă pe care să i-o fi jucat nervii săi suprasolicitați: fețele bărbaților din șeile armăsarilor uriași nu erau fețe obișnuite. Erau niște cranii rânjite.

Derwalt se chinui să se ridice din nou în picioare și rămase așa, clătinându-se. Privirea îi rătăci disperată în jur, cercetă pentru o clipă malul râului și se întoarse apoi la semicercul mut de arătări uriașe și amenințătoare, care îl înconjurau. Fața îi era plină de sânge, părea că nu mai are nici măcar puterea de a se ține pe picioare. Cu toate acestea, îndrăzni să facă un pas clătinat, apoi un al doilea și un al treilea, înainte ca unul dintre călăreți să-și mâne calul în lateral și să-i taie astfel calea.

Însă Derwalt nu renunță încă. Cu o forță și un curaj pe care i le dădea pesemne doar disperarea, se întoarse dintr-odată și se aruncă aproape cu aceeași mișcare în direcția opusă și ajunse cu pas iute lângă unul dintre călăreți. Își desfăcu brațele cu un urlet și trase cu toată puterea de căpăstrul calului.

Animalul se ridică pe picioarele din spate. Copitele din față loveau cu furie în aer și trecură milimetric pe lângă țeasta lui Derwalt, iar călărețul cu chip de oase făcu eforturi să rămână în șa.

Călărețul de lângă el încercă să-și strunească și să-și întoarcă armăsarul, ducând în același timp mâna la centură, probabil pentru a scoate o armă, după cum presupuse Tobias. Însă Derwalt trecuse deja printre cei doi cai și alergă cu pași mari cât îl țineau picioarele. De îndată, ceilalți călăreți cu chipuri de oase își întoarseră caii și o luară pe urmele lui.

Dacă ar fi vrut, l-ar fi ajuns după câțiva pași însă, dimpotrivă, avantajul lui Derwalt chiar crescu pentru câteva clipe, înainte ca mascații să grăbească pasul și să reducă din distanță. Vânătorii și vânatul nu erau decât umbre în noaptea întunecată, când manevra pe care Tobias o observase deja o dată se repetă și grupul de urmăritori se rupse în două.

Tobias văzu cum Derwalt căzu în genunchi asediat de două creaturi călare, înainte ca bărbații să facă un cerc în jurul lui. Și nici de data aceasta nu-l atacară. Acțiunea era deja prea departe de ascunzișul lui Tobias pentru a mai putea desluși detalii, dar, după o vreme, umbrele începură din nou să se miște, iar el bănui că Derwalt reușise din nou să scape de urmăritorii săi înfricoșători. Era un joc. Un joc mortal, inuman, cel pe care îl jucau cu el. Morții se ridicaseră din mormintele lor ca să-i vâneze pe cei vii, iar el, Tobias, poate singurul care ar fi putut face ceva, nu făcea nimic. Ținea mâinile strânse atât de tare, încât sângele i se scursese din degete, și își mișca buzele

într-o rugăciune mută, care nu mai era rugăciune, ci un șir de vorbe goale, lipsite de sens. Și rămase astfel, țintuit locului, și după ce dansul macabru al umbrelor se risipi în noapte și el era de mult singur.

Mai trecu aproape un ceas până când găsi puterea de a scoate calul din tufele de pe marginea râului și să se cațăre tremurând în șa pentru a se întoarce la Buchenfeld.

Capitolul 9

În dimineața următoare, se trezi iarăși la câteva ceasuri bune după ce se luminase de ziuă. Când reuși într-un târziu să deschidă ochii, încăperea era deja în întregime inundată de lumina orbitoare și caldă a soarelui. În prima clipă avu dificultăți de orientare. Își aminti cu greu cum ajunsese la Buchenfeld. Tot ce se petrecuse între acel moment terifiant pe malul râului și momentul în care ajunsese, clătinându-se, în această casă i se părea un coșmar cumplit și lipsit de noimă. Mânase calul fără milă, ca să scape de nebunia care îl pândea din noapte, dar, cu fiecare leghe parcursă, se îngrozea tot mai tare și, de fiecare dată când își spunea că nu ar fi putut face nimic, creștea în el convingerea că tot ce se petrecuse la lac fusese din vina lui. Derwalt era probabil mort; însă poate ar mai fi putut trăi, dacă el, Tobias, nu ar fi încercat să-i smulgă informații pe care acesta nu putea să i le dea. Avusese încredere în el, pentru că nu văzuse în Tobias un om care-i cerea ajutorul, ci autoritatea Bisericii, autoritatea lui Dumnezeu, care ar fi trebuit să-l păzească de acele creaturi sinistre ale iadului.

Răspunderea pentru soarta lui Derwalt apăsa greu pe umerii lui Tobias. Și, în ziua în care va păși înaintea lui Dumnezeu și va depune mărturie despre viața și faptele sale, va trebui să își asume și această vină.

Tobias se ridică. Se simțea murdar și transpirat și când aruncă o privire spre patul în care dormise, văzu că așternutul era șifonat și umed. Nu se simți nicidecum proaspăt și odihnit, teama încă îi mai zăcea în oase, aproape mai adânc decât în noaptea care trecuse. Știa că nu avea să mai uite niciodată imaginile nopții trecute. Și propria sa cădere și faptul că eșuase. La urma urmei, pentru ce venise? El, nu doar cleric, nu doar misionar, ci un inchizitor, care reprezenta singura forță de pe această lume care se putea opune iadului și trimișilor acestuia. De ce venise, dacă nu ca să-i ocrotească pe acești oameni de solii întunericului?

Însă el îi lăsase pradă acestora.

Tobias își dădu seama că asemenea gânduri nu duceau niciunde și se strădui cu toată puterea să se gândească la lucruri mai practice. Nu avea sens să se lase cuprins de remușcări. Încă mai era timp să împiedice lucruri și mai grave.

La fel ca și data trecută, Maria așezase o carafă cu apă

proaspătă lângă patul lui. Se spălă repede, își șterse fața cu mâneca hainei și aruncă din mers o privire micului crucifix de deasupra patului. Umbra mișcată de pe perete părea să-i râdă în nas. Totul i se părea atât de clar și atât de lesne de înțeles! De ce nu putea, pur și simplu, întinde mâna și atinge taina a cărei rezolvare trebuia să fie foarte aproape de el?

Dar era ca și cum ceva i-ar fi paralizat gândurile, ca și când o vrajă malefică și întunecată ar străbate aerul acestui oraș la fel ca și duhoarea lacului, ca și când o forță invizibilă ar împiedica nu doar locuitorii, ci și pe el însuși să vadă ceea ce era de văzut.

Părăsi dormitorul, aruncă o privire în sufrageria goală și se îndreptă apoi spre trepte. În casă era liniște ca întotdeauna, doar scara veche scârțâia, iar când se apropie de ușa care ducea la mansardă, desluși voci șoptite care discutau: erau Maria și Katrin.

Vru să întindă mâna spre clanță, dar în clipa aceea auzi o exclamație de surprindere în spatele său și, când se întoarse, îl văzu pe Bresser, care apăruse la picioarele scării și îl privea mirat.

— Părinte Tobias? V-ați trezit?

— Dacă nu m-aș fi trezit, n-aș fi aici să răspund la întrebarea asta prostească, răspunse Tobias iritat.

Bresser zâmbi nefericit în timp ce se muta de pe un picior pe altul.

— Unde ați fost aseară? întrebă el după o vreme. V-am căutat.

— I-am spus contelui că nu vreau să rămân la palat.

— A fost foarte furios când s-a întors de la vânătoare și a auzit că ați pornit de unul singur, răspunse Bresser, fără să țină cont de spusele lui Tobias. Am pornit imediat să vă caut, dar nu v-am găsit.

— M-am rătăcit în întuneric, răspunse Tobias scurt.

— N-a fost foarte înțelept din partea Sfinției Voastre, părinte, spuse Bresser cu un ușor reproș. Cine știe ce ar fi putut să vi se întâmple.

Sublinie ultimele cuvinte în mod straniu, iar privirea îi deveni întrebătoare și pătrunzătoare. Știa ce i se întâmplase părintelui Tobias?

— După cum vezi, nu mi s-a întâmplat nimic, răspunse

Tobias concis. Așteaptă-mă. Avem de discutat unele lucruri, după ce termin.

Fără să-l mai învrednicească pe Bresser nici măcar cu o privire, o porni mai departe, deschise ușa și o închise rapid în urma lui, apoi se întoarse spre pat.

Katrin se trezise într-adevăr. Ochii încă îi mai luceau de febră, dar nu mai arăta ca o muribundă. Era așezată în pat, și când îl recunoscu pe Tobias, un zâmbet strălucitor îi cuprinse întregul chip. Vru să se ridice și să întindă brațele spre el, însă nevasta lui Bresser, care stătea lângă ea pe un scăunel, se opuse cu blândețe și scutură din cap cu reproș.

— Nu te mișca, spuse ea. Nu ești nici pe departe sănătoasă. Apoi se întoarse și privi spre Tobias. Bună dimineața, pater Tobias.

Ironia din vorbele ei nu-i scăpă monahului. Îi răspunse la zâmbet cu aceeași atitudine distrată și spuse:

— Iar nu m-ai trezit la timp.

— Dacă stau să mă gândesc când v-ați întors, părinte, răspunse Maria, ar fi trebuit să vă închid în dormitor încă trei, patru ceasuri. Scutură din cap și oftă exagerat de tare. Am destule pe cap cu o bolnavă. Ce aveți de gând? Să vă nimiciți văzând cu ochii?

Se ridică, îi aruncă lui Katrin o privire rapidă și mustrătoare și arătă cu mâna spre scaunul pe care stătuse.

— Luați loc, Tobias, spuse ea. Sigur aveți multe de vorbit. Am să pregătesc masa până atunci și o să-l țin pe Bresser la distanță.

Tobias rămase ușor nedumerit, însă Katrin spuse:

— I-am povestit totul.

— I-ai...?

— ...povestit puținul pe care nu mi l-aș fi putut închipui și singură, îl întrerupse Maria. Dar nicio grijă, n-am să spun nimănui nicio vorbă.

Tobias rămase atât de surprins, încât preț de câteva clipe nici măcar nu își căută cuvintele, ci doar le privi pe Katrin și pe nevasta lui Bresser cu un amestec de consternare și de îndoială. Atunci observă cum Katrin îl privi cu înțeles și pricepu că nu îi spusese chiar totul. Și groaza care-l cuprinsese se mai risipi puțin. Cu toate acestea, nu mai scoase nicio vorbă, ci așteptă răbdător până când Maria închise ușa în urma ei și pașii nu i se

mai auziră pe coridor, înainte de a lua loc și de a lua mâna lui Katrin într-a lui.

Degetele îi tremurau. Simțea ce repede îi bate și ei inima. Părea mai sănătoasă decât era. Și, cu toate acestea, starea ei se îmbunătățise în chip miraculos, în puținele ceasuri de când o văzuse ultima oară.

— Crezi cu adevărat, că a fost înțelept din partea ta să-i spui totul? întrebă el.

Katrin zâmbi dureros.

— Ea a spus adevărul, Tobias, răspunse ea. Nu i-am dezvăluit nimic, ci doar i-am răspuns la câteva întrebări. Dar nicio grijă, unele lucruri le-am păstrat doar pentru mine.

Tobias zâmbi. Dar, ca multe altele în ultimele zile, și zâmbetul acesta era o minciună. Vorbele lui Katrin erau dureroase. Amintirea a ceea ce se întâmplase între ei în seara aceea la lac era mai dureroasă ca niciodată. Numai că frumusețea acelor clipe fusese estompată de memorie, în timp ce consternarea și groaza la vederea bărbatului muribund rămăseseră intacte.

Tobias tuși ușor pentru a risipi tăcerea care devenea tot mai apăsătoare și simți cum mâna lui Katrin deveni rigidă în strânsoarea mâinilor lui. Părea să simtă că se petrece ceva înlăuntrul lui.

— Cum te simți? întrebă el doar ca să spună ceva.

Katrin zâmbi obosită și își retrase mâna cu totul. El avu impulsul de a i-o reține, însă nu își duse gândul la bun sfârșit, ci plecă doar privirea.

— Mi-e bine, spuse Katrin într-un târziu. În orice caz, mai bine decât ieri. De ce nu ai urcat?

Tobias o privi întrebător.

— Azi-noapte, explică ea. Am auzit când te-ai întors.

— Am fost… foarte obosit, răspunse Tobias cu ezitări. Și nu am știut că mai ești trează.

Adevărul era că nici măcar nu îi trecuse prin cap să verifice cum se simțea Katrin. Fusese atât de înfricoșat și de oripilat, încât se refugiase în casă întocmai ca o fiară hăituită și se ghemuise în pat.

— Ai fost la conte? întrebă Katrin.

Zâmbetul îi deveni ușor nesigur.

Tobias nu spuse nimic, dădu simplu din cap, îi apucă totuși

mâna din nou și o ținu strâns.

— E un bărbat interesant, nu-i așa?

— E un bărbat *straniu,* răspunse Tobias. Mă... neliniștește.

— Nu ești singurul care simte asta, răspunse Katrin cu un zâmbet fugar. Neliniștește pe oricine îl întâlnește pentru prima oară.

Tobias nu răspunse nici de data aceasta. Îi venea tot mai greu să ducă vreun gând până la capăt. Trecuseră trei zile de când o găsise pe Katrin, trei zile din momentul în care cei șaptesprezece ani care trecuseră se risipiseră, de parcă nici n-ar fi fost. Și totuși nu mai erau copii. El era un călugăr dominican, iar ea... Da, ce era ea? O vrăjitoare? O muiere vândută diavolului, care otrăvea oameni?

— Știi... ce acuzații mi se aduc? întrebă Katrin, iar vocea ei cristalină năvăli ca un foc viu în gândurile sale sumbre.

— Da, spuse el și nu avu puterea de a-i întoarce privirea.

Un nod amar i se pusese în gât. Simțea că urmează să spună sau să facă un lucru cu totul inutil, dacă nu schimbă subiectul.

— De ce nu-mi povestești ce ai mai făcut tu? întrebă el. Nu am crezut că te voi mai vedea vreodată.

Katrin își întinse mâna liberă spre pervazul îngust, se ținu de el și se ridică puțin mai sus. Tobias vru să o ajute, dar ea scutură doar din cap, iar el nu-și duse mișcarea până la capăt. Aproape înfricoșat, recunoscu în sinea lui că îi era teamă să o atingă, fiindcă își amintea bine ce se petrecuse ultima dată când fusese singur cu ea în această încăpere.

— N-am știut că ești căsătorită, începu el din nou, în timp ce își blestema în gând lipsa de tact.

Dar, dacă lui Katrin această întrebare i se păru ciudată, atunci reuși să treacă cu măiestrie peste aceasta, pentru că nu făcu decât să-l privească o clipă dusă pe gânduri și să dea apoi din cap aprobator.

— A doua oară chiar, spuse ea. Primul meu bărbat a murit la numai câteva săptămâni după nuntă.

— Îmi pare rău, răspunse Tobias.

Peste chipul lui Katrin se zări în treacăt un zâmbet amar, dar se stăpânea în continuare.

— Și cum a decurs viața ta? întrebă ea cu o mișcare a capului spre veșmintele lui călugărești. Din câte văd, ai făcut

carieră.

Dispreţul din vorbele ei îl jigni pe Tobias. Faptul că existau oameni care aveau o atitudine duşmănoasă faţă de Biserică şi de slujitorii ei îl înţelesese şi îl acceptase de mult. Putea să discute zile în şir cu un eretic fără să-şi piardă cumpătul, dar dispreţuirea slujirii sale pentru cauza lui Dumnezeu îl înfuria cumplit.

— Port veşmântul acesta de bunăvoie, spuse el lezat.

Mirarea lui Katrin nu era deloc mimată.

— Da? întrebă ea cu îndoială în glas.

— La început, nu, recunoscu el. Oh, a fost gândit întru totul ca o pedeapsă, faptul că m-au trimis la mănăstire la Lübeck. Puteam să aleg: o anchetă penibilă, în care să fie târâtă şi familia mea, sau câţiva ani la mănăstire, unde să fiu educat şi adus pe calea cea bună. Zâmbi cu durere. Părintele Hegenwald a fost pesemne de părere că sufletul meu nu era cu totul pierdut. Şi se prea poate să nu fi fost nici foarte îndurerat de moartea predicatorului ambulant. Cred că m-a privit ca pe un fel de prelungire a braţului lui Dumnezeu, care i-a dat acelui om tocmai ce căutase cu lumânarea.

În mod surprinzător, îi venea foarte uşor să vorbească despre asta, pentru că indiferent cât de cumplit fusese momentul, înţelesese totuşi, cel târziu ca adult, că nu fusese într-adevăr altceva decât un accident, de care nu se făcea vinovat niciunul dintre cei implicaţi şi dacă da, atunci cel mult victima însăşi. Dar cel puţin un lucru nu era întru totul adevărat, din ce spusese: părintele Hegenwald considerase bine-venită moartea predicatorului nu doar în sinea lui, exprimându-şi părerea şi public, cu o repriză de tăcere la momentul potrivit şi cu o remarcă insinuantă, pe care Tobias o înţelesese abia mai târziu pe de-a-ntregul.

Biserica nu agrea călugării cerşetori, deoarece ştia, indiferent de ceea ce predicau preoţii de la înălţimea amvoanelor lor, că burta plină e mai uşor de convins de mila lui Dumnezeu decât cea goală.

— Şi mai târziu? întrebă Katrin, când văzu că el nu mai spune nimic.

Tobias ridică din umeri.

— Restul e uşor de povestit, spuse el. Am fost crescut de călugări. M-au învăţat să citesc, să scriu şi mai ales să gândesc.

— Și te-au convins, presupuse Katrin.

Tobias scutură din cap.

— Nu, am apucat calea lui Dumnezeu, este adevărat, dar am găsit-o eu însumi. Nimeni n-a încercat să mă convingă de ceva.

Sigur că încercaseră să-i impună cu ciomagul credința în Dumnezeu și în biserică tânărului rebel, cum fusese el atunci. Dar toate aceste încercări îl împiedicaseră mai degrabă să găsească credința adevărată. Aceasta venise de la sine, pur și simplu din convingerea profundă că lumea și destinele oamenilor urmau un plan mult prea complicat și de neînțeles pentru a putea fi rodul unei simple întâmplări. În cele din urmă, logica fusese aceea care-l condusese la Dumnezeu.

Și poate, cumpăni el, acesta era motivul pentru care credința lui începuse să se clatine în ultimele zile, fiindcă ceea ce trăia aici și acum nu se putea explica nici măcar în termeni logici.

— Și tu? întrebă el.

Katrin avu din nou zâmbetul acela plin de amărăciune și durere.

— Povestea mea e aproape la fel de scurtă, spuse ea, în timp ce privirea ei îl evită pe Tobias și se îndreptă spre fereastră.

— M-au alungat de acolo, ca și pe tine. Dar nu la mănăstire, ci într-o casă în care a trebuit… să lucrez.

Ezitarea aproape imperceptibilă din vorbele ei îi dădu lui Tobias de înțeles că nici ea nu spunea întregul adevăr.

— Am rămas acolo până la douăzeci de ani, continuă ea. După aceea am fugit. Mai încercasem de câteva ori și m-au prins de fiecare dată, dar până la urmă tot am reușit. Un an am tot rătăcit prin țară, până când l-am întâlnit pe Bert.

— Bert?

— Bărbatul meu, răspunse Katrin. Primul meu bărbat. A fost foarte bun cu mine, m-a luat la el și ne-am căsătorit. Dar apoi a murit și eu am rămas iarăși singură.

— Și Verkolt? întrebă Tobias.

Katrin lăsă să treacă câteva clipe înainte de a întoarce încet capul pe pernă și de a-l privi cu o expresie nedefinită.

— A fost foarte bun cu mine, spuse ea. Cel puțin la început. Și eram tânără pe atunci, trebuia să trăiesc din ceva.

— Și de aceea ai venit cu el?

Katrin ridică din umeri.

— De ce nu? Eram hangiță la un han când l-am cunoscut, aproape sclavă. Era bătrân, dar era cumsecade și era bogat.

— Sună de parcă te-ar fi cumpărat, spuse Tobias.

— Așa și este, întări Katrin. Ce-i rău în asta? El mă voia pe mine, iar eu voiam mai mult de la viață decât o strachină de supă pe zi. Râse încet. Ești îngrozit acum?

Tobias nu-i răspunse nici la această întrebare. Ar fi trebuit să fie îngrozit, cel puțin afectat, dar cunoștea prea bine mersul vieții, ca să n-o înțeleagă pe Katrin.

Discuția se târî în felul acesta peste o oră. Era ca și cum amândoi s-ar teme să afle prea multe despre viața pe care a dus-o celălalt în ultimii șaptesprezece ani. Și, într-adevăr, Tobias se trezi nu o dată că de abia o ascultă, când îi povestea sau când îi răspundea la întrebări. Poate că, în fond, nici nu voia să știe ceva din toate acestea. Katrin, acea Katrin a amintirilor sale, fusese o fată tânără pe care o iubise, iar amintirea acestei iubiri curate dorea el să o păstreze.

Katrin aduse în final discuția în punctul pe care până atunci îl ocoliseră cu grijă.

— Tu crezi? întrebă ea brusc.

Tobias știa prea bine la ce se referă. Cu toate acestea o privi o clipă nedumerit și întrebă:

— Ce?

— Că sunt vrăjitoare, răspunse Katrin cu seriozitate.

— Prostii! răspunse Tobias, chiar și pentru gustul lui puțin prea repede pentru a fi credibil.

Iar Katrin nici măcar nu se osteni să scuture din cap sau să zâmbească, ci îl privi în continuare cu expresia aceea interogativă.

— Nu... nu sunt de prea multă vreme aici, continuă el poticnindu-se. N-am prea avut timp să mă informez.

— Dar ai stat de vorbă cu vreo câțiva oameni, răspunse Katrin. Și locuiești în casa lui Bresser. Bresser mă urăște.

— Nu cred în vrăjitorie, spuse Tobias și era conștient de grozăvia mărturiei pe care tocmai o făcuse.

— Tu? Ca inchizitor?

— Da, răspunse Tobias. Am fost chemat adesea să judec vrăjitoare. Aproape de fiecare dată s-a dovedit a fi isterie sau

ură. A devenit o modă să dai vina pe diavol când nu mai ești în stare să-ți înfrunți propriile probleme.

— Asta nu-i un răspuns la întrebarea mea, spuse Katrin. Crezi ce ți s-a spus despre mine?

— Pe cine întrebi acum? întrebă Tobias după o tăcere de câteva secunde. Pe inchizitor sau pe simplul călugăr?

— E vreo diferență?

— Nu… nu știu, recunoscu Tobias cu ezitare. Cred că da.

— Atunci întreb inchizitorul, spuse Katrin.

Tobias scutură din cap.

— Mi s-au întâmplat o mulțime de lucruri înfricoșătoare de când am venit. Dar nimic din toate acestea nu sunt făcături de vrăjitoare. Ceea ce însă nu schimbă cu nimic faptul, continuă el cu voce ușor ridicată, că sunt într-adevăr înfricoșătoare.

Se gândi o clipă să-i povestească despre întâmplarea din seara trecută, însă nu o făcu. Încă mai spera ca totul să se rezolve cu puțină logică.

— Lucruri ciudate? Katrin râse atât de isteric, încât Tobias tresări, deoarece cu niciun chip nu ar fi crezut-o capabilă de un râs atât de rece și crud. Da, continuă ea pe un ton batjocoritor. Poți să le spui și așa.

— Și cum le-ai spune tu? întrebă Tobias.

— Prostie, răspunse Katrin. Prostie, ignoranță și ură.

— Explică-mi.

— Dacă mai rămâi câteva zile și te uiți în jur, nu mai ai nevoie de explicații, răspunse Katrin. Făcu un gest furios cu mâna spre orașul de dincolo de fereastră. Uită-te în jur. Oamenii ăștia sunt nebuni. Cu puține excepții.

— Mie mi s-au părut mai degrabă înfricoșați, spuse Tobias prudent.

— Înfricoșați? O, da! Au și motive. Dar ar trebui să se teamă de propria lor prostie, nu de diavol sau de tot felul de vrăjitoare și demoni. Ai văzut acum orașul. Oamenii stau în casele lor și tremură când șuieră vântul prin acoperișuri. Uită-te în jur! Un oraș de o mie de suflete. N-au nici măcar popă. Ai observat?

Sigur că observase lucrul acesta, îl surprinsese mai mult decât orice altceva. Și nu reușise nicicum să priceapă cum venea asta.

— Și știi de ce? Glasul lui Katrin era și mai surescitat. L-au alungat și casa de rugăciune, care nu fusese oricum decât o

cocioabă nenorocită din scânduri, au demolat-o. Acum patru ani, când am venit eu, era preot. Dar după aceea au început să se întâmple ceea ce numești tu acum „lucruri ciudate”.

— Ce? întrebă Tobias repede.

Katrin ridică din umeri.

— O furtună, o epidemie printre animale, o recoltă proastă… Ce se întâmplă când orașul trece printr-un an prost sau prin doi. Preotul a fost un ins îngust la minte. În loc să-i încurajeze pe oameni, îi făcea pe ei vinovați de soarta lor. Îndruga tot felul de prostii despre pedeapsa lui Dumnezeu pentru lucruri pe care probabil nici nu le făcuseră. Îi punea să ispășească tot felul de păcate închipuite, îi obliga să se roage.

— Ce e prostie în toate acestea? întrebă Tobias.

— Nimic, răspunse Katrin. Nimic, dacă le aduci în același timp și mângâiere oamenilor. Dar el nu a făcut-o. Iar ei, la rândul lor, au început după o vreme să dea vina pe el și pe Dumnezeul lui. Dar nu se întrebau de ce se îmbolnăveau animalele sau putrezeau grânele pe câmp și într-o bună zi l-au izgonit pe popă din oraș și pe Dumnezeu din suflete.

Tobias o privi cu îndoială. Ce povestea Katrin era… inimaginabil. Poate în vreun sat mic la capătul lumii, în vreun oraș din răsărit, în care puterea Bisericii nu era consolidată – dar aici?

— Și… după toate acestea nu s-a întâmplat nimic? întrebă el cu îndoială în glas.

Katrin zâmbi.

— Oh, sigur că nu a fost așa de simplu, spuse ea. Nimeni n-a dat cu parul. Dar preotul a simțit că oamenii se îndepărtează tot mai mult de el. Era un prost. S-a dedat la amenințări, în loc să se gândească ce ar putea îndrepta, și într-o bună zi s-a dus la conte. Râse amar. L-ai cunoscut pe Theowulf.

Tobias încuviință.

— Da. Nu-i era greu să-și imagineze cum a reacționat contele. Probabil preotului nu-i mai rămăsese după aceea nimic de făcut, decât să părăsească orașul Buchenfeld, dacă voia să-și păstreze obrazul și să nu se facă de râs pentru tot restul vieții. Cu toate acestea, nu înțelegea de ce episcopul nu trimisese un succesor sau chiar o comisie de investigație, care să cerceteze mai îndeaproape ce se petrecuse aici la Buchenfeld.

— Și tu? întrebă el.

Katrin îl privi lung și pătrunzător.

— Știi care-i părerea mea despre Biserică, spuse ea.

După tot ce-i pricinuise Hegenwald, ea disprețuia biserica și tot ce avea de-a face cu aceasta, dar, cu toate acestea, era o ființă religioasă. Tobias cunoștea mai mulți bărbați și femei care gândeau la fel. Unii dintre ei intraseră însă în conflict cu inchiziția.

— Povestește-mi despre Verkolt, spuse el. Ce fel de om era?

— Asta nu-i ușor de spus, răspunse Katrin gânditoare. Era un om bun, dar era și un monstru.

Tobias o privi întrebător.

— A fost bun cu mine, continuă Katrin. Și a fost bun cu cei pe care-i cunoștea și îi agrea. Cu ceilalți era de piatră. O dată am răbdat de foame, pentru că a dat familiei unui prieten ultima hrană pe care o mai aveam, dar am văzut și cum a lăsat un copil să moară, pentru că mama copilului nu avea bani să-i dea pe leacuri. Ce să spui despre un asemenea om?

— Te bătea? întrebă Tobias încet.

Katrin zâmbi.

— Rar, spuse ea. O dată, de două ori poate, când ne-am certat, dar asta nu se întâmpla prea des.

— Numai când împărțeai medicamente împotriva voinței lui, presupuse Tobias.

Katrin îl privi surprinsă.

— Văd că într-adevăr ai vorbit cu unii dintre oameni, spuse ea.

— Așa este, spuse Tobias. Cu atât mai puțin pricep cum de te-am găsit acum trei zile în turnul acela.

Zâmbetul lui Katrin se transformă pe loc în furie.

— Nu știți Sfinția Voastră că diavolul se arată adesea sub înfățișarea binelui? întrebă ea. Scutură din cap și făcu un gest aproape poruncitor cu mâna când văzu că Tobias vrea să spună ceva. I-am ajutat pe unul și pe altul, dar asta ar fi făcut poate oricine în locul meu, având în piept o inimă, nu o stană de piatră. Și aș fi putut face mai mult.

— Din ce cauză a murit Verkolt? întrebă Tobias.

— Din cauza otrăvii pe care i-am dat-o, răspunse Katrin.

Tobias o privi cu ochii căscați, înainte de a-și da seama cum anume spusese lucrul acesta.

— N-ar trebui să glumești, spuse el. Indiferent dacă te cred sau nu, acuzația ce ți se aduce e foarte gravă. Ezită un moment. Și nu e singura, adăugă el.

— Știu, spuse Katrin.

Tobias se aștepta ca ea să continue, însă Katrin nu mai spuse nimic. Era dezamăgit. Așteptase de la ea, dacă nu rezolvarea acestui mister înfiorător, cel puțin o mână de ajutor. Dar nimic din ce-i povestise ea până acum nu-l ducea nici măcar cu un pas mai departe. În schimb, avea tot mai mult senzația că ea deține cheia acestui mister. De ce nu îl ajuta să-i salveze viața?

El o privi îndelung încă un moment, apoi se ridică, se duse la fereastră și privi în josul străzii. Priveliștea nu se deosebea de ceea ce văzuse cu o dimineață în urmă. Casele erau la fel de meschine și urâte, oamenii la fel de mici, cenușii și aduși de spate, iar suflul spaimei încă se mai cuibărea printre cocioabele sărăcăcioase. Ceva însă se adăugase la toate acestea: certitudinea că spaima aceea nu era deloc nejustificată, că exista ceva ce bântuia noaptea prin oraș.

— Ceva se petrece aici, Katrin, spuse el încet. Ceva groaznic se petrece aici. Am fost la moară. Am văzut ce s-a întâmplat cu grânele. Și am fost în pădure, unde am văzut un animal mort care nu ar fi trebuit să se nască niciodată.

Se întoarse dintr-odată și o privi.

— Nu știu de ce animal vorbești, spuse Katrin. Dar nu e singurul. Și nu doar animale. La cimitir se află îngropat un copil ale cărui mâini creșteau direct din umeri când s-a născut.

— Știu, spuse Tobias. Poate am să pun să-l dezgroape, ca să-l văd.

Katrin scutură ușor din cap.

— Nu face asta, spuse ea. Am moșit-o la naștere. Știu ce priveliște de coșmar e.

— Ai moșit-o? întrebă Tobias cu îndoială în glas.

— De ce nu? Nu avem nici doctor, nici moașă. Eu eram oricum singura care putea s-o ajute.

— Am auzit că te-ai certat cu mama copilului, înainte de a se naște copilul.

— Și asta e adevărat, răspunse Katrin. Și? Ce vină avea copilul că mă-sa a fost o muiere proastă? I-am spus nu o dată. L-am prevenit și pe încăpățânatul acela de morar și pe mulți alții.

Niciunul nu m-a ascultat, în schimb au dat vina pe mine când s-a întâmplat ce le-am prezis eu.

— Și ce a fost aceasta? întrebă Tobias.

— Ce ai văzut, răspunse Katrin. Un copil născut fără mâini. Soarta a fost destul de milostivă să-l lase să moară, înainte de prima suflare. Altul s-a născut orb, a avut mai puțin noroc și a supraviețuit. Și mai multe femei și-au pierdut copiii. Dar asta n-are nimic de-a face cu vrăjitoria.

— Atunci cu ce?

— Nu știu, răspunse Katrin. Trebuie să fie din cauza apei. E stricată.

— Lacul?

Katrin încuviință.

— Nu numai lacul. E o fântână în partea de nord a orașului. Și apa aceea e stricată. I-am avertizat să nu bea din ea. Unii m-au ascultat, alții nu. Abia când a fost prea târziu, când unii s-au îmbolnăvit, iar alții muriseră, au început să ia apă din râu. Au băut apa aceea și au constatat a doua zi că sunt sănătoși și vii. Niciunul dintre proștii aceia nu s-a gândit că poate otrava lucrează lent.

— Ce otravă? întrebă Tobias.

— De unde să știu eu? răspunse Katrin abrupt. Nu sunt eu singura care i-a avertizat. Și bărbatul meu, Verkolt, a făcut-o. Dar a renunțat, când și-a dat seama că nu-l ascultă. Și chiar și contele le-a interzis să mai folosească fântâna, după ce s-au îmbolnăvit primii dintre ei și unele animale care băuseră din apa aceea muriseră. Dar l-au ascultat abia când a fost prea târziu.

— Tu crezi că are de-a face cu lacul din pădure? presupuse Tobias.

— Nu știu, spuse Katrin. Dacă aș ști, probabil n-aș fi aici.

— Lacul acesta… Tobias o privi sfredelitor. Ce s-a întâmplat cu el? Se spune că te duceai adesea acolo. Unii susțin că ar fi auzit zgomote înfricoșătoare și ar fi văzut lumini. Pentru o clipă avu din nou imaginea în fața ochilor: pâlpâitul acela înfiorător, verde, care pătrundea dinspre palma aceea de pădure ca reflexia otrăvită a unei guri de iad.

— Da, răspunse Katrin. Am fost adesea la lac. Apa nu a fost niciodată bună de băut. Nu prea poți să-ți astâmperi setea cu ea, dar conține niște săruri care sunt bune împotriva unor boli. Verkolt a luat deseori apă de acolo ca să-și prepare leacurile. Și

m-a trimis pe mine s-o fac în locul lui, când a fost prea bătrân și drumul i-a fost prea greu.

Această explicație suna aproape edificator, găsi Tobias, dar nu era întregul adevăr. În definitiv văzuse el însuși lumina.

— Și luminile și zgomotele? întrebă el.

Katrin scoase un sunet de dispreț.

— Vorbărie prostească! răspunse ea. Știi cum sunt oamenii. Vorbesc multe prostii. Nu știu ce s-a întâmplat cu lacul acesta blestemat, nimeni de aici nu știe. De mai bine de un an, apa a început să pută și să putrezească. Și Verkolt s-a îmbolnăvit de la ea.

Lui Tobias îi venea greu să o creadă, după tot ce-i spusese înainte despre fântână.

— A fost prea târziu când am observat, spuse Katrin, căreia nu-i scăpase îndoiala din ochii lui. El cunoștea puterea tămăduitoare a acestei ape și suferea de ani de zile de gută, așa că bea din când în când din ea. Nu se strica de la o zi la alta, ci foarte lent, la început nici nu-ți dădeai seama. Când a fost atât de evident, încât ne-am dat seama, băuse deja prea mult. S-a îmbolnăvit.

— Și a murit de asta? întrebă Tobias cu îndoială în glas.

— Nu, răspunse Katrin. Nu de asta. Însă febra i-a slăbit corpul așa de mult, că nu și-a mai revenit. L-am îngrijit cât de bine am putut, dar era bătrân, iar eu nu sunt medic.

— Mi s-a povestit că ai refuzat orice ajutor, spuse Tobias.

— Ajutor? Katrin pufni disprețuitor. Ce ajutor? Șarlatanul acela pe care mi l-a trimis contele din oraș? Sau tămăduitoarea aceea cu ierburi care l-ar fi omorât cât ai clipi?

— Se spune că nu ai mai lăsat pe nimeni să se apropie de el, spuse Tobias.

De data aceasta Katrin nu răspunse imediat și o expresie stranie, un amestec de tristețe, durere și resemnare i se citi în ochi.

— Așa este, spuse ea după un timp, foarte încet și cu un sunet amar în glas. Am fost… disperată. Știam că moare. Am încercat să fac ce pot pentru el, dar nu a fost destul. Poate a fost o greșeală.

— A fost, da, spuse Tobias.

— Mi-a fost foarte… drag, spuse Katrin încet. Era un om bătrân, câteodată putea să fie foarte crud, dar nu-mi era

indiferent. Am fost pur și simplu disperată, când am înțeles că îl voi pierde.

Tobias înțelegea prea bine acest sentiment al disperării. Nu puteai trăi cinci ani cu un om fără să simți ceva pentru el.

— Mă vei condamna? întrebă Katrin dintr-odată.

Întrebarea în sinceritatea ei îl surprinse pe Tobias așa de tare, încât nu reuși să spună nimic, o privi doar confuz, înainte de a se refugia într-un zâmbet chinuit.

— Ai să o faci? întrebă Katrin încă o dată. Ai avut destul timp să vorbești cu toți de aici. Ai vorbit cu Bresser, cu contele și sigur și cu mulți alții.

— Așa este, răspunse Tobias neajutorat. Dar nimic din ceea ce am auzit și am văzut nu ajunge pentru a te condamna pe tine sau pe altcineva.

— Dar nici pentru a mă achita, spuse Katrin încet.

Tobias îi rămase dator cu răspunsul la această întrebare; poate pentru că nu îl știa, poate însă și pentru că în sinea lui îl știa deja prea bine, dar nu voia să-l rostească.

— Mai dă-mi puțin timp, spuse el ocolind întrebarea. Câteva zile. Am să... găsesc eu o soluție.

Katrin îl privi cu tristețe. Așteptase un altfel de răspuns, gândi Tobias și lucrul acesta îl durea. Chiar crezuse că ea nu așteaptă nimic de la el? Că va aștepta în tăcere ca el să-și dea verdictul?

Se auziră bătăi în ușă, iar Tobias simți o imensă ușurare că nu trebuie să continue conversația.

Era Maria. Adusese un bol cu zeamă aburindă și aromată și o jumătate de pâine, iar Tobias se grăbi să deschidă ușa și să-i facă loc să treacă pe lângă el.

— Bresser vrea să vă vorbească, pater Tobias, spuse ea, în timp ce se îndrepta spre pat.

Tobias îi mulțumi printr-o aplecare a capului, îi aruncă lui Katrin un zâmbet scurt de bun-rămas și se duse jos. Când intră Tobias, Bresser ședea pe banca de lângă fereastră și își ținea mâinile împreunate. Se juca nervos cu degetele, iar buzele i se mișcau fără zgomot, de parcă ar fi repetat cuvintele pe care avea să i le spună monahului.

Atmosfera în încăpere era sufocantă. Tobias trecu pe lângă Bresser fără să spună o vorbă și se duse la fereastră, o deschise, inspiră adânc și expiră de câteva ori aerul proaspăt

care pătrunsese în încăpere. Fără să țină seama de duhoarea dulceagă de putreziciune care plutea din nou peste oraș, viața își urma cursul obișnuit. Se vedeau oameni mișcându-se încoace și încolo, stând câte doi sau în grupuri mici și vorbind. Și totuși ceva era altfel decât până atunci. Dintr-odată înțelese: pe cealaltă parte a pieței, vizavi de turn, stăteau doi oameni și priveau spre el. Se holbau de-a dreptul la el, nu din întâmplare, ci cu bună știință. Trebuie să fi simțit că Tobias îi observase, dar nu-i deranja, poate chiar voiau să fie văzuți.

Tobias alungă acest gând, se întoarse brusc și îl privi pe Bresser.

— Ai vrut să-mi vorbești?

Bresser își ridică privirea spre el și își puse mâinile pe masă. Dădu din cap că da.

— Mi-am făcut griji pentru Sfinția Voastră, părinte Tobias, spuse el. N-ar fi trebuit să plecați aseară călare de unul singur.

Tobias își încreți fruntea enervat.

— Am crezut că am isprăvit discuția asta, spuse el.

— Așa este. Dar Sfinția Voastră... Bresser se întrerupse, își trecu nervos vârful limbii peste buze și părea să-și caute cuvintele. Pot să vorbesc foarte deschis? întrebă el în cele din urmă.

— Sigur.

— Vă comportați... nu foarte prudent, părinte, începu Bresser pe ocolite. Ați fost avertizat, de mine, de conte și de ceilalți. Și ați văzut... niște lucruri. Nu ar trebui să luați în derâdere toate aceste avertizări.

Tobias înclină capul într-o parte și îl privi pe Bresser de parcă ar fi stat la pândă.

— Asta e o amenințare?

— Nu, răspunse Bresser aproape speriat. E o înștiințare. Nu ar fi de niciun ajutor, nici Sfinției Voastre, nici vrăjitoarei, nici oamenilor de aici dacă vi s-ar întâmpla ceva.

Tobias nu răspunse imediat, ci ocoli masa, se așeză și îl sfredeli câteva clipe cu privirea pe Bresser.

— Și ce să mi se întâmple? întrebă el într-un târziu.

— Nu știu, răspunse Bresser într-un fel care lăsa să se înțeleagă că știa foarte bine ce. Dar ar trebui să fiți mai atent. Nu numai cu ceea ce faceți.

Tobias tăcu. *Era* un avertisment; atât de limpede cât se

putea.

— Apreciez grija pe care mi-o porți, Bresser, spuse el după o vreme. Dar e inutilă. Nimeni nu ar îndrăzni să ridice mâna împotriva unui inchizitor care acționează în numele lui Dumnezeu.

Bresser părea să se îndoiască de această afirmație, dar preferă să schimbe subiectul.

— V-ați gândit la ce v-am spus ieri despre vrăjitoare? întrebă el.

Tobias îl privi întrebător.

— Nu poate să mai rămână în casa mea, explică Bresser. S-a însănătoșit de tot. Nu mai are motiv să stea aici. Oamenii încep deja să vorbească.

— Despre cine? întrebă Tobias. Despre ea sau despre mine?

— Nu vreau și cu asta basta! spuse Bresser făcând și gestul potrivit cu mâna. În casa asta nu e loc și pentru ea, și pentru mine.

— Atunci aș propune să-ți cauți alt adăpost cât mai sunt eu în oraș, răspunse călugărul foarte calm. Oricum am nevoie de un *loc* în care să-mi văd de lucrul meu. Trebuie să interoghez martori, să iau notițe și să lucrez în liniște. Și, în definitiv, trebuie pregătit și procesul.

Bresser se holbă la el plin de furie, dar își înghiți orice replică și își strânse doar pumnii. Preț de câteva clipe îl privi pătrunzător pe Tobias, apoi se ridică și părăsi încăperea fără o vorbă.

Tobias privi gânditor în urma lui. Pentru o clipă simțise un soi de triumf, însă sentimentul trecu repede lăsând în urmă un gust amar. Nu mai era sigur nici dacă nu era nedrept cu Bresser. Poate avertismentele sale erau serioase. Și poate ar trebui să înceteze să le mai perceapă drept amenințări.

Tobias era profund nedumerit. După evenimentele nopții trecute, discuția cu Katrin îl aruncase într-o și mai mare confuzie. Nu mai era copila din vecini pe care o iubea, ci o femeie matură care se lupta pentru viața ei. Dominicanul recunoscu față de sine însuși că nu încercase până în acest moment să privească lucrurile din perspectiva ei. Ea avusese înaintea ochilor moartea sigură. Apariția sa neașteptată trebuie să i se fi părut ca o minune. Putea să se aștepte la altceva, decât ca ea să presupună că a venit să o salveze?

Avea voie să o facă?

Părintele Tobias era dureros de conștient că avea de fapt o singură alternativă: să se întoarcă fără întârziere la Lübeck și să-i relateze abatelui său tot ce i se întâmplase și văzuse aici. Dar asta ar însemna să i se ia din mâini ancheta și că soarta lui Katrin ar fi pecetluită.

Un zâmbet subțire și dureros se strecură în fugă pe trăsăturile monahului. Tremurase la gândul că va veni clipa în care va avea de ales ce să sacrifice: pe Katrin sau credința sa. Și nici măcar nu observase că alegerea fusese făcută încă din clipa în care pășise în cămăruța din turn, trezindu-se față în față cu cea pe care cândva, demult, o iubise.

Dintr-odată nu mai suportă liniștea din jur. Sări din locul său și se năpusti în vâltoarea străzii. Nimic nu părea să se fi schimbat în piață, numai cei doi bărbați care priviseră țintă casa dispăruseră.

Următoarele două ceasuri le petrecu plimbându-se aproape fără țintă prin oraș. Nu vorbi cu nimeni, nu puse întrebări, dar privi foarte atent în jur. Abia mai târziu, după-amiază, se întoarse acasă și urcă din nou în mansardă ca să o vadă pe Katrin. Dormea. Nu o trezi, ci rămase doar o vreme lângă pat, privindu-i chipul palid, marcat de febră. Nu știa ce simțea văzând-o și nici nu voia să știe. Poate câteodată era mai simplu să închizi ochii în fața realității și să te minți pur și simplu singur. Însă de data aceasta luă hotărârea. Și când într-un târziu se întoarse și ieși din cameră, știa în sfârșit ce avea de făcut.

Nu era încă foarte târziu, însă Maria începuse deja pregătirile pentru cină, pe care o luară împreună și într-o tăcere apăsătoare. Bresser își dăduse toată silința să nu i se observe furia, ceea ce însă nu-i reuși decât în parte. După ce mâncară și rostiră rugăciunea împreună cu Tobias, Bresser se ridică și părăsi camera fără o vorbă. Nevastă-sa privi cu tristețe în urma lui, îl privi apoi pe Tobias și vru să se ridice, însă el o rugă printr-un gest să mai rămână o clipă.

Ea îl ascultă, aruncându-i o privire aproape temătoare. Lui Tobias i se păru însă că îi era mai puțin teamă de el, cât pentru el. Se întreba ce i-o fi spus Bresser. Nu spuse însă nimic ci se ridică, se duse la ușă și se asigură că bărbatul ei nu e pe coridor să tragă cu urechea, apoi închise cu grijă ușa și veni din nou la masă.

— E furios, nu-i așa? întrebă el după ce se așezase din nou.

Maria aprobă. Dar aproape din aceeași mișcare începu să scuture capul.

— Da, spuse ea. Dar cred că pur și simplu îi e frică.

— De mine? întrebă Tobias. Sau de Katrin?

— De amândoi, răspunse Maria după o scurtă ezitare. Îi evită privirea. De Sfinția Voastră pentru că... pentru că sunteți un bărbat puternic și de ea se teme ca vrăjitoare.

— Și dumneata? întrebă Tobias.

— Nu o să-mi facă nimic, răspunse Maria.

— Și dumneata crezi că e vrăjitoare? întrebă el nedumerit.

Maria își adună toată puterea ca să-și ridice capul și să-i înfrunte privirea.

— Nu știu, recunoscu ea, dar fie că e, fie că nu e, nu o să-mi facă niciun rău.

Tobias o privi țintă. Poate că nevasta lui Bresser era singurul om din acest oraș în care avea cu adevărat încredere; dar poate că greșise și în privința ei: lămurindu-se pe sine că Maria nu este împotriva lui, se grăbise să presupună că este de partea lui.

— Și dumneata? murmură el afectat.

Privirea Mariei scăpără. Degetele care îi jucau cu nervozitate pe masă începură să tremure.

— Sunt de partea Sfinției Voastre, spuse ea, dar... dar eu...

Tobias o întrerupse cu un zâmbet și îi atinse mâna.

— Nu-i nimic, spuse el încet. Înțeleg.

Ochii Mariei se umplură de lacrimi.

— Să nu credeți că v-am trădat sau că aș fi lașă, spuse ea. Dar Bresser e bărbatul meu, iar contele...

Se împotmoli din nou și din nou călugărul scutură cu blândețe din cap.

— Nu-i nimic, spuse el încă o dată. Știu ce vrei să spui.

Zâmbi încă o dată, se ridică și continuă pe alt ton:

— Du-te și adu-l pe bărbatul dumitale. Spune-i că am nevoie de niște lucruri de la dânsul și că am să-i dau o sarcină înainte să plece. Mâine am să încep ancheta oficială. Făcu un gest cu mâna spre interiorul camerei aproape goale. Pentru asta am nevoie de ceva mobilier pe aici. O masă de scris, niște scaune... Să aducă din casa de alături ce găsește. Și am nevoie de o listă a martorilor pe care să-i audiez în mod oficial. Spune-i

că am nevoie de ea mâine-dimineață.

Capitolul 10

În noaptea următoare o visă pe Katrin cum vine la el. Se dusese devreme la culcare, ca să-și facă somnul; pentru prima dată, de fapt, de la venirea sa la Buchenfeld. Și, cu toate că era tulburat sufletește ca arareori până atunci în viața sa, adormi aproape instantaneu, pentru că, indiferent ce furtună vuia în sufletul său, trupul își cerea tot mai insistent drepturile. Adormi imediat și, altfel decât în visurile obișnuite, știa că visează.

Nu se mai afla în casa lui Bresser. În loc să fie întins pe salteaua moale a patului, stătea întins pe un covor și mai moale de mușchi. Și, în locul tavanului scund și pătat al camerei, ochii lui priveau un cer negru-albăstrui de catifea, pe care nu se afla nici măcar un singur nor. Luna, care se rotunjise aproape în întregime, mai puțin o fâșie de grosimea unui deget în partea dreaptă, îi inunda chipul cu o lumină albicioasă, care ștergea orice urmă de culoare lăsând lucrurilor doar contururile clare. Feluritele mirosuri ale pădurii îi pătrundeau în nări și auzea foșnetul frunzelor învolburate de vânt deasupra sa.

Se ridică mirat, își duse mâna peste obraz și peste ochi de parcă s-ar fi trezit cu adevărat, și își reprimă un căscat. Simți o moleșeală plăcută. Aerul rece al nopții, în care nu mai plutea duhoarea bestială a mlaștinii, îi făcea bine la plămâni. Cu toate că încă mai era obosit, se simțea în același timp pătruns de o putere de muncă a cărei absență o resimțise dureros în ultimele zile.

Tobias se ridică de tot, înaintă un pas și rămase iarăși pe loc ca să privească în jur. Se afla într-o pădure, în care trunchiurile copacilor seculari se ridicau în urma lui ca un zid cenușiu și întunecat. În fața lui se afla un luminiș rotund, acoperit pe jumătate de coroanele stejarilor străvechi, stejari pe care buruienile și tufele se cățăraseră în voie, în căutarea razelor soarelui, care le erau refuzate în pădure din pricina acelui zid de netrecut pe care-l formau copacii.

Tobias vru să meargă mai departe și să pătrundă cu totul în luminiș, dar, dintr-odată, ezită. Nu putea explica de ce, dar avu sentimentul că recunoaște luminișul acela: și, dintr-un motiv care îi era la fel de neclar, această amintire se împletea cu un sentiment de disconfort, aproape de frică. Când reuși în sfârșit să-și învingă teama și să meargă mai departe, înțelese motivul acestei ezitări.

Cunoștea acest luminiș. Ca și acum în vis, fusese și în realitate aici. În prima zi, înainte de a ajunge la Buchenfeld. Era luminișul blestemat din pădure, în care întâlnise demonii și în care găsise cercul vrăjitoarelor. Conștientiză acest lucru cu o clipă înainte de a îndepărta vreascurile cu mâinile și de a păși printre tufe pentru a vedea inelul negru și rotund de pământ rânced, pe care se întinseseră mucegaiuri albe ca plasa unui păianjen nebun. Tobias rămase locului înfiorat. Și în timpul zilei locul acesta arăta înfiorător și îl înfricoșase. Acum, în răcoarea și liniștea nopții și într-o lumină care ștergea orice detaliu, lăsând să se vadă doar esența lucrurilor, priveliștea îl paraliza de spaimă. Poate în acest moment înțelese pentru prima dată cu adevărat de ce asemenea locuri se numeau cercuri ale vrăjitoarelor și de ce oamenii care descopereau un asemenea cerc de ciuperci otrăvitoare pe un pământ mort alergau mânați de groaza superstiției cât îi țineau picioarele. Cu toate că era golit de orice formă de viață, cercul de pământ negru și bolovănos părea să se miște. Palpita și tresărea, se cutremura și unduia – mișcări pe care ochiul nu le percepea cu adevărat, ci le înregistra doar involuntar. Era un loc unde creațiunea lui Dumnezeu era luată în derâdere: viața murise, iar moartea era vie. Pământul tremura, de parcă s-ar fi mișcat un demon sub el care se forța să iasă, luptându-se cu lanțurile invizibile, care îl țineau legat din vremuri străvechi, fără a-l putea domoli vreodată cu totul. Mâinile și buzele lui Tobias începură să tremure. Viziunile sale nocturne se transformaseră acum într-un coșmar, din care nu îl putea salva nici măcar certitudinea că toate acestea nu se întâmplau cu adevărat, dimpotrivă, aceasta mai degrabă agrava situația, fiindcă era nevoit să se confrunte cu propria neputință. Vru să se miște, să urle, să scape sau cel puțin să închidă ochii, dar nu reuși să facă nimic din toate acestea. Stătea ca înțepenit, ca posedat de o forță malefică, invizibilă, care îl obliga să privească acel petic de pământ blestemat și îi refuza până și amăgitorul adăpost al întunericului.

Apoi auzi pași.

Se apropiau și, cu toate că erau ușori și că abia atingeau pământul, nu ca bufniturile greoaie ale jivinelor cu coarne și cu coadă, dinspre pașii aceia părea să vină o amenințare. Inima călugărului începu să palpite. Pielea i se acoperi de o sudoare

rece, iar teama îl gâtui lăsându-l fără aer. Cu toate acestea, nu avu puterea să se întoarcă. Rămase în continuare cu ochii la mlaștina neagră mustind de pământ mort și ciuperci albicioase ca paloarea morții, în timp ce pașii care se apropiau se opriră o clipă, ezitând, se auziră din nou, apoi ecoul se stinse.

Dintr-odată începură și împrejurimile să se transforme. Lumina lunii căpătă o paloare mortuară și pădurea din jurul luminișului deveni o pictură bizară, o caricatură oribilă a realității. Lucruri fără nume, invizibile, păreau să plutească în jurul lui prin întuneric și să-i înhațe sufletul. Încă mai era frig, dar în același timp aerul se așternu ca o ceață umedă și slinoasă pe pielea și pe veșmintele sale, îi acoperi ochii cu un văl cleios și îi pătrunse în gură pentru a-i otrăvi trupul și pe dinăuntru. Pădurea își pierduse orice culoare, copacii erau negri, crengile și frunzele cenușii, în toate nuanțele pământului. Călugărul se afla în mijlocul unui neant, de parcă pădurea ar fi fost un loc la marginea creațiunii, în care nu mai existau ieri și mâine, viață sau moarte. Doar frica, o frică dincolo de limitele imaginabilului, care l-ar fi ucis pe loc, dacă toate acestea ar fi fost reale și nu vis.

Pașii răsunară din nou. Simțea că în spatele lui, foarte aproape, se afla cineva, o simțea cu acel simț ascuns, care le îngăduie orbilor să simtă apropierea altor oameni. Simți cum creatura din spatele lui se opri și ridică mâna, cum degetele se apropiară de umerii lui, rămânând o clipă în aer înainte de a-l atinge.

Atingerea rupse vraja. Părintele Tobias țipă, începu să lovească în jur cuprins de panică și pătrunse cu un singur pas disperat în mărăciniș pentru a ieși clătinându-se din rotunjimea drăcească a cercului magic. Se cufundă până la glezne în mlaștina care i se lipea și i se întărea pe picioarele goale, de parcă ar fi vrut să-l țină legat. Iar atingerea ciupercilor otrăvitoare îi ardea pielea ca acidul. Cu toate acestea, mergea împleticindu-se mai departe, până își pierdu, într-un târziu, echilibrul și căzu pe brațe și pe genunchi.

Era cel mai cumplit lucru pe care îl trăise vreodată. Nu o căzătură pe un teren mlăștinos, ci mai mult o senzație, de parcă s-ar fi izbit de spatele unui lucru viu, uriaș, al unei creaturi malefice, negre, care se cățărase de-a dreptul din abisurile iadului. Pe jumătate nebun de spaimă și de greață se adună, își

azvârli mâinile în sus și țintui cu privirea amestecul respingător de bulgări negri de pământ și de ciuperci zdrobite, care era lipit de degetele sale. Țipă, însă nici măcar propria sa voce nu-l mai asculta, devenind un urlet ascuțit, gâtuit de spaimă, care părea să se afunde în abisurile întunecate dintre copaci ca o rază de lumină într-un hău fără fund. Niciun ecou. Nici măcar ecoul vocii omenești nu avea ce căuta în acest loc din afara creațiunii.

În schimb, auzi un râset.

Nu râsul îi făcu țipătul să amuțească și pe pater Tobias să se transforme parcă într-un stâlp de sare, ci, mai degrabă certitudinea cumplită a apartenenței acelei voci!

Nu-i venea să creadă. Avu nevoie de ultima fărâmă de putere din corp pentru a nu se mișca – și cu toate acestea întoarse încet capul și privi în sus spre făptura zveltă care se afla în locul pe care el însuși îl croise în tufele de spini.

Era Katrin.

Se schimbase. Dar nu în felul acela terifiant în care se schimbase pădurea, ei nu îi fusese luată orice formă de viață sau de omenie. Încă purta cămașa albă, simplă, pe care i-o dăduse Maria, însă părul îi cădea acum curat și neted pe umeri, de pe obrajii ei pierise cenușiul bolii. Sclipirea din ochii ei nu mai era focul mistuitor al febrei, ci vitalitate pură și efervescentă. Iar buzele ei erau pline și aprinse ca murele. Era, gândi Tobias scuturat de groază, de parcă viața care dispăruse din pădure și din plante s-ar fi adunat toată în trupul ei.

Se mișcă mai departe. Mâinile ei, cu pielea fină și albă ca porțelanul, despărțeau crengile tufelor pline de spini, care lui îi rupseseră veșmintele și îi zdrențuiseră pielea, fără vreo urmă de rană. Iar pământul mort, care lui îi mânjise picioarele și care îl ținuse prizonier, nici măcar nu-i atinsese picioarele goale. Forța întunecată și cumplită a acestui loc nu avea influență asupra ei, pentru că viața nou izbucnită în trupul ei era pur și simplu prea puternică.

Tobias își lăsă mâinile să atârne pe lângă corp. Vru să se ridice, dar nici pentru asta nu-i mai ajungeau puterile. Așa că rămase în mijlocul nămolului negru până când Katrin ajunse la el și îi întinse mâna. Abia atunci găsi puterea de a-și ridica mâna și de a-i atinge degetele. Și în aceeași clipă simți ca și când o parte din pulsul și tumultul vieții din trupul ei s-ar fi transferat și asupra lui. Simți cum toată slăbiciunea și neputința se scutură

de pe el și aproape în același timp i se risipi și teama. Locul ei fu luat de o căldură și de un sentiment de siguranță, cum le simțise ultima oară în copilărie, când se adăpostea pe timp de furtună în poala mamei sale.

Se ridică, privi o clipă plin de mirare spre Katrin și ridică apoi și cealaltă mână. Făcu și ea mișcarea odată cu el, așa încât degetele li se întâlniră și se împletiră ca la niște îndrăgostiți. Un zâmbet blând, dar nesfârșit de adânc și fericit își făcu loc pe trăsăturile ei, iar ochii îi scăpărau, aprinzând un foc plin de promisiuni.

Tobias tremura. Își redobândise puterea asupra propriului trup, dar înlăuntrul său vuia o adevărată furtună. Gândurile sale rătăceau sălbatice în cerc, se spulberau în mii de cioburi, ca o oglindă spartă, care nu mai reflecta decât nenumărate fragmente disparate. Simți în același timp o fericire și o teamă ca niciodată până atunci, își pierduse pe jumătate mințile de spaimă și de fericire, voia să o strângă la pieptul lui, dar și să o alunge, simțea căldura și răceala, extazul și scârba – toate în același timp și încă mult, mult mai multe. Sentimente așa cum nu le trăise niciodată și cum nu crezuse că ar exista. Încă mai știa că toate acestea erau un vis, din care nu se putea trezi, oricât ar fi încercat, și cu toate acestea era și cealaltă față a realității. Mai adâncă și mai semnificativă decât tot ce trăise până atunci.

Dar trebuia să se trezească.

Încercă încet, infinit de încet. Cu mișcări pentru care avu nevoie de minute întregi, își desprinse un deget din strânsoarea ei, încercă să-și retragă mâinile și în același timp să ia un pas distanță față de ea. Katrin nu încercă să-l rețină, însă în zâmbetul de pe chipul ei angelic își făcu loc întâi surpriza, apoi dezamăgirea.

— De ce ți-e frică de mine? întrebă ea.

Nici glasul ei nu mai era glasul ei. Era un clinchet îngeresc de mătase, un sunet ca fâlfâitul de aripi al spiridușilor, un sunet pe care îl resimți ca pe o atingere și care îl făcu să geamă. Mișcarea lui încremeni definitiv. Ea se întorsese la el! Nimic de pe trupul sau de pe chipul ei nu se schimbase, dar, cu toate acestea, nu mai era vechea Katrin, pe care o scosese mai mult moartă decât vie din turnul contelui, ci Katrin din amintirile sale, fata de doisprezece ani a tinereții sale, acum femeie matură și

totuși neschimbată. Toată durerea și toate spaimele erau uitate, nu existaseră niciodată, pentru că între acea zi cu șaptesprezece ani în urmă și astăzi nu se mai afla nimic, din simplul motiv că timpul în acest loc blestemat își pierduse puterea.

Nu răspunse la întrebare, dar își retrase mâna definitiv din strânsoarea ei, însă nu pentru a se depărta de ea. Mai mult, se apropie din nou de ea și îi atinse blând obrajii cu amândouă mâinile, exact cum o făcuse în seara aceea la lac.

Katrin închise ochii. Zâmbetul ei se risipi, dar un sentiment intens de fericire îi apăru pe chip. Putea să simtă ce simțea și ea. Puterea magică a atingerii lor încă mai avea ecou, mâinile sale formau o punte între trupurile lor, care într-o clipă nesfârșit de dulce le făcu sufletele să se contopească cu mult, mult mai profund decât ar fi putut să o facă vreodată unirea trupurilor. Pentru clipe întregi el deveni ea și ea fu el, transformându-se într-o unică făptură, care era toată numai fericire și dor împlinit. Apoi își retrase mâinile și vraja se rupse, dar nu de tot. Locul fricii și nesiguranței fusese luat de convingere și de mulțumire. El avu dintr-odată certitudinea că nicio forță din lume nu i-ar fi putut despărți vreodată. O regăsise după tot acest timp nesfârșit și această revedere avea un scop, pe care începea încetul cu încetul să-l înțeleagă.

— Tobias, șopti Katrin.

El o îmbrățișă, îi aranjă tandru o șuviță și o sărută. Era un vertij, un extaz, ce depășea tot ce ar fi putut vreodată să-și imagineze.

De data aceasta, Katrin fu cea care se desprinse din îmbrățișarea lui. Făcu o jumătate de pas înapoi, privi zâmbind spre el și întinse mâna. Când i-o cuprinse, ea se întoarse și alergă cu pași ușori spre mijlocul luminișului, trăgându-l după ea. Ajunsă acolo, se opri, îl îmbrățișă și îl sărută din nou, de data aceasta sălbatic și plină de dorință. Se îmbrățișau, se lipiseră cu toată puterea unul de celălalt și se mângâiau. Tobias se cutremură de dorință și de pasiune. Nervii săi păreau în flăcări. Tot ce făgăduise odinioară, toate legămintele și promisiunile, toate jurămintele depuse erau uitate și lipsite de importanță. Își pierduse credința în acea încăpere întunecată și înspăimântătoare din palatul lui Theowulf, iar acum, în acest și mai înspăimântător luminiș al pădurii din coșmarul său avea să-

și depună și ultima jertfă. Îi era totuna dacă avea să ardă un milion de ani în focurile iadului pentru aceste puține, neprețuite momente.

Nu se împotrivi când ea se lăsă încet în jos și îl trase și pe el după ea. Pământul negru îi învălui pielea ca o pătură lipicioasă, iar ciupercile albe, moarte, din cercul vrăjitoarelor formau un cerc de paznici muți și invincibili, de care nu putea trece nimic, nici viu, nici mort. El se aplecă spre ea, își îngropă obrazul în părul ei și îi sorbi mireasma ca pe un drog amețitor. Nu o dorea decât pe ea, singura femeie din viața lui, singurul om pe care îl iubise vreodată. Și înțelese dintr-odată că atunci, în acea seară în pădure, viața lui se sfârșise. Tot ce venise după aceea, toți acești ani de o amărăciune nesfârșită îi fuseseră furați de călugări care numai din obidă, ură și invidie față de toți cei ce știau să fie fericiți predicau despre o falsă credință a mântuirii și sădeau îndoială și ură în inimile oamenilor. Și de el însuși, căzut pradă rătăcirii care îl făcuse să se mintă singur și îi răpise cei mai frumoși ani. Mâinile sale treceau peste chipul, peste gâtul, peste umerii ei.

Katrin îl prinse de mână, zâmbi și cu cealaltă mână îl îndepărtă puțin de ea. Se ridică dintr-o singură mișcare fluidă, ridică mâinile și își dădu jos bluza. Nu purta nimic pe dedesubt. Trupul ei era alb ca alabastrul și translucid ca mătasea fină și era frumos, așa cum rămăsese de atunci în amintirile lui. Privirea lui Tobias îl sorbi pe de-a-ntregul, trecând peste umeri, sânii mici, talia și triunghiul întunecat și ispititor pe care nu-i fusese dat să-l atingă.

În acest moment se trezi.

Dar nu din vis. Încă se mai afla în luminiș, încă o ținea pe Katrin în brațe, iar în jurul lor încă se mai întindea acea pădure palidă și moartă, copacii ca niște brațe negre, care se ridicau cu degete osoase înspre cer și scrijeleau pe el răni adânci, și pământul pe care nu trăiseră niciodată decât ciuperci otrăvitoare. Katrin era încă la fel de frumoasă ca și cu câteva clipe în urmă, iar fascinația pe care o degaja, la fel de puternică. Și totuși, amintirea trupului ei gol și a acelor clipe extatice și infinit de dulci de acum șaptesprezece ani făcuse vraja să se rupă, pentru că tot ea adusese cu sine și amintirea prețului teribil pe care îl plătise.

Katrin îl privi mirată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Tobias tăcu.

Se simțea atât de apropiat de ea ca de nimeni până atunci în viața lui, îi simțea apropierea, căldura, mireasma și ispita pe care le degaja. Și pericolul teribil care se ascundea în spatele acestei ispite.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Katrin încă o dată.

În glasul ei era un ton străin, nu confuzie, nu reproș, însă totuși ceva ce îi dădea fiori.

Dintr-odată își dădu seama unde se aflau: nu numai în acel luminiș blestemat, ci tocmai în mijlocul cercului vrăjitoarelor, în centrul celor șapte sau opt cercuri concentrice, pe ciuperci albe, aducătoare de moarte, care devoraseră orice altă formă de viață din acest luminiș. Ochii lui se deschiseră larg de spaimă. Se desprinse cu totul din îmbrățișarea lui Katrin și se ridică. Era încă așa de aproape de el, încât îi mai simțea căldura, dar poate era mai degrabă din cauză că dintr-odată îl cuprinse din nou frigul nopții, simți atingerea respingătoare a pământului negru, putrezit și auzi sunetul înfricoșător al vântului printre crengile pădurii de coșmar.

— Nu… nu pot s-o fac, bâigui el.

Se ridică și Katrin. Încă mai zâmbea, însă o răceală abia perceptibilă se strecurase în privirea ei. Ceea ce zări Tobias în ochii făpturii care îi semăna lui Katrin, dar nu avea cum să fie ea, era o revelație, mai năucitoare decât orice altceva ce i se dezvăluise până atunci. Revelația că există ceva mai rău decât forțele iadului: indiferența, răceala, pentru că diavolul măcar mai era în stare să simtă ură. Această făptură ce se afla înaintea lui nu mai cunoștea nici măcar ura. Mai mult, nu știa nici măcar ce însemna lipsa de îndurare, deoarece, pentru a fi neîndurător trebuie să cunoști îndurarea, pentru a urî, trebuie să înțelegi iubirea, pentru a cunoaște furia, trebuie să știi și ce e pacea. Ochii lui Katrin erau însă goi.

— Ce s-a-ntâmplat cu tine? întrebă ea încă o dată. Nu mă dorești? Te-am așteptat atâta. Haide!

Întinse mâna după el, dar el o respinse, sări cu o mișcare bruscă în picioare și se dădu doi, trei pași înapoi.

— Nu! urlă el. Nu! Piei! Piei dinaintea mea!

Katrin râse. Se ridică cu o mișcare fluidă și veni după el. Tobias încercă să fugă, însă picioarele i se împleticiră în

păienjenișul de ciuperci și rădăcini care se întindeau peste pământul acela sterp. Se împiedică și căzu greu, pe pământul încă moale și lipicios, în același timp însă atât de tare, încât căzătura aproape că îl făcu să-și piardă cunoștința. Katrin se apropie. Râdea, iar în vocea ei încă mai răsuna clinchetul acela cristalin al spiridușilor, limpede ca un clopot, care-i făcea fiecare nerv să vibreze. Poate acest lucru era cel mai îngrozitor din toate: că recunoscuse pericolul. Știa că făptura din fața lui era oricine, numai Katrin nu, și că pentru unirea cu ea va fi nevoit să plătească un preț mai teribil decât moartea sau chinurile iadului. Și, cu toate acestea, o dorea.

— De ce te ferești? întrebă Katrin. Nu mă mai iubești? Doar ai venit să mă salvezi. Acum, fă-o!

Tobias țipă îngrozit, când ea se lăsă în genunchi și se aplecă asupra lui. Încercă să-i dea mâinile la o parte, își făcu de mai multe ori semnul crucii și încercă să se târască pe spate departe de ea, dar nu se putea urni din loc. Pământul se preschimbă pe dată într-o mlaștină lipicioasă în care mâinile i se cufundau până la încheieturi și nu găseau sprijin, iar firele subțiri ale ciupercilor se transformară în funii incandescente, care i se afundau în piele, arzându-i-o.

— Nu te feri, șopti Katrin. Nu are rost. Nu faci decât să te minți pe tine însuți. Mă dorești, Tobias. Toată viața ta nu te-ai gândit decât la mine. De ce vrei să te chinui?

Katrin se aplecă și mai mult. Buzele ei roșii, pline și ispititoare se apropiau, îi atinseră fruntea, obrajii și apoi gura. Tobias se opinti să se ridice. Țipă. Mâinile îi erau încă legate, însă își aruncă trunchiul încoace și încolo și dădu din picioare. Țipă ca ieșit din minți – și, dintr-odată, zâmbetul lui Katrin se stinse și ea își luă avânt și îl lovi cu toată puterea în față.

Lovitura îi azvârli capul pe spate. Gemu de durere, se opinti încă o dată să se ridice, trăgând cu disperare de cătușele necruțătoare care-i țintuiau mâinile. Katrin îi strigă ceva ce nu înțelese și dintr-odată vocea i se modifică, se îngroșă, mustind de furie, apoi o altă lovitură, mai puternică, îi izbi și celălalt obraz, aruncându-l din nou pe spate.

Înaintea ochilor lui începură să se rotească cercuri colorate. Pădurea de coșmar, luminișul și chipul lui Katrin dispărură din fața ochilor lui și el simți cum imaginile se decantează și se prefac de-a valma în pete de culoare lipsite de sens și de

coerență. Apoi simți o a treia lovitură, iar vocea lui Katrin, care nu părea a fi vocea lui Katrin, îi strigă numele:

— *Tobias!*

Deschise ochii gemând. Nu mai era în pădure, ci din nou în patul conjugal al familiei Bresser. Dar era încă legat. Ceea ce îl ținea țintuit erau mâinile puternice ale lui Bresser, care îi priponise brațele de pat. Și pumnul care îl lovise de trei ori în plin obraz nu era al lui Katrin, ci al Mariei, al cărei chip palid de spaimă îl privea de sus.

Tobias nu mai încercă să se elibereze din strânsoarea lui Bresser și căzu epuizat cu capul pe pernă.

— Nu... nu-i nimic, șopti el.

Maria răsuflă ușurată. Însă Bresser îl ținu mai departe strâns, chiar dacă nu cu aceeași forță necruțătoare ca mai înainte.

— Sunteți treaz? întrebă Maria cu reținere.

Până și gestul slab cu capul, cu care răspunse Tobias, aproape că îi depăși puterile, iar vocea sa era ca o șoaptă, atât de slăbită, încât se miră cum de Maria îl înțelegea.

— Da. Mă poți elibera.

Bresser mai ezită o clipă. Apoi își retrase încet genunchiul cu care îi ținuse strâns picioarele, schimbă o privire întrebătoare cu nevasta sa și, în cele din urmă, își desprinse mâinile de pe încheieturile lui Tobias. Își îndreptă spatele, însă nu se îndepărtă de pat, pentru a putea interveni din nou, în cazul în care Tobias avea să recadă în starea aceea de transă.

— Ce s-a întâmplat? șopti Tobias poticnindu-se. I se închideau ochii. Nu mai avea putere să-și ridice pleoapele, totul se învârtea în jurul lui, iar vocea Mariei părea să ajungă până la el dintr-o fântână nesfârșit de adâncă și pătrunzându-i de-a dreptul în miezul conștiinței.

— Ați strigat, Tobias, răspunse Maria. Ați strigat și, când am intrat, v-ați aruncat încoace și încolo și ați lovit cu sălbăticie în jur. Bresser a trebuit să vă lege fedeleș. Ne-a fost frică să nu vă faceți rău singur.

Tobias deschise cu greu ochii. Chipul Mariei se vedea ca prin ceață, iar Bresser nu era decât o pată palidă de culoare, undeva deasupra lui. Observă, în schimb, că în cameră se făcuse din nou lumină. Se crăpa deja de ziuă, însă el nu se simțea reconfortat, ci aproape mai epuizat decât cu o seară în

urmă, când se culcase.

— Ați avut vreun vis? întrebă Maria.

Tobias confirmă abia schițat. Vru să răspundă, însă trebui să-și treacă vârful limbii peste buzele uscate și crăpate.

— Da, șopti el. Un… vis cumplit.

Vru să se ridice, dar, când își desfăcu degetele pentru a se sprijini de saltea, nu îndrăzni să ducă mișcarea până la capăt, ci privi întâi în jos, de parcă ar fi trebuit să se convingă că trecuse într-adevăr acel coșmar. Pe mâinile și pe picioarele sale goale nu se vedea nicio urmă de nămol. Cu toate acestea, avea sentimentul că încă mai simțea atingerea caldă și respingătoare a acestuia.

Se ridică tremurând.

— Da, un vis foarte urât. Vă mulțumesc că m-ați trezit.

— Aveți un vizitator, spuse Bresser.

Tobias ridică privirea. În chip surprinzător, avea încă dificultăți în a desluși clar chipul lui Bresser. Dar și contururile din încăpere se topeau, de parcă ar fi fost făcute din nori de fum care se răsfirau încet. Ceva nu era în regulă cu vederea lui și nici limba nu părea să-l asculte întru totul.

— Vizitator? întrebă el chinuit.

— A venit contele, răspunse Bresser. Eram gata să vă trezesc, când v-am auzit strigând.

— Dar putem să-l trimitem înapoi, adăugă Maria.

Bresser îi aruncă o privire enervată, aproape înfuriată, însă ea continuă nestingherită.

— Va înțelege desigur, dacă-i spun că nu vă simțiți bine, Tobias.

— Nu e nevoie.

Tobias își reprimă un geamăt. Începu să simtă o ușoară greață în stomac și tot corpul îi fu scăldat într-o sudoare rece. Dacă ceea ce simțea acum era consecința coșmarului, atunci trebuie să fi fost și mai rău decât își amintea el. Când se ridică, amețeala i se mai estompă, în schimb, greața i se înteți și la aceasta se adăugă o durere ascuțită, sfredelitoare.

Nu mai reuși să-și păstreze demnitatea de a ignora mâna întinsă cu amabilitate de Bresser când dădu să se ridice. De două ori se prăbuși fără putere înapoi în pat, înainte de a izbuti să se ridice în picioare, cu genunchii tremurându-i. Ochii încă îi refuzau comenzile. Chipul lui Bresser nu căpătă contur nici când

se apropia foarte tare de el. Ridică mâna, și-o trecu gemând peste ochi și frunte și scutură capul fără să spună o vorbă când Bresser încercă să-l sprijine de brațe.

— Nu arătați bine, Tobias, spuse Maria îngrijorată. Mai bine întindeți-vă la loc. Aveți febră.

Tobias scutură iarăși din cap, cu multă, multă grijă, și încercă să schițeze un zâmbet cu buzele sale crăpate.

— Nu-i nimic, spuse el fără vlagă. Nu mă simt bine, dar nu a fost decât... un vis. Un vis urât. Poate vi-l povestesc mai târziu. Dar acum duceți-mă la conte.

Maria ezită, însă Tobias făcu un gest poruncitor cu mâna, așa încât, până la urmă, se întoarse și părăsi încăperea, în timp ce Bresser păși alături de el, ca să-l sprijine. Tobias încercă vitejește să umble singur, însă se văzu nevoit să caute de trei ori mâna lui Bresser înainte de a părăsi dormitorul și de alte două ori pentru a traversa coridorul scurt și a se apleca pe sub ușa ce ducea spre sufragerie.

Contele Theowulf stătea la masă. Chipul său reflecta o expresie întunecată, aproape furioasă, iar degetele sale băteau cu nervozitate darabana pe masă. Însă nervozitatea sa se preschimbă în spaimă, de îndată ce intră Tobias și îl privi în față. Sări de la masă, îi aruncă lui Bresser o privire speriată și întrebătoare și se grăbi să-i vină în întâmpinare lui Tobias.

— Părinte Tobias! exclamă el. Ce aveți? Sunteți bolnav?

— Nu, răspunse Tobias. Pentru a-și dovedi spusele, lăsă brațul lui Bresser și se îndreptă din umeri; ceea ce aproape îi depăși puterile. Cu toate acestea adăugă: Un moment de slăbiciune. Nu e niciun motiv de îngrijorare.

Lui Tobias nu-i scăpă rapidul schimb de priviri cu subînțeles dintre conte și Bresser. Se întrebă dacă fusese înțelept din partea lui să nesocotească sfatul Mariei și să vină încoace. Indiferent ce ar fi dorit Theowulf de la el, el nu se simțea în stare să discute, cu atât mai puțin să i se opună.

Își retrase mâna definitiv de pe brațul lui Bresser și se duse la masă; cu pași mici și târșâiți, ca un bătrânel. Greața din măruntaie se înteți, iar din picioare părea să i se fi scurs orice putere. Tobias simți cum sudoarea rece îi țâșnește prin toți porii și îi umezește veșmintele. Căzu mai degrabă, decât se așeză pe bancă. Trebui să lupte cu toată puterea împotriva ispitei de a-și pune pur și simplu capul pe masă, fruntea pe brațe și să închidă

ochii. Somnul din noaptea trecută îi consumase toată energia, în loc să-l odihnească. Răul se lărgea tot mai mult în măruntaiele sale. Sub limbă i se adună salivă amară. O înghiți.

Contele mai rămase o clipă în picioare și își coborî privirea spre el. Apoi se duse la locul său de pe cealaltă parte a mesei și se așeză și el.

— Nu păreți a fi sănătos, Tobias. Dacă nu vă simțiți bine, atunci n-am nimic împotrivă să vin altădată ca să vorbim.

Tobias porunci mușchilor săi să scuture din cap, însă nu fu sigur că acest lucru chiar se întâmplase.

— Nu e nevoie, murmură el.

Nu reuși să vorbească mai departe, fiindcă gura i se umpluse din nou cu fiere și nu reușea să o înghită așa de repede precum se aduna.

— Ce s-a întâmplat cu Sfinția Voastră? întrebă Theowulf fără ocolișuri. Am auzit strigăte.

Tobias își adună toate puterile ca să-și ridice capul pentru a-l privi pe conte. Theowulf stătea de cealaltă parte a mesei. În funcție de cum își ținea capul, putea să vadă sau nu expresia contelui. Era un amestec înspăimântător de privire limpede și viziuni macabre. Călugărul se simți de parcă s-ar fi împotmolit în plasa unui păianjen uriaș din acea lume de coșmar. Și unele din aceste fire încă mai erau lipite de pielea sa și încercau să-l tragă înapoi.

— A fost doar un vis, repetă el, nimic mai mult.

Sprâncenele lui Theowulf se apropiară într-o expresie de îndoială. Apoi ridică din umeri.

— Am venit să vorbesc cu Sfinția Voastră. Ezită un moment: Singur.

Tobias era prea epuizat ca să mai întoarcă capul, însă auzi cum Bresser și Maria se întorc și părăsesc încăperea cu pași repezi. O clipă mai târziu se trânti ușa.

— Vă simțiți bine, Sfinția Voastră? se asigură Theowulf.

— Dacă vă spun – da! răspunse Tobias iritat. Ce doriți? De ce ați bătut atâta drum încoace? Numai ca să mă-ntrebați de sănătate?

Nu reuși să deslușească reacția lui Theowulf la vorbele sale aspre, deoarece privirea îi jucă din nou feste; nu vedea decât o pastă vâscoasă, care căpăta treptat culoarea ciupercilor palide ca moartea.

— Bine, spuse Theowulf cu răceală. Cum doriți. De ce ați fugit aseară?

— Fugit? Tobias râse încet. Nu știam că sunt prizonier în palatul Domniei Tale.

— Ce vreți să spuneți cu prostia asta? interveni Theowulf.

— Pentru a fugi de undeva, trebuie să fii prizonier – sau iobag, răspunse Tobias.

Chipul lui Theowulf se întunecă de furie.

— Isprăviți cu despicarea firului în patru, ceru el. Știți foarte bine ce vreau să spun. Am avut cuvântul vostru că rămâneți la palat până la întoarcerea mea.

— Iar Domnia Voastră a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a avea grijă că așa se va și întâmpla, nu-i așa? întrebă Tobias.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nimic, răspunse Tobias. A fost… o prostie. Iertați-mă!

Theowulf îl privi întunecat, însă nu insistă asupra subiectului.

— Nu a fost prea înțelept din partea Sfinției Voastre să plecați singur și în toiul nopții de la palat, începu el din nou. Vă dați seama ce vi s-ar fi putut întâmpla?

— Nu, răspunse Tobias. Ce, de exemplu?

— V-ați fi putut rătăci. Theowulf strânse supărat pumnul stâng și lovi ușor masa. Sunt tot felul de animale sălbatice în pădurile acestea. Ați fi putut cădea de pe cal, v-ați fi putut accidenta grav. Și o grămadă de alte lucruri.

„Ca de pildă o duzină de cavaleri ai iadului cu chipuri albe de oase”, adăugă Tobias în gând, însă tăcu.

— De ce nu ați luat măcar escorta pe care v-am pregătit-o? continuă Theowulf iritat. Însă nu era o întrebare la care să aștepte răspuns, fiindcă vorbi imediat mai departe. Sunteți un om înțelept, Tobias. Dar după ceea ce ați făcut ieri, cred că sunteți în aceeași măsură și foarte nechibzuit.

— Pentru că m-am opus voinței Domniei Tale?

— Pentru că v-ați pus de bună voie în pericol! răspunse Theowulf înfuriat. V-ați fi putut pierde viața. Credeți că asta ar fi fost de folos cuiva de pe aici?

Tobias vru să răspundă, dar în acel moment greața se extinse ca un val cald și lipicios în tot corpul, și îl strânse de beregată. Saliva i se adună atât de repede în gură, încât nu mai

reuși s-o înghită. O durere violentă și spasmodică îi strânse stomacul. Gemu și căută cu degete tremurânde marginea mesei să se sprijine, ca să nu se prăbușească de tot de pe bancă.

Theowulf păli și sări de pe bancă.

— Tobias! Ce s-a întâmplat?

Durerea deveni insuportabilă. Theowulf veni din doi pași repezi în jurul mesei și întinse mâinile către el, însă totul se topi și deveni ireal. Înaintea ochilor îi răsăriră fire roșii de durere, iar stomacul păru că se transformase într-o minge cu țepi de fier. Se clătină, dădu să se răstoarne într-o parte dar nu căzu, fiindcă Theowulf reacționă rapid și îl sprijini.

Apoi durerea deveni atotputernică. Tobias se opinti, se prăbuși înainte și vomită cu spasme în brațele întinse ale lui Theowulf, înainte de a-și pierde cunoștința.

Capitolul 11

Foc și gheață: arșița febrei care-i mistuia trupul din interior și frisoanele care-i înghițeau toată căldura membrelor. Durere, greață și convulsii, lumină, întuneric și vocile care-l înconjurau, îi vorbeau, mâini care-l atingeau, îl acopereau, îl spălau și-i dădeau din când în când câte o înghițitură de lichid rece. De toate acestea și de imaginile disparate din visele delirante provocate de febră își aminti mai târziu, gândindu-se la acele două zile și nopți când se zbătuse între viață și moarte. Și, cu toate că arareori fusese conștient în tot acest timp, știuse mereu care era starea lui. Și poate tocmai acest lucru îl salvase. Nu putea să moară. Dacă ar fi murit, atunci moartea ar fi ieșit de două ori biruitoare, nu numai asupra lui, ci și asupra lui Katrin.

Atunci iadul ar fi ieșit biruitor. Asupra acestui oraș, asupra locuitorilor săi și asupra lui, fiindcă păcătuise. Își tăgăduise credința și pe Dumnezeul său și se dedase la păcatul de moarte al plăcerii trupești; că aceasta se petrecuse numai în vis nu ușura în niciun fel gravitatea faptelor.

În dimineața celei de-a treia zile se trezi pentru prima dată cu adevărat. Era încă întuneric, însă cineva aprinsese o lumânare care împrăștia peste întreaga încăpere pâlpâiri aurii și liniștite și în lumina mată recunoscu chipul Mariei, care stătea adunată pe un scăunel de lângă pat dormitând. Pe un al doilea scăunel se aflau o cană cu apă și un teanc de prosoape curate.

Tobias o privi o vreme pe femeia adormită plin de recunoștință.

În tot acel vârtej de imagini și de zgomote pe care le percepuse în ultimele zile, simțise mereu că ea veghease la patul lui și se îngrijise de el. Probabil că ei îi datora faptul că mai era în viață.

Tobias întoarse capul. Perna foșni ușor, însă destul pentru a o trezi pe Maria. Femeia tresări în somn, deschise ochii larg și clipi de două, trei ori înainte de a se dumiri ce se petrece. Sări de pe scaun și se aplecă asupra lui, privindu-i îngrijorată chipul.

— Cum vă simțiți Sfinția Voastră? întrebă ea.

Tobias vru să răspundă, însă îl ardea în gât, de parcă ar fi înghițit sticlă măcinată. Abia acum simțea cât de sete îi era.

— Nu vă osteniți să vorbiți, spuse Maria. Închideți ochii pentru „da” și lăsați-i deschiși pentru „nu”.

Tobias coborî pleoapele și le ridică din nou, iar Maria zâmbi mulțumită.

— Vă e sete? întrebă ea.

Tobias clipi de mai multe ori. Maria se depărtă de pat și se întoarse cu o strachină de lemn. Când i-o duse la buze, simți după miros că nu e apă, ci zeamă rece. Gâtlejul păru să absoarbă lichidul cu mult înainte de a-i ajunge în pântec.

Maria îndepărtă strachina după numai câteva înghițituri, făcând un gest autoritar cu capul, când Tobias o privi dezamăgit.

— E destul deocamdată, spuse ea. M-aș bucura să nu dați afară zeama.

Tobias înghiți, se înecă de câteva ori, apoi înghiți din nou, când gura începu să i se umple cu fiere.

Maria se liniști abia când văzu că Tobias nu o să vomite. Tobias percepu abia acum mirosul cumplit din cameră: mirosea a sudoare rece. Iar el era cel care degaja acel miros. Asta îl făcu să se simtă penibil. Tobias era un om iubitor de curățenie și în afară de asta avusese destul de-a face cu bolnavi și muribunzi, pentru a ști cât de umilitor este să pierzi la sfârșit controlul asupra celor mai elementare funcții trupești.

Maria luă un ștergar curat din teancul de lângă pat, îl înmuie în apă și îl stoarse bine, înainte de a i-l trece peste frunte și peste ochi. Îl puse deoparte, luă altul și-i atinse cu el buzele. Atingerea îl duru, pentru că buzele îi erau uscate de la febră.

— Să-mi dați de știre când nu mai suportați, spuse Maria. M-ați înțeles?

Tobias aprobă clipind din pleoape.

Maria îl privi o clipă dusă pe gânduri, apoi lăsă ștergarul din mână și începu repede și cu grijă să-i schimbe fașele, între timp uscate, de pe picioare. Răceala cârpelor umede îl înfioră, dar simți și cum îi cedează febra. Apoi Maria îi puse un prosop curat pe frunte și câțiva stropi de apă i se prelinseră pe față. Maria îi șterse cu grijă, se îndepărtă iar de pat și se întoarse după câteva clipe cu o altă strachină de lemn, de data aceasta cu apă limpede și rece. O bău ca și pe zeama de dinainte, fără să-i simtă gustul.

— Mulțumesc, îngăimă el.

Vocea îi era ca o șoaptă; murmurul poticnit al unui moșneag. Aproape că se sperie singur când se auzi.

— Nu trebuie să vorbiți, îl certă Maria.

Simți din nou acea stare binefăcătoare de căldură și de ocrotire. Știa și că Maria avea dreptate, nimic din ceea ce ar fi putut spune sau întreba acum nu era ceva ce să nu suporte amânare, însă pierduse enorm de mult timp, poate prea mult.

— Ce mai face... Katrin? întrebă el cu dificultate.

Maria îl privi mirată. Apoi începu să râdă, însă doar puțin, apoi redeveni serioasă.

— Sunteți un om ciudat, Tobias. Oricine altcineva ar fi întrebat mai întâi ce s-a întâmplat, însă Sfinția Voastră se gândește întâi la ea.

— Și ce... s-a... întâmplat? întrebă Tobias poticnindu-se.

Vorbitul îi atrase iarăși o privire mustrătoare din partea Mariei, însă aceasta păru să-și dea seama că mai degrabă îl face să tacă răspunzându-i la întrebări.

— Nu știu, răspunse ea, mă gândeam că-mi va spune Sfinția Voastră. Ați fost pe moarte, dar asta pesemne o știți mai bine decât mine.

Tăcu o clipă și umbra unei griji adânci se întipări pe trăsăturile ei obidite. Se așeză iarăși pe scăunelul ei, ezită puțin, apoi întinse brațul pentru a-i cuprinde mâna dreaptă într-a ei. Pielea îi era crăpată și plină de bătături, și cu toate acestea, atingerea ei îl umplu pe Tobias de căldură.

— Cât... am zăcut... aici? șopti el.

— Două zile, răspunse Maria. Am chemat medicul să vă consulte. Ne-am făcut griji. O vreme... nu v-a mers bine defel, Tobias. Nu am fost sigură că o să supraviețuiți.

— Și ce a spus?

Maria ridică din umeri.

— Nu multe, răspunse ea. V-a dat o licoare, apoi s-a dus în pivniță și a căutat printre lucrurile lui Verkolt. Mi-a lăsat praful acesta și mi-a spus să dizolv un vârf de cuțit în puțină apă. Ați fost într-adevăr bolnav rău. Și contele a fost deja pe aici.

— Doar el? întrebă Tobias ironic. Sau și tămăduitoarea?

— Nu, răspunse Maria zâmbind. Contele a fost de părere că probabil mai degrabă ați muri decât să cereți ajutorul forțelor păgâne.

Maria zâmbea spunându-i aceste vorbe, însă ele îl făcură pe Tobias să se cutremure, fiindcă ele conțineau un mesaj al lui Theowulf, pe care doar el îl putea desluși.

— Mi-e foame, spuse el. Mai ai niște supă dintr-aceea?

Maria dădu din cap aprobator, însă aproape cu aceeași mișcare făcu semn că nu.

— Mă duc să fierb alta, spuse ea.

Ieși din cameră, iar Tobias închise din nou ochii. Se simțea slăbit. Cu toate că stătuse două zile și două nopți în pat, nu-și dorea nimic mai mult decât să adoarmă pur și simplu.

Și trebuie să fi ațipit în secunda următoare, fiindcă atunci când tresări și se trezi în cameră era lumină și de pe stradă pătrundeau voci agitate. Era singur. Însă pe dulăpiorul de lângă patul său se afla o strachină cu supă proaspătă, care nu mai era decât călduță când întinse mâna după ea. Se ridică cu grijă, apucă strachina cu amândouă mâinile și bău. Fiertura era delicioasă. Goli strachina atent, cu înghițituri mici, o puse la loc și savură sentimentul cald și binefăcător care i se instală în pântec. Mai rămase o vreme așezat așa, cu ochii închiși și proptit de perete, apoi dădu cu grijă pătura la o parte și încercă să coboare.

Era încă destul de slăbit și amețit, dar simțea cum puterea îi cuprindea din nou trupul. Se întoarse cu dificultate spre ușă. Dintr-odată auzi voci. Nu înțelegea ce spuneau, însă păreau a fi voci bărbătești agitate. Păreau să se certe sau să discute aprins. Tobias se opri, privi o clipă gânditor hârtia cerată de la fereastră, prin care pătrundea vag soarele, și făcu apoi cale-ntoarsă.

Se pare că își supraestimase forțele, pentru că ajunse la fereastră clătinându-se, epuizat și scăldat în sudoare rece. Se sprijini tremurând cu un braț de pervazul ferestrei, rămase fără aer și întinse celălalt braț ca să deschidă fereastra.

Pe stradă se adunaseră câțiva oameni, printre ei și Bresser. Tobias încă nu reuși să priceapă despre ce vorbesc, însă gesturile le trădau furia. Era vorba de casa aceasta. Și despre oamenii care locuiau în ea.

Tobias închise fereastra înainte ca bărbații să-și dea seama că îi observase și se întoarse în pat. Se lăsă obosit pe marginea patului, își cuprinse capul în palme și își sprijini coatele pe genunchi. În loc să-i facă bine, aerul proaspăt îi provocă amețeală. Simți nevoia să se întindă din nou. Era slăbit și bolnav – și profund nedumerit. Privirea scurtă aruncată în stradă îl înspăimântase, pentru că își dăduse seama că nu luase în serios

vorbele lui Bresser.

În timp ce se gândea la aceste lucruri, adormi din nou, iar de trezit, nu se mai trezi singur, ci la atingerea unei mâini, care îl scutura cu blândețe, dar hotărât, de umăr. Încă mai era obosit, cu toate că nu mai simțea în corp greutatea de plumb a somnului cu febră. Ridică brațul, încercând zadarnic să îndepărteze mâna care îl scutura. În cele din urmă deschise ochii și zări privirea îngrijorată a medicului pe care-l chemase cu o săptămână în urmă pentru Katrin.

— Părinte Tobias? Medicul avea un zâmbet rece, lipsit de compasiune. Nu e deloc ușor să vă trezească omul.

— Sunt obosit, răspunse Tobias șoptit. E semn bun sau rău?

— Că puneți întrebarea e semn bun, răspunse medicul. Cum vă simțiți?

Tobias încercă să-și asculte un moment trupul, însă fu nevoit să admită că nu știa răspunsul la această întrebare. Se simțea slăbit, obosit și stors de vlagă, însă avea pur și simplu prea puțină experiență ca bolnav, așa că ridică din umeri.

— Mă gândesc că m-am făcut iar bine, răspunse el. Încă vreo două ore de odihnă și mă voi putea ridica.

— Iar eu cred că hotărârile acestea ar fi mai bine să le lăsați în seama mea, părinte, spuse medicul și îl amenință ironic cu degetul arătător. La urma urmei, nici eu nu mă amestec în treburile Sfinției Voastre, să încerc să scap de la pierzanie oițele rătăcite, nu-i așa?

— V-am dat mult de lucru, nu-i așa? spuse Tobias încet.

Zâmbetul din ochii medicului se stinse.

— Îmi dați multă bătaie de cap, răspunse acesta cu seriozitate. Pur și simplu nu știu ce se întâmplă cu Sfinția Voastră. Când ne-am întâlnit ultima dată, erați cel mai sănătos om pe care-l văzusem de luni de zile. Iar acum două zile ne-am gândit foarte serios că o să vă pierdem.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tobias.

Medicul oftă.

— Am sperat să vă pun eu această întrebare, răspunse el. Oftă încă o dată. Foarte sincer: nu am idee. Ați mâncat sau ați băut ceva stricat?

Tobias scutură din cap fără să se gândească.

— A fost intoxicație? întrebă el.

Din nou răspunsul medicului se traduse printr-o ridicare de

umeri.

— Nu știu, repetă el. Simptomele conduc la asta. Dar dacă spuneți că n-ați mâncat și n-ați băut… Se opri o clipă, își înclină capul și îl privi pe Tobias întrebător: Ați mâncat ciuperci? întrebă el.

Tobias înmărmuri. Preț de o clipă văzu cu ochii minții imaginea unui luminiș întunecos de coșmar, un luminiș plin de ciuperci albe, moarte și de pământ stricat.

— Întreb numai pentru că simptomele conduc la o intoxicație cu ciuperci, continuă medicul.

Tobias nu reacționă încă. Avea senzația că primise o lovitură în plină figură cu un ștergar ud. *Ciuperci*? Era… imposibil.

— Mă tem, continuă medicul oftând, când Tobias nu părea că va răspunde, că nu vom afla niciodată. Principalul e însă că vă simțiți mai bine. Dacă vă mai păziți vreo câteva zile și stați în pat, atunci vă veți recăpăta în curând puterile.

Tobias abia dacă-l mai asculta. Îl privi pe medic îngrozit. Era cu totul exclus, nu era posibil, doar dacă nu începea să creadă în vrăjitorie și în magie neagră!

Medicul îl privi încă o clipă în tăcere. Apoi se aplecă, luă ceva de jos și vârî în traista pe care o închise cu mișcări mărunte și foarte grijulii, după care se ridică. Tobias vru să se ridice în pat, dar medicul scutură din cap și făcu un semn amenințător cu mâna.

— Rămâneți întins, spuse el. Nu faceți greșeala să vă credeți în putere numai pentru că vă simțiți ceva mai bine.

— Dar… mă simt deja mai bine, îl contrazise Tobias.

— Da, se vede, răspunse medicul ironic. Sunteți de-a dreptul înfloritor și plin de viață, părinte.

— Vă rog, mai stați o clipă. Tobias ignoră privirea dojenitoare a medicului și se ridică sprijinindu-se pe coate. O intoxicație cu ciuperci, spuneți? Sunteți sigur?

— Nu. Am întrebat dacă ați mâncat ciuperci. Se poate să fie și altceva. Mi-au spus că ați fost noaptea prin pădure. Poate ați atins pe acolo niscai ierburi otrăvitoare sau… Tăcu o clipă. Ați băut apă din lac?

Tobias scutură din cap, iar medicul scoase din nou un oftat adânc.

— Dar cum am mai spus – adevărul e că nu mai are nicio

importanță. Ați trecut cu bine peste asta. Acum trebuie să plec, părinte, mai am mult de lucru. Vă mai las din praful acesta, pe care vi l-a tot dat Maria de două zile încoace. Peste două, trei zile am să vin din nou să vă văd. Între timp să nu ieșiți din camera asta, ne-am înțeles?

— Da, răspunse Tobias, dar nu pot să stau în pat. Am treburi importante de făcut, asta știți.

Pe chipul medicului se așternu o umbră, însă, spre surprinderea lui Tobias, nu îl contrazise.

— Bine, spuse el oftând, atunci măcar să-mi promiteți că nu vă osteniți prea tare. Când simțiți că vă lasă puterile, să vă întindeți și să vă odihniți. Și mâncați și beți cât puteți. Ați pierdut multă putere zilele trecute.

După ce Tobias promise să aibă grijă de el, medicul ieși din cameră. O clipă mai târziu apăru Maria. Aducea o tavă cu pâine proaspăt scoasă din cuptor, al cărei miros umplu încăperea, și încă o strachină plină cu supa aceea gustoasă.

Călugărul mâncă aproape tot ce îi adusese. Maria rămase în tot acest răstimp lângă el, privindu-l cu un amestec de mulțumire și de grijă. Nu scoase o vorbă, dar nici nu dădu vreun semn că ar pleca după ce Tobias termină de mâncat, ci strânse cu grijă resturile pe tavă și o așeză pe podea, după care se așeză din nou pe scăunelul de lângă patul lui.

— Nu trebuie să stai aici să vezi de mine, spuse Tobias. Mă simt bine acum.

— Tocmai de aceea îmi fac griji, spuse Maria. Mă tem că dacă nu stau aici să văd de Sfinția Voastră, atunci vă faceți de îndată nevăzut.

— Ai ascultat la ușă, spuse Tobias.

— Nu, răspunse Maria. Am vorbit cu medicul înainte să vină aici.

Călugărului îi veni să zâmbească împotriva voinței sale.

— Cum se mai simte Katrin? întrebă el.

— În clipa asta, mai bine decât Sfinția Voastră, răspunse Maria. A văzut-o și medicul când a venit acum două zile la Sfinția Voastră. Și acum a urcat la ea. Își revine foarte repede. Va fi în puteri mult mai repede decât Sfinția Voastră, dacă nu aveți grijă.

Zâmbi la vorbele acestea, însă lui Tobias i se păru că aude și o abia perceptibilă urmă de grijă în glasul ei. Și avu

sentimentul că știe și motivul acestei griji.

— Du-te și adu-l pe bărbatul dumitale. Am de vorbit ceva cu el.

Maria ezită.

— Ar fi mai bine să vă păziți, Sfinția Voastră, spuse ea.

— Sigur că ar fi mai bine, replică Tobias. Din păcate, nu am timp pentru așa ceva. Așa că fii bună și adu-l pe Bresser, înainte de a fi eu nevoit să mă ridic și să-l chem.

Maria renunță. Se ridică, privindu-l ca pe un copil îndărătnic, luă tava și ieși din cameră. Tobias o auzi vorbind cu cineva pe hol și, după câteva clipe, se deschise iarăși ușa.

Însă nu apăru Bresser, ci contele Theowulf.

Părea obosit. Hainele îi erau prăfuite și pălăria lui ridicolă, albă, îi stătea strâmb. Cu toate acestea, zâmbi când se apropie de patul lui Tobias și ridică mâna făcând un gest jovial.

— Pater Tobias, spuse el pe un ton calm. Aud că vă simțiți mai bine. Domnul fie lăudat.

Să fi plutit ironia asupra ultimelor trei vorbe? Tobias nu era sigur, însă zâmbetul cu care-i răspunse lui Theowulf la salut se vădi mult mai lipsit de amabilitate decât intenționase.

Contele însă nu reacționă la el, ci își trase printr-o mișcare lejeră a piciorului un scăunel și se trânti pe el. Răsuflă zgomotos și ușurat. Tobias observă că era lac de sudoare.

— Mă bucur sincer că vă simțiți mai bine, spuse Theowulf când văzu că Tobias nu dădea niciun semn că ar începe conversația, ci doar stătea și îl privea țintă. O vreme ne-am făcut cu toții griji pentru Sfinția Voastră. Oftă încă o dată. Dar v-am prevenit, nu-i așa?

Tobias se încruntă. Încercă să se ridice în capul oaselor, însă căzu înapoi fără putere, până când Theowulf se aplecă spre el fără o vorbă și îi aranjă perna la ceafă, astfel încât ședea acum aproape ridicat.

Tobias dădu din cap în semn de mulțumire, însă expresia feței nu i se destinse câtuși de puțin.

— Ați venit să mă întrebați de sănătate, sau să ne continuăm disputa? întrebă el.

Zâmbetul lui Theowulf se stinse preț de o clipă.

— Mi-am făcut sincer griji pentru Sfinția Voastră, spuse el în cele din urmă. Dar aveți, desigur, dreptate. Sunt o mulțime de lucruri de discutat. Și nu mai avem prea mult timp. Zâmbi și își

frământă crispat mâinile în poală. Sper că ați avut timp să vă gândiți la propunerea mea, continuă el.

— Am avut, cum să nu!? spuse Tobias vag.

Theowulf îl privi plin de speranță. Apoi, când dominicanul continuă să tacă, se ridică și începu să umble agitat prin cameră dintr-o parte în alta.

— De ce îngreunați inutil de mult lucrurile pentru amândoi, Tobias, întrebă el fără să-l privească pe călugăr.

— Cum anume?

Theowulf rămase locului și întoarse brusc capul. Tobias avu senzația pentru o clipă că deslușește în ochii lui furie oarbă, însă nu era sigur, cu atât mai mult, cu cât glasul lui Theowulf era liniștit și aproape voios când răspunse:

— Știți asta la fel de bine ca și mine, pater Tobias. Suntem singuri. Nimeni nu ne ascultă, nimeni nu trage cu urechea. Așa că putem foarte bine vorbi deschis. Știu că o cunoașteți pe femeia aceasta și asta nu numai de când ați venit încoace.

Tobias se alarmă, nedumerit. Își încălcase Maria promisiunea și îi dăduse taina în vileag?

— Ce v-am povestit acum trei zile la palat, e adevărul, Tobias, continuă Theowulf. Nu doresc să-i fac vreun rău lui Katrin, dimpotrivă. Mi-a fost mereu dragă și îmi este și acum.

— Atunci de ce doriți s-o sacrificați? întrebă Tobias.

Theowulf făcu un gest nervos cu mâna.

— Nu e vorba de sacrificarea nimănui, răspunse el. Și chiar dacă ar fi – eu nu aș ezita nicio clipă să-mi sacrific viața pentru a-i ajuta pe oamenii de aici.

— Pe cine ajută arderea pe rug a unei nevinovate? întrebă Tobias.

— Pe nimeni! Chipul lui Theowulf se întunecă de furie. Nu m-ați ascultat deloc? Nu i se va clinti niciun fir de păr dacă faceți exact ce vă spun eu. Nimănui nu i se va întâmpla absolut nimic. Dar oamenii de aici au nevoie de un semn, au nevoie să vadă că se mișcă ceva, că Biserica și cu mine ne ținem de cuvânt și îi ocrotim. Vor vedea că am găsit vinovatul și l-am pedepsit și după aceea își vor vedea cu toții de muncă și poate atunci toate se vor întoarce iarăși spre bine. Iarna se anunță grea, însă averea mea e suficientă pentru a-i feri pe oamenii de aici de foamete. Iar anul viitor recolta va fi, cu ajutorul lui Dumnezeu, mai bună.

— Crede Domnia Voastră că e voia lui Dumnezeu să-i mințim pe oamenii de aici? întrebă Tobias.

Din nou Theowulf făcu un gest de iritare cu mâna.

— Să-i mințim! Ce vorbe mari! Dar chiar dacă ar fi așa – ar fi răul mai mic. Să mă ierte Sfinția Voastră că vorbesc așa deschis. N-aveți habar ce se întâmplă aici. Oamenii se tem, caută pe cineva asupra căruia să arunce răspunderea. Și dacă nu e vrăjitoarea…

— Atunci e Domnia Voastră, nu-i așa? îl întrebă Tobias.

Pe chipul lui Theowulf își făcu loc stupoarea. Îi evită privirea, privi un moment în gol și începu să se miște de pe un picior pe altul.

— Da, răspunse el apoi. Presupun că eu sunt. Dar dacă Sfinția Voastră crede acum că mă tem, se înșală. V-am mai spus și altădată: nu mă cramponez de putere. Nu am vrut-o. Am moștenit comitatul și palatul de la tatăl meu, fără să mă fi întrebat cineva dacă le vreau sau nu.

— Mi se face milă, spuse Tobias cu ironie mușcătoare.

— Dar acum că m-am trezit cu toate acestea, trebuie să le administrez într-un fel.

În odaie se așternu liniștea. O vreme niciunul din ei nu rosti o vorbă. În cele din urmă, Theowulf începu din nou să umble dintr-un capăt în altul al încăperii. După o bucată de vreme se opri la fereastră, duse mâinile la spate și privi afară spre stradă.

— Trebuie să mă mai gândesc, spuse Tobias încet.

— Sfinția Voastră a avut destul timp pentru asta, nu credeți?

— Domnia Voastră îmi cere mult, spuse Tobias. Îmi asum un risc enorm.

Theowulf râse chinuit.

— Nu e menirea Sfinției Voastre de a așeza fericirea personală după cea a semenilor, părinte? întrebă el batjocoritor.

Tobias scutură din cap în semn de negare, cu toate că Theowulf încă se mai uita pe fereastră și nu avea cum să vadă mișcarea.

— Mă înțelegeți greșit, conte, spuse el. Dacă demersul Domniei Voastre eșuează, atunci încrederea acestor oameni în Biserică se va nărui o dată pentru totdeauna. Și atunci nu mai au în ce să creadă.

Theowulf se întoarse intempestiv.

— Gândiți că acum au încredere în Biserică? tună el. Știți că în oraș nici măcar nu avem popă.

Tobias mișcă din cap resemnat.

— Și știți și de ce? întrebă Theowulf.

— Cred că da, răspunse Tobias, însă Theowulf îl întrerupse imediat cu o mișcare înfuriată.

— Mă rog, poate vi s-a spus că a plecat, dar ăsta nu e decât jumătate de adevăr.

— Și care e întregul adevăr? se interesă Tobias.

Theowulf se calmă.

— Vreți să auziți versiunea oficială, sau adevărul? întrebă el.

— Adevărul, răspunse Tobias.

Theowulf își țuguie buzele. Pe ochii lui se așternu din nou o expresie de furie adâncă, nestinsă. Când vorbi în din nou, glasul îi era plin de amărăciune.

— A fost un prost, spuse el. Un prost încăpățânat și legat la ochi. Oamenii de aici aveau nevoie de ajutor, dar el predica despre mânia lui Dumnezeu. Ei erau disperați, dar el nu le-a întins niciodată o mână ca să-i ajute, ci ca să-i lovească peste obraz. Nu a plecat, ci a fugit, Tobias. Dacă nu ar fi fugit, l-ar fi linșat. Și același lucru se va întâmpla și acum.

— Am avut impresia... începu Tobias, însă fu întrerupt imediat.

— Să-mi fie cu iertare, pater Tobias, impresia Sfinției Voastre nu mă interesează. Sfinția Voastră a avut impresia că poate nesocoti avertismentele mele, cu rezultatul că a fost la un pas de moarte.

— Acum exagerați, răspunse Tobias intimidat. Ce mi s-a întâmplat nu prea are de-a face cu asta.

— Așa să fie? întrebă Theowulf iscoditor. Nu are de-a face? De ce credeți, Sfinția Voastră, că v-am avertizat să nu mergeți de unul singur călare prin pădure? Nu ați fi fost, Dumnezeu știe, primul care pornește la drum după lăsarea întunericului și dispare pentru totdeauna. Sau se întoarce mai mult mort decât viu. În afară de asta...

— În afară de asta? întrebă Tobias când Theowulf începu să șovăie.

— Oamenii încep să vorbească, răspunse Theowulf după o nouă ezitare. Despre Sfinția Voastră și vrăjitoare.

— Ce anume?

— Nu vă dați seama și singur? întrebă Theowulf agitat. A trecut mai bine de o săptămână de când sunteți aici. V-au chemat pentru că aveau nevoie de ajutorul Sfinției Voastre, pentru că se simțeau amenințați, crezând că există o vrăjitoare care face front comun cu diavolul și cu alți demoni. Dar singurul lucru pe care l-ați făcut a fost să o scoateți din închisoare și să vă îngrijiți de sănătatea ei. Nu s-a întâmplat nimic de când sunteți aici, absolut nimic.

Tobias își aminti ceea ce văzuse de dimineață, grupul acela de bărbați care se certa cu Bresser, arătând agitați spre casă. Tăcu.

— Nu am venit numai ca să văd cum se simte Sfinția Voastră, sunt aici și pentru că m-au chemat.

— Vreți acum să-l duceți pe inchizitor la judecată? întrebă Tobias.

Încercă zadarnic să-i dea vocii sale un timbru glumeț. Vorbele însă nu sunară decât amenințător.

Theowulf încuviință.

— Da, spuse el cu seriozitate. Când voi părăsi acum această încăpere, voi ieși afară la oamenii aceia și voi fi nevoit să le spun ceva sau, pentru numele lui Dumnezeu, nu știu ce se poate întâmpla.

Tobias îl privi afectat. Nu ar fi fost prima dată când mânia publică s-ar îndrepta împotriva inchizitorului, dacă nu făcea ceea ce aștepta poporul de la el. Tobias nu se temea, nu-și putea închipui că se va ajunge cu adevărat așa departe, încât să-i facă vreun rău. Se temea însă că-i ignorau pur și simplu prezența și procedau așa cum își propuseseră dintru început.

— Vă spun că a fost o greșeală, scoaterea ei din turn, continuă contele pe același ton, de parcă i-ar fi citit gândurile. Nu e în siguranță în casa aceasta.

Theowulf nici măcar nu-și dădea silința să-și ascundă dezamăgirea.

— Bine, spuse el, să văd ce pot face. Dar până diseară am nevoie de o hotărâre, așa ori așa.

— Și dacă… resping oferta Domniei tale? întrebă Tobias.

— Atunci, răspunse Theowulf cu toată seriozitatea, răspunderea pentru tot ceea ce se va întâmpla va cădea numai și numai pe umerii Sfinției Voastre, pater Tobias.

Plecă și-l lăsă pe monah singur, fără să mai spună o vorbă. „Atunci răspunderea va cădea numai și numai pe umerii Sfinției Voastre, pater Tobias…”

Tobias își repetă mereu și mereu aceste vorbe. Însă nu reuși să îndepărteze astfel ecoul sumbru, apăsător. Se simțea mai confuz și mai neajutorat ca niciodată. Vor fi fost oare vorbele contelui o amenințare sau un avertisment izvorât din grija pentru el și pentru orașul acesta? Pur și simplu nu-și dădea seama. Nici nu avea cum să afle dacă rămânea în continuare în pat, așteptând ca lucrurile să se îndrepte de la sine.

Tobias își propuse să aștepte până când Theowulf va părăsi casa, însă corpul îi era încă foarte slăbit. Adormi din nou, iar când se trezi se simți mai epuizat și mai slăbit ca niciodată. Ziua era deja la zenit. Era singur, însă prin ușă pătrundeau voci, a Mariei și a lui Bresser, care purtau o discuție zgomotoasă, și afară se auzea forfota obișnuită a orașului: voci, pași, scârțâitul căruțelor… Totul părea atât de normal, atât de îngrozitor de normal.

Se ridică, rămase o clipă cu ochii închiși, pe marginea patului, și reflectă. După greața chinuitoare, rămăsese cu o stare de disconfort, profundă, dar suportabilă, pe care o mai simțea în stomac și în intestine. Se ridică, aruncă o privire pe fereastră – era închisă și hârtia cerată estompa și ultimele raze de soare, luându-le puterea – și se întoarse în cele din urmă spre ușă. Vocile Mariei și a lui Bresser păreau mai agitate cu ușa deschisă. Dar nu îi vedea pe niciunul dintre ei. O clipă se gândi să se ducă la ei, însă se răzgândi și se întoarse în partea dreaptă, spre trepte. Spre Katrin. De la coșmarul acela (dar fusese oare cu adevărat un coșmar?) se temuse de o revedere cu ea. Nu era ea vinovată pentru ce-i trecea lui prin cap și totuși nu o va mai putea privi atât de plin de speranță ca în urmă cu câteva zile.

Se opri în fața ușii lui Katrin și încercă să se adune. Ascultă încă un moment – Bresser și nevastă-sa încă se mai certau – apoi deschise ușa, se aplecă și păși în odaie.

Katrin dormea. Era întinsă pe o parte, cu ochii închiși și cu mâna stângă îndoită sub cap și o șuviță din părul ei acum curat îi atârna pe frunte. Pe obraz avea iarăși o culoare sănătoasă, iar nenumăratele zgârieturi și umflături de pe piele se vindecau văzând cu ochii.

Un sentiment de profundă tandrețe puse stăpânire pe Tobias, în timp ce stătea și o contempla pe femeia adormită. Și pentru prima oară, de zile întregi, era un sentiment cu totul și cu totul pur: fără vină, fără reproșuri și teamă, fără îndoieli mușcătoare, fără murmurul mut, dar stăruitor, al propriei conștiințe încărcate. Stătea pur și simplu și o privea și poate că era ultima dată în viața lui când se simțea cu adevărat *fericit,* fiindcă imaginea aceasta era cea pe care o purta în amintirea lui; imaginea unui obraz îngust de fată, destins de somn, a unui om care pur și simplu exista și pe care îl iubea, fără să-i ceară ceva sau fără să fie nevoit să dea.

Nu știa nici măcar dacă avea voie să o iubească. Viața lui, gândurile lui, sufletul lui, fiecare fărâmă a ființei sale aparțineau Bisericii. Jurase să-L iubească pe Dumnezeu și Biserica și nu rostise jurământul așa, pur și simplu. Și, cu toate acestea, o iubea și pe ea, cum iubește un bărbat o femeie. Înțelese dintr-odată că acel coșmar fusese mai mult decât un vis, mai mult decât o viziune malefică, lipsită de sens, cu care îl torturase propria sa conștiință adormită. Fusese reflecția tânjirii sale, a ceea ce își dorise în toți acești ani și nu-i fusese dat să aibă. Și, cu toate acestea, nu tânjea după Katrin fizic. Ce simțea pentru ea era o dragoste pură, neprihănită, care nu avea nimic de-a face cu satisfacerea poftelor cărnii. Învățase, în acel deceniu și jumătate, să țină aceste nevoi în frâu, să le reprime și, în cele din urmă, să le uite, cu toate că la ivirea lui Katrin fuseseră pentru o clipă reaprinse, ca și jarul unui foc de mult stins. O iubea și nimic, nicio forță a cerului sau a iadului, nu ar fi putut schimba vreodată acest lucru. Certitudinea aceasta îl azvârli pe Tobias din nou în cea mai adâncă disperare.

Katrin avea un somn agitat. Mâna îi alunecase de sub tâmplă și capul i se așezase încet pe pernă. Părea pentru o clipă că se va trezi. Tobias așteptă aproape cu răsuflarea tăiată, până își dădu seama că doarme în continuare, apoi se întoarse fără niciun zgomot și închise ușa încet în urma lui. Se bucura foarte mult că nu o trezise. Discuțiile lor fuseseră în ultima vreme destul de dificile. El era inchizitorul, iar ea presupusa vrăjitoare – această breșă persista mereu între ei, independent de voința lor.

Coborî iarăși treptele și intră în odaia în care Bresser și Maria încă mai vociferau. Când aceștia auziră ușa, tăcură brusc

și își întoarseră privirea. Pe chipul Mariei era întipărit un amestec de groază și de nemulțumire când constată că Tobias se ridicase din pat, în timp ce Bresser îl privea cu aceeași furie cu care o măsurase până atunci pe nevastă-sa. Nu spuse nimic, ci vru să se întoarcă și să iasă din cameră trecând pe lângă călugăr, însă Tobias îl reținu, făcându-i semn cu mâna.

— Așteaptă!

Bresser se opri, însă nici măcar nu-și mai dădu silința să pară politicos. Privirea cu care îl măsura pe Tobias nu avea nici urmă de compasiune sau ușurare.

— Nu trebuia să vă ridicați, Tobias, spuse Maria, și cu atât mai puțin să umblați.

— Știu, spuse Tobias. Dar sunt prea multe lucruri de făcut, care nu-mi îngăduie să zac în pat. Fii așa de bună și pregătește-mi ceva de mâncare până stau eu de vorbă cu bărbatul dumitale.

Nu simțea nici urmă de foame; dimpotrivă, numai gândul la mâncare îi stârnea greața. Dar văzu pe chipul Mariei că mica minciună își făcuse efectul: în acel moment nu mai vedea în el inchizitorul, ci doar bolnavul pentru care își făcea griji, iar apetitul lui trebuia să i se pară prin urmare un semn bun. Ieși din cameră însă abia după ce îi aruncă lui Bresser o ultimă privire amenințătoare.

Tobias se duse la masă și se așeză. Puținii pași în sus și în jos pe trepte îl osteniseră simțitor. Genunchii îi tremurau și făcea eforturi de a-și opri mâinile din tremurat.

— Șezi, Bresser, spuse el. Am două sau trei sarcini pentru dumneata.

Bresser se supuse. Tobias își înghiți pornirea de sarcasm care-i stătea pe limbă și se strădui mental să se controleze. Nu avea voie să mai facă acum nicio greșeală, nu avea voie să-și irosească puterile punând la punct un dobitoc ca Bresser.

— Dimineață vei face următorul lucru pentru mine, Bresser: Ia niște oameni de încredere și duceți-vă în casa de dincolo. Curățați casa și deschideți ferestrele, să intre aer curat. Și mai ales încăperea din turn, unde am găsit-o pe Katrin. Curățați-o *temeinic,* ai auzit?

Bresser dădu din cap a aprobare, însă îl privi atât de surprins, încât Tobias preferă să-și întărească cele spuse:

— Dumneata personal răspunzi să nu rămână fir de mizerie

sau gângănii și să nu umble șobolani sau alte lighioane pe acolo. După aceea pune să fie dus un pat, o masă cu două scaune, suficientă lenjerie și pături. M-ai înțeles?

Bresser dădu încă o dată din cap.

— Dar pentru ce? întrebă el.

Tobias își reprimă un oftat.

— Cred că ai avut dreptate, Bresser, spuse el. Poate totuși e mai bine să nu o mai ținem pe Katrin aici. Iar eu nu mai pot și nu mai vreau să te țin departe de propria dumitale casă. În afară de asta, am nevoie de spațiu pentru a face cercetările și procesul așa cum se cuvine, de un spațiu mai mare decât am aici.

Chipul lui Bresser se lumină.

— Atunci înseamnă că Sfinția Voastră are să înceapă în sfârșit procesul împotriva vrăjitoarei?

— Da, am să încep cu audierea martorilor. Chiar dis-de-dimineață, după răsăritul soarelui. Ai să-mi întocmești încă din seara asta o listă cu nume și ai să te îngrijești ca în cursul dimineții de mâine să se prezinte cu toții la interogatoriu. Și trimite pe cineva la conte, care să-i spună că procesul va avea loc duminica viitoare, dacă îmi termin până atunci cercetările.

— Le veți termina, răspunse Bresser.

Tobias îl scrută cu o privire întunecată.

— Poate lași asta în seama mea, amice dragă, răspunse el. Chiar dacă poate ai dreptate. Ceea ce am văzut până acum nu ajunge încă întru totul pentru a-mi forma o judecată finală, dar a fost oricum suficient de înspăimântător.

În timp ce rostea vorbele acestea, nu-l scăpă pe Bresser din priviri. Cu toate că acesta își dădea toată silința să pară detașat, fața i se luminase, iar în ochi îi sclipea ceva ce-i amintea lui Tobias de expresia unui copoi care simțea în sfârșit gustul prăzii a cărei urmă o adulmeca de ceasuri întregi. Trebuia să fie atent acum. Bresser era prost, însă era uns cu toate alifiile și dispunea de o măsură bună de viclenie pe care o puteai întâlni uneori la oamenii cu un grad scăzut de inteligență.

— Du-te și fă ce ți-am spus, încheie el printr-o mișcare iritată cu mâna. Și, adăugă el, după ce Bresser se ridicase deja, poartă de grijă să se înfățișeze înaintea mea nu doar martori care îți cântă dumitale în strună, Bresser. Vreau să aud tot ce e de știut despre Katrin.

Chipul lui Bresser se întunecă din nou, însă Tobias știa că procedase cum trebuie pentru a alunga toate îndoielile lui Bresser, în cazul în care acestea ar fi existat. Repetă mișcarea iritată cu mâna, iar Bresser se întoarse de data aceasta și plecă.

Din nou, oboseala și epuizarea puseră stăpânire pe el, dar, pentru prima oară după multă vreme, nu-și percepu în mod neplăcut slăbiciunea. Dacă organismul său tânjea după somn, după zile întregi de febră și coșmaruri, atunci acesta era probabil un semn bun. Se ridică și ieși din cameră ca s-o caute pe Maria și să-i spună că s-a răzgândit și nu mai mănâncă. Avea de gând să se vâre din nou în pat ca să se poată trezi a doua zi devreme și să înceapă investigațiile oficiale; investigații al căror rezultat nu-l interesa câtuși de puțin, care însă erau importante, fiindcă trebuia să respecte totuși anumite formalități.

Când traversă holul, auzi niște voci de afară, din fața casei. Bresser vorbea cu un bărbat, pe care Tobias nu-l cunoștea, însă tonul pe care vorbeau îl făcu pe Tobias să se oprească și să asculte. Bărbatul vorbea șoptit și hăituit ca un conspirator – sau ca un om care era pe jumătate înnebunit de frică. Tobias se strădui să vadă mai bine și deslluși o umbră înaintea ușii deschise și încă o siluetă, din care nu se vedeau însă decât brațul stâng și o parte a umărului. Vru să-și continue drumul, când Bresser ridică glasul, reușind cu greu să-și reprime nervozitatea.

Tobias nu mai ezită, ci se întoarse dintr-o mișcare, traversă holul și ieși din casă.

Făcu ochii mari de uimire când îl recunoscu pe bărbatul cu care vorbea Bresser.

Nu era nimeni altul decât Derwalt.

Dulgherul îl recunoscu și el pe Tobias în aceeași clipă. Încremeni de spaimă, apoi vru să se întoarcă și să o ia la goană, însă Tobias îi porunci cu asprime să se întoarcă și Derwalt se opri. Bresser se întoarse și el brusc și, la rândul lui, se arătă surprins și temător în același timp. Dar se controlă mai bine decât Derwalt. Doar o clipă îi rătăci privirea de la unul la celălalt, apoi tuși încet și schiță un zâmbet chinuit.

— Pater Tobias. Sunteți… sunteți…

Tobias îl reduse la tăcere printr-un gest cu mâna și păși pe lângă el spre Derwalt. Îl măsură neîncrezător pe bărbatul mărunt și încărunțit. Derwalt stătea încremenit locului. Tremura,

chipul îi era palid, broboane mici de sudoare îi acopereau pielea. Apoi Tobias descoperi și fașa murdară și năclăită de sânge de la brațul său stâng.

Îl străbătu un fior de gheață.

— Derwalt! exclamă el. Pentru bunul Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

Dulgherul deschise gura ca și cum ar fi vrut să răspundă, nu spuse însă nimic, ci aruncă doar o privire fugară, aproape îngrozită spre Bresser și Tobias înțelese.

— Du-te înăuntru și adu niște apă pentru omul acesta, se răsti el la Bresser. Repede! Vezi bine că-i bolnav.

Bresser nu se mișcă. În privirea lui fremăta îndoiala.

— Dar…

— Fă ce-ți spun! porunci Tobias.

— Nu cred că e… începu Bresser din nou.

Tobias se întoarse și-i aruncă o privire ca o săgeată otrăvită.

— Dacă am nevoie de sfatul dumitale, Bresser, atunci am să ți-l cer, spuse el înfuriat. Și acum du-te odată și fă ce-ți poruncesc.

Rămase el însuși surprins, însă preț de o clipă păru aproape că Bresser s-ar opune poruncii sale. În ochii săi nu era decât îndărătnicie și suspiciunea lui părea mai trează și mai arzătoare ca niciodată. Dar apoi se întoarse și dispăru cu pași mari și apăsați în interiorul casei.

Tobias privi în urma lui până când se asigură că nu-i mai putea auzi vorbele, apoi se întoarse repede din nou spre Derwalt, se apropie de el și îi puse mâna pe umăr.

— Ce se întâmplat? întrebă el surprins. Te-am văzut în noaptea aceea la râu.

Chipul lui Derwalt se făcu și mai palid.

— Nimic! bâigui el. Făcu o mișcare de parcă ar fi vrut să scuture de pe el mâna călugărului, nu o duse însă până la bun sfârșit, ci doar se îndepărtă puțin de el, iar Tobias își retrase singur mâna. Derwalt tremura din tot corpul.

— Ce-ai pățit la mână? întrebă Tobias.

— Nimic, repetă Derwalt fără să-l privească. A fost un… accident. N-am fost atent.

— Un accident? repetă Tobias cu îndoială în glas. Nu vorbi prostii, omule. Am văzut ce s-a întâmplat. Am fost la râu.

Derwalt își ridică privirea, îl privi o clipă surprins, apoi își înfipse iar privirea în pământ.

— Nu... Nu știu... Nu știu despre ce vorbiți, părinte, spuse el. Tobias era pe punctul de a-i da o replică usturătoare, însă atunci pricepu că tăcerea lui Derwalt nu era un semn de încăpățânare sau de dușmănie. Omului îi era frică. Era înnebunit de frică.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el încă o dată. Ce-i toată vorbăria asta despre un accident?

— A fost un accident, stărui Derwalt. S-a întâmplat acum două zile în curtea lui Temser. Am cioplit o grindă și n-am fost atent. Și mi-a alunecat toporul.

— Și ți-ai tăiat mâna cu toporul? întrebă Tobias cu îndoială în glas.

Derwalt scutură din cap.

— Nu mâna, spuse el, doar trei degete. Dar și-așa, a fost destul de rău. Temser și sluga lui m-au dus la palat. Bătrâna care locuiește la conte m-a pansat și m-a uns cu o alifie. Altfel aș fi pierdut tot sângele.

— Nu cred o iotă din ceea ce spui, spuse Tobias apăsat.

— Dar așa a fost! stărui Derwalt.

Glasul îi tremura. Părea disperat și, preț de o clipă, lui Tobias îi fu milă de el. Era nedrept să se ia așa de sărmanul om, dar nu avea de ales.

— De ce mă minți? întrebă el. Sunt de partea dumitale, Derwalt. Ce mai trebuie să fac ca să dovedesc asta? Am fost acolo în seara aceea. Te-am așteptat, dar nu ai venit, așa că am făcut cale-ntoarsă. Am luat-o în jos spre râu, ca să beau niște apă. Și, când am vrut să mă urc iar în șa, te-am văzut. Și pe aceia care te-au urmărit, adăugă el apăsat.

Derwalt tresări. Începu să se miște agitat de pe un picior pe altul și cu degetele mâinii neaccidentate se juca nervos cu cureaua.

— Nu... Nu știu despre ce vorbiți, pater, bâigui el. Nu am putut veni. Au plecat toți să-l ajute pe conte la vânătoare. Tot mereu are nevoie de bărbați ca hăitași și plata nu e rea.

— Și din cauza asta ai uitat de întâlnirea cu mine? Tobias râse disprețuitor. Nici dumneata nu crezi asta, Derwalt. Ți-ai riscat viața ca să vorbești cu mine, și acum vrei să mă faci să cred că ai uitat numai ca să câștigi două parale?

— Întocmai așa a fost, insistă Derwalt. Puteți să întrebați pe oricine. Pe Temser, slugile și pe toți ceilalți. Am fost și eu cu ei acolo. Vânătoarea a durat toată noaptea și eu... eu n-am uitat de Sfinția Voastră, dar n-am putut să mă strecor și să plec. Ar fi intrat la bănuieli, dacă n-aș fi mers cu ei.

— Atunci acela de la râu a fost pesemne fratele dumitale geamăn, spuse Tobias ironic. Sau vreo arătare.

— Asta nu știu, răspunse Derwalt. Nu... nu știu ce a văzut Sfinția Voastră sau pe cine, dar nu pe mine. Și acum, vă rog să-mi îngăduiți să plec, pater.

Tobias oftă. Bănuia că orice alt cuvânt ar fi fost de prisos. Cum de supraviețuise Derwalt cumplitei vânători de oameni de pe malul râului rămânea un mister, însă îl intimidase în asemenea hal, încât nicio putere din lume nu-l mai putea face să dezvăluie vreo vorbă despre ea. Cu toate acestea, încercă încă o dată:

— Bine, spuse el, poate într-adevăr te-am confundat. Dar acum sunt aici și suntem singuri. Așa că acum poți să-mi spui liniștit ce ai vrut să-mi spui în noaptea aceea.

— Nimic, răspunse Derwalt pripit. N-a fost nimic. Am fost un prost. Îmi pare rău că v-am pricinuit atâtea neplăceri.

— Pot să te și citez mâine oficial ca martor, spuse Tobias, dacă dumneata preferi așa.

— Dacă Sfinția Voastră dorește, am să vin, desigur, replică Derwalt. Dar nu vă pot spune mai multe decât acum.

Tobias renunță. Poate trebuia să-i acorde omului puțin timp.

— Bine, spuse el oftând. Atunci vino mâine la mine. Te aștept cu vreun ceas înainte de prânz în casa de dincolo. Arătă printr-o mișcare a capului casa cu turn și văzu cum Derwalt tresare din nou.

— Dar nu pot să vă spun nimic, Sfinția Voastră, repetă Derwalt. Vocea îi căpătase o notă de isterie. Privirea îi alunecă de-a lungul străzii întunecate. Nu știu ce vreți să știți. V-am povestit totul despre vrăjitoare, tot ce știu. Ce mai vreți de la mine? De ce mă chinuiți?

— Pentru că... Tobias amuți în mijlocul propoziției, lăsă capul în jos și își strânse pumnii cu o furie deznădăjduită. Nu avea niciun drept să fie furios pe omul acesta. Dar simțea o tot mai adâncă, nestăvilită furie pe forța aceea invizibilă, care se

afla în umbra tuturor acestor întâmplări, acea forță care era răspunzătoare pentru frica și teroarea care otrăveau sufletele oamenilor din acest oraș și din pricina căreia acest om simplu care avusese curajul de a dori să i se destăinuie, fusese mutilat și aproape murise. Bine, fie, spuse el. Du-te. Te aștept atunci mâine.

Derwalt se întoarse pe loc și o luă la goană atât de repede, încât părea într-adevăr un evadat. Tobias privi în urma lui până i se pierdu umbra printre case. Și din nou i se păru că vede o altă umbră, ceva ce se afla în întuneric de cealaltă parte a pieței și privea spre el.

Se întoarse încet și intră în casă. În hol se ciocni de Bresser care venea spre el cu un pahar.

— Nu te mai deranja, spuse Tobias înțepat. A plecat.

Bresser se opri, aruncă o privire surprinsă spre stradă, apoi îl privi pe el. Dar nu spuse nimic, făcu însă eforturi să-și reprime zâmbetul triumfător care i se lățea pe chip.

— Pune-i numele sus de tot pe lista celor cu care vreau să vorbesc mâine, adăugă Tobias întunecat. Și ai grijă să și apară.

Bresser încuviință. Și rânji. Tobias îl privi aproape cu ură, păși apăsat pe lângă el și alergă pe trepte în sus.

Abia când ajunse în fața ușii lui Katrin se mai liniști. Recunoscu în sinea lui că se purtase ca un netot. Pentru numele lui Dumnezeu, la ce să se fi așteptat după toate câte i se întâmplaseră lui Derwalt? Că avea să-i încredințeze o asemenea taină în mijlocul străzii? Ca el, care era cât pe-aci să plătească cu viața prima lui trădare – nici măcar dusă până la sfârșit – să comită încă una în văzul lumii? Nu, gândi el furios pe sine însuși, sigur că nu. Putea să se considere norocos dacă reușea să recâștige încrederea lui Derwalt.

Deschise ușa, intră aplecat în odaie și o văzu pe Katrin dormind încă. Fără zgomot se duse la fereastră, o deschise și privi de-a lungul străzii.

Peste acoperișurile de paie ale caselor mai sclipeau ultimele raze aurii ale soarelui la apus, în timp ce printre case se instalase deja întunericul. Ulițele înguste păreau prăpăstii negre, inundate de toate tainele întunecate ale nopții. Tobias observă acum că nu se înșelase. De cealaltă parte a pieței se deslușeau două siluete. Erau prea departe pentru a le putea vedea chipurile. Însă era foarte sigur că erau aceiași bărbați pe care-i

văzuse de dimineață certându-se cu Bresser. Nu le știa numele, însă își propuse să mai cerceteze o dată temeinic orașul și să-i treacă și pe aceștia pe lista celor cu care avea de vorbit.

Stătu destul de mult la fereastră. Apoi soarele apuse și peste întreg orașul se așternu o noapte aproape fără nicio stea.

Și când se întunecă de tot, observă din nou lumina.

La început nu fusese decât o scăpărare, un licăr, atât de palid, că nu era sigur că văzuse cu adevărat ceva, dar cu cât privea mai mult spre mica pădure de dincolo de Buchenfeld, cu atât mai limpede se vedea: o flacără sinistră, care pâlpâia și se zărea printre copaci, revărsându-se ca o otravă lichidă verde peste câmpiile din jur. În zarea flăcării mișunau umbre, o viermuială teribilă, tăcută, un du-te-vino infernal, pe care ochiul nu-l putea cuprinde. Indiferent ce se petrecea acolo la lac, ceea ce-i era dat să vadă era o parte din infern. Poarta iadului fusese întredeschisă și odată cu flacăra aceea verde, frica și disperarea se revărsau spre lumea de afară.

În spatele lui se auzi Katrin mișcându-se; știa că e trează, fără să fi trebuit să se întoarcă spre ea.

— Cum te simți? întrebă el.

Trecu o clipă până să răspundă, iar Tobias își dădu seama că trebuie să-l fi privit de ceva vreme. Și trebuie să fi știut și ea la ce se uita.

— Cred că mai bine decât tine, spuse ea în cele din urmă.

Se întoarse de la fereastră, se propti de perete și zâmbi slab.

— E curată nebunie, nu? spuse el, încrucișându-și brațele pe piept. Vreau să-ți salvez viața și acum era cât pe aci să mor înaintea ta.

Auzi pașii lui Bresser pe coridor și se încordă. Însă Bresser o luă pe trepte în jos bocănind. Ceva se urzea în casa asta. Tobias știa că el și Katrin nu mai aveau mult timp.

— M-am tot gândit, spuse el încet.

Katrin îl privi întrebătoare.

— Trebuie să te scot din casa asta, continuă el. Cât mai repede, mâine-dimineață. I-am poruncit lui Bresser să pregătească totul ca să te pot muta înapoi în turn.

Katrin nu spuse nimic, însă în ochii ei ardea cea mai cumplită spaimă, iar Tobias continuă cu vocea ușor ridicată:

— Nu-ți fă griji, n-au să te pună iar în lanțuri. Voi avea grijă

să nu-ți pricinuiască niciun rău. Am să pun să-ți ducă dincolo un pat și tot ce mai ai nevoie. Și voi avea eu însumi grijă ca nimeni în afară de mine și de nevasta lui Bresser să nu mai pună piciorul în casa aceea. Dar nu mai poți rămâne aici.

— Atunci vrei… începu Katrin.

— …să fac ce am fost chemat să fac, o întrerupse Tobias. Voi începe chiar mâine-dimineață cu investigațiile oficiale. Voi audia martori, voi cerceta dovezi și te voi interoga și pe tine.

În ochii lui Katrin se reflecta groaza. Tobias tot alungase gândul acesta, însă Katrin trebuie să fi fost încă ferm convinsă că el venise numai și numai pentru a o elibera.

— Vrei…

— Ascultă-mă, o întrerupse Tobias ferm și foarte serios. Poate este pentru ultima dată când putem fi singuri. N-am încredere nici în Bresser, nici în conte. De aceea e așa de important să mă asculți. Și să faci întocmai ceea ce îți spun. Trebuie să ai încredere în mine, indiferent ce voi spune sau chiar voi face în următoarele zile. Îmi promiți asta?

Katrin încuviință.

— Bine, spuse Tobias, atunci ascultă. În afară de nevasta lui Bresser, nu știe nimeni de noi. Contele știe că ne cunoaștem, dar nu mai mult. Încep procesul împotriva ta. N-am să fiu foarte aspru cu tine, dar n-am să pot fi nici prea amabil. Am să fac întocmai ceea ce se așteaptă de la un inchizitor. Procesul va dura două, cel mult trei zile și atunci am să te mai supun o dată unui interogatoriu penibil, după care voi rosti sentința.

— Și care va fi aceasta? întrebă Katrin.

Vocea îi tremura de spaimă.

— Te voi achita, răspunse Tobias.

Capitolul 12

Poate pentru prima dată de când pusese piciorul în acest oraș, se trezi a doua zi dimineața odihnit și plin de râvnă. Când veni Maria, la un sfert de ceas după răsăritul soarelui, să-i aducă, așa cum făcea în fiecare dimineață, o cană cu apă și un cearșaf, îl găsi deja așezat pe marginea patului. Nu mică îi fu mirarea când văzu cât de repede și de temeinic își revenise după boală. Tobias însuși era mirat cum de se trezise cu o stare așa de bună. Cu toate că problemele sale nu se diminuaseră deloc, dimpotrivă. Însă, poate, se gândi el, era din cauză că, pentru prima dată de când venise, știa ce avea de făcut. Planurile îi erau puse la punct și, pentru numele lui Dumnezeu, trebuia să izbutească, altfel riscau să-și piardă viața, și Katrin, și el. Tobias îi răspunse Mariei la întrebări aproape cu voioșie, își luă fără grabă dejunul și ieși apoi din casă să se ducă dincolo, în turn, pentru a avea grijă ca Bresser să-i ducă la îndeplinire poruncile.

Grijile sale în privința aceasta se dovediră neîntemeiate. Cei trei bărbați și cele două femei pe care-i adusese Bresser ca ajutoare goliseră și curățaseră deja carcera puturoasă și întunecată. Încă mai era o hrubă întunecată, însă obloanele de lemn fuseseră îndepărtate de la ferestre, așa încât lumina limpede a soarelui putea pătrunde înăuntru. Una dintre cele două femei freca podelele cât de bine putea cu o bucată de săpun de casă și cu o perie mare. Tobias o privi o vreme, apoi se întoarse în încăperea mare și sumbră care cuprindea în întregime cel de-al doilea nivel al turnului și alese câteva piese de mobilier care să fie duse în celulă. Bresser se opuse scurt o singură dată, spunând că este vorba de proprietatea contelui, care ar putea să nu fie foarte amuzat văzându-și prețiosul mobilier ca decor de temniță. Însă Tobias nici măcar nu fu nevoit să-i răspundă cu adevărat; privirea de gheață pe care i-o aruncă lui Bresser reuși să-i înăbușe acestuia protestul în fașă. În loc să i se opună în continuare, se duse să transmită poruncile lui Tobias mai departe.

Tobias privi o vreme tăcut această forfotă, înainte de a se întoarce iarăși la etajul inferior al casei ca să se pregătească pentru următoarele zile. Nu avea de gând să înnopteze în această clădire; pentru asta, în ciuda activităților febrile ale ajutoarelor lui Bresser, i se părea prea sinistră. Ca și palatul lui

Theowulf, și această clădire degaja o atmosferă sumbră, dușmănoasă. Cu toate acestea, va fi nevoit să-și petreacă în următoarele zile o mare parte din timp aici. Așa că aduse doi bărbați din echipa de ajutoare a lui Bresser și îi puse să regrupeze mobila din salonul cu cămin după dorința sa: masa de dineuri se transformă în masă de judecată, pe care o amplasă la fereastră în așa fel, încât să poată și citi, și scrie fără să-și strice ochii și ca lumina soarelui – un efect secundar deosebit de util – să le vină martorilor, care urmau să se înfățișeze înaintea lui, drept în ochi, orbindu-i. Îndepărtă o mare parte din armele înșirate pe pereți, ceea ce atrase din nou după sine protestul lui Bresser.

După ce casa a fost pusă la punct și mobilierul mutat după dorințele sale, veni iarăși bătrânul ca să-i propună să înceapă cu audierea primului martor abia după ceasurile amiezii, însă Tobias refuză. Voia să înceapă imediat. Ceru de la Bresser lista cu numele martorilor și porunci să fie introdus primul. Bresser se întunecă la chip, însă nu protestă, ci se duse să-l aducă pe omul cu pricina.

Restul zilei decurse așa cum se așteptase: audie o jumătate de duzină de bărbați și femei din Buchenfeld, care aveau de spus cu toții vrute și nevrute despre vrăjitoare și uneltirile ei diavolești. Relatau toți cu aproximativ aceleași cuvinte inepțiile pe care Tobias le mai auzise de nenumărate ori, astfel încât se trezi adesea nevoit să se abțină și să nu izbucnească, spunându-le ce părere are despre vorbăria lor prostească și blasfemică. Auzi însă și lucruri pe care le luă în serios – ca de pildă istoria unui tânăr porcar, care povestea cum în urmă cu trei săptămâni, pe când se crăpa de ziuă, văzuse moartea călărind peste câmpiile de la nord de oraș.

Altfel se petrecură însă lucrurile cu declarația lui Temser. Țăranul bogat și liber nici nu se afla pe lista lui Bresser, ci păși, dintr-odată și fără să fie solicitat ca martor, la masă.

Tobias rămase destul de surprins să-l vadă. Constatase cu o anume nemulțumire absența sa de pe lista lui Bresser și avea de gând să-l citeze personal ca martor pentru a doua zi. Iar faptul că bătrânul țăran își făcuse acum apariția, nu putea fi o simplă coincidență.

— Temser! exclamă Tobias bucuros.

Vru să se ridice, însă țăranul îl opri printr-un semn cu mâna

și se lăsă pe scaunul din fața lui. Nu părea crispat, cum fuseseră ceilalți martori pe care-i audiase până în acel moment, ci stătea relaxat, picior peste picior, de parcă ar fi vizitat un prieten și nu s-ar fi aflat ca martor în fața inchiziției.

— Nu vă deranjați, pater Tobias, spuse el. Rămâneți pe scaun. Sper că nu vă deranjez.

— Deloc, răspunse Tobias. Dimpotrivă, voiam oricum să vorbesc cu dumneata.

— Mi s-a spus că ați fost bolnav, spuse Temser.

Tobias făcu un semn detașat cu mâna.

— E adevărat. Dar n-a fost grav. Știi cum sunt oamenii. Tușești de trei ori și ei te și fac ofticos.

Temser râse.

— Mie-mi spuneți? Dar mă bucur să văd că v-ați făcut iarăși bine.

— Trebuie să-mi cer scuze de la dumneata, spuse Tobias. N-am putut, din păcate, să-ți aduc calul. Sper s-o fi făcut cineva.

— A murit, răspunse Temser.

Tobias îl privi consternat.

— A murit?

Temser aprobă. Pentru o clipă pe chipul lui se instală tristețea, apoi oftă, ridică din umeri și făcu un gest cu mâna, de parcă ar fi vrut să alunge un gând.

— Bresser a trimis pe cineva să-l aducă acasă a doua zi dimineața, spuse el. Dar n-a mai vrut să mănânce. După masă a făcut o colică și a murit înainte de lăsarea serii.

Tobias îl privi afectat. Dintr-un motiv anume, moartea animalului îl speria. Nu putea fi coincidență, animalul murise în aceeași zi în care și el se luptase cu moartea. Și asta, după ce amândoi…

După ce amândoi băuseră apă din râu.

Ceva din groaza lui trebuie să i se fi întipărit pe chip, fiindcă zâmbetul lui Temser se stinse dintr-odată.

— Ce aveți? întrebă el alarmat.

Tobias scutură neputincios din cap.

— Nimic, spuse el. Doar… mi-am adus aminte de ceva. Se chinui să zâmbească, făcu un gest de apărare cu mâna stângă și își îndreptă spatele. E bine că ești aici, continuă el, schimbând brusc subiectul și tonul. După cum am spus, te-aș fi rugat oricum să vii. Am nevoie de declarația dumitale.

— Dar nu o aveți deja?

Tobias dădu din cap aprobator.

— Desigur. Însă lucrurile trebuie puse în ordine. Și eu sunt legat de niște formalități, înțelegi dumneata. Aceasta este acum partea oficială a anchetei. Trebuie să te rog, deci, să-mi povestești încă o dată toată povestea, chiar dacă și mie mi se pare puțin cam deplasat, adăugă el cu un zâmbet scurt.

Judecând după expresia țăranului, și acestuia i se părea la fel, însă se conformă imediat și îi povesti lui Tobias încă o dată, cu toate amănuntele, povestea incendiului care-i distrusese hambarul. Tobias îl întrerupea tot mereu punându-i întrebări suplimentare, se interesă de unul și de altul și își notă mai ales numele tuturor celor care văzuseră trăsnetul și focul care urmase. Temser îi răspunse cu răbdare la toate întrebările. Și adăugă câte un detaliu fără să fie întrebat; mai ales lucruri care o dezvinovățeau pe Katrin, constată Tobias nu fără un sentiment de mulțumire. Dar trebuia să fie atent. Atitudinea lui Bresser la prima lor vizită în gospodăria lui Temser îi arătase că simpatia lui Temser pentru Katrin nu era o taină pentru Bresser. Ca martor deci nu era de cine știe ce valoare. Dacă voia să o achite pe Katrin și să poată și justifica ulterior această achitare, avea nevoie de mai mult decât de declarația unui singur om.

Își notă cu grijă declarația lui Temser, îl lăsă – ceea ce era neobișnuit, însă îl bucură vizibil pe țăran – să-i citească notițele și să le confirme și îl rugă apoi să mai rămână o clipă, când Temser dădu să se ridice și să plece. Țăranul se lăsă din nou pe scaun și îl privi întrebător.

Tobias făcu efortul de a se gândi cum să înceapă. Chestiunea nu era simplă. În definitiv Temser era, după ce i se întâmplase lui Derwalt, singurul în care avea puțină încredere, iar dacă reușea să-l sperie, atunci își pierdea probabil și ultimul aliat.

— Îmi pare foarte de rău de povestea cu calul, spuse el încă o dată. A fost un animal bun.

— Cel mai bun, întări Temser. Cu două luni în urmă contele mi-a oferit cinci bani de aur pentru el. Dar nu l-am vândut. Oftă și zâmbi cu durere. Dar niciodată nu mi-a stat în fire să jelesc după lucruri care s-au întâmplat și care nu mai pot fi schimbate. Domnul a dat, Domnul a luat.

Tobias îl privi iritat. Și pentru un om ca Temser, pierderea

unui cal atât de valoros trebuia să fie dureroasă. Faptul că privea lucrurile atât de calm, îl surprindea pe Tobias.

— Știi de ce a murit? întrebă el.

Temser negă.

— Nu e primul animal care moare în felul ăsta. Și mă tem că nu e nici ultimul. Toamna trecută au fost două vaci, astă vară un vițel. Dar nu vreau să mă plâng. Alții au fost loviți mai rău. Un țăran care stă la două ceasuri de aici și-a pierdut toate animalele.

— Și nimeni nu știe de ce au murit animalele? întrebă Tobias neîncrezător.

Temser ezită de data aceasta. Nu mult, dar destul ca să observe și Tobias; iar el, la rândul lui, să simtă că Tobias a observat. Cu atât mai vehement scutură apoi din cap.

— Nu, spuse el, poate vreo boală. Poate hrană stricată – ați văzut cum s-au făcut grânele?

Tobias ignoră întrebarea.

— Mă simt vinovat, spuse el. Aș vrea să-ți compensez cumva această pierdere, dar pentru un armăsar așa de valoros nu ajung umilele mele mijloace.

— De ce să vă simțiți vinovat? întrebă Temser. Nu e vina Sfinției Voastre și…

— Poate că e, îl întrerupse Tobias. Promisesem să aduc calul imediat. Dacă aș fi făcut-o, ar mai fi încă în viață.

— Să nu vă fie cu supărare, dar nu ați promis așa ceva, îl corectă Temser zâmbind. Dar sunt sigur că ați fi făcut-o dacă v-ar fi stat în putință.

— Chiar am încercat, spuse Tobias ca în treacăt și fără să-l privească pe Temser. Dar îl ținu strict sub observație cu coada ochiului când continuă. Sigur v-a spus Bresser că n-am rămas atunci peste noapte la palat, ci m-am întors în seara aceea.

Temser dădu din cap că știe. Nu spuse nimic.

— Numai că nu m-am dus drept la Buchenfeld, continuă Tobias, ci mai întâi la casa dumitale.

Temser îl privi întrebător. Încă mai tăcea. Tobias îl privi acum din nou deschis în față, însă căuta degeaba vreo altă expresie decât curiozitatea în trăsăturile lui.

— Nu era nimeni, continuă el după un timp. Am fost… cam nedumerit. Era deja destul de târziu și mi-a fost frică să nu te trezesc din somn, dar gospodăria era părăsită. Unde erați cu

toţii?

— La vânătoare, răspunse Temser. Nu v-a spus contele că organizează în seara aceea o vânătoare de noapte?

— Ba da, răspunse Tobias. Acesta a fost şi motivul pentru care am preferat să mă întorc. Zâmbi scurt. N-aveam niciun chef să petrec jumătate de noapte între zidurile acelea înfiorătoare şi să aştept să se întoarcă toţi şi să se îmbete.

Temser zâmbi.

— Aţi fi putut aştepta mult şi bine, mă tem, spuse el. Partidele acestea de vânătoare ţin câteodată până a doua zi dimineaţa. Cât priveşte băutura, aveţi dreptate. Dacă mi-aţi fi spus, aş fi rămas desigur acasă.

— Dumneata nu erai cu alaiul de vânătoare, remarcă Tobias într-o doară.

— Sigur că nu, răspunse Temser. La ce v-aţi aştepta? Sunt un simplu ţăran, iar domnii cei mari nu vor să aibă pe unul ca mine alături când vânează mistreţi şi căprioare. Şi ca să fiu sincer – nici nu vreau să mă duc. Dar oamenii mei şi cu mine mergem cu plăcere ca hăitaşi. Argaţii se bucură să mai câştige un ban, iar pentru mine e o schimbare binevenită.

Tobias îl privi o vreme sfredelitor. Vorbele lui Temser păreau plauzibile, poate prea plauzibile. E posibil, să fi început să bănuiască, în spatele fiecărei vorbe, o minciună, în spatele fiecărui gest nevinovat, trădarea. Dar, într-un anume fel, imaginea acestui bătrân amabil şi a unei vânători nocturne de mistreţi nu se potriveau nicicum în capul lui. Iar vorbele sale sunau pur şi simplu prea tare ca o explicaţie pe care şi-o ticluise cu grijă, pentru că se aştepta chiar la această întrebare.

Ceea ce, desigur, era o prostie, fiindcă Temser nici nu avea de unde să ştie până în acest moment că el fusese în noaptea aceea la gospodăria lui.

— Totuşi, îmi pare foarte rău, spuse el încă o dată. Dacă aş putea face ceva care să compenseze pierderea animalului, să-mi spui.

— Puteţi, răspunse Temser zâmbind din nou. Faceţi-ne onoarea, nevestei mele şi mie, să veniţi în seara asta la noi la cină. Privi înfiorat în jur, în salonul uriaş şi jilav. Îmi închipui că nu vi se pare prea înălţător să înnoptaţi în văgăuna asta.

Tobias ezită. După toate câte i se întâmplaseră, avea reţineri să mai părăsească Buchenfeldul după lăsarea

întunericului. Pe de altă parte, perspectiva unei cine bune la Temser îi cădea foarte bine. Așa putea evita compania lui Bresser și se putea opune ispitei de a urca în camera lui Katrin.

— Am să mă gândesc, promise el. Cât mai stai în oraș?

— Mai stau o vreme, răspunse Temser. Mă gândesc să mă întorc cam cu vreun ceas înainte de apusul soarelui. Puteți să veniți cu mine, dacă vreți. Vă promit că mâine ajungeți la timp în oraș, o jumătate de ceas după ce se face ziuă.

— Mă mai gândesc, promise Tobias. Dar cred că am să dau curs invitației dumitale cu mare plăcere.

Temser își luă rămas-bun. Părintele Tobias mai audie trei martori după aceea. Apoi fu de părere că făcuse suficient de multe ca să-i convingă și pe cei mai suspicioși că după însănătoșirea sa își exercita funcția cu toată seriozitatea cuvenită. Ieși din încăpere, se întoarse la casa lui Bresser și-i spuse Mariei că nu vine la cină. Apoi o puse să urce și să o aducă pe Katrin. Ea îl privi surprinsă. De când fusese adusă în casa aceasta, Katrin nu părăsise nici măcar o singură dată mansarda. Tobias îi explică în cuvinte puține și cu amabilitate că totul e corect și are sens, să nu se teamă de nimic, așa că ea se întoarse și se duse să-i îndeplinească porunca. Tobias la rândul său rămase puțin surprins de surpriza ei; pregătirile pe care le făcuse alături, în turn, erau destul de vizibile.

Așteptă câteva clipe, însă Maria și Katrin nu veniră imediat, așa că se duse în camera lui să aștepte acolo. Era obosit. Vorbitul, scrisul și întrebările puse ore în șir îl epuizaseră. Și îl mai aștepta un drum lung.

Când intră aplecându-se pe ușă, văzu că Bresser se afla acolo. Ultima oară îl văzuse în urmă cu vreun ceas, când îl trimisese cu un mesaj. Acum era așezat la masă, învârtea o ploscă de lut între degetele lui scurte și groase și îl privi pe Tobias cu un amestec de mânie și triumf.

— V-ați hotărât în sfârșit să scăpați de vrăjitoare? întrebă el.

Tobias îl privi furios, însă doar dădu din cap aprobator.

— Atunci poate n-aveți nimic împotrivă dacă dorm și eu iarăși sub propriul meu acoperiș? continuă Bresser agresiv. Mă gândesc că și Sfinția Voastră are de gând să înnopteze atunci dincolo.

Tobias se opri din mers. Vorbele lui Bresser nu erau numai

dușmănoase, ci și foarte jignitoare. Se pregăti să-i răspundă furios, dar dintr-odată observă că ochii lui Bresser erau sticloși. Privi spre plosca din mâinile lui Bresser și pricepu că omul era beat. Să te cerți cu un om beat chiar că era pierdere de vreme.

Bresser îi aruncă o privire înțepată, părea să aștepte ca acesta să spună ceva. Însă Tobias se întoarse și privi pe fereastră până când, în sfârșit, se auziră din nou pași pe scări, apoi se îndreptă spre ușă.

— Vino cu mine! porunci el aspru.

Bresser goli liniștit paharul, se ridică gâfâind și veni cu pași nesiguri, clătinându-se în jurul mesei. Trebuia, în jumătatea de ceas, cât trecuse de când Tobias îl văzuse ultima oară, să fi băut practic toată plosca pentru a se îmbăta așa de tare, gândi el. Dar despre asta aveau să vorbească a doua zi.

Maria și Katrin veneau spre el când ieși din cameră. O vedea acum pe Katrin pentru prima oară altfel decât întinsă în pat. Iar priveliștea îl înspăimântă. Era atât de palidă și se mișca atât de nesigur, încât Maria trebuia să o sprijine. Nu mai purta cârpele în care o găsise Tobias, ci una dintre rochiile Mariei, care îi era mult prea largă. Cu toate acestea, se vedea limpede cât de înspăimântător de slăbită era. Dar ce așteptase? Fusese mai mult moartă decât vie când o descoperise în urmă cu mai puțin de o săptămână.

Se grăbi spre ea și îi luă brațul. În același timp îi dădu de înțeles lui Bresser să apuce celălalt braț. Acesta se conformă, însă cu reținere vizibilă, iar când o atinse pe Katrin chipul i se schimonosi într-o grimasă, de parcă atingerea îi provoca greață.

În ochii lui Katrin păreau să se afle o sută de întrebări înfricoșate, nerostite, însă Tobias făcu un semn ușor cu capul, iar Katrin înțelese. În tăcere și atât de repede cât putea Katrin, ieșiră din casă și traversară piața pentru a se îndrepta spre turn.

Și, cu toate că nu erau decât câțiva pași, drumul se transformă într-o adevărată cursă cu obstacole.

Buchenfeld se preschimbă dintr-o clipă în alta. Un oraș până atunci apatic și apăsat colcăi dintr-odată de dușmănie. Oamenii de pe stradă rămaseră locului ca la o comandă neauzită și se holbară la Katrin, la Bresser și la el. Și dintr-odată își făcură apariția tot felul de chipuri pe la ferestre și pe la uși. Toate discuțiile, toate sunetele încetară și, dintr-un moment în altul, Tobias se văzu țintuit de sute de perechi de ochi care-l

priveau cu dușmănie.

Și Katrin percepea ura care se revărsa înspre ei. Tobias simțea cum trupul ei se încorda pe sub stofa aspră. Privirea ei rătăci fără odihnă încoace și încolo, nu găsi niciunde niciun reper și se întoarse în final plină de teamă spre chipul lui.

Tobias îi aruncă o privire încurajatoare și-și continuă drumul.

Nimic nu se mișca. Călugărul se stăpâni cu toată forța să poată parcurge puținii pași spre casa din turn cu seninătate și cu demnitate. Și, când ajunseră în sfârșit la poarta care-i ducea în interiorul umbros și întunecat, nu-și putu reprima un oftat de ușurare. Și lui Katrin părea că i se luase o greutate de pe umeri.

Katrin se opri. Tobias îi aruncă o privire scurtă și iritată și se întoarse încă o dată spre ușă. Acum mai vedea doar o mică parte a pieței, însă observă că oamenii de afară încă nu se mișcaseră. Pur și simplu stăteau. Un spalier mut și amenințător, care se holba la casă și la locuitorii ei. Și dintr-odată se îndoi de faptul că acea dușmănie o viza doar pe Katrin.

— Ce… a fost asta? întrebă el nedumerit.

Katrin nu făcu decât să-l privească speriată, însă Bresser râse scurt și șovăielnic ca un om beat.

— V-am spus eu, părinte, spuse acesta, accentuând cuvântul „părinte” într-un anume fel, astfel că Tobias l-ar fi considerat în orice altă împrejurare jignitor. Oamenilor de aici le e frică de vrăjitoare. De ce credeți că n-am vrut să stea mai departe sub acoperișul meu?

— Asta nu a fost de frică, îl contrazise Tobias. Vru să spună mai multe, dar atunci își dădu seama că ea se află alături și aude fiecare cuvânt. Făcu un semn cu capul spre scări în sus. Veniți!

Începură să urce. Katrin își încetini pasul de îndată ce-și dădu seama încotro se îndreptau. Cu puțin înainte de a ajunge în cămăruța din turn, se opri. Privirea pe care i-o aruncă lui Tobias trăda cât de frământată era pe dinăuntru.

Tobias îi zâmbi încurajator și intră primul în celulă.

— Vino, spuse el.

Katrin ezită. Poate doar prezența lui Bresser o determină într-un târziu să o pornească mai departe. Însă tremura așa de tare, încât abia reuși să parcurgă ultimii pași până la ușă. Privi în jur cu ochii mari, larg deschiși și plini de teamă. Poate că

încăperea se schimbase, gândi Tobias, însă pentru ea avea să rămână mereu ca o antecameră a iadului. Era locul în care fusese aproape de o moarte chinuitoare și însingurată.

— Nu-ți fie frică, spuse el. Aici ești în siguranță. Mult mai în siguranță decât în casa lui Bresser.

Nu era sigur dacă ea îl ascultase. Privirea lui Katrin rătăcea asupra pereților cenușii și crăpați, peste ungherul de sub fereastră unde o găsise Tobias. Din piatră mai ieșeau pilonii de metal de care fuseseră legate lanțurile.

— Nu... vreau... să rămân aici, șopti ea cu glas cutremurat.

— Dar trebuie, o contrazise Tobias.

Încercă s-o facă să înțeleagă din priviri că nu poate vorbi liber, deoarece Bresser se afla acolo și auzea tot ce vorbeau, chiar dacă era beat. Tobias nu se îndoia de faptul că grasul de Bresser îi va transmite sârguincios fiecare vorbă auzită contelui. Însă Katrin nu înțelese nici semnul acesta. Nu simțea decât frică. O frică teribilă.

— Nu... nu vreau, spuse ea încă o dată.

Tobias oftă adânc, scutură din cap și întinse mâna către ea. Katrin se dădu speriată un pas înapoi și se izbi de perete, tresărind îngrozită.

— Nu ți se va întâmpla nimic, îți promit, spuse Tobias încet. Nu va trebui să rămâi multă vreme aici.

Era întru totul conștient de pericolul de a fi rostit această ultimă frază. Bresser avea cu siguranță să-și amintească de vorbele acestea când se va pronunța sentința. Însă simțea că în curând Katrin nu se va mai putea stăpâni.

Păși spre Bresser și îi întinse mâna.

— Cheia.

Bresser se codi. Alcoolul îl făcea mai curajos. Apoi însă își vârî mâna sub cămașă și scoase de acolo o cheie uriașă, pe jumătate ruginită, pe care o puse în mâna întinsă a lui Tobias.

Tobias o cuprinse în palmă, se întoarse din nou spre Katrin și ținu cheia în mâna ridicată.

— Am să închid eu însumi ușa în urma ta, spuse el. Aceasta este singura cheie care mai există în afară de cea care se află la conte. Nimeni nu intră aici fără aprobarea mea.

— Dar... dar eu nu vreau să rămân aici, nu pot.

— Destul! spuse Tobias pe un ton atât de aspru și neașteptat, încât Katrin tresări și îl privi mirată și în același timp

surprinsă. Te-am scos de aici pentru că erai mai mult moartă decât vie, dar acum ți-ai revenit și, după cum vezi, am încercat să facem din văgăuna asta un adăpost cât de cât suportabil. Atunci de ce te plângi? Aș fi putut la fel de bine să-ți pun iarăși lanțuri.

Încercă să-i semnaleze lui Katrin din priviri că aceste vorbe sunt numai și numai pentru urechile lui Bresser, dar ea nu observă semnalele lui ascunse. Chipul ei pierduse orice urmă de culoare. Ridică mâinile, făcu un pas înainte, se opri, apoi porni din nou spre Tobias.

El se dădu cam cu aceeași distanță înapoi, așa încât acum se afla în fața ușii.

— Am să pun să-ți aducă mai târziu ceva de mâncare, spuse el. Și am să pun un om în fața ușii să facă de strajă când nu sunt eu însumi aici.

După ce spuse acestea, se întoarse, ieși din celulă și închise ușa în urma lui. Cu degetele tremurânde vârî cheia în broască și o întoarse de două ori. Katrin se apropie de ușă și își lipi fața și mâinile de grilajul din fața ferestruicii acesteia. Însă Tobias nu avu putere să îndure privirea ei. Strecură cheia sub funia care-i servea drept cordon și se îndreptă cu pași mari spre trepte.

Bresser îl urmă, însă Tobias mergea atât de repede, încât reuși să-l ajungă din urmă abia la parter.

— Ai auzit ce-am spus, spuse el răstit. Trimite-o mai târziu pe nevasta dumitale cu ceva de-ale gurii și îngrijește-te ca un om de încredere să stea de strajă toată noaptea dinaintea ușii ei.

Bresser se ținea pe urmele lui gesticulând.

— Dar e cu neputință, spuse el cu limba îngreunată. Nimeni n-o să aibă curajul nici măcar să se apropie de vrăjitoare.

— Atunci fă-o chiar dumneata, îl repezi Tobias furios. Te-ai tot plâns că ți-am creat neplăceri în ultima vreme, nu-i așa? Așa că acolo sus găsești un pat mare și moale ca pentru un rege. Are să fie destul de bun pentru dumneata ca să-ți tratezi în el beția cu un somn prelungit. Se opri, îl măsură pe Bresser cu răceală din cap până-n picioare și adăugă pe același ton ridicat: Și garantezi personal, cu viața dumitale, pentru siguranța ei, Bresser.

Rezistența grasului se topi. Aprobă umil din cap, iar buzele i se mișcară bălmăjind cuvinte greu de priceput.

— Cum poruncește Sfinția Voastră, spuse el în cele din urmă.

Pater Tobias îl lăsă acolo și ieși din casă.

Se apropia asfințitul. Soarele apunea alene dincolo de orizont. Vântul își schimbase direcția și aducea din nou mirosul pestilențial al lacului putrezit. Tobias strâmbă din nas îngrețoșat, se întoarse pe jumătate ca să se îndrepte spre casa lui Bresser – și rămase țintuit locului.

De cealaltă parte a pieței, în umbra unei străduțe înguste, astfel încât nu putea desluși decât o siluetă, se afla Temser. Nu era singur. Dincolo de el, ascunsă de întunericul străzii, se afla o a doua persoană, care vorbea gesticulând furibund cu țăranul. Tobias nu reușea, din cauza distanței, nici să observe gesturile, nici să audă ce spun. Însă tonul agitat cu care vorbeau lăsa să se bănuiască despre ce vorbesc. În plus, Temser făcu și o mișcare scurtă cu capul, arătând spre casa lui Bresser și spre turn.

Stătu o bună bucată de vreme și-i studie pe cei doi bărbați. Sentimentul vag de îndoială deveni certitudine când Temser se întoarse după un timp și porni agale prin piața pe jumătate pietruită spre casa lui Bresser. După o clipă apăru și cea de-a doua umbră din bezna străzii și o porni în direcția opusă, spre poarta orașului. Tobias îl recunoscu: era grăjdarul contelui, cel care încercase disperat și inutil să-l rețină în urmă cu patru zile.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce aveau de vorbit cei doi?

Călugărul era întru totul conștient că ar putea avea vedenii și că sigur avea totul o explicație cât se poate de plauzibilă. Nu avea voie să facă acum greșeala de a vedea în fiecare vorbă aruncată, în fiecare gest inofensiv câte o taină, dar cu niciun chip nu-și putea îngădui să fie imprudent.

Tulburat până în adâncul sufletului ieși pentru a doua oară din casă și traversă piața. Pentru că drumul lui era mai scurt, ajunseră, Temser și cu el, aproape în același timp la casa lui Bresser. Țăranul șovăi când îi auzi pașii, se întoarse și îi zâmbi.

— Pater Tobias, spuse el voios. Tocmai voiam să vin la Sfinția Voastră, să vă iau.

Tobias aruncă o privire rapidă spre cer.

— E încă devreme, spuse el. De fapt mai am încă foarte multe de făcut. Și…

Temser îl întrerupse cu un gest prietenesc, dar hotărât.

— Sfinția Voastră a lucrat din greu toată ziua, pater, spuse el. Așa că faceți-vă un bine și odihniți-vă puțin. Zâmbi aproape complice. Veți vedea că nevasta mea e o bucătăreasă nemaipomenită. Până și contele prețuiește bucatele ei.

— Am auzit deja despre asta, răspunse Tobias. Dar… cred că n-a fost o idee prea bună să accept pripit invitația dumitale. Sunt obosit și, în afară de asta, mă așteaptă mult de lucru. Te rog să mă ierți dacă din această pricină aleg să rămân aici.

Preț de o clipă i se păru că vede spaimă în privirea lui Temser. Însă, când răspunse, glasul îi suna foarte echilibrat și rațional.

— Nevasta mea ar fi mâhnită de moarte! Am trimis deja un flăcău să-i spună că în seara aceasta ne faceți cinstea să poposiți în casa noastră. Scutură din cap. Sunt sigur că a pregătit deja totul.

— Atunci, dacă e așa…

Tobias zâmbi, desfăcu larg brațele și păși mai departe. Temser îl urmă. Nu avusese de gând să-l refuze cu adevărat, însă reacția lui Temser, indiferent cât de repede s-ar fi controlat, îi risipise și cele din urmă îndoieli cu privire la justețea suspiciunilor sale. Dintr-un motiv anume, țăranul ținea cu tot dinadinsul ca Tobias să-și petreacă această seară în gospodăria sa.

Sau altundeva, numai în oraș nu.

Însă de ce?

Cele mai nebunești gânduri îi trecură lui Tobias prin cap, în timp ce pășea în casă înaintea lui Temser. Poate locuitorii Buchenfeldului voiau s-o ia înaintea inchizitorului ciudat și să-și facă singuri dreptate în felul lor. Dar atunci n-ar fi trebuit să fie Temser acela care să-l ademenească în altă parte. Tobias se văzu nevoit să admită că nu putea găsi soluția acestui mister. Nu-i rămânea altceva de făcut, decât să-l urmeze pe țăran și să vadă ce se întâmplă. Însă de data aceasta avea să fie mai atent decât în seara aceea la palat.

Capitolul 13

Plecaseră degrabă călare, așa încât ajunseră la moșie odată cu ultimele raze ale soarelui. Nu părea să se fi schimbat ceva. Cu toate că mai mult de o duzină de siluete mișunau, ciocăneau și tăiau lemne cu fierăstrăul pe acoperișul doar pe jumătate terminat al hambarului, Tobias avu sentimentul că lucrările nu înaintaseră defel. Un câine ciobănesc mare, cu blană neagră cu galben îl întâmpină pe stăpân cu un lătrat voios. Temser își struni calul și sări din șa cu o mișcare pe care Tobias nu ar fi crezut-o posibilă la un om de statura și mai ales de vârsta lui, se aplecă și mângâie câinele pe cap și pe ceafă. Privi spre Tobias și îi făcu semn să-l urmeze. Însă Tobias ezită. Se temuse mereu de câinii mari, cu toate că niciodată nu fusese nici atacat, nici mușcat de vreun câine.

— Ce aveți, Sfinția Voastră? întrebă Temser făcându-i cu ochiul. Vă temeți de bătrânul nostru Hortus? Râse când Tobias nici nu aprobă, nici nu negă și adăugă pe un ton amuzat: Nu vă lăsați intimidat de lătratul lui. E cea mai prietenoasă făptură din câte cunosc.

Nu din convingere, ci numai și numai pentru a nu trece drept laș, Tobias coborî cu greutate din șa, se apropie de câine și întinse cu grijă mâna. Câinele își lăsă capul pe o parte, adulmecă degetele călugărului și își arătă mârâind dinții. Tobias se dădu pripit un pas înapoi. Temser se încruntă mirat, apucă însă în același timp animalul de ceafă și îl ținu strâns.

— Nu înțeleg, spuse el nedumerit. Hortus n-a mai făcut asta niciodată.

Tobias ridică din umeri, se chinui să schițeze un zâmbet pierit și făcu un ocol mare în jurul câinelui. Animalul îl urmări cu privirea trează și din piept îi ieșea un mârâit întunecat și amenințător. Privirea lui Temser aluneca iritată de la Tobias la câine, apoi murmură ceva, ridică din umeri și duse câinele de acolo să-l pună în lanț.

— Asta chiar că e ciudat, spuse el iritat când se întoarse iarăși la Tobias. Nu l-am văzut niciodată să se comporte așa dacă nu e atacat.

Tobias ridică din umeri.

— Poate, spuse el zâmbind, nu-i plac oamenii în sutană.

Zâmbetul lui Temser părea chinuit. Și pentru o fracțiune de secundă se ivi o nouă atitudine între ei: o neîncredere reciprocă,

pe care Tobias nu o simțise niciodată până acum în preajma acestui om. Însă clipa trecu la fel de repede precum venise și ei intrară în casă.

Acolo se dovedi că nevasta lui Temser făcuse într-adevăr toate pregătirile pentru un adevărat festin. În camera de oaspeți era așternută masa cea mare: tacâmuri și sfeșnice de argint erau așezate pe o față de masă din damasc alb ca laptele. Pe platouri mari din lemn șlefuit se aflau fructe și plăcinte, iar din bucătărie pătrundeau tot felul de miresme îmbietoare și se auzeau vocile agitate ale țărăncii și ale ajutoarelor acesteia.

Privirea lui Tobias poposi surprinsă și admirativă peste masa decorată festiv. Priveliștea îl făcu să bănuiască cel puțin de ce Temser tratase cu atâta detașare pierderea prețiosului său cal. Ceea ce se vedea aici ar fi ajuns onorabil și pentru una din marile case negustorești de la Lübeck și Hamburg. Știa că Temser nu era sărac, însă cât de bogat era o dovedea cu prisosință acest festin.

— Ați așternut toate acestea pe masă... numai din pricina mea? întrebă el nesigur.

Țăranul dădu din cap aprobator. Peste chipul său se așternu un zâmbet care cerșea iertare.

— V-am spus, pater Tobias, că nevasta mea va fi foarte încântată să vă poată servi. Nu-i veți lua osteneala în nume de rău, nu-i așa?

— Dar de ce aș face-o? întrebă Tobias nedumerit. Un adevărat creștin nu se îngrijește numai de binele lui, ci și de al celorlalți semeni ai săi.

Temser ignoră ultima propoziție, îl rugă printr-un gest să aibă răbdare o clipă și dispăru în bucătărie. Tobias îl auzi vorbind puțin cu nevastă-sa, apoi Temser se întoarse, îl rugă, repetându-și gestul, să-l ierte și arătă amabil cu mâna spre banca de dincolo de masă.

— Luați loc, Tobias, spuse el. Mai durează până e gata. Sau doriți să vă împrospătați puțin după călătorie?

Tobias îl privi întrebător.

— Putem să facem câțiva pași, explică Temser. Este un izvor mic în spatele casei. Și, dacă doriți, vă arăt gospodăria.

Tobias primi invitația printr-un gest de recunoștință schițat, ieșiră din casă și traversară curtea. Izvorul de care vorbise Temser era un firicel subțire de apă, care se ivea din mijlocul

unei grămezi mărunte de pietre plate și pline de mușchi și se pierdea doar câțiva pași mai încolo iarăși în pământ. Însă apa era rece ca gheața, iar după ce se spălă temeinic pe față și pe mâini, Tobias bău câteva înghițituri și constată că avea un gust minunat.

Cu toate că nu-și ridică privirea, monahul simțea cum Temser îl măsura din priviri în timp ce-și potolea setea, de parcă ar fi așteptat ca Tobias să spună ceva despre apă; o apă ce trebuia să fie, într-un oraș ca Buchenfeld, o adevărată comoară. Însă Tobias schiță doar un gest de mulțumire cu capul, se ridică din nou și îi spuse lui Temser că era curios să-i vadă moșia.

Țăranul nici nu încercă să-și ascundă dezamăgirea, însă nu spuse nimic, ci doar dădu din cap și îl invită pe Tobias să-l urmeze.

Gospodăria sa era într-adevăr foarte mare. Era chiar cu mult mai mare decât crezuse Tobias până în acel moment, deoarece dincolo de dreptunghiul simplu de pământ bătătorit, străjuit în trei părți de clădiri și în a patra de hambarul construit abia pe jumătate, se mai întindea un număr de grajduri scunde și întinse, pe care Tobias nu le observase până acum și care, judecând după miros, adăposteau porci. Tobias era puțin nedumerit. Unui om ca Temser i s-ar fi potrivit mai mult să crească vite, gândi el.

— Porcii sunt mai ușor de crescut, explică Temser. Mănâncă tot ce le dai, dar nimic din ce le face rău. Vitele sunt proaste. Tot mereu trebuie să ai grijă să nu mănânce buruieni otrăvite sau să nu bea apă stricată.

— Apa din izvorul dumitale nu e stricată, observă Tobias.

Avea dintr-odată sentimentul că se află pe urmele unui mister. Atât de aproape, încât nu trebuia decât să întindă mâna și să apuce deznodământul. Dar când era pe punctul de a o face, gândul îi alunecă din nou în altă parte.

— Așa este, replică Temser, însă nu e decât acest izvor, singurul. E un mic tezaur. Folosim apa numai pentru băut și la gătit.

Apa, gândi Tobias. Apa otrăvită din râu, cloaca puturoasă din pădure, fântâna care-i omora pe aceia care beau din ea. O altă fântână, în palatul contelui, care fusese zidită cu grijă… Totul se lega cumva de apă.

— Ce s-a întâmplat cu lacul din pădure? întrebă el fără să-l

privească pe țăran, însă urmărindu-i foarte atent cu coada ochiului reacția.

Dură mult, foarte mult până când Temser răspunse râzând cu amărăciune.

— Mă și gândeam că nu mă veți întreba asta niciodată.

Tobias îl privi pe țăran deschis în față. Temser îi înfruntă privirea și oricât s-ar fi străduit Tobias să i-o cerceteze, în ochii lui nu se ascundea nici falsitate, nici minciună, nici batjocură. Îi ceru lui Temser iertare în gând pentru toate câte i le luase în nume de rău. Dacă în tot acest oraș blestemat exista un om care era sincer cu el, atunci era omul acesta.

— Ei, spuse Tobias, acum o fac. Știi dumneata să-mi spui?

Temser scutură din cap.

— Nimeni nu știe. Ce știu, e că sigur nu-i vrăjitorie.

— Și atunci ce e?

Temser oftă.

— Asta poate n-o va afla nimeni, niciodată. Asemenea lucruri se întâmplă: izvoarele se ivesc și seacă, animalele se nasc și mor. Uneori un întreg ținut se îmbolnăvește și moare. Uneori un copac trăiește o sută de ani și se prăbușește fără vreun motiv știut. Omul se poate îmbolnăvi și muri – atunci de ce nu și un râu sau un lac?

— Orice boală are o cauză, răspunse Tobias. Nimic nu se întâmplă, fără ca înainte să se fi întâmplat altceva. Numai că uneori nu ne dăm seama de asta.

— Așa va fi fiind și cu lacul, replică Temser ridicând din sprâncene. Apa n-a fost nicicând destul de bună pentru a fi băută. Poate așa a fost să fie, poate s-a stricat încetul cu încetul, timp de generații întregi. Dar, credeți-mă, adăugă el foarte convins, asta nu are nimic, dar chiar nimic de-a face cu vrăjitoria.

— Oamenii din Buchenfeld sunt de altă părere, spuse Tobias.

Temser făcu un gest de lehamite cu mâna.

— Oamenii din Buchenfeld sunt niște proști, spuse el. Repetă tot ce li se spune, fără să judece ce vorbesc.

Tobias îl privi întrebător.

— Și cine e în spatele lui „se spune”?

Temser îi rămase dator cu răspunsul. Așa că Tobias adăugă după o clipă:

— Contele Theowulf?

— Dacă știți deja, atunci de ce mai întrebați? se interesă Temser.

Tobias oftă.

— Aș vrea eu să știu, spuse el. Însă adevărul e că nu știu absolut nimic. Totul e așa de... năucitor. Nimic nu pare să aibă sens.

Temser râse încet.

— Poate că nu există niciunul?

— Ba da, răspunse Tobias. Numai că eu nu-l pot pricepe. Și nu e nimeni căruia să-i pot cere vreun sfat.

Ceea ce sunase ca un simplu oftat era de fapt o întrebare, lucru pe care îl observă și țăranul foarte bine. Numai că acesta nu-i făcu lui Tobias favoarea de a-i veni cu încă un pas în întâmpinare, ci privi spre nord, cu toate că acolo nu se afla, la drept vorbind, nimic ce ar fi putut să-i capteze atenția.

— Ajută-mă, Temser, spuse Tobias într-un târziu. Te rog, fă-o dumneata.

— Cum? întrebă Temser. V-am spus tot ce se poate spune despre vrăjitoare. Anume că nu e.

— Nu la asta mă refer, răspunse Tobias. Dacă e sau nu Katrin vrăjitoare, asta se va dovedi. Dar nu sunt aici numai pentru a deschide procesul împotriva ei.

— Așa? Atunci de ce?

— Mă gândeam că știi, răspunse Tobias puțin dezamăgit. Misiunea inchizitorului nu este numai să ardă pe rug vrăjitoare și să conducă procese. Sunt aici pentru a-i ajuta pe oamenii din acest oraș. Dar nici măcar nu știu cum sau împotriva cui?

— Și cum de v-ați gândit că eu aș ști?

— Nu înțeleg toate acestea, recunoscu Tobias. După cele auzite de la Bresser și de la Katrin despre conte, mi l-am imaginat ca fiind un tiran.

Temser râse, însă privi în continuare în altă parte.

— Și acum sunteți surprins că nu este, nu-i așa?

Tobias încuviință.

— V-ați așteptat să întâlniți un moșneag acrit, care domnește peste ținut cu spada în mână, continuă Temser zâmbind, și ați dat de un conte tânăr și deschis la minte, care și-ar da și o mână ca să-și ajute supușii. Dar poate e și una și alta.

— Cum vine asta?

— Știți, răspunse Temser detașat, dacă ar veni un lup să-mi fure animalele, atunci aș lupta, riscându-mi viața pentru turmă, ceea ce nu m-ar împiedica să tai unul dintre animale pentru sărbătorirea victoriei.

— Dumneata vorbești despre animale, spuse Tobias cutremurat. Eu despre oamenii din acest oraș.

— Aceasta nu-i o diferență așa de mare precum credeți. Unul ține porci și vite, altul ține un oraș.

Vorbele sale nu limpezeau cu nimic, ci doar sporeau confuzia lui Tobias. Din ostilitatea pe care Temser o arătase față de Bresser, trăsese concluzia că țăranul avea cu contele o relație cel puțin ambiguă. Însă ceea ce i se părea acum că deduce din vorbele lui era…

Nu, pur și simplu nu știa. Nu era nici ură, nici furie, nici teamă, nici invidie, nici dispreț, nici amărăciune.

— Vrei să spui că oamenii se tem de el?

— Oamenii se tem mereu de cei puternici, răspunse Temser. Se tem de Biserică, pentru că e mai puternică decât ei, se tem de mine, pentru că sunt mai puternic decât cei mai mulți dintre ei, se tem de împărat… Și se tem și de conte. E firesc.

— Și dumneata?

— Nu știu, recunoscu Temser după ce cumpăni puțin. Nu am niciun motiv să mă tem de el.

— Nici oamenii din oraș nu au. După toate câte le-am auzit, contele a făcut foarte multe pentru ei.

Temser îl privi în chip ciudat. Apoi oftă, se întoarse și o porni spre casă.

— Veniți. Cred că mâncarea e gata. Putem să mai vorbim în seara asta la un urcior de bere. Acum n-are rost să-i lăsăm pe ceilalți să aștepte.

Tobias era dezamăgit. Pentru o fracțiune de secundă reușise să străpungă zidul de tăcere în spatele căruia se tupilase și Temser. Și nu era deloc sigur că va mai reuși încă o dată să producă o breșă în acest zid invizibil. Poate că doar îl luase pe țăran prin surprindere. Se poate însă ca Temser să fi vrut să-i spună ceva, de aceea îl chemase afară pe moșie, unde puteau vorbi nestingheriți. Și poate că el, Tobias, nu fusese în stare să pună întrebările potrivite. Mâncarea era într-adevăr deja pe masă la întoarcerea lor, iar la masa cea lungă nu ședeau numai nevasta lui Temser și slugile, ci și duzina întreagă de copii, lucru

pe care-l observase Tobias și la prima sa vizită în acea casă, așa că nu se mai ivi ocazia de a schimba cu țăranul altceva decât politețuri.

Spre deosebire de palatul contelui însă, Tobias abia dacă simțea efectul alcoolului. Pe de o parte din cauza mesei mai mult decât îmbelșugate, pe de altă parte și pentru că berea nu avea cine știe ce tărie. Cu timpul începu să simtă o ușoară, dar foarte plăcută oboseală, o moleșeală binefăcătoare, care i se instală mai întâi în picioare, apoi în brațe și, în final, în tot corpul.

Vorbiră și după-masă despre una-alta, până când nevasta lui Temser se ridică și începu să strângă resturile de mâncare, ceea ce pentru ceilalți meseni păru să fie un semnal de ridicare de la masă. Două dintre slujnice rămaseră să o ajute pe nevasta lui Temser, argații și copii își luară rămas-bun și plecară, așa încât Tobias se văzu în cele din urmă singur cu țăranul.

Se lăsă o tăcere adâncă. Din bucătărie se auzeau zgomotele făcute de cele trei femei care munceau, ale căror voci se auzeau acum în surdină, iar Temser puse o bucată mare de lemn în cămin și-i dădu foc. Pocnetele lemnului arzând și pâlpâitul flăcărilor creară o atmosferă idilică, binefăcătoare, care-i spori lui Tobias senzația de relaxare. I se făcu într-adevăr somn și, când Temser în sfârșit rupse tăcerea adresându-i o întrebare, Tobias se văzu nevoit să-l pună s-o repete.

Țăranul zâmbi.

— Am întrebat dacă sunteți obosit, Sfinția Voastră.

— Puțin, recunoscu monahul.

Temser se ridică.

— Atunci am să pun să vă facă patul, spuse el.

— Putem să mai stăm puțin de vorbă, răspunse Tobias. Nu aș vrea să par nepoliticos.

Temser râse încet.

— Nu sunteți, spuse el. Noi cei de-aici ne culcăm devreme.

— Atunci nu vreau să te rețin. Și eu vreau să fiu la răsăritul soarelui în oraș.

— Sigur, răspunse Temser. Îi spun îndată slujnicei. Dar înainte de culcare mai beți un pahar de vin cu mine.

Tobias ridică mâna a apărare.

— Cred că am băut deja prea mult.

— Prostii! răspunse Temser pe un ton de reproș mimat.

Aceea a fost berea făcută de noi, acum gustați și din vinul nostru.

Se întoarse și se apropie de dulapul de lângă fereastră să ia două pahare grele de pe unul dintre rafturi. Apoi îl rugă pe Tobias să aibă o clipă răbdare și dispăru în bucătărie. Tobias îl privi nedumerit. Ceva... îl deranja. Avea senzația absurdă că mai trăise o dată situația aceea; și nu era o senzație plăcută.

Temser se întoarse ținând în mână o carafă bombată și cu un zâmbet complice pe buze.

— Așa, spuse el, în timp ce așeza carafa pe masă și își frecă mâinile, aceasta e carafa pentru ocazii speciale.

— Eu chiar nu prea beau...

Temser făcu un gest scurt și poruncitor.

— Fără obiecțiuni! spuse el aspru. Insist! O gură înainte de culcare ne va face bine. În afară de asta, sunt curios de verdictul Sfinției Voastre cu privire la vin. E o adevărată comoară.

Umplu cele două pahare de staniu până la margini cu lichidul auriu sclipitor.

Tobias își aminti dintr-odată unde mai trăise o dată întocmai scena aceasta. Numai gândul la ea i se părea absurd.

Temser ridică paharul pentru a ciocni cu el, iar Tobias îl duse pe al său la buze, însă nu bău, ci îl puse în ultimul moment la loc pe masă.

— I-ai spus slujnicei să-mi pregătească patul? întrebă el.

Temser lăsă și el paharul din mână.

— Sigur, răspunse el.

Gândurile lui Tobias o luară razna. Căuta disperat un nou pretext sub care să-l expedieze pe Temser de acolo.

— Atunci mai spune-i o dată să verifice cu mare atenție odaia, spuse el. Să aibă grijă să nu fie păianjeni sau gândaci pe sub pat. Urăsc lighioanele acestea.

Temser vru să spună ceva, însă Tobias îi întrerupse vorba cu un zâmbet chinuit:

— Știu că ai o casă curată, Temser, însă acesta e un cusur de-al meu. Urăsc lighioanele astea ca pe necuratul. Câteodată petrec ceasuri întregi inspectând încăperea când sunt prima oară într-o casă. Te rog să nu o privești ca pe o jignire.

Temser ridică din umeri, își așeză paharul pe marginea căminului și se duse din nou, fără să spună o vorbă, în bucătărie.

Tobias se ridică, fu cu un pas lângă cămin și își schimbă paharul cu cel al lui Temser. Apoi se întoarse, iar Temser îl găsi așezat din nou la locul lui.

— Am transmis porunca Sfinției Voastre, spuse el.

Încă mai părea iritat; poate chiar puțin înfuriat.

Ceea ce Tobias putea să înțeleagă întru totul. Pretextul său fusese într-adevăr cam stupid.

— Aș vrea să te rog din nou să nu mi-o iei în nume de rău, spuse el cerându-și într-un fel iertare. Sper că nu te simți jignit.

— Nu, spuse Temser. Apucă paharul, luă o gură zdravănă și îl îndemnă pe Tobias din ochi să facă la fel.

Tobias îl ascultă. Vinul era într-adevăr nemaipomenit: greu, dulce și foarte tare. Dacă golea paharul acela, avea să doarmă în noaptea aceea neîntors – indiferent dacă bănuiala lui era întemeiată sau nu.

Luă și o a doua înghițitură, mai mică, și văzu cu coada ochiului cum Temser își goli paharul dintr-o înghițitură și își trecu cu vârful limbii peste buze savurând și ultima picătură.

— Deci? întrebă el. Ce spuneți, Tobias?

— Nu prea mă pricep la vinuri, răspunse Tobias sustrăgându-se, dar mi se pare că este într-adevăr o licoare deosebită. Cu toate acestea, nu cred că am să-l pot bea tot. Nu rezist la prea mult vin, să știi.

— Beți cât de mult sau de puțin doriți, răspunse Temser. Și nu vă faceți griji. O să am grijă să fiți trezit cu un ceas înainte de răsăritul soarelui.

Tobias nu reuși să-i înfrunte privirea. Se simțea, din pricina trucului său, mizerabil și fățarnic. Poate că îl păcălise pe Temser degeaba. Poate că sufletul său era așa de otrăvit, încât vedea peste tot doar minciună și trădare. Părintele său de spovedanie la Lübeck va avea ce să-i predice la întoarcere, pesemne o litanie în toată regula.

Gustă cu grijă încă o dată din pahar, îl așeză golit pe jumătate înapoi pe masă și se ridică.

— Dacă ai vrea să-mi arăți odaia mea…?

— Desigur. Urmați-mă.

Ieșiră din cameră și o luară pe niște trepte largi, nu foarte abrupte spre mansarda casei țăranului. Temser îl duse pe un coridor lung la o cămăruță mică, a cărei ușă era deschisă pe jumătate. Lumina gălbuie a unei lumânări arzând se vedea din

coridor, iar Tobias desluși silueta slujnicei aplecate, care era ocupată să caute pe sub pat lighioane inexistente.

Când pășiră în cameră, tânăra se ridică, îi privi iritată întâi pe Tobias, apoi pe stăpânul ei:

— Am controlat peste tot, spuse ea.

Temser zâmbi scurt.

— E bine așa, spuse el, du-te acum.

Slujnica plecă, iar țăranul arătă spre patul larg, proaspăt așternut, pe care aceasta îl pregătise. Și patul acesta era așternut cu cel mai fin damasc alb. Tobias se gândi la ceea ce spusese Temser despre relația oamenilor cu cei puternici. Dacă era adevărat că bogăția însemna putere, atunci el era cel puțin la fel de puternic ca și contele.

— Sper că sunteți mulțumit, pater Tobias, spuse Temser și duse surprins mâna stângă la gură pentru a-și acoperi un căscat.

Tobias nu se controlă suficient de bine, amuți și îl privi împietrit pe țăran. Tot ce gândise cu o clipă mai înainte despre Temser dispăru. Toată iertarea pe care i-o ceruse în gând, se risipi. Bănuiala îi încolți din nou.

— Mai că-mi vine să cred că ați avut dreptate cu ceea ce ați spus despre vin, spuse Temser iritat. Poate ar trebui să fiu și eu mai atent cu el.

— E târziu, răspunse Tobias. Și eu sunt obosit chiar dacă am băut mai puțin decât dumneata.

Se frecă în mod exagerat la ochi cu pumnii strânși și se lăsă cu un oftat de osteneală pe marginea patului.

Temser căscă din nou și clipi, ținându-și cu greutate pleoapele deschise. Pe chipul său se oglindeau oboseala și confuzia.

— Dacă mai aveți nevoie de ceva, atunci strigați-mă, spuse el.

Mișcările îi deveniră lente.

Tobias se lăsă pe pat, închise ochii și se prefăcu inapt să-și mai ridice o dată pleoapele.

— Noapte bună, spuse el.

Temser o porni lipăit, anevoios și cu pași mici spre ieșire. Aproape că se clătină când închise ușa în urma lui, iar zgomotul pașilor săi târșâiți răsună încă puțin, apoi se stinse treptat.

Cu toate acestea, Tobias mai rămase minute bune

nemișcat și cu ochii închiși pe patul său, înainte de a se ridica din nou. Nu era deloc obosit, dimpotrivă, capul său era doldora de gânduri. Bănuiala sa, pe cât de bizară și absurdă i se păruse atunci, se adeverise. Temser încercase să-i dea ceva de dormit. Și nu putea să fie o pură coincidență că încercase să-i dea în același mod ca și Theowulf, pentru a se asigura că Tobias va petrece într-adevăr noaptea în palatul său. Somniferul nu fusese în vin, ci în pahar. Un truc pe cât de simplu, pe atât de genial și care lui Tobias i se păru întru totul absurd. Cine ținea în dulap la îndemână pahare cu prafuri de dormit?

Cine altcineva în afară de aceia care erau nevoiți să se îngrijească uneori ca oaspeții neașteptați să nu vadă și să nu audă anumite lucruri...

Stinse lumânarea, se duse la fereastră și privi spre curte. Peste tot era beznă și tăcere, nicăieri nu se zărea vreo lumină și singurul zgomot venea de la clinchetul slab al lanțului cu care Temser legase câinele.

Timp de un ceas bun nu se schimbă nimic în peisaj. Tobias privi de mai multe ori spre cer, însă fereastra era așa de prost amplasată, încât nu putea vedea nici luna, nici vreo constelație cunoscută. Se gândi că ar trebui să mai fie vreun ceas până la miezul nopții când îi ajunseră la urechi niște zgomote din interiorul casei. Pași tropotind pe înfundate, voci șoptite, închiderea repetată a unei uși. Apoi pași atenți, strecurându-se, care se apropiau pe coridor. Tobias se vârî degrabă înapoi în pat, se întinse și renunță în ultima clipă la ideea de a se mai acoperi cu pătura. Închise doar ochii, își lăsă capul căzut într-o parte și respiră cât putea de lin.

Auzi cum cineva deschide cu mare grijă ușa odăii sale. Nu îndrăzni să deschidă ochii, dar știu că e Temser, care venise să se convingă că într-adevăr el, Tobias, căzuse într-un somn adânc. Și mica sa înscenare păru să funcționeze: stătea întins în aceeași poziție în care alunecase înainte de plecarea lui Temser, de parcă ar fi adormit în secunda aceea, fără să mai aibă puterea de a se acoperi.

După câteva clipe, ușa fu din nou închisă și pașii lui Temser se îndepărtară. Tobias mai așteptă ceva vreme, apoi se ridică și se strecură din nou la fereastră. De data aceasta avu mare grijă să se posteze astfel încât silueta sa să nu se contureze în lumina pâlpâitoare a lumânării.

Răbdarea nu îi fu pusă la prea mare încercare. Nu trecură decât câteva clipe până se auzi din nou o ușă jos în casă și apoi Temser își făcu apariția în curte.

Nu era singur. Patru sau cinci oameni dintre slugi îl urmau îndeaproape și de cealaltă parte a curții se apropiau alte două slugi, care duceau de căpăstru o jumătate de duzină de cai gata înșeuați. În timp ce bărbații se urcară pe cai, Temser se întoarse încă o dată, se duse la câinele aflat în lanț și-l dezlegă. Acesta sări lătrând agitat pe stăpânul lui și Temser îl mângâie scurt pe cap, să-l liniștească. Apoi își ridică privirea spre fereastra îndărătul căreia îl credea pe Tobias adormit.

Tobias se lipi de peretele de lângă fereastră și își ținu instinctiv respirația. Știa că Temser n-avea cum să-l vadă dar, cu toate acestea, simțea privirile țăranului ca pe o atingere fizică. Inima începu să-i bată cu putere și respirația i se precipită.

Așteptă până socoti că Temser nu se mai uita în sus, înainte de a îndrăzni să privească din nou pe geam. Cu excepția lui Temser, toți ceilalți erau deja în șa. Țăranul părea să nu se poată urca pe cal. Mișcările îi erau nesigure. Apucă de mai multe ori în gol când dădu să apuce căpăstrul și efortul de a se sălta în șa părea să-i solicite un efort prea mare. Tobias își amintea prea bine ce dificil fusese și pentru el să se lupte cu efectele prafurilor de dormit și să izbutească să facă măcar un pas. După elanul pe care Temser îl dovedise în repetate rânduri în timpul zilei, neîndemânarea sa de acum era dovada clară: Temser suferea consecințele îngurgitării aceluiași praf pe care contele Theowulf i-l pusese și lui în pahar.

Tobias mai risipi un minut prețios enervându-se, înainte de a conștientiza că în următoarele clipe călăreții vor părăsi curtea și se vor îndepărta. Nu mai avea mult timp.

Se duse degrabă la ușă, o deschise cât mai încet cu putință și stătu preț de o clipă la pândă cu ochii închiși. Nimic. Casa era cufundată într-o liniște deplină. După toate aparențele, dormeau toți cei care nu-l însoțeau pe țăran în expediția sa nocturnă.

Cu toate acestea, Tobias se furișă pe vârful picioarelor din cameră și în jos pe trepte, iar când călcă pe o treaptă care scârțâi sub greutatea lui, se opri o secundă cu inima bătându-i cu putere și ascultă încordat. Dar nici acum nu auzi nimic. Repede și fără să facă niciun zgomot deschise ușa, aruncă o

privire în curte și constată cu un amestec de dezamăgire și de ușurare că Temser și jumătatea de duzină de slugi părăsiseră curtea.

Nu mai ezită decât o fracțiune de secundă. După care ieși hotărât din casă și privi în direcția în care dispăruseră bărbații. I se părea că încă le zărește umbrele în depărtare.

O urmărire la pas nu ar fi avut niciun sens. Însă el știa unde sunt caii. Norocul era de partea lui. Ușa grajdului era deschisă. Doi cai se aflau legați în boxa lor. Îl dezlegă pe unul dintre ei și îl duse afară, se cățără anevoie pe spinarea lui, privi încă o dată în toate direcțiile spre a se asigura că nu e urmărit și dădu pinteni calului.

Noaptea era deosebit de întunecată. Nădejdea sa de a găsi o urmă de care să se țină, se risipi deja după câteva clipe. Nu mai plouase de săptămâni bune, așa că pământul era tare și uscat și nu se vedea pe el nicio urmă pe care s-o poată recunoaște. Deși nu știa cu cât i-o luaseră înainte Temser și slugile sale, nu îndrăzni să-și mâne calul mai mult decât într-un trap ușor. Pe de o parte, pentru că nu era un călăreț prea bun, pe de altă parte, pentru că un galop s-ar fi auzit la câteva leghe depărtare în liniștea nopții fără lună.

Așa că trimise o rugă fierbinte spre cer, ca Domnul să-l călăuzească pe drumul cel bun și lăsă calul să îl ducă singur.

Negura era din ce în ce mai deasă. Cerul se umplu de nori grei și pântecoși. Aerul mirosea a ploaie și avu chiar senzația că aude un tunet în depărtare.

Deși covorul de nori aproape că înghițise și ultimul firicel de lumină, i se păru că se îndreaptă iarăși în direcția orășelului Buchenfeld. Încă nu avea nici cea mai vagă idee de ce, însă era sigur că Temser îl ademenise afară din oraș.

Dintr-odată, teama puse din nou stăpânire pe el. Tobias bănuia că tot ceea ce i se întâmplase până acum era numai un fragment din misterul uriaș și sumbru în care pătrundea tot mai adânc, fără să-l poată totuși deslușî. „Dar ce se întâmplă, gândi el îngrozit, dacă sunt într-adevăr în drum spre Buchenfeld, spre Buchenfeld – și spre ea?”

Teama pentru Katrin îl făcu să uite de teama pentru propria viață. Mână calul să se grăbească, o luă apoi la galop, atât de repede, cât îndrăzni, și se apropie în curând de oraș. Nu văzuse până în acel moment orașul altfel decât tăcut și încremenit, însă

acum, cel puțin o parte din oraș era luminată ca ziua. Pe deasupra zidului de pământ vălurit se zărea lumina mișcătoare, gălbuie-roșiatică a unui număr mare de făclii și, odată cu rafalele de vânt, se auzea un cor de voci înfundate. Nu era nici vreo cântare, cum crezuse în prima clipă, era doar un zumzet. Fără cuvinte, doar sunete. Pentru numele lui Dumnezeu, ce se petrecea în orașul acesta?

Cu toate că între timp curiozitatea și frica puseseră întru totul stăpânire pe el, Tobias mai slăbi galopul calului. Prevederea sa se dovedi a fi justificată. După numai câteva minute, distinse câteva umbre neclare în bezna dinaintea sa. Vacarmul înfiorător de voci omenești se amestecă cu zgomotul de galop de cai. Auzi lătratul unui câine și o voce aspră care-i porunci să tacă. Erau Temser și slugile sale.

Tobias călări mai încet, se opri într-un târziu și privi nehotărât în jur. Totul părea atât de schimbat. Recunoscu orașul, însă numai datorită cerului pe care se reflecta lumina roșie, dogoritoare a făcliilor.

Mână calul spre stânga și o luă călare de-a curmezișul unui câmp, de pe care fusese strânsă recolta, atât de repede, cât îi permitea întunecimea ce-l înconjura. Temser și slugile sale ieșiseră iarăși din raza sa vizuală când porni să facă ocolul orașului într-un cerc amplu și să se apropie de el din partea opusă.

Deși călărea repede, înțelese că avea să ajungă în oraș abia după Temser și slugile sale. La douăzeci de pași buni înainte de valul de pământ care ținea loc de zid de jur-împrejurul orașului, își struni calul, coborî și alergă furișându-se mai departe. Urcă fără dificultate pe valul de pământ, însă inima îi bătea de emoție cu atâta sălbăticie încât amenința să-i spargă pieptul. Pentru o clipă se luptă cu gândul absurd că aceasta trebuia să se audă ca niște bătăi de tobă peste tot în oraș.

Ultimii metri îi parcurse sprijinit pe palme și genunchi și, odată ajuns în vârful movilei, se lăsă la pământ, lipindu-se de acesta și îmbrățișându-l.

Tobias nu reuși să vadă decât umbrele cocioabelor dărăpănate din Buchenfeld. Flăcările din inima orașului inundaseră cerul de deasupra lui în culoarea sângelui vâscos, iar zgomotul surd care creștea și descreștea în intensitate impuse și inimii sale un ritm sacadat, violent.

Câteva clipe bune zăcu pur și simplu acolo, la pândă, întrebându-se zadarnic ce să facă. Se simțea întru totul neajutorat. Nu avea niciun fel de experiență cu asemenea lucruri. La urma urmei, nu era treaba lui să se strecoare în miez de noapte într-un oraș posedat de demoni. Cântul, cu toate că provenea în mod cert din gâtlejuri omenești, suna ca o muzică a iadului. Ritmul său înfundat, monoton și sfichiuitor în același timp, părea să vină de-a dreptul din imperiul lui Lucifer. Iar cuvintele, care nu păreau a fi cuvinte, îl duceau cu gândul la ritualurile păgâne. Se simți azvârlit în visul său în care o întâlnise pe Katrin într-un luminiș și pentru o fracțiune de secundă îl năpădi aceeași senzație ca și atunci: aceea că se afla într-o zonă a creațiunii, în care timpul, legile naturii și ale omului nu mai erau valabile. Se temea. Era aproape înnebunit de spaimă. Și, cu toate acestea, nu avea de ales decât să se apropie de acea lumină satanică din inima orașului. Acum știa că se adunaseră aici ca s-o ucidă pe Katrin. Această procesiune nocturnă nu putea avea niciun alt scop.

Tocmai când Tobias își adună tot curajul pentru a se ridica, ceva se schimbă în sunetul vocilor monotone; făcliile își modificară și ele intensitatea. Nu mai ardeau acum lin, ci începură să arunce văpăi puternice când bărbații care le țineau se puseră în mișcare ca la o comandă din umbră.

Ajunsese prea târziu? O scoseseră deja pe Katrin din turn? Ardea deja rugul pe care urma să fie sacrificată?

Mii de gânduri groaznice îi fulgerau prin minte, în timp ce, paralizat de consternare și de groază, păși înainte și ajunse în sfârșit la poarta orașului. Era prea departe de strada principală pentru a putea desluși mai mult decât o masă nebuloasă de trupuri întunecate și de făclii care ardeau și scăpărau.

În timp ce procesiunea trecea încet și la distanță sigură de el, Tobias încercă disperat să se hotărască ce va face. Trebuia să se lămurească în legătură cu soarta lui Katrin, dar asta ar fi însemnat să traverseze orașul și să se întoarcă la turn. Se gândi însă că acest lucru ar fi fost cu totul lipsit de sens. Deși ura violența fizică și se temea de ea, se simțea în stare să se ia la trântă cu un om, dacă ar fi fost vorba să lupte pentru viața lui sau a lui Katrin. Însă împotriva mulțimii aceleia nu avea nicio șansă.

Pater Tobias își dădu seama dintr-odată, cu un amestec de

isterie și de consternare, la ce se gândea. Sfinte Dominic, cât de departe ajunsese, dacă începuse să nutrească asemenea gânduri? Ce se întâmpla cu el, dacă singura pricină pentru care s-ar fi dat în lături de la violența fizică era certitudinea că ar pierde lupta?

Atunci întoarse privirea și văzu ceva ce îl făcu pentru o clipă să uite până și de Katrin.

Printre copacii livezii din partea de nord a orașului se zărea din nou flacăra aceea verzuie. Pentru o fracțiune de secundă reuși să vadă în lumina aceea contururile unei duzini de călăreți, care se apropiau în galop de oraș. Siluete întunecate și încovoiate, cu chipuri palide și cu mantii negre care fâlfâiau în vânt.

Chipuri de oase.

Inima părintelui Tobias tresări din nou cu groază când își întoarse capul în direcția opusă și văzu că procesiunea se îndrepta acum spre el. Dacă estimase bine ritmul călăreților cu chipuri de oase și mișcarea mult mai lentă a procesiunii, atunci ar fi trebuit să se întâlnească aproape de locul în care se afla el.

Căută disperat din priviri un ascunziș. Nu era niciunul. Așa că se târî peste valul de pământ, se lipi cu cealaltă parte a corpului de solul rece și ascultă o clipă cu ochii închiși huruitul înfundat al cailor apropiindu-se, zumzetul mulțimii, care se auzea mai încet, dar mai înspăimântător și mai amenințător, și bătaia violentă a propriei sale inimi. Razele luminii roșii se răsfrângeau acum și asupra unei părți a zidului de pământ după care se ascundea Tobias.

Procesiunea se opri, într-adevăr, aproape de ascunzișul său. Bărbații care purtau făcliile formară un semicerc, un model straniu de ochi scânteietori, roșii, de diavol, a căror semnificație nu o cunoștea, care însă îl înfioră la fel ca și zumzetul acela monoton.

Încetul cu încetul, se apropiară și călăreții din pădure. Tobias se afla într-o stare ciudată, oscilând între fascinație morbidă și frică paralizantă. Groaza lui atinsese un punct maxim apoi îl depășise, ceea ce o făcea acum să pară ireală. Poate era nebun, gândi el isterizat. Poate toate acestea nu erau decât un vis. Sau poate că încă zăcea în odaia lui Bresser și se lupta cu moartea, și aceasta nu era decât o altă viziune macabră cu care îl tortura spiritul său chinuit de febră.

Privirea sa cercetă hăituită mulțimea de trupuri înghesuite unul lângă altul. Recunoscu câteva chipuri: Temser, slugile sale, Bresser – până și Maria se afla în mijlocul cumplitei procesiuni; pe Katrin însă n-o văzu niciunde.

Călăreții erau acum suficient de aproape, încât Tobias să-și dea seama, fără niciun dubiu, că sunt aceleași creaturi cu chipuri de oase pe care le văzuse în noaptea aceea la râu, când îl vânau pe Derwalt. Capetele de morți păreau să-i rânjească batjocoritor și, când intrară în raza de lumină roșie-sângerie, pe care făcliile nopții o aruncau în întuneric, atunci văzu că pe fețele lor și pe mâinile subțiri ca de schelet, se reflecta o lumină înspăimântătoare verde-albăstrie, ca izvorâtă din interior. Sau din același foc rece pe care-l adăpostea și lacul din pădure.

Tobias se târî mai departe în josul povârnișului, până când mâinile sale tremurânde aproape că ajunseră în raza luminii roșii. Era deplin conștient de faptul că acționa absolut iresponsabil. O singură mișcare necugetată, un sunet scos din neatenție sau chiar și o privire întâmplătoare a unuia dintre cei adunați acolo jos și era pierdut. Însă toate acestea nu mai însemnau nimic. Era pe punctul de a elucida misterul sumbru care împresura orașul Buchenfeld și pe localnicii săi.

Călăreții se opriră. Numai unul dintre ei călări încă o bucată de drum, până se apropie de zidul uman la mai puțin de o aruncătură de băț. Își struni atunci calul și se ridică din șa. În același timp ridică mâna într-un gest poruncitor. Nu spuse nimic, însă participanții la procesiune căzură în genunchi; nu în același timp, ci unul după altul, astfel încât părea că peste mulțimea de oameni se revărsa un val uriaș și continuu, la trecerea căruia rămâneau cu toții îngenuncheați și cu capetele plecate. Era o priveliște înfricoșătoare, însă una care, în ciuda groazei care-l răvăși pe Tobias, exercita în același timp asupra lui o anumită fascinație. I se părea că poate atinge forța pe care silueta cu chip de craniu o degaja în mulțime, atât de intens o simțea.

O bună bucată de vreme nu se petrecu nimic. Călărețul cu chip de oase își lăsă privirea ochilor săi înfricoșători și goi să alunece peste mulțime, ca și când ar fi savurat priveliștea capetelor plecate umil – sau ca și când ar fi extras forță din ea. Teama pe care o degaja silueta cu chip de oase trezea ceva în mulțimea de oameni, ceva ce ei absorbeau la rândul lor; un curent de energie nevăzută, care pulsa și trecea dinspre

mulțimea îngenuncheată spre fiecare călăreț în parte, multiplicând forța și teroarea pe care aceștia le degajau.

Călărețul cu chip de oase părea să se delecteze cu teroarea oamenilor, o sorbea precum un vampir înfiorător și uriaș sângele victimei sale. Apoi, după o veșnicie, cum i se păru lui Tobias, își coborî mâna, iar capetele se ridicară. Mulțimea aflată în stare de prosternare (cu toate că însăși formularea aceasta i se păru lui Tobias hulă, nu găsi totuși niciun alt cuvânt pentru ceea ce îi era dat să vadă) nu se ridică, dar îndrăzni cel puțin să-și îndrepte privirile spre întunecatul stăpân. Tobias reuși să zărească expresia de pe chipul unora din mulțime: nu era doar frică, ci și o bucurie sălbatică și satanică, o așteptare care îl făcu să se cutremure înlăuntrul său.

Călărețul cu chip de oase nu se mișca încă. Acum însă, ca la un semn tainic, se puseră și ceilalți din nou în mișcare, astfel încât și acest al doilea grup, ceva mai mic, formă un semicerc, jumătatea unui inel mai mic, înconjurat de jumătatea mai mare a unui inel mult mai larg…

Și abia acum observă Tobias că nu era numai un inel. Linia locuitorilor orașului forma trei semicercuri clare, delimitate unul de celălalt și unul mai mare decât celălalt, așa încât, completând mental figura, se forma un sistem de cercuri concentrice, din ce în ce mai mici, în al cărui centru se afla duzina de călăreți cu chipuri de oase. Iar priveliștea îi amintea de cercul vrăjitoarelor din pădure, pe care îl văzuse el însuși și pe care îl vizitase din nou în vis în chip atât de răvășitor.

Zumzetul monoton al mulțimii începea acum să se nuanțeze. Buzele lor formau încă acele sunete aparent lipsite de înțeles, însă ritmul se înteți, deveni mai sacadat și mai amenințător. În același timp începură să-și miște trunchiurile lin într-o parte și în alta, iar cele trei cercuri formate din corpuri omenești se mișcau unul către celălalt, așa încât mulțimea uriașă de oameni părea a se fi transformat într-o masă mare șerpuitoare. Călărețul cu chip de oase urmări o vreme și acest spectacol în tăcere, apoi ridică din nou mâna, iar mișcarea și sunetul amuțiră pe loc. Se lăsă o liniște aproape înfiorătoare. Până și vântul se oprise, de parcă natura își ținea și ea respirația față în față cu scena aceea străină de Dumnezeu.

— Destul! strigă bărbatul cu chip de oase cu glas tunător și ecou puternic. Nu v-am chemat astăzi ca să mă preaslăviți!

Tobias simți cum spaima cuprindea din nou inimile oamenilor. Cele mai multe capete se plecară, iar pe chipurile celor care îndrăzniră să-l privească în continuare pe călărețul apocaliptic se întipări o frică fără margini: aceeași frică de moarte, cu neputință de alungat, pe care Tobias o citise în ochii lui Derwalt, când încercase să-i vorbească.

— Nu mi-ați ascultat poruncile! continuă călărețul cu chip de oase, și din nou întreaga adunare se încovoie ca după un val de lovituri. Voi m-ați chemat! Voi ați fost cei care ați vrut ajutorul meu! Ați luat tot ce v-am dat, dar acum nu vreți să-mi dați ce mi se cuvine – ascultarea voastră!

Din nou se lăsă o liniște mormântală. Tobias aștepta cu sufletul la gură ca arătarea cu chip de oase să-și continue discursul, însă, în loc de acesta, din mulțimea îngenuncheată se ridică o făptură cu capul plecat și păr cărunt și se apropie umil și cu pași mici și temători de călărețul înfiorător. Tobias nici nu se mai miră când își dădu seama că nu era nimeni altul decât Temser.

Pășea încet, cu privirea plecată umil la pământ și umerii ușor aduși în față, ca în așteptarea unei lovituri. Și nu îndrăzni să ridice privirea, nici atunci când ajunse chiar în fața călărețului cu chip de oase. Tobias nu auzea ce spune, însă, indiferent ce ar fi spus, vorbele sale părură a-l înfuria pe călăreț atât de tare, încât acesta îl întrerupse cu un gest furios.

— Îndrăznești să mă contrazici? răcni el și strânse amenințător pumnul palid-verzui de oase. Sunteți pierduți! Cu toții ați eșuat! Vă încălcați partea voastră de legământ și mai îndrăzniți să mă și contraziceți!

Temser se încovoie ca un câine bătut, dar nu îndrăzni să-l privească pe călărețul cel cumplit, însă glasul îi era isteric de spaimă, așa încât Tobias abia reuși să-i înțeleagă cuvintele.

— Vă implor stăpâne… stăpâne, trebuie să înțelegeți! Preotul e…

— Taci! tună călărețul cu chip de oase.

Calul său se sperie de sunetul brutal și puternic al vocii sale și începu să se miște agitat, așa că o clipă fu preocupat să-și liniștească animalul. Apoi se aplecă în față, arătă cu mâna stângă întinsă spre țăranul care stătea tremurând și continuă pe un ton și mai puternic și furios:

— Vrăjitoarea trebuie să moară și voi știți asta! Ce trebuie

să se mai întâmple ca să înțelegeți că ea e vinovată pentru toate nenorocirile voastre? Nu v-au murit destule animale? Nu vi s-au stricat destule recolte? Nu vi s-au îmbolnăvit destul copiii? V-am poruncit s-o omorâți, dar voi, în loc să faceți asta, ați îngăduit ca acel popă să-și vâre nasul peste tot pe-aici!

— Stăpâne... răspunse Temser cu jumătate de gură, dar nu putem să...

— Alungați-l! îl întrerupse călărețul furios. Alungați-l din oraș, așa cum ați făcut și cu celălalt! Și cum v-am poruncit să faceți cu toți care vin și propovăduiesc o credință falsă!

— Dar, stăpâne, e... Inchizitor, răspunse Temser. Glasul îi tremura de spaimă. Și totuși își adună acum întregul curaj pentru a-și ridica creștetul și a privi drept în chipul de mort al călărețului. Nu e un oarecare, continuă el. Nu-i putem face nimic. Dacă îl alungăm, va face o sesizare către episcop. Și, dacă-l omorâm, vor trimite altul.

— Și îl veți alunga sau omorî și pe acela, dacă e nevoie, răspunse călărețul cu chip de oase. Sunt falși preoți. Predică despre dragoste, dar seamănă ură și disperare în inimile oamenilor. Ați uitat cum era când domnea popa acela peste voi? Ați uitat ce s-a întâmplat când i-ați cerut ajutor?

— Sigur că nu, stăpâne, spuse Temser grăbit. Însă Biserica e puternică și trebuie să fim atenți. Cred că inchizitorul deja bănuiește ceva. Dacă acum facem o greșeală, aceasta ne-ar putea costa viețile.

Călărețul cu chip de oase îl țintui cu privirea. Nu spunea nimic, însă privirea orbitelor sale întunecate și goale deveni atât de pătrunzătoare, că Temser plecă după o clipă din nou capul și se dădu un pas înapoi.

— Ți-e frică, spuse călărețul într-un târziu. Vocea îi era la fel de tunătoare ca înainte, însă acum din ea răzbătea un dispreț mușcător.

— Dar poate nu ți-e frică de cine trebuie. Poate că supraestimezi puterea acestui preot, așa cum supraestimezi puterea falșilor predicatori și a falsei Biserici.

Temser vru să răspundă ceva, însă călărețul îl reduse cu un gest furios al mâinii la tăcere și se întoarse spre mulțime.

— Cine v-a ajutat? Falșii profeți – ori eu? Cine v-a eliberat de sub jugul tiranului, care vă omora fiii și vă răpea fiicele după bunul lui plac? Falșii misionari – ori eu? Cine vă garantează

siguranța zilei de mâine? Mai marii Bisericii și călugării grași, care șed în mănăstirile lor și își umplu burțile – ori eu? Voi ați cerut! Voi m-ați chemat și eu am venit! Voi ați cerut mereu tot ce vă lipsea – acum eu sunt acela care cere! Eu v-am spus unde o găsiți pe aceea care se face vinovată de nenorocirile voastre. Acum faceți ce trebuie făcut! Omorâți-o și omorâți-l și pe falsul preot, dacă e nevoie!

— Dar, stăpâne, spuse Temser cu o vocea atât de paralizată de spaimă, că abia o mai controla, asta este… imposibil. Dacă ridicăm mâna împotriva unui inchizitor, atunci…

Amuți în mijlocul cuvântului, izbit din nou de privirea acelor orbite înspăimântătoare și goale.

— Atunci? întrebă călărețul cu chip de oase iscoditor.

Temser nu vorbi mai departe, și arătarea înfiorătoare râse.

— O, sunteți așa de lași, spuse el plin de dispreț. Sunteți gata să vă dați sufletele diavolului, dacă vi se pare că obțineți un cât de mic câștig din asta. Dar dacă trebuie să faceți o treabă, indiferent cât de măruntă, atunci începeți să tremurați și să vă văitați. Dar vremea recoltei a trecut! De astăzi într-o săptămână am să mă întorc și am să vă cer să luați o hotărâre. Dacă vrăjitoarea mai e în viață, știți ce se va întâmpla!

Tobias auzise destul. Tremurând de spaimă, se târî pe spate, îndepărtându-se de lumina cea roșie înainte de a îndrăzni să se ridice. Alergă aplecat pe movilă în sus și se lăsă de cealaltă parte iarăși pe palme și pe genunchi. Apoi se prăbuși în beznă.

Capitolul 14

Cu toate că distanța nu era mai mare de câteva sute de pași, Tobias ajunse la turn cu răsuflarea tăiată. Gonise ca niciodată în viața lui, dar se și oprise mereu, privind îngrozit în jur și așteptându-se să vadă arătarea cu chip de oase cum iese dintr-un con de umbră și pune mâna pe el. Dar nimic din toate acestea nu se întâmplase. Orașul Buchenfeld era încremenit de frig și de tăcere. Avea senzația, mai mult decât oricând, că trece nu printr-un oraș cu oameni vii, ci printr-un cimitir uriaș, cu morminte bizare de mărimea unor case. Doar că în noaptea acestea mormintele erau goale, fiindcă stăpânii lor ieșiseră cu toții din oraș și se adunaseră în fața porților ca să proslăvească moartea.

Ajunse lac de sudoare la turn și se năpusti înăuntru. Fără a-și încetini pasul traversă holul unde se afla căminul, alergă pe trepte în sus și se opri abia înaintea trapei spre primul etaj al mansardei. Nervii săi suprasolicitați îl făceau să perceapă mișcări și sunete care nici nu existau: un vâjâit și o atingere din umbră, un râset cristalin și șoptit ca de voci malefice de copii, senzația că e luat de val, că alunecă, de parcă negura ar fi prins viață. Pentru o clipă i se păru chiar că simte cum treptele îi tremurau sub picioare ca sub greutatea unui urmăritor nevăzut, până înțelese că era tremurul genunchilor săi.

Pater Tobias se strădui din răsputeri să-și redobândească liniștea, închise ochii și strânse pumnii atât de tare, încât unghiile îi intrară în palme.

Păși cu grijă mai departe, se propti cu brațele și cu umărul de trapa care delimita partea superioară a treptelor și o deschise de o palmă.

Sala cea mare era complet cufundată în beznă. Tobias rămase un timp pe loc, încercă să străpungă bezna cu privirea și se strădui să ciulească urechile. Nu vedea nimic și nici nu auzea nimic. Și probabil că precauția lui era exagerată, în definitiv îl văzuse cu ochii lui pe Bresser în mijlocul cumplitei procesiuni. Cu toate acestea era, desigur, cu putință, să fi lăsat pe cineva s-o păzească pe Katrin.

Împinse trapa mai departe, încleștând din dinți, până când rezistența acesteia începu să cedeze și o împinse lejer cu umărul. Mecanismul se puse în mișcare cu scârțâieli, apoi urmă un huruit, de care Tobias era convins că trebuie să se fi auzit

până în celălalt capăt al orașului. Tobias intră, își îndreptă apoi spatele și rămase din nou pe loc să asculte. Dar și acum totul rămase în liniște deplină. Nu era nimeni. Și de ar fi fost? Singura cheie de la odaia lui Katrin, în afară de cea care se afla la conte, era la el, iar Bresser și toți ceilalți îl credeau în casa lui Temser, la distanță sigură și, mai mult, căzut într-un somn adânc de la prafurile de dormit.

Încercă să se orienteze în întuneric și pipăi cu brațele larg deschise în direcția în care își amintea că se afla celula lui Katrin. Evident că nu o găsi din prima încercare: de mai multe ori se lovi rău de câte o piedică și o dată răsturnă ceva ce se prăvăli cu bubuit puternic la pământ și se sparse. Însă, într-un târziu, degetele sale tremurânde atinseră piatra aspră a peretelui. Rămase o clipă locului, recunoscând în sinea lui că nu avea nici cea mai vagă idee în ce parte a uriașei încăperi se afla în acel moment, și se întoarse la voia întâmplării spre stânga. După doar câțiva pași, în loc de piatră aspră atinse lemnul la fel de aspru și umed.

Tobias scoase grăbit cheia, căută în întuneric lacătul și îl desferecă anevoie. Mai pierdu câteva secunde prețioase încercând, din cauza grabei, să deschidă ușa în direcția greșită, iar zgomotul trebuie să se fi auzit pe toată strada, având în vedere liniștea mormântală care se așternuse peste Buchenfeld.

Când reuși, în sfârșit, să deschidă ușa și să pășească aplecat în celulă, văzu pentru prima dată din nou o sursă de lumină: o sclipire palidă, cenușie, care pătrundea prin fereastră și transforma încăperea și tot ce era în ea într-un relief grosolan, negru-cenușiu, cu forme bizare.

Katrin era trează. Stătea la fereastră și privea în stradă. Când intră Tobias, nici măcar nu întoarse capul. Tobias înțelese că văzuse și ea procesiunea. Și știa ce înseamnă. Se simți din nou neajutorat. Și, dintr-odată, totul i se păru atât de ireal și de ironic ca și visul pe care-l avusese. În haosul care se desfășura îndărătul frunții sale se mai făcu auzită o voce slabă, tot mai slabă, care îi șoptea că aceasta ar putea fi chiar ultima ocazie pentru a face cale întoarsă. Încă mai putea ieși din celulă. Mai putea s-o zăvorască și să iasă din casă, iar cu puțin noroc chiar și din oraș și să ceară ajutor. Nu avea să-i fie ușor să se facă ascultat; povestea pe care avea s-o spună era prea fantastică pentru a găsi pe cineva care să-i dea crezare, însă el nu era un

mic misionar ambulant, de care puteai să râzi și să-l alungi, ci un reprezentant oficial al Bisericii, un inchizitor, un om cu mare putere și influență, cum îi spusese însuși Theowulf. Ar fi putut obliga pe cineva să-i acorde sprijin, dacă acesta nu avea să-i fie acordat de bună-voie. Mai ales că această cale era singura posibilă. Dar însemna în același timp și a renunța definitiv la Katrin. Chiar dacă locuitorii orașului n-o omorau, el tot avea s-o piardă.

Tobias privi umbra de un cenușiu-închis în care se transformase silueta lui Katrin în fața ferestrei și această clipă i se păru că durează o veșnicie. Aceasta era hotărârea finală. Acum, în această clipă minusculă și atemporală, trebuia să facă pasul într-o direcție sau în cealaltă, pasul care avea să schimbe totul. Trebuia să se hotărască: pentru credința sa – sau pentru Katrin.

De ce pentru asemenea decizii importante rămânea mereu atât de puțin timp? gândi el disperat. De ce soarta nu-i lăsa o scurtă perioadă de grație, în care să-și clarifice ce are de făcut: să urmeze cursul logic, pe cel dat de crezul său, pentru care trăise până în momentul de față, sau glasul inimii?

— I-ai văzut, spuse Katrin dintr-odată.

Vorbea foarte încet și fără să-l privească. Vorbele ei păreau să fie absorbite de întuneric înainte de a ajunge la el. Vocea ei era complet lipsită de expresie. Nu simțea spaimă, nici panică – nimic. Și totuși, tocmai liniștea îi determină decizia. Tonul aproape voios al vocii ei oglindea fatalitatea, starea unui om care pricepuse că totul s-a sfârșit. Ea nu auzise vorbele călărețului apocaliptic de la celălalt capăt al orașului, dar știa că era pierdută și că nimic nu o mai putea salva.

— Ce se întâmplă aici, Katrin? întrebă Tobias. Se apropie de ea și ridică mâinile să îi atingă umerii, împietri însă și privi pe lângă ea pe fereastră. I se părea că vedea încă chipul palid de oase cu orbite goale, rânjetul încremenit pe vecie al capului de mort, care nu mai era doar rânjetul lipsit de sens al unui craniu, ci i se adresa lui, un rânjet perfid și batjocoritor care îl strivea, aducându-i în fața ochilor nimicnicia și neputința sa. Trebuie să plecăm, Katrin, spuse Tobias încet.

Trecură câteva clipe în care ea nu se mișcă; apoi se întoarse foarte încet spre el și-l privi. Și, în ciuda luminii palide din celulă, Tobias citi expresia de nedumerire de pe chipul ei.

— Tu…?

— Poți să-mi explici totul mai târziu, o întrerupse el. Acum nu mai avem timp de pierdut. Te duc de aici.

— Tu… tu nu știi ce spui, șopti Katrin iritată. Dar în același timp apăru și un licăr de nădejde disperată în ochii ei. Totuși continuă: Ne vor ucide pe amândoi.

— Poate, spuse Tobias grăbit. Dar cu siguranță te vor ucidere *tine* dacă rămâi aici. I-ai văzut, nu-i așa?

Katrin încuviință.

— Și știi și cu cine s-au întâlnit?

Katrin încuviință din nou.

— Atunci vino odată, spuse Tobias. Nu știu cât timp ne mai rămâne. Întinse mâna s-o ia pe Katrin de mână, dar ea își retrase brațul și se dădu puțin înapoi.

— Nu, spuse ea. Nu… nu ne vor lăsa pentru nimic în lume să scăpăm. Am să mor. Salvează-te tu. N-au să-ți facă nimic dacă mă lași aici. N-au treabă cu tine.

— Dar am eu cu ei, replică Tobias aspru. Nu pot să te las aici, Katrin. Sunt răspunzător pentru soarta ta, chiar dacă nu ai fi ceea ce ești pentru mine.

O clipă încercă să se lămurească singur că spune adevărul; că ar fi făcut același lucru pentru orice altă femeie – dar, desigur, acest lucru nu era adevărat. Dacă era o alta în locul ei ar fi făcut ceea ce era de datoria sa, anume ar fi părăsit orașul Buchenfeld și ar fi căutat ajutoare, împreună cu care să nimicească această conjurație diavolească împotriva lui Dumnezeu și a Bisericii.

Însă Katrin nu era oricare alta. Iar el dobândi dintr-odată o certitudine de nezdruncinat că ceea ce făcea era bine. Dacă o trăda pe ea, atunci se trăda nu numai pe sine, ci și tot ceea ce crezuse el vreodată. Căci ce altceva era credința în Dumnezeu, dacă nu dragoste? Și ce alt păcat mai mare putea să existe, decât să nesocotească această dragoste, fiindcă se temea pentru propria și jalnica lui viață.

— Te iubesc, șopti el.

Cele două vorbe îl costară un efort nemăsurat. Nu le rostise niciodată până atunci, ba îi dădeau, de câte ori le auzea, un sentiment de disconfort, i se păreau copilărești și patetice. Și, cu toate acestea, erau tot ce conta. Poate erau singurul lucru care dădea sens vieții omenești. Nu era important să faci ceva

anume. Nu era important să schimbi lumea sau soarta oamenilor. Nu era important nici măcar să fii iubit. Tot ce conta era să simți iubirea pentru celălalt și să acționezi în numele iubirii.

— Știu, răspunse Katrin. Veni mai aproape, îl cuprinse scurt cu brațele și îl sărută cu duioșie.

Fusese doar o boare care îi atinse buzele. Nu simțise în acel moment mai mult decât o atingere scurtă și totuși sărutul acesta pecetlui pentru veșnicie legământul pe care îl făcuseră tacit unul cu celălalt.

Tobias îi luă mâna și o conduse afară din odaie. De data aceasta îi veni mai ușor să găsească drumul prin încăperea întunecoasă. Ochii i se obișnuiseră cu lumina aceea slabă. Totuși, se lovi în întuneric de tot felul de lucruri, iar Katrin se împiedică și ea și ar fi căzut, dacă nu ar fi prins-o el în momentul acela. Ajunseră la trepte. Tobias se opri o clipă să asculte, îi făcu un semn tăcut lui Katrin și o luă înainte.

Casa era la fel de încremenită ca la venirea sa și nici pe stradă nu părea să se miște ceva. Katrin vru să o ia instinctiv spre stânga, pe strada cea îngustă, spre râu și spre pădure, însă Tobias scutură din cap și arătă în direcția opusă. Cerul mai reflecta în roșu-închis dogoarea a sute de torțe, însă nu puteau risca să se apropie prea mult de procesiunea diavolească. Nu știa cât va mai dura. De îndată ce-și vor fi dat seama de absența lui Katrin, aveau să se răsfire care încotro s-o caute și s-o vâneze. Și mai întâi de toate aveau s-o caute în pădure.

Așa că traversară orașul în direcția opusă și începură să urce movila de pământ. În locul acela era foarte abruptă, aproape un zid, astfel încât nu putură urca ajutându-se de palme și de genunchi, ci fură nevoiți să se cațăre. Pe Tobias aproape că îl părăsiră puterile. Pământul moale de sub picioarele sale ceda la tot pasul. Grijile sale pentru Katrin se dovediră însă nefondate. Deși fusese pe patul de moarte cu doar câteva zile în urmă, părea să aibă mult mai multă forță decât el.

Coborârea se dovedi, spre norocul lor, mult mai simplă. Se lăsară să alunece în partea cealaltă a movilei fără să se rănească prea tare. Și din nou Katrin fu aceea care ajunse înaintea lui jos, se ridică în picioare și îi întinse mâna pentru a-l ajuta și pe el să se ridice.

— Și acum?

Tobias se strădui din răsputeri să gândească limpede. Dacă era să fie sincer, trebuia să recunoască faptul că evadarea lor se derulase până în acel moment destul de dezlânat. De fapt, nu se gândise la altceva decât să dispară din oraș. Desigur, cu puțin noroc, locuitorii orașului aveau să descopere abia a doua zi de dimineață absența lui Katrin din celulă, cum și Temser avea să afle abia la răsăritul soarelui că oaspetele său își luase tălpășița. Însă nu se putea baza pe asta. Poate că procesiunea păgână avea să se termine un ceas mai târziu, iar Bresser și oamenii săi aveau să le observe imediat lipsa.

— Trebuie să ne ascundem, spuse el. Știi un loc unde să nu ne găsească nimeni?

Katrin îl privi o clipă nehotărâtă, apoi aprobă din cap, însă cu o mișcare reținută, de parcă nu ar fi fost sigură, și arătă spre nord, în direcția pădurii și a lacului. Tobias tresări imperceptibil. Însă nu o contrazise când Katrin îi explică:

— Niciunul dintre ei nu va îndrăzni să se apropie de lac.

— Și ceilalți? întrebă Tobias. Cei…

Nu rosti fraza până la capăt, dar Katrin știa la cine se referă.

— Nici ei, spuse ea. Și, chiar dacă ar face-o, nu-mi știu ascunzătoarea. E o peșteră, chiar lângă lac. Însă intrarea e atât de bine ascunsă că am găsit-o doar printr-o întâmplare.

Tobias o urmă pe Katrin când aceasta se întoarse și începu să alerge cu pași mari și apăsați peste câmpurile rămase goale în urma recoltei. Era noaptea cea mai întunecoasă pe care o trăise Tobias vreodată: de jur-împrejur domnea o negură desăvârșită, ca într-o carceră fără uși și ferestre. Doar făcliile luminau în depărtare, o scăpărare rece, albastră-verzuie, care părea să pătrundă spre ei de-a dreptul din infern.

Tobias încercă să scape de gândurile acestea și să se concentreze asupra drumului. Pământul era pietros și brăzdat de crăpături adânci. Și, cu toate că încerca din răsputeri să se convingă că acea beznă infernală era aliatul lor, nu se putea apăra de senzația că ochi nevăzuți și dușmănoși stau la pândă și le urmăresc orice mișcare.

Simțul timpului i se atrofie cu totul. Nu avea idee dacă erau pe drum de un ceas sau doar de câteva minute, când, dintr-odată, Katrin se opri. Vru să spună ceva, însă Katrin ridică mâna cu o smucitură și-i porunci să tacă, iar când Tobias se supuse

speriat, rămânând la pândă în tăcere, i se păru că aude ceva care îl umplu de groază: zgomotul înfundat al tropotului copitelor de cai, care se apropiau în grabă de ei.

Se întoarse îngrozit și privi cu ochii holbați în întuneric. În prima clipă avu dificultăți de orientare, deoarece pâlpâitul luminii roșii se stinsese; după toate aparențele, procesiunea se răsfirase sau, cel puțin, participanții își stinseseră torțele. Însă atunci zări o altă lumină dătătoare de fiori, o mână de puncte minuscule, scăpărând într-o lumină verzuie, ca niște licurici care dansau la o distanță mare, peste câmpuri. Dar ceea ce vedea el nu era un dans; o duzină de călăreți se apropiau, cu chipurile strălucind în aceeași nuanță înfiorătoare de verde ca și lacul de dinaintea ochilor lor.

— Ne-au văzut, șopti el îngrozit. Dar Katrin scutură din cap.

— Nu. Vânează... ceva, spuse ea cu reținere. Pe cineva, dar nu pe noi.

Tobias privi iritat, întâi spre ea, apoi din nou spre mâna de licurici mărunți și sclipitori. Cum putea să-și dea seama de una ca asta de la distanța aceea și în bezna aceea? El însuși de abia reușea să-i dibuiască chipul. Katrin trebuia să aibă ochi de pisică.

— Repede! spuse Katrin de-odată. Poate reușim totuși.

Alergară mai departe spre pădurea apropiată. Tobias aruncă o privire hăituită peste umăr, văzu călăreții apropiindu-se, însă luând-o în același timp spre partea de vest. Nu veneau spre ei. Katrin părea să aibă dreptate. Dacă i-ar fi văzut, călăreții n-ar fi făcut cu siguranță un asemenea ocol lăsându-i să ia un avans atât de mare.

Ajunseră în sfârșit în pădure. Tobias vru să alerge orbește mai departe, pe drumul care ducea spre lac, însă Katrin îl luă repede de mână, scutură din cap și îl trase după ea. Tufele îi păreau ca un zid de crengi și de spini. Însă atunci zări în desiș o deschizătură îngustă, abia ajungându-i până la genunchi, prin care se zărea licărul verde al lacului.

Katrin se lăsă să alunece în genunchi și, sprijinindu-se pe palme, încercă să se târască pe sub crengi și vreascuri, iar când Tobias încă ezită, îl trase pur și simplu după ea. Cu toate că încerca să-și apere fața, apropiind-o de pământ, se alese cu o mulțime de zgârieturi și de răni însângerate. Tot mereu se prindeau spini în straiele sale călugărești, de parcă ar fi vrut să-l

împiedice să înainteze. Fu nevoit să lupte o clipă cu convingerea că avea să rămână înțepenit în desișul de spini, însă chiar atunci Katrin se ridică și îi întinse mâna spre a-l ajuta și pe el să se ridice. Tobias se căzni să se pună pe picioare, pe jumătate cu propriile puteri, pe jumătate ajutat de Katrin, apoi se îndreptă și privi în jur. Se găseau în mijlocul unei păduri dese, de nepătruns. Până și ultima palmă de pământ era acoperită cu crengi uscate, rădăcini, mușchi albicioși și vâscoși și ciuperci. Mirosul lacului putred îi tăia pur și simplu respirația. Trebuia să fi fost foarte aproape de apă, pentru că printre copacii deși pătrundea o rază verde-albăstruie.

Fără s-o mai privească pe Katrin, Tobias se luă după înfiorătoarea rază, croindu-și drum prin desiș. Era acum pe urmele sumbrului mister al lacului, mai aproape ca niciodată – trebuia pur și simplu să încerce să afle de unde anume venea lumina aceea verde, înfiorătoare. Katrin încercă să-l rețină, însă Tobias se scutură de mâna ei și își croi drum în continuare prin plasa înșelătoare de licheni și crengi. După câțiva pași, desișul din fața lui se rări, iar el văzu pentru a doua oară lacul cel mort din pădure!

Dar cum se transformase!

Mocirla rău mirositoare și putredă se transformase cu totul într-o cloacă a infernului: o groapă aproape dreaptă, săpată în pământ, în care apa era neagră ca smoala topită. Nu apa era aceea care dădea luminii nuanța aceea înfiorătoare de verde, ci stâncile care împrejmuiau lacul ca un jgheab. O strălucire mată, neplăcută se întindea peste granitul zgrunțuros ca o pătură găurită. Doar într-un singur loc în apă, însă destul de mult sub suprafața acesteia, lumina dătătoare de fiori se proiecta și în lac.

— Dumnezeule mare! șopti Tobias. Ce-i asta?

— Nu știu, răspunse Katrin.

Încercă să-l apuce de braț și să-l tragă înapoi în pădure, însă Tobias se scutură din nou din strânsoarea mâinii ei. Rămase cu privirea ațintită asupra lacului și încercă zadarnic să găsească o explicație logică pentru ceea ce vedea. Luciul care îmbrăca stâncile și chiar o parte din pământul din jurul lacului, era același luciu înfiorător al călăreților cu chip de oase. Era…

Katrin îl apucă așa de strașnic de umăr, încât se împiedică și căzu pe spate într-o tufă cu spini. Pipăi orbește în jur, apucă o

creangă mai groasă și se ajută de ea să se ridice. Mâinile îi sângerau și de-a curmezișul feței avea o zgârietură prelungă și usturătoare. Se întoarse furios spre Katrin.

Aceasta privea spre lac și își ridicase mâna dreaptă la buze în semn de avertisment. Tobias o privi o clipă nedumerit, se uită apoi în aceeași direcție ca și ea, fără să deslușească altceva decât pădurea bolnavă, muribundă, de pe malul celălalt. Nu știa dacă auzea într-adevăr ceva sau dacă doar își închipuia că aude sunete, însă după câteva clipe percepu o mișcare. Crengile începură să foșnească, se dădură la o parte și dintre ele apărură unul, doi și la urmă o jumătate de duzină de călăreți uriași cu chipuri de oase. Cărau o legătură întunecată și lunguiață, care părea să fie foarte grea.

Katrin îi apucă cu blândețe brațul și îl trase înapoi în desiș. Și de data aceasta Tobias nu se mai apără. Dacă acele creaturi satanice i-ar fi văzut, dacă doar ar fi *bănuit* că se adăpostesc în această pădure și i-ar fi urmărit, atunci totul era pierdut pentru el și Katrin.

Cu raza cea verde strălucind din spate și care nu le lumina suficient calea, Tobias se împleticea neajutorat ca un copil, ținându-se de brațul lui Katrin. Ea însă se mișca cu o siguranță de somnambul. De mai multe ori evită câte o piedică, pe care Tobias nu ar fi văzut-o nici dacă i-ar fi arătat-o cu mâna. Într-un târziu se opri, lăsă mâna lui Tobias și își făcu de lucru cu o tufă deasă și spinoasă. Când se ridică din nou, Tobias văzu gura unei galerii întunecoase, care ducea în adâncuri.

— Ce este aceasta? întrebă Tobias.

Priveliștea acestei găuri negre îl speria. Trebuia să fie ascunzișul de care vorbise Katrin, peștera, a cărei intrare n-avea s-o găsească niciunul dintre cei care nu știau unde anume să caute.

În loc să răspundă, Katrin gesticula încă o dată grăbită, făcându-i semn să tacă, se lăsă la pământ – și dintr-odată dispăru. Auzi un hârșâit, apoi o căzătură surdă și imediat glasul lui Katrin, distorsionat de adâncime.

— Repede! Grăbește-te!

Tobias privi încă o dată în jur și începu să coboare cu grijă – însă deja după primul pas greșit pierdu pământul de sub picioare; alunecă, reprimându-și strigătul în hăul negru de sub el. O secundă mai târziu se ciocni violent de Katrin, care

probabil îl așteptase la capătul acelui tunel. În întuneric însă căzură unul peste celălalt. Tobias simți cum cotul său se afundă brutal între coastele ei. În același timp dădu cu genunchii așa de tare într-o piatră, că nu mai reuși să-și înăbușe și acest strigăt de durere, se întoarse într-o parte și se chirci de durere.

— Taci! șopti Katrin îngrozită. Pentru Dumnezeu, Tobias, niciun sunet!

Tobias strânse din dinți. Își reprimă cu toată puterea un vaiet. Genunchiul drept îl ardea și pulsa. Simțea cum sângele cald i se prelingea pe picior. Dar nu îndrăzni să mai scoată niciun sunet, ci rămase acolo tremurând, în timp ce Katrin se ridică din nou pe brațe și genunchi și se târî spre ieșirea din grotă. Nu vedea ce face Katrin, dar auzi un foșnet scurt după care dispăru și ultima geană de lumină; probabil astupase intrarea în grotă cu crengile și vreascurile pe care le dăduse la o parte la venire.

Un văl de întuneric absolut se așternu asupra lui Tobias. Și dintr-odată, așa, fără avertisment, frica se instală din nou. Îl atacă precum un animal de pradă, care pândise în noapte și care era acum sigur pe victima lui, își încleștă ghearele în mintea și în inima lui. Orice încercare de a o înfrunta cu logica era condamnată să eșueze. Știa că e în siguranță, într-o peșteră adâncă, dar, în același timp, știa și că nu avea să mai iasă de acolo, că era prins într-un loc fără lumină și fără aer, într-o antecameră a infernului. Întunericul se așternu ca o povară grea peste pieptul său și îi tăie respirația. Și dintr-odată simți cum întunericul se întrupează, se trezește la viață și îi atinge mâinile, picioarele și chipul. Pânze lipicioase de păianjen se așternură peste ochii și gura sa. Și întunericul se târî ca un suflu al ciumei peste toți porii pielii sale și îl otrăvi până în măruntaiele trupului său.

Țipă, se opinti și începu să lovească terifiat în jur. Pumnii săi izbiră pietre și crengi, apoi pe Katrin; trebuie să-i fi dat o lovitură grea, pentru că o auzi scoțând un vaiet de durere, îl apucă însă în clipa următoare cu o forță uimitoare de încheieturi.

— Încetează! urlă ea.

O palmă îl plesni peste față; cu o asemenea forță, încât îi împinse capul în spate și el se izbi de stâncă. Un joc de lumini colorate și fulgere de lumină explodară înaintea ochilor săi, dar

durerea care-i pulsa în ceafă îl readuse înapoi în realitate. Țipătul care încă îi mai ieșea din gâtlej amuți brusc. Tobias se prăbuși, își îngropa o clipă fața în palme și încercă să-și reprime plânsul. Însă nu reuși.

— Liniștește-te! șopti Katrin pe un ton ferm. Te vor auzi, dacă nu încetezi să urli.

Tobias se strădui să respire cât de liniștit și adânc putea, încercă să nu se gândească la nimic altceva, decât că erau în siguranță și că această peșteră nu era nimic altceva, decât o groapă întunecată și goală în pământ. Nu era o gură de iad, în care să fie îngropați de vii, ci doar o groapă în pământ.

— Ți-ai revenit?

Mâna lui Katrin îi atinse ușor umărul, pipăi în întuneric căutând-i obrazul și încercă să-i ridice bărbia. În peșteră domnea noaptea nopților. Tobias auzi suflul scurt și greoi al lui Katrin. Ridică și el mâinile și palpă cu degete tremurânde în direcția în care bănuia că se află ea. Vârfurile degetelor sale îi atinseră brațul, urcară spre umărul și gâtul ei și îi mângâiară în treacăt obrazul, înainte de a-și retrage brațul cu o mișcare zvâcnită.

— Te rog, nu mai țipa, spuse Katrin. Niciun sunet.

Tobias înghiți în sec.

— Iartă-mă. Mă cam lasă nervii.

— Bine, bine, spuse Katrin. Nu cred că ne-au auzit. Dar, te rog, ai grijă.

— Dar… dar sunt aici, bâigui el.

Simțea cum intră din nou în panică. Mintea nu părea să-i mai funcționeze normal. Teama puse stăpânire pe el, o teamă infernală, o teamă capabilă de orice, ură, demență, ucidere. „Dumnezeule, gândi el într-un scurt moment de luciditate, ce cale am apucat? Inchizitorul într-o gură de iad.”

— Nu ne vor găsi, spuse Katrin din nou. Și în glasul ei își făcu loc o undă de teamă. Te rog, Tobias! Știu… știu ce simți. Nici mie nu mi-a fost mai ușor. Dar trebuie să lupți. Dacă nu lupți, suntem pierduți. Dacă ne prind, ne omoară pe amândoi.

— Ne *omoară?*

Aproape că-i venea să râdă. Moartea i se părea ca o izbăvire după tot ce i se întâmplase și i se întâmpla încă. Existau lucruri cu adevărat mai cumplite decât moartea. Mâinile îi tremurau din ce în ce mai tare. Simțea cum o sudoare rece și lipicioasă îi țâșnea din tot trupul. Zidurile nevăzute de jur-

împrejurul său păreau că se strâng, că îl strivesc.

— Pot să te las o clipă singur? întrebă Katrin grijulie.

Tobias clipi în semn de aprobare, cu toate că numai gândul de a rămâne singur în această întunecime de iad îl duse aproape la limita demenței. Nu avea cum să o fi văzut depărtându-se, dar auzi foșnetul când aceasta se ridică și se cățără pentru a doua oară pe povârnișul abrupt spre ieșirea din grotă. Dură o bună bucată de vreme până se întoarse.

— E liniște peste tot, spuse ea. Nu cred că ne-au auzit.

Tobias privi în direcția din care venea vocea ei. Se căzni să deschidă larg ochii, însă nu reuși să vadă nici măcar o umbră din Katrin. Rămăseseră vocea, mireasma și căldura, însă fără chip, o amintire fără trup.

— Ei? întrebă el după un timp. Care „ei”?

Katrin nu răspunse. Dar Tobias o simți cum tresare. Era surprinzător cât de repede reușeau celelalte simțuri ale sale să-i suplinească funcția ochilor, care deveniseră acum inutili.

— Știi cine sunt, nu-i așa? întrebă el.

Din nou Katrin nu răspunse. Se mișca foșnind în întunecimea dintre ei și încercă să se îndepărteze puțin de el, însă grota nu era suficient de încăpătoare. După cum el nu reușea să se îndepărteze de ea, cea care-l inunda cu un sentiment de fericire nespusă și cu un chin indescriptibil în același timp, tot așa nu reușea nici ea să-l țină la distanță. Mâna lui îi atinse brațul și o cuprinse cu putere de încheietură. Katrin încercă să scape din strânsoarea aceea, însă de data aceasta, Tobias fu acela care nu o lăsă.

— Te rog, Katrin, spuse el aproape implorând-o. Spune-mi ce știi.

— Nu acum, răspunse Katrin. Te rog, Tobias! Am... am să-ți spun totul, dar nu acum și nu aici. Mai târziu, când vom fi în siguranță.

— În siguranță? Tobias aproape că țipă, dar în același timp tresări speriat. În siguranță? repetă el mult mai încet, însă tot pe un ton vecin cu isteria. Cum adică? Unde vrei să mergi?

Katrin tăcu o vreme. Apoi răspunse:

— Am crezut că, dintre noi doi, tu ai fost acela care a pus la cale evadarea noastră.

Tobias tăcu afectat. Vorbele lui Katrin îi aduseră aminte de cât de nebunește se comportase. Ea avea întru totul dreptate: *el*

o eliberase din turn; însă acum recunoscu față de sine însuși că această acțiune nu fusese doar pripită, ci poate chiar o prostie. Fără ajutorul lui Katrin, probabil ar fi fost deja prinși – și omorâți.

O eliberă din strânsoare.

— Îmi pare rău, spuse el. Ai dreptate.

— De ce-ți pare rău? întrebă Katrin tot pe tonul acela dispreţuitor, poate chiar deliberat pentru a-l leza. Pentru că mi-ai salvat viața?

— M-am comportat ca un nebun, spuse Tobias cu seriozitate. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, mi-era doar teamă pentru tine. Am vrut să te ajut. Acum te-ar omorî de îndată ce te-ar prinde.

— Ar fi făcut-o oricum, răspunse Katrin încet.

Tobias scutură din cap.

— Nu. Aș... aș fi putut să-i împiedic. Ar fi trebuit... ar fi trebuit să-i împiedic. Își îngropă din nou obrazul în palme și își reprimă un vaiet. Doamne, ce am făcut?

— Ai făcut ce trebuia, spuse Katrin. Ridică mâna, atinse tandru cu vârfurile degetelor obrazul și buzele lui Tobias și acesta fu străbătut de un fior. Știu că nu ai vrut decât să mă ajuți, spuse ea. Dar, crede-mă, nu ai fi reușit. Nu te-ar fi lăsat pentru nimic în lume să mă achiți. Indiferent ce dovezi ai fi găsit sau nu pentru nevinovăția mea – ei nu te-ar fi lăsat.

— Cine sunt ei? întrebă Tobias. Te rog, Katrin, spune-mi ce se petrece în orașul acesta. Ce... se întâmplă aici? Țin slujbe satanice! Se roagă la demoni și la spirite!

Din nou degetele lui Katrin îi atinseră obrazul și simți iarăși acea tresărire în fața căreia era neputincios. Oh, încercase, încercase din răsputeri să fie stăpân pe simțurile sale, încercase cu forța disperării să reprime imagini și gânduri care se ridicau din propria memorie. Însă nu era capabil să-și rețină propriile brațe, când acestea se ridicară, atinseră umerii lui Katrin și o traseră cu tandrețe înspre el.

Ea nu se apără, ci se lipi de el și își îngropă obrazul la pieptul lui. Tobias îi simți bătaia inimii pe sub stofa subțire a rochiei și parfumul îmbătător al părului. Mâinile sale îi mângâiară părul, îi atinseră obrazul și îi desenară contururile ochilor, ale nasului, ale buzelor, ca degetele unui orb, care explorează chipul celui de dinaintea sa pentru că nu-l poate vedea. Și din nou se întâmplă: ca printr-o vrajă, Katrin se

transformă din nou în fața pe care o cunoscuse, redeveni din femeie acel copil pentru care nutrise o dragoste curată, nealterată.

Pentru ultima oară încercă să-și țină în frâu sentimentele.

— Te rog, nu, Katrin, șopti el. Nu… nu putem face asta.

Katrin râse; un ton șoptit și cald, care îi doborî rezistența mai repede și mai deplin decât ar orice altceva.

Dintr-odată nu se mai aflau în peșteră, ci din nou la lac. Din nou copiii care fuseseră odinioară. Îi simțea trupul sub mâinile sale, îi simțea căldura, ritmul alert și totuși liniștitor al inimii, ispita care i se arăta atât de dulce, încât aproape că îl durea.

Buzele lui încă mai șopteau vorbe inutile de rezistență, însă mâinile sale alunecau peste rochia ei, i-o ridicară peste umeri și îi mângâiară umerii rămași goi.

Respirația lui Katrin se acceleră. Se ridică deasupra lui, îi cuprinse obrazul cu amândouă mâinile, ca pe acela al unui copil bolnav și-l sărută.

Un vertij îl cuprinse pe Tobias, cum niciodată până atunci nu ar fi putut nici măcar să-și imagineze. Nu mai era stăpân pe rațiunea lui. O trase cu toată puterea spre el, îi sfâșie rochia și o ajută când ea încercă să-i desfacă veșmintele preoțești. O strânse tot mai puternic la piept, răspunse săruturilor ei, îi dezmierdă obrazul, gâtul, sânii, întregul trup. Coșmarul lui se transformase într-un iureș de fericire. Iadul devenise rai.

După o bună bucată de vreme, Katrin se ridică și începu să-și tragă pe ea, în îngustimea peșterii, rochia.

— Îți pare rău? întrebă ea dintr-odată.

— Să-mi pară rău? Tobias se gândi o clipă. Făcuse mai mult decât să-și încalce jurământul, însă toate acestea nu mai aveau acum nicio însemnătate. Nu, spuse el.

Katrin se aplecă spre el, îl sărută scurt pe buze și se ridică din nou.

— Ce ai de gând? întrebă Tobias.

— Am să mă duc să văd dacă au plecat, răspunse Katrin.

Tobias vru să o rețină, însă Katrin se cățărase deja spre ieșire. De data aceasta percepu un licăr slab, cenușiu de lumină, când Katrin împinse la o parte tufele de la intrare. Se auzi un foșnet scurt, se făcu din nou liniște deplină. După toate aparențele, Katrin ieșise de tot din grotă.

Nu lipsi prea mult. Tobias profită de absența ei pentru a-și

trage pe el cu neîndemânare straiele și pentru a le curăți cum se putea. Și pentru a-și face ordine în gânduri. Nu regreta. Avea să-și piardă funcția și avea să fie exclus din ordinul său. Dar nici asta nu mai avea nicio însemnătate. Katrin și el aveau să rămână în viață, tot restul era lipsit de importanță.

— Au plecat, spuse Katrin, după ce se întoarse la el. Am fost până la marginea pădurii. Nu e nicăieri nicio mișcare.

— De îndată ce se luminează de ziuă vor prinde de veste că ai fugit. Iar Temser va descoperi dispariția mea și mai devreme. I-am poruncit să mă trezească.

Katrin cumpăni o clipă.

— Mai sunt două ceasuri până la ivirea zorilor, spuse ea. Am putea să reușim. Dar ar fi mai sigur să rămânem aici până se înserează din nou. Contele va trimite toți oamenii lui să ne caute, îndată ce află că am fugit.

Tobias zâmbi fără vlagă. Nu de oamenii contelui se temea el, nici de Bresser sau de oamenii din Buchenfeld. Și gândul de a rămâne o zi întreagă în gaura aceea întunecată și puturoasă de sub pământ era pur și simplu imposibil de îndurat.

— Nu, spuse el. Trebuie să plecăm. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

O privi gânditor și prelung pe Katrin. Aceasta nu baricadase intrarea în peșteră cu crengi, așa încât puțin din lumina cenușie cădea înlăuntrul ei, iar el îi putea desluși silueta.

— Cât e până în celălalt oraș? întrebă el. Spre sud?

— De-a lungul râului? Katrin își înclină capul într-o parte. O jumătate de zi de mers pe jos. De ce?

— Va trece o vreme până vor pricepe cu adevărat ce s-a întâmplat, răspunse Tobias. Ne vor căuta întâi în direcția din care am venit eu, în nord. Dacă reușim să ajungem într-un oraș, suntem în siguranță.

— Nu-l subestima pe conte, răspunse Katrin, dar Tobias o întrerupse cu o mișcare a mâinii.

— Încă mai sunt inchizitor, Katrin. Indiferent ce se va întâmpla mai târziu, mi se va da crezare. Sunt sigur că există mulți oameni pe care îi interesează mai mult ce se petrece în acest oraș decât ce am făcut eu.

Katrin nu-l contrazise, ci doar ridică din umeri și se cățără înaintea lui spre ieșirea din grotă.

Ușurința cu care urca ea pe culoarul îngust era înșelătoare.

Tobias alunecă de două sau de trei ori, poate nici n-ar fi reușit să urce dacă ea nu s-ar fi aplecat spre el întinzându-i mâinile și ajutându-l.

Când se căzni să iasă printre crengile și spinii de la intrare se zgârie din nou pe obraz și pe mâini. Se ridică gemând, privi în jur și o văzu pe Katrin cum acoperă din nou cu grijă intrarea în peșteră.

— Nu știi niciodată dacă nu vei mai avea nevoie de o ascunzătoare sigură, răspunse ea privirii sale surprinse.

Tobias ridică din umeri.

— Chiar că e sigură, spuse el. Cum ai găsit-o?

Ea râse.

— Am căzut în ea, mărturisi Katrin.

Tobias rămase serios. Privi în direcția din care se zărise luciul înspăimântător al lacului. Însă luna și stelele aruncau asupra ținutului o lumină argintie, palidă, care împrăștia licărul verde-albăstrui.

— Veneai deseori pe aici, nu-i așa? întrebă el încet și fără să o privească pe Katrin.

— Mai demult – da, răspunse Katrin, înainte să înceapă totul. Mai târziu n-am mai îndrăznit. Lacul... mi-era frică de el, și în afară de asta, *ei* erau mereu aici.

— Ei?

Într-un fel, Katrin părea să simtă că de data aceasta Tobias nu avea să se mai mulțumească cu un răspuns evaziv. Privi încă o vreme prin el, în gol, însă în final oftă, se strădui să zâmbească și-l privi.

— Ai văzut ce fac, spuse ea. Bresser și ceilalți. Toți îi aparțin, fiecare în parte, fiecare bărbat, fiecare copil, fiecare femeie.

— Vrei să spui că întregul Buchenfeld se închină la diavol?

Katrin scutură din cap.

— Nu la diavol. Diavolul e bun pentru speriat babe și copii.

— Și preoți nătângi ca mine, adăugă Tobias.

— Și preoți nătângi ca tine, confirmă Katrin cu un alt zâmbet ironic. Nu e un cult satanic. Este... amuți în miezul propoziției.

Tobias tresări și el speriat. Undeva, în spatele lor se mișcase ceva. O umbră care trecuse fâlfâind, dar nu era sigur.

— Poate doar un animal, șopti Tobias.

Katrin nu răspunse. Pădurea aceasta era moartă, atât cât putea fi o bucată de pământ. Suflul ciumei care venea dinspre lac distrusese și copacii și tufele de spini.

Din nou Katrin fu aceea care preluă conducerea când porniră, înainta dibaci și se oprea tot mereu să pândească. Doar de două, trei ori i se prinse rochia de câte o creangă și o singură dată fu nevoit Tobias să o ajute să dea la o parte o tufă deosebit de sălbatică. Apoi ajunseră la marginea pădurii și pășiră afară în noapte.

Tobias privi în jur cu inima bătând să-i spargă pieptul. După bezna deplină a ultimelor ceasuri, lumina stelelor i se părea nefiresc de puternică. Avea senzația că vede la distanță de mile întregi. Foarte departe, mult mai departe decât ar fi fost de fapt posibil, așa i se părea, recunoștea orașul Buchenfeld, o umbră sinistră, care ședea ca un animal monstruos pe pământul întins. Katrin o porni spre sud fără să mai scoată o vorbă. Făcură însă doar câțiva pași, când Tobias se opri brusc și pândi.

— Ce este? întrebă Katrin.

Tobias scutură din cap și-i făcu semn să tacă. *Auzise* ceva. Era absolut sigur și se mira puțin că nu auzise și ea zgomotul. Încercă din răsputeri să străpungă cu privirea întunericul. Dar singurul lucru pe care-l auzi era propria sa respirație și fâșâitul abia perceptibil al vântului printre copaci.

— Să mergem! îl grăbi Katrin. Noi…

Tobias ridică din nou mâna și o întrerupse.

— Taci, spuse el.

Katrin nu mai spuse nimic, dar îl privi speriată și se încruntă.

Panica părea să-l cuprindă din nou pe Tobias și amenința să-i ia în stăpânire rațiunea. Avea senzația că-i fuge pământul de sub picioare. Nu era pregătit pentru situația aceasta. Nu ar trebui să facă așa ceva, gândi el în pragul isteriei. Nu putea face una ca asta. Era un om al păcii, știa să poarte o luptă cu vorba, nu cu arma. Făcuse totul pe dos, încă din momentul în care o eliberase pe Katrin din turn și era pe punctul de a strica și ce avea să urmeze. El...

Pater Tobias se strădui cu toată puterea să nu-și ducă gândul până la capăt, își încleștă strâns pumnii pentru a-și reprima tremurul și închise pentru o clipă ochii; așa de apăsat, că văzu stele scăpărând înaintea ochilor. Când îi deschise din

nou, se liniștise deja într-o oarecare măsură. Însă era o liniște înșelătoare, periculoasă, o liniște care, la cel mai mărunt pericol, la cel mai mic zgomot, avea să se risipească.

— Nu… nu pot face asta, șopti el. O privi pe Katrin și o imploră cu glas stins. Te rog, Katrin…

Ea se apropie îndată de el și își puse ocrotitor mâna pe brațul său.

— Știu, spuse ea foarte încet. Nu-ți fie frică, Tobias. Te apăr eu.

Dacă ar fi fost capabil să gândească limpede măcar pentru o clipă, ar fi izbucnit într-un râs isteric. *Ea* să-l apere pe *el.* Era… absurd. Pur și simplu ridicol.

— Mare erou mai sunt, nu-i așa? întrebă el și încercă să zâmbească, însă gura i se schimonosi într-o grimasă.

— Ești, răspunse ea foarte serioasă. Ce ai făcut tu, a fost foarte curajos, Tobias. Indiferent cum se va sfârși, nu am întâlnit niciodată un bărbat mai curajos decât tine.

Nu era sigur dacă vorbele acestea erau sincere sau erau menite să-l liniștească. Dar, oricât de absurd părea, în apropierea lui Katrin se simțea ocrotit. Ea cunoștea fiecare palmă de pământ, oamenii de aici, felul lor de a gândi și de a acționa și era puternică, mult mai puternică decât el.

Trecură mai departe, lăsând dumbrava în urma lor, când, dintr-odată, Tobias se opri și privi cu ochii mijiți înapoi spre marginea pădurii.

— Ce este?

Katrin nu mai reuși acum să acopere nerăbdarea din glasul ei.

Însă Tobias nu răspunse, ci se strădui doar să privească spre marginea pădurii, se întoarse chiar și începu să meargă înapoi pe drumul pe care veniseră.

— Ce ai de gând? întrebă Katrin consternată. Tu…

Tobias rămase la o anumită depărtare de marginea pădurii, se uită o clipă înlemnit la desișul din crengi mucegăite și lemne moarte și privi apoi din nou în pământ. În lumina slabă abia dacă se vedea și în fond nu fusese decât o întâmplare că se uitase în jos, dar acum, de aproape, nu mai putea fi trecut cu vederea: în locul acela pământul fusese săpat de curând.

— Cineva a săpat aici de foarte puțin timp, spuse el.

Katrin privi cu fruntea încruntată spre bucata de pământ

negru proaspăt frământat.

— Cum adică?

În loc să răspundă, Tobias se lăsă pe vine și întinse mâinile. Pământul din fața sa era umed și aerisit, nu ca pământul acela bătătorit și ars al câmpurilor dimprejur, ci un pământ moale, scos din adâncuri la suprafață și emanând încă mirosul putred al lacului, care se infiltrase peste tot în pământul dimprejurul său. Se gândi dintr-odată iarăși la călăreții cu chipuri de oase, pe care-i văzuse timp de o fracțiune de secundă pe malul lacului. Căraseră ceva. Și începu să bănuiască ce.

— Aici a fost îngropat ceva, șopti el.

— Prostii! răspunse Katrin revoltată și făcu un semn de iritare cu mâna. Și chiar dacă ar fi așa, ce vrei să faci? Vrei să-l dezgropi? Poate cu mâinile goale?

„Întocmai așa am să fac, gândi Tobias furios și își cufundă mâinile în pământul nisipos.”

Katrin pufni, nevenindu-i să creadă.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă ea consternată. Tu…

— Taci! o întrerupse Tobias. Mai bine ajută-mă.

Katrin îl privi nedumerită tot clătinând din cap.

— Trebuie să-ți fi pierdut complet mințile, spuse ea. Chiar dacă au îngropat ceva aici, ce crezi că poți dovedi cu asta, dacă te apuci și dezgropi acel ceva?

Tobias încetă o clipă să dea pământul reavăn la o parte cu mâinile.

— Poate totul, răspunse el. Nu au îngropat ceva. Au îngropat pe cineva. Un om. Tăcu o clipă. Și probabil că nici măcar nu e primul, nu-i așa?

Katrin nu răspunse.

— Omoară oameni, continuă Tobias. Nu se mulțumesc să țină slujbe satanice, nu-i așa? Sacrifică oameni. Am dreptate?

Katrin nu spuse nimic, însă tăcerea ei era suficientă.

Tobias începu ca un dement să dea pământul lipicios la o parte. Numai gândul că ar fi putut avea dreptate și că într-adevăr sacrificau oameni – *oameni!* – îl aducea în pragul nebuniei. Dar și mai cumplit de suportat ar fi fost să nu se uite la ce anume se afla îngropat sub vălul acela palid și negru de pământ mort.

Nu trebui să sape foarte adânc. Nu după mult timp dădu cu degetele de ceva. Simți o stofă grea, udă, care părea a fi o

haină de piele umedă, până pricepu îngrozit că *era* piele de om.

Tobias împietri. Bănuise ce avea să găsească, dar bănuiala și confirmarea ei erau două lucruri cu totul diferite. Tobias se tângui de parcă ar fi resimțit o durere, închise ochii și se căzni din toate puterile să-i deschidă din nou pentru a vedea chipul palid, încremenit de moarte, care ieșise la vedere din pământul umed.

Cunoștea acel chip.

Era Greta. Tânăra femeie, despre care Bresser susținuse că precis nu este din Buchenfeld și pe care o întâlnise la râu, unde născuse și își înecase copilul.

Și nu murise de moarte bună. Fruntea îi era brăzdată de-a curmezișul de o rană adâncă. Obrazul îi era plin de sânge și de pământ, iar în ochii ei mânjiți de țărână, dar deschiși se putea citi o groază care trăda chinurile pe care trebuie să le fi îndurat în ultimele clipe ale vieții.

— O, Doamne Dumnezeule, șopti el cu vocea cântată și își făcu involuntar semnul crucii. Cine… cine a făcut una ca asta?

— Ne vor omorî și pe noi, dacă mai stăm mult pe aici, nebun ce ești, răspunse Katrin.

Tobias o privi. Era într-adevăr doar teamă ceea ce se auzea în vocea ei? Furia din glasul ei era într-adevăr numai pentru că pierdeau timp prețios, timp care poate avea să hotărască dacă trăiesc sau mor? Sau…

Pater Tobias nu reuși să-și ducă gândul până la capăt, căci în secunda următoare păru că totul se întâmplă în același timp: văzu din colțul ochilor o mișcare din umbră, năucitor de rapidă, o auzi pe Katrin scoțând un țipăt, auzi un pas greu, apăsat, o văzu pe Katrin întorcându-se și prăbușindu-se și simți în același timp un curent puternic de aer căruia îi urmă o lovitură cumplită în umăr.

Izbitura îl doborî la pământ. Urlă de durere și de frică. Avea senzația că umărul îi fusese crăpat în două de un topor. Simți sânge lipicios și cald șiroindu-i pe spinare și pe braț. Zări din nou o umbră și își duse brațul nevătămat la față într-un gest de apărare.

Mișcarea îi salvă viața. Spada, care-i ratase tâmpla, spintecându-i adânc umărul, se împlântă la un deget distanță de corpul său, în pământ, înfigându-se adânc în pieptul femeii moarte din groapă. Tobias urla și dădea orbește cu picioarele în

jur. Lovi cu picioarele creatura uriașă cu chipul lucios și palid și o făcu să-și piardă echilibrul. Spada fu smulsă din mâna atacatorului și rămase înfiptă în pământ, de parcă femeia moartă din groapă ar fi încercat să o țină pentru a se răzbuna în felul acesta pe călăul ei.

Atacatorul mârâi ca un animal sălbatic, în timp ce se împiedică fără sprijin și se dădu înapoi doi, trei pași. Dar nu-i făcu lui Tobias favoarea de a se prăbuși și de a-i lăsa astfel timp călugărului să se adune și să fugă. Arătarea se năpusti din nou asupra lui.

Tobias își adună toate puterile pentru a nu-și pierde cunoștința. Durerea din umăr era insuportabilă. Valuri de foc îi pulsau prin corp. I se făcu rău de durere, iar mâna dreaptă începu să-i zvâcnească. Abia dacă-l putea zări pe atacator. Tot ce deslușea era o umbră uriașă, distorsionată, cu un chip de oase albe și brațe uscate cu gheare, oase goale de schelet.

Uriașul nu încercă să-și smulgă spada din pământ, ci dădu cu piciorul după el. Un alt val de durere surdă îi trecu printre coaste. Cu masca aceea oribilă de oase dinaintea ochilor săi, totul în jurul său începu să se învârtească. În noapte se îngrămădiră umbre, mai întunecate decât noaptea; întunecimea unui leșin, din care nu va mai avea cum să se trezească. A venit vremea, gândi el. Avea să moară. Creatorul îl va judeca și îl va condamna, ca pe un înger căzut, la focul cel veșnic.

Însă întunericul fără sfârșit pe care-l aștepta nu veni. În schimb, uriașul începu dintr-odată să se clatine. Din urletele sale fioroase nu mai rămase decât un oftat plin de durere, apoi făcu un pas greșit în spate și căzu încet în genunchi!

În spatele lui își făcu apariția o altă umbră, mult mai scundă. Tobias văzu cum Katrin ridică amândouă brațele și săltă, pentru o a doua lovitură, un toiag cam de lungimea unui braț. Zgomotul cu care izbi ceafa arătării cu chip de oase făcu să-i treacă fiori până în măduva oaselor.

Uriașul rămase preț de o clipă nemișcat în genunchi, cu mâinile ridicate, într-un gest grotesc de implorare. Apoi se prăbuși înainte și căzu peste picioarele monahului.

Katrin își aruncă toiagul. Dintr-un pas fu lângă el, dar își retrase îngrozită mâinile, când văzu ce pățise la umăr. Ochii i se dilatară.

— Doamne Dumnezeule! se tângui ea. Tobias!

Tobias gemea de durere. Vru să se ridice, însă brațul drept nu-l mai asculta. Căzu vlăguit înapoi și se lovi cu capul de o rădăcină tare ca piatra.

Această nouă lovitură trebuie să-i fi răpit cunoștința, pentru că următorul lucru pe care-l simți erau mâinile lui Katrin, care îi oblojeau umărul. Încercă să deschidă ochii, însă nu percepu decât umbre mișcându-se, străbătute toate de o durere ca o plasă roșie de păianjen.

— Nu te mișca! auzi el vocea lui Katrin.

I se părea că suna isteric, însoțită de ecouri neliniștitoare, de parcă s-ar fi aflat adânc sub pământ, într-o peșteră nesfârșită, îngustă, de piatră. Vru să spună ceva, însă nu mai avea nici glas. Rana de la umăr încă sângera; simțea cum viața i se scurgea pulsând scurt și agitat. Din chinul durerii cuibărite ca un păianjen uriaș și dogoritor în umărul lui, izvorî acum încă ceva: o somnolență grea și ispititoare, care adăpostea promisiunea liniștii și a somnului fără sfârșit. Știa că nu avea voie să-i cedeze, dar, în același timp, moartea i se păru dintr-odată ca o mântuire.

— Trebuie să rămâi treaz, Tobias, spuse Katrin, de parcă i-ar fi citit gândurile. Te rog, nu adormi. Dar nici nu te mișca. Încerc să-ți opresc sângerarea.

N-ar fi putut să se miște, nici dacă ar fi dorit. Corpul îi era paralizat, atât de inert, de parcă s-ar fi transformat în stană de piatră; cu excepția mâinii sale drepte, care încă mai zvâcnea și care lovea pământul cu mișcări scurte, spasmodice. Tot ce izbuti fu o ușoară mișcare a capului în semn de aprobare.

Își pierdu din nou cunoștința, dar de data aceasta Katrin îl apucă de umăr și-l scutură, până țipă de durere.

— Să rămâi treaz, am spus! strigă ea la el. Ascultă-mă! Deschide, ochii! La naiba, Tobias, nu te las să mori!

Tobias se văită. Katrin îi întoarse capul cu o smucitură și îi trase mai multe palme, până când deschise ochii și ridică slab mâna să se apere de ele.

Katrin răsuflă ușurată, se depărtă puțin de el și îi atinse în treacăt obrazul. Zâmbi.

— Îmi pare rău, spuse ea, dar nu poți să renunți tocmai acum.

Tobias aprobă clipind din ochi. Ea pricepu că o auzise, îi zâmbi încă o dată și se aplecă din nou peste umărul lui. Tobias

strânse din dinți așteptând valul de durere. Simți cum șuvoiul de sânge care se revărsa din rană slăbi și, odată cu el, începu să se risipească și abisul întunecat al somnului, care părea că vrea să-l atragă în îmbrățișarea sa.

Pentru a doua oară, în decurs de doar câteva zile simțise atingerea morții. Și pentru a doua oară îi scăpase.

După o vreme, trupul lui păru să prindă din nou viață. Simțea fiecare bătaie a inimii sale zdruncinate ca pe un cutremur surd și dureros. Dar era o altfel de durere, cea pe care o simțea acum, nu era o durere care să-l arunce în starea aceea de leșin. După încă un timp se simți chiar suficient de întremat ca să se ridice, însă Katrin nu-i îngădui.

— Nu te mișca! spuse ea amenințător. Rana nu e foarte gravă, dar se poate oricând deschide. Zâmbi slab. Să mai așteptăm puțin.

— Trebuie… să mergem, șopti Tobias. N-avem… timp.

Katrin nu răspunse, însă privirea cu care îl măsură era edificatoare. Nu aveau să mai plece niciunde. Rănile sale erau prea grave.

— Îmi pare așa de rău, șopti Tobias.

Katrin nu răspunse. Îi luă mâna și o duse la obrazul ei închizând ochii.

— Am stricat tot, șopti Tobias. Dintr-odată ochii i se umplură de lacrimi, dar nu se rușina de ele. Am fost nebun, Katrin, dar nu am vrut decât să te ajut. Eu…

— Știu, îl întrerupse Katrin cu blândețe și îi puse un deget pe buze.

Apoi se întoarse și se aplecă spre corpul inert de lângă Tobias.

Bărbatul era mort.

Masca palidă cu chip de oase de sub gluga neagră se desfăcuse și lăsa să i se vadă înfățișarea omenească. Era plin de sânge, cu ochii căscați de groază. Tobias nu era surprins. În adâncul sufletului său știuse mereu că aceste arătări cu chip de oase nu sunt demoni, nu sunt morți care ieșiseră din morminte, ci oameni în carne și oase.

— E unul din oamenii lui Theowulf, nu-i așa? întrebă el încet.

Katrin încuviință. Zâmbi, însă peste obrajii ei șiroiau lacrimi. Și când mâinile ei îi atinseră obrajii, Tobias simți cum tremură.

Tobias nu mai puse întrebări și nici Katrin nu mai spuse nimic, ci se așeză din nou alături de el, îi ridică cu grijă creștetul și i-l așeză în poala ei.

Așa îi găsiră Theowulf și cei câțiva trimiși ai contelui, care sosiră călare un ceas mai târziu, odată cu ivirea zorilor, pentru a-i aduce din nou în oraș.

Capitolul 15

Trebuie să fi trecut vreo zece zile până când văzu din nou lumina soarelui. Tobias numărase mesele – erau două mese pe zi – și adăugă două zile, cât zăcuse cu febră. În afară de Maria, care îi aducea de mâncare și îl îngrijea după puteri și de medicul care venise a treia zi, nu văzuse la față nicio altă persoană.

Nu mai avea niciun sens. Chiar dacă ar fi fost să se întâmple o minune și să scape cu viață – și nu prea existau semne în acest sens – viața sa își pierduse orice valoare. Nu mai avea nimic pentru care să merite să trăiască sau să se roage. Dacă îl mai mira ceva, era doar faptul că nu-l omorâseră imediat. Însă nevasta lui Bresser îi aducea mâncăruri bune, hrănitoare și, spre deosebire de Katrin, nu fusese pus în lanțuri și azvârlit într-o hrubă întunecoasă, ci se trezi din delirurile febrile într-un pat moale și curat. Era culcușul pe care-l amenajase el în celula lui Katrin. Carcera ei era acum închisoarea lui. Nu făcuseră decât să bată din nou scândurile la ferestre.

Maria venea des, dar nu scotea o vorbă. Tobias încercase în repetate rânduri, în primele zile, să închege o discuție cu ea, fără ca aceasta să fi reacționat. Probabil i se interzisese strict să vorbească cu el. Poate puseseră un paznic să-i spioneze. Așa trecură aceste zece zile într-o beznă totală și într-o tăcere absolută.

Însă în a unsprezecea zi veni contele.

Tobias dormise și o visase iarăși pe Katrin: o aglomerație confuză de imagini și sentimente, impresii și sunete, străbătută de o disperare surdă și de o furie dureroasă și fără sens. Dintr-odată, cineva îl apucă brutal de umărul rănit. Tobias deschise ochii, scoțând un vaiet de durere și clipi în primul moment, dezobișnuit de lumină, aproape orbit de flacăra unei lumânări.

Se așeză nesigur, ridică mâna la ochi într-un gest de apărare și încercă să recunoască silueta care îl trezise. În prima clipă înțelese doar că nu era Maria. Apoi umbrele mișcătoare dinaintea ochilor săi prinseră contur și, câteva secunde mai târziu, dobândiră și chip: chipul îngust, tineresc al contelui, ai cărui ochi îl priveau de sus cu un amestec de milă, regret și furie.

— Theowulf, spuse Tobias stins. Ați venit să mă omorâți?

— A venit cineva care vrea să vorbească cu Sfinția Voastră,

spuse Theowulf cu voce aspră.

— Seniorul vostru? întrebă monahul încet. Diavolul?

Theowulf se încruntă, tăcu însă. Se dădu un pas înapoi și făcu un semn cu mâna. Tobias se căzni să se ridice. Făcea mișcările cu multă precauție. Rana se vindecase destul de bine, dar încă îl mai durea.

— Puteți umbla? întrebă Theowulf, când Tobias se căzni să se ridice.

Tobias aprobă cu amărăciune.

— Da, spuse el. Omul vostru a fost un ageamiu. Nu m-a rănit cine știe ce.

Theowulf oftă. Însă părea mai degrabă trist decât furios.

— Sunteți nebun, pater Tobias. M-am înșelat în privința Sfinției Voastre.

— Eu nu, răspunse Tobias glacial. Eu am avut imediat sentimentul că nu sunteți cel drept care vă dați.

Theowulf îi ignoră spusele.

— De ce ați făcut una ca asta? murmură el clătinând din cap. Totul s-ar fi sfârșit cu bine, dacă ați fi făcut ce v-am propus. Dar acum nu mai pot face nimic pentru Sfinția Voastră.

— Mă gândesc că ați făcut deja destule pentru mine.

— Dacă vi se pare că se cuvine să fiți ironic, atunci vă înșelați, răspunse Theowulf cu seriozitate. Ați stricat totul, om netrebnic ce sunteți.

— Așa? Tobias încercă să zâmbească, însă nu reuși să scoată decât un sunet gutural. Unde mă duceți? În pădure, să mă îngropați lângă femeia aceea sărmană? Sau v-ați străduit să găsiți o ascunzătoare mai bună pentru hoitul meu?

— Vă înșelați, pater Tobias, răspunse Theowulf liniștit. Eu nu sunt asasin.

— O, sigur că nu, replică Tobias batjocoritor. Cu siguranță că n-a fost decât un lanț de coincidențe nefericite, nu-i așa? Poate că ați sărăcit în așa hal, tot ajutând poporul sărman, că nu v-ați mai putut permite niște veșminte noi, ci ați fost nevoiți să luați craniile morților, ca să vă apărați de frig și vânt.

Theowulf oftă. Însă nu mai răspunse, ci se întoarse și se îndreptă spre ușă. Așteptă răbdător până ajunse și Tobias, îl lăsă pe acesta să treacă și făcu semn să-și continue drumul când Tobias dădu să se oprească.

Monahul clipi. În lumina neobișnuită îi dădură lacrimile. Le

șterse cu dosul palmei, privi iscoditor în jur și constată cu o ușoară surprindere că nu e postat niciun paznic la ușă; Theowulf venise singur după el.

— Unde mă duceți? întrebă el încă o dată.

— La judecătorul Sfinției Voastre, răspunse Theowulf.

Tobias îl privi întrebător.

— Vi se va intenta proces, răspunse Theowulf.

— Proces? De către cine? De Domnia Ta – sau de Bresser?

Din nou, Theowulf reacționă la tonul lui batjocoritor cu o încruntare iritată. Dar și de data aceasta vocea sa rămase calmă.

— De ai voștri, răspunse el.

— Ați…

— Sunteți un om al Bisericii, îl întrerupse Theowulf. Nu sunteți sub jurisdicția mea. Nu am dreptul să vă judec. S-o facă alții.

Tobias rămase nedumerit.

— Ce… vrea să însemne asta? întrebă el circumspect.

— Nu vă puteți închipui? întrebă Theowulf devenind dintr-odată nerăbdător. Nu știu cu ce fel de vrăji v-a rătăcit vrăjitoarea simțurile, Tobias, dar atât ar trebui să vă fie limpede, că un bărbat cu poziția Sfinției Voastre care ajută o vrăjitoare să fugă și omoară un țăran nevinovat nu are cum să se aștepte la clemență din partea mea și cu atât mai puțin din partea confraților Sfinției Voastre.

Tobias încă nu pricepu.

— Ați…

— Nu sunteți singurul inchizitor din lume, pater Tobias, îl întrerupse Theowulf batjocoritor. Dacă nu mi-ar părea așa de rău de Sfinția Voastră, nebun sărman, atunci aș găsi situația chiar amuzantă: un inchizitor, care trebuie să răspundă pentru faptele sale în fața inchiziției.

— Ați chemat un… un inchizitor? întrebă Tobias, nevenindu-i să creadă.

— Nu ne-a rămas altceva de făcut, răspunse Theowulf.

Tobias îl privi siderat.

— Sunteți… trebuie să fiți complet nebun! șuieră el. Îndrăzniți, după tot ce s-a întâmplat aici, să apelați la ajutorul Bisericii?

— V-ar fi plăcut mai mult să vă fi trimis pe loc să ardeți pe

rug? întrebă Theowulf cu răceală. Nimeni nu mi-ar fi reproșat nimic. Chiar dacă poate nu mă credeți, Tobias – îmi sunteți simpatic. Cred că sunteți un om inteligent. Și cred că în fond nu sunteți răspunzător pentru ceea ce s-a întâmplat. Vrăjitoarea v-a otrăvit mintea.

— Sunteți dement! bâigui Tobias. Credeți că n-am să dezvălui totul?

Theowulf încuviință.

— Desigur că așa veți face, răspunse el. Dar cine oare vă va da crezare? În afară de asta, nu prea aveți ce dezvălui. Am avut destul timp să ne pregătim.

Tobias îl privi consternat. Înțelese că Theowulf își joacă în continuare cumplitul joc, acum și cu el. Nu îl mințea. Îi spunea deschis întregul adevăr, pentru a-l umili și pentru a-i flutura pe sub nas propria neputință. Și Theowulf avea dreptate. Nimeni nu-i va da crezare, nu după ce încercase să fugă cu Katrin.

— Veniți, spuse Theowulf. Să mergem. Suntem așteptați.

Tobias îl ascultă, dar pașii săi se făcură tot mai mărunți și mai greoi.

Mâinile începură să-i tremure ușor. Simțea cum îi apar pe frunte broboane de sudoare rece și i se instalează o senzație de greață în stomac. Fiecare pas îl costă un efort colosal și totuși nu-i era frică; nu simțea, de fapt, nimic, doar un gol adânc, atotcuprinzător, în care dispărea orice sentiment.

Când ajunseră la scări și începu să coboare încet înaintea lui Theowulf treptele abrupte de lemn, văzu că sala mare și sumbră unde se afla căminul se schimbase. Fuseseră aduse mese și scaune. Lângă ușă văzu doi oameni cu coifuri și spade sclipitoare. Înarmați, mercenari, poate chiar ostași, care-l însoțeau pe cel de-al doilea inchizitor de care vorbise Theowulf. La masa cea lungă de lângă cămin ședeau trei călugări în robele ordinului său. Doi călugări tineri, cu păr negru și des, în care tonsura se vedea ca o cicatrice albă; bărbatul din mijloc era bătrân, creștetul său gol lucea în lumină.

Când Tobias ajunse la picioarele treptelor, călugărul chel ridică creștetul și îl privi.

Era Pretorius, abatele său.

Lui Tobias i se păru pentru o clipă că avea iarăși unul dintre acele deliruri din timpul febrei. Poate că sfârșeala îl făcea să aibă vedenii. Dar nu exista nicio îndoială: fața îngustă, ascetică,

cu cicatricile adânci, a căror proveniență abatele o trecuse o viață întreagă neclintit sub tăcere, ochii întunecați, împăienjeniți de bătrânețe, însă mai treji decât majoritatea ochilor în care îi fusese dat lui Tobias să privească, gura îngustă, care părea mereu strâmbată de cruzimea unui zâmbet ironic, din care însă el, Tobias, învățase totul despre frica de Dumnezeu și dragostea de oameni. Theowulf chemase pe nimeni altul decât pe abatele Pretorius.

Pretorius ridică o mână subțire, mutilată de bătrânețe și de gută, și îi făcu semn să se apropie. La început, Tobias nici nu se mișcă, ci rămase locului, privindu-l în continuare consternat pe abate, așa încât Theowulf fu nevoit să-l împingă ușor. Făcu câțiva pași cu reținere și se opri la o anumită distanță de banca acuzaților. Pretorius încă era cu privirea țintuită asupra lui. Chipul îi era încremenit ca o mască de piatră, dar luciul din ochii lui îl făcu pe Tobias să se cutremure. Nu era furie, nici consternare, ci o profundă și sinceră tristețe.

Tobias înțelese însă dintr-odată că Theowulf făcuse o greșeală. O greșeală, care era mult mai mare decât putea să-și închipuie el, deoarece, având grijă să nu vină un dominican oarecare, ci Pretorius însuși, abatele mănăstirii sale, întinsese prea mult coarda. Pretorius era cu siguranță omul cel mai cinstit pe care Tobias îl cunoscuse vreodată. Și bătrânul abate mai era cunoscut și ca fiind neîndurător în cele privitoare la credință și intolerant față de orice opinie care se deosebea de doctrina oficială a Papei. Mai era însă și cel mai amabil și mai agreabil om pe care Tobias îl întâlnise vreodată. Și, în ciuda reputației lui, nu auzise din gura nimănui vorbe de o asemenea căldură și de o mai mare înțelegere pentru ființa omenească și slăbiciunile ei. Dar, înainte de toate, era un om *drept;* și un om cu o logică de fier.

Pretorius era deja bătrân când venise Tobias la Lübeck, în cetatea dominicanilor, la câteva săptămâni după acel incident cumplit cu călugărul cerșetor. Pretorius însuși se îngrijise de băiat și, dacă i se datora vreunui om pe acest pământ faptul că Tobias găsise totuși, în ciuda celor întâmplate, calea spre Dumnezeu și spre credință, atunci acela era Pretorius. Cum tratează un maestru un discipol deosebit de talentat, tot așa Pretorius îl tratase cu mai puțină îngăduință decât pe ceilalți, fiindcă simțise încă din prima zi inteligența ieșită din comun și

curiozitatea vie a lui Tobias. Tobias nu fusese niciodată un om care să se ambiționeze orbește, ca atâția alții care veneau ca novici la mănăstire și care mai apoi o părăseau, fără să-și fi desăvârșit învățătura, când simțeau că își atinseseră scopul. Nu se mulțumise niciodată să învețe pe dinafară versete din Biblie. Adesea petrecuseră nopți întregi, stând laolaltă și discutând probleme de credință, de etică, despre relațiile dintre oameni. Unele întrebări pe care i le pusese lui Pretorius, ar fi fost luate de către mulți dintre confrații săi drept blasfemie sau erezie. Însă Pretorius nu-l mustrase niciodată. El simțise că lui Tobias doar curiozitatea îi călăuzise gândurile și faptele. Curiozitatea nevinovată de copil, pe care și-o păstrase și ca adult, care nu-i îngăduia niciodată să accepte pur și simplu lucrurile și care îl silea mereu să cerceteze cauzalitatea lor. Da, gândi Tobias, dacă exista un om care să îl creadă, atunci acela era Pretorius.

— Frate Pretorius, murmură el, eu…

Pretorius îi făcu un semn abia schițat, oprindu-l. Întoarse în același timp capul și îi făcu un semn bărbatului din spatele lui Tobias.

— Aduceți-i un scaun, spuse el.

Tobias îi studie pe amândoi călugării care-l însoțeau pe abate. Erau tocmai frații Stephan și Telarius, care în comunitatea ordinului lor din Lübeck erau printre aceia, nu puțini, care îl invidiau; relația lor fusese mereu amicală și distantă. Țineau abia de scurt timp de ordinul lor, Stephan de un an, Telarius de doi. Pesemne Pretorius îi alesese tocmai din această pricină, pentru că îl puteau înfrunta pe Tobias fără prea multe prejudecăți. I se aduse scaunul și Tobias se așeză recunoscător pe el. Cu toate că avusese aproape două săptămâni timp să-și revină, se simțea încă slab și vlăguit.

— Frate Pretorius, începu el încă o dată și de data aceasta abatele nu-l mai întrerupse. Sunt… sunt așa de bucuros să vă văd.

Pretorius zâmbi slab.

— Și eu sunt plin de bucurie că te pot revedea, răspunse el. Mi s-a spus că o vreme te-ai zbătut între viață și moarte. Cum te simți?

Tobias se strădui să zâmbească.

— Nu prea bine, recunoscu el.

Pretorius oftă.

— Cunoști pilda fiului risipitor, Tobias. Domnul se îngrijește cu deosebire de cei care s-au abătut de la calea cea dreaptă și care vor să se pocăiască. Știi de ce am venit?

Tobias dădu din cap afirmativ.

— Și știi și ce acuzații ți se aduc? continuă Pretorius.

Tobias confirmă din nou și nu scoase o vorbă în apărarea lui.

— Sunt acuzații cumplite, spuse Pretorius. Îmi vine greu să cred că sunt adevărate.

Tăcu din nou preț de câteva clipe, din nou îl privi întrebător pe Tobias și din nou Tobias nu spuse nimic. Într-un târziu, înainte ca tăcerea să se instaleze cu totul, fratele Telarius tuși exagerat. Tobias observă că acesta desfășurase un sul de pergament în fața lui și ținea în mână o pană de scris.

— E adevărat? întrebă Pretorius dintr-odată. Mi s-a spus că ai fi ajutat-o pe vrăjitoare să fugă?

— Da, răspunse Tobias. E adevărat.

Pretorius încruntă sprâncenele și se așeză drept în jilțul său; această mișcare părea să-l fi schimbat cu totul, din prieten și confrate deveni judecător.

— Ne cunoaștem de multă vreme, Tobias, spuse el, iar eu sunt un om bătrân și nu mai am timp de vorbe fără rost. Drumul până aici m-a obosit, iar ceea ce am auzit m-a cutremurat. Acum te întreb doar un lucru: Ești pregătit să depui mărturie dreaptă despre ceea ce ți s-a întâmplat și ce ai făcut aici?

— Sunt pregătit, răspunse Tobias.

Ridică privirea și îl văzu pe Theowulf, care rămăsese alături de el, însă la trei sau patru pași distanță. S-ar fi putut să se fi înșelat, însă i se păru că vede o urmă vagă de neliniște pe chipul contelui. Poate Theowulf bănuia că lucrurile nu vor decurge întocmai cum plănuise el.

— Atunci să începem audierea, spuse Pretorius.

Tobias îl privi surprins.

— Audierea?

— Nu te afli în fața mea ca acuzat, spuse Pretorius, ci ca martor. Am fost chemați să judecăm vrăjitoarea, și acest lucru se va întâmpla aici și acum. Se întoarse spre Telarius cu o mișcare a mâinii, schițând scrisul:

— Vei nota cu acuratețe toate răspunsurile lui Tobias, frate.

Tobias recunoscu uimit că nu se gândise nicio clipă la

Katrin. Faptul că Pretorius și ceilalți veniseră să o judece și pe ea îl surprindea întru totul.

— Ai fost trimis aici, începu Pretorius, ca să cercetezi veridicitatea acuzațiilor care i-au fost aduse acelei Katrin Verkolt. Este acuzată de vrăjitorie, de practicarea magiei negre și de satanism. Este adevărat?

— În ceea ce privește acuzațiile, da, răspunse Tobias.

Văzu că Theowulf se încruntă. Și Pretorius părea ușor enervat de acest răspuns.

— Ce ai făcut după ce ai ajuns la Buchenfeld?

— Sfinția Voastră, l-am căutat pe acela care a scris scrisoarea cu acuzațiile, dar…

— A eliberat-o!

Pretorius ridică privirea enervat, iar Tobias se întoarse și el. Bresser cel corpolent stătea la doar câțiva pași în spatele lui, iar chipul îi ardea de furie. Arătă acuzator cu degetul spre Tobias și spuse încă o dată:

— Primul lucru pe care l-a făcut a fost s-o scoată pe vrăjitoare din închisoare și s-o ducă sub acoperișul meu! A trebuit să ies din casă, să-i fac loc!

— Taci, Bresser! spuse Pretorius.

Vorbea foarte încet și chipul îi rămăsese în tot acest timp la fel de lipsit de expresie ca și până atunci, însă tonul îi era atât de tăios, încât Bresser își plecă privirea ca un câine lovit și se dădu doi pași înapoi.

Pretorius se întoarse iarăși spre Tobias.

— E adevărat?

— E adevărat, spuse Tobias, și mai e și adevărat că o cunosc pe Katrin.

Pretorius ridică mâna ca un semn de apărare.

— Nu așa repede, Tobias, spuse el. Întâi limitează-te să-mi răspunzi doar la întrebări. Mai târziu vei avea ocazia să dai explicații. Le aruncă lui Bresser și contelui o privire rece, amenințătoare și își drese glasul. Ai eliberat-o deci pe vrăjitoare. De ce?

— Pentru că a recunoscut-o, spuse Bresser plin de ură. Pentru că a văzut că e vechea lui metresă, care…

— Destul! îl întrerupse Pretorius cu asprime. Ți-am poruncit să taci, Bresser. Încă o intervenție deplasată de felul acesta și voi fi nevoit să te scot afară.

— Am recunoscut-o abia mai târziu, admise Tobias. Când am intrat în clădirea aceea, am găsit acolo o femeie ținută în lanțuri. O femeie mai mult moartă decât vie, cu febră mare și ținută de o săptămână fără apă și fără mâncare. I-am poruncit lui Bresser s-o scoată de acolo pentru că altfel ar fi murit.

Pana lui Telarius zgâria hârtia, iar Pretorius așteptă din nou, răbdător, până când călugărul isprăvi de scris declarația.

— Și mai departe?

— Am pus să fie dusă dincolo, în odaia mea din casa lui Bresser, răspunse Tobias. Ne-am ocupat noi de ea cât am putut de bine.

— Noi? Care noi?

— Nevasta lui Bresser și cu mine, apoi un medic pe care l-am chemat.

— Iar ea a rămas acolo în odaia ta și în patul tău?

— Da, până când starea ei a permis să fie mutată din nou aici.

— Și unde ai înnoptat tu în tot acest timp, Tobias?

Nu Pretorius fusese cel care rostise această întrebare, ci Stephan. Și în prima clipă Tobias rămase surprins. Însă își înghiți răspunsul tăios care-i stătea pe limbă și răspunse sobru la întrebare.

Audierea se lungi mai bine de un ceas: Pretorius și câteodată și Stephan puseră întrebări la care Tobias răspunse, iar fratele Telarius scria harnic slovă după slovă. Pretorius se abținu de la orice comentariu, cu toate că – se cunoștea pe fața lui – o parte din lucrurile pe care le auzea îl afectau profund, iar pe altele îi venea greu să le creadă.

Într-un târziu Tobias ajunsese cu mărturia la acea noapte în care urmărise procesiunea locuitorilor din Buchenfeld. Și era prima dată când Pretorius îl întrerupse în mijlocul frazei.

— Toți oamenii din orașul acesta, spui tu? întrebă el. Toți bărbații, femeile, copiii?

— În măsura în care am putut să-mi dau seama, da, răspunse Tobias. N-am stat decât câteva zile aici, nu cunosc toate fețele, dar cred că erau toți care puteau să umble.

Pretorius îi aruncă lui Theowulf o privire lungă și gânditoare, înainte de a se întoarce spre din nou spre Tobias.

— Ești conștient ce acuzații rostești? întrebă el. Susții nici mai mult, nici mai puțin, decât că un oraș întreg este supus

diavolului și se închină la demoni.

— Nu la demoni, răspunse Tobias serios. Sunt oameni în carne și oase, frate Pretorius. Dar atunci nu știam asta.

Pretorius se încruntă, de parcă ar fi trebuit să mediteze puțin asupra acestui răspuns straniu, apoi îi făcu lui Tobias semn să continue.

— Știam că o vor ucide pe Katrin, spuse Tobias. Știam că propunerea lui Theowulf de a o condamna oricum și de a o duce de aici pe ascuns avea ca unic scop să-mi dea mie un sentiment de siguranță.

— Deci te-ai dus înapoi să o eliberezi și să fugi împreună cu ea?

— Da. Tobias confirmă. Dar nu aveam de gând s-o las pur și simplu să fugă.

— De ce nu?

— Pentru că e nevinovată! răspunse Tobias cu convingere. Nu e vrăjitoare. Singurii demoni din orașul acesta sunt contele Theowulf și aghiotanții săi. S-o las să fugă ca pe o infractoare de rând căreia i se dăruiește libertatea ar fi însemnat să-i confirm vina. Am avut de gând să fug împreună cu ea.

— Și apoi? întrebă Pretorius. Ce s-ar fi întâmplat mai departe?

— Nu știu, recunoscu Tobias. Nu am avut timp să mă gândesc cu adevărat. Poate că aș fi venit la Sfinția Voastră, frate Pretorius.

— Astea sunt prostii! se amestecă Theowulf.

Pretorius îi aruncă o privire supărată, însă spre deosebire de Bresser, contele nu se dădu în lături, ci se apropie de masă și arătă acuzator spre Tobias.

— Nu a avut nicio clipă de gând să o dea pe mâna judecății bisericești sau pe a celei lumești, spuse el. Ați uitat ce a recunoscut acum câteva clipe? Că planul său a fost să o achite? Nu a căutat nicio clipă indicii ale vinei ei, ci a vrut mereu să-i dovedească nevinovăția.

— Se poate, răspunse Pretorius detașat. Dar și în asta constă misiunea inchizitorului. A judeca vinovați și nevinovați fără deosebire ar însemna să faci răul, nu să lupți împotriva răului. Făcu o mișcare abruptă cu mâna prin care îl împiedică pe Theowulf să vorbească mai departe și se întoarse din nou spre Tobias. Așadar ați evadat împreună din oraș. Unde?

— La... lacul din pădure, recunoscu Tobias cu reținere. Katrin cunoștea acolo o ascunzătoare, în care urma să stăm peste noapte.

— De ce? întrebă Stephan. Ați avut un avantaj serios. Ați fi putut să profitați de el și să vă adăpostiți într-un loc mai sigur.

— Nu știam dacă observaseră deja fuga noastră, răspunse Tobias. Dacă ne-ar fi gonit cu cai sau chiar cu câini, nu am fi ajuns prea departe. Apropierea acestei mocirle, cu duhoarea ei îngrozitoare, părea singurul loc în care puteam fi în siguranță de câini. Speram ca duhoarea aceea ca de ciumă să ne acopere urmele.

— Ceea ce probabil s-a și întâmplat, spuse Pretorius. Ce s-a întâmplat acolo, la lac?

— Am găsit grota, răspunse Tobias. Dar înainte de asta i-am văzut iarăși pe oamenii cu chipuri de oase. Falșii demoni, adăugă el cu o privire plină de ură în direcția lui Theowulf, care se lasă venerați de oamenii din acest oraș. Cărau ceva ce mai târziu s-a dovedit a fi cadavrul unei femei.

Theowulf pufni a dispreț și din nou Pretorius ridică îndată mâna în semn de amenințare.

— Nu așa de repede, spuse el, eram la grotă. Ce s-a întâmplat acolo? Ați petrecut noaptea acolo?

— Da, asta s-a întâmplat, recunoscu Tobias și nu trecu sub tăcere ce se întâmplase.

Un sentiment de vină puse stăpânire pe el, în același timp însă și certitudinea că, încălcându-și legământul sfânt, nu făcuse altceva decât să-și asculte vocea inimii.

Pretorius ascultă toate acestea cu chipul împietrit și fără a rosti o vorbă. Din când în când îi dădea lui Tobias de înțeles printr-un gest să vorbească mai departe.

Când Tobias își încheie depoziția, se făcu liniște în încăperea mare și întunecoasă. Gâtlejul îl ardea și cerul gurii îi era atât de uscat, că abia mai putea vorbi. Vorbise mai mult de o oră.

Într-un târziu oftă și Pretorius. Și el era epuizat. Expresia de jale din ochii lui nu se risipise, mai degrabă se întărise.

— Aceasta este întreaga, adevărata poveste? întrebă el după o vreme.

Tobias încuviință epuizat.

— Tot ce am de spus, spuse el. Însă întrebați-o pe Katrin ce

rol joacă cu adevărat contele Theowulf în acest oraș. Și dacă nu o credeți pe ea, atunci mergeți la palatul său și întrebați-l pe băiatul femeii moarte. În caz că nu l-a omorât și pe el.

Chipul lui Theowulf era impenetrabil. Ascultă cuvintele lui Tobias de parcă nu-l priveau, de parcă era un observator neimplicat în acest proces straniu.

— Recunoști deci că ai ajutat-o în noaptea aceea pe vrăjitoare să fugă? Recunoști că te-ai dedat cu ea la păcatul plăcerilor trupești? Și recunoști că ea a ucis un om care a încercat să vă împiedice fuga? rezumă Pretorius declarația lui Tobias.

— Din motivele pe care vi le-am descris, răspunse Tobias.

— Vedeți, onorabile abate, este întocmai cum v-am spus, interveni Theowulf dintr-odată. I-a făcut vrăji.

Tobias simți cum i se strânge stomacul.

— Dar aceasta… aceasta e…

Pretorius îl întrerupse cu un gest al mâinii.

— Știu ce vrei să spui, Tobias. Dar mă tem că trebuie să îi dau dreptate contelui Theowulf. Acela care-mi vorbește acum, nu ești tu.

— Pretorius, să nu-mi fie cu supărare! izbucni Tobias. Nu știu ce v-a povestit, dar, credeți-mă, n-am fost niciodată mai lucid. E ridicol să susții că mi-ar fi făcut cineva vrăji care să-mi rătăcească simțurile.

— Și totuși mă tem că nu am de ales decât să cred una ca asta, răspunse Pretorius, după ceea ce am auzit acum de la tine.

— Preaiubite Pretorius, mă cunoașteți! răspunse Tobias. Credeți cu adevărat că m-aș lăsa orbit de vrăjitorie?

— Cu siguranță că nu, răspunse Pretorius, dar poate de ceva, ce ți se pare a fi vocea inimii.

— Dar Katrin e…

— Știm cine e, îl întrerupse Pretorius cu blândețe. Zâmbi trist. Mi-a povestit ea totul și, dacă nu ar fi făcut-o ea, aș fi recunoscut-o eu. Ai uitat deja că eu am fost acela care s-a ocupat de educația ta? Eu însumi am avut atunci grijă să scape cu o pedeapsă blândă. M-a înșelat și pe mine, ca și pe tine și pe toți ceilalți.

Tobias înțelese abia după câteva clipe ce însemnau cuvintele acestea.

— Dar nu e vrăjitoare! spuse el. Eram… eram copii atunci,

frate Pretorius! Nu știam ce facem.

Din nou alunecă acel zâmbet blajin și trist peste trăsăturile îmbătrânite ale lui Pretorius.

— Tu erai copil, Tobias. Însă căile diavolului sunt încurcate și viclenia lui fără margini. Uneori se arată sub înfățișarea a ceea ce credem a iubi cel mai mult.

— Dar nu e vrăjitoare! răspunse Tobias.

Pretorius îl privi plin de compasiune.

— O iubești pe această femeie, spuse el. Asta nu schimbă cu nimic ceea ce ai făcut sau că va trebui să dai socoteală. Ești conștient că te afli pe punctul de a-ți pierde viața și mântuirea sufletului din pricina ei?

— N-a făcut niciun rău! protestă Tobias. Ceea ce s-a întâmplat aici nu are de a face cu vrăjitoria. Eu sunt acela care trebuie pedepsit. Eu am păcătuit. Eu mi-am încălcat jurămintele. Ea nu a făcut altceva decât să-și apere viața.

— Tot mai încerci s-o aperi, spuse Pretorius. Acest lucru te onorează, însă e și o prostie. Nu mai schimbă nimic, nici pentru ea, nici pentru tine. Ea a recunoscut deja totul.

Tobias îl fixă consternat cu privirea.

— A recunoscut?

— Vrăjitoarea a depus o mărturie completă, răspunse Stephan în locul abatelui. A recunoscut că s-a ocupat cu vrăjitoria și cu magia neagră. A recunoscut că s-a înhăitat încă din copilărie cu diavolul și că de atunci se întâlnește cu el în fiecare noapte cu lună plină. A mai mărturisit și că a otrăvit lacul de la nord de Buchenfeld cu ritualuri satanice. A mărturisit că a blestemat animalele mai multor țărani și întreaga recoltă de anul trecut.

— Atunci pesemne că a mărturisit și că din când în când zboară pe cer călare pe mătură, nu-i așa? adăugă Tobias copleșit de dispreț. Strânse pumnii cu furie. De când credeți asemenea enormități?

Stephan clipi enervat. Dar nu apucă să răspundă, fiindcă din nou Pretorius ridică mâna și, printr-un gest scurt, făcu liniște. Preț de o clipă se uită la Tobias cu o privire sfredelitoare, apoi se întoarse iarăși spre străjerii de lângă ușă.

— Să intre acuzata!

Tobias nu reuși să-și reprime un scurt strigăt de spaimă. În adâncul lui încă nu înțelesese că acest proces nu era al lui. El

era doar martor, un martor care își asumase la rândul lui o vină uriașă. Acuzata însă era Katrin. Și avu din nou, consternat, revelația că nu viața lui fusese cea despre care vorbise în ultimele ceasuri, ci a ei.

Paznicul se întoarse după câteva clipe, iar când Tobias o văzu pe Katrin, uită pentru o clipă de toate și simți doar furie și disperare. Cele zece zile pe care le petrecuse el în carceră nu trecuseră nici pentru ea fără să lase urme. Dar, în timp ce el se simțea revigorat și adunase puteri nebănuite, Katrin părea murdară și aproape la fel de epuizată ca atunci când o descoperise în turn. Era îmbrăcată încă cu aceeași rochie pe care o purtase și când fugiseră, dar care acum era ruptă și acoperită de pete mari, negre, care nu puteau fi altceva decât propriul ei sânge uscat. Părul îi atârna în șuvițe murdare. Mâna ei dreaptă era învelită într-o fașă năclăită de sânge și se mișca anevoie. Fiecare pas părea că-i provoacă o nespusă durere.

— Ați… torturat-o?! țipă Tobias consternat.

— Acuzata a fost supusă unui interogatoriu cum se obișnuiește în asemenea cazuri, dacă slujește aflării adevărului, îl informă Pretorius.

— Ați torturat-o! insistă Tobias.

Se întoarse smucit, își aținti privirea asupra lui Pretorius și se aplecă furios în față. Și Telarius și fratele Stephan se încordară, iar Tobias înțelese instantaneu că atitudinea sa îi face pe ceilalți să se teamă că ar putea să se năpustească asupra lui Pretorius.

— I-ați smuls mărturia sub tortură, spuse el cu vocea tremurândă. Ce să dovedească asta? Și eu aș mărturisi sub tortură tot ce vreți să auziți de la mine.

Desigur că știa cât de inutile îi erau vorbele. Pretorius nici nu se osteni să-i răspundă, ci îi porunci lui Katrin printr-un gest aspru să se apropie.

Aceasta se supuse.

Tobias încercă zadarnic să-i prindă privirea. Trebuia să simtă că o privește, însă îl evita.

— Katrin Verkolt, începu Pretorius pe același ton obiectiv, impersonal. Știi ce acuzații ți se aduc?

Katrin încuviință. Tremura din tot corpul.

— Da, șopti ea fără glas.

— Am audiat toți martorii, continuă Pretorius. Am cercetat

noi înșine dovezile faptelor tale și suntem în posesia mărturiei semnate de tine, în care recunoști că te-ai înhăitat cu Satana și cu demonii săi. Dar înainte de a rosti sentința definitivă asupra ta, vreau să-ți ofer posibilitatea de a repara stricăciunea pe care ai comis-o.

— Ce... ce prostie mai e și asta? spuse Tobias nevenindu-i să creadă. Nu a făcut nimic! El este cel care se face vinovat de toate! Arătă amenințător spre Theowulf, care însă rămase și acum impenetrabil.

— Taci, Tobias, spuse Pretorius. Întors spre Katrin continuă: Te rog, repetă partea aceea a mărturiei care se referă la pater Tobias și la evadarea voastră. Sau ești prea ostenită? O poate citi fratele Telarius și tu nu trebuie decât să dai din cap, dacă este așa.

— Pot... să vorbesc, răspunse Katrin încet.

Pentru o clipă îl privi acum totuși pe Tobias, însă privirea ei îl făcu să înmărmurească; ochii ei erau umbriți de o nespusă durere.

— Recunoști deci că te-ai folosit de puterea magiei negre pe care ți-a dat-o Satana, pentru a duce la rătăcire simțurile și voința părintelui Tobias?

Katrin încuviință.

— Da. L-am obligat să mă ajute.

— Dar nu este adevărat, protestă Tobias.

— Recunoști deci, continuă Pretorius imperturbabil, că l-ai fermecat, ca să te ajute să evadezi din închisoare?

— Da. Katrin privi din nou spre el preț de o clipă.

Buzele îi tremurau, suflul îi era așa de precipitat, încât i se vedea pieptul ridicându-se și coborând sub rochia zdrențuită. Apoi se întoarse spre Pretorius și coborî privirea.

— Întocmai așa a fost, continuă ea. În noaptea evadării noastre a stat chiar el de strajă în fața celulei mele. Am așteptat până a adormit, apoi m-am furișat în visele lui și l-am făcut să creadă că e martorul unei slujbe satanice, în care locuitorii acestui oraș se închină diavolului. După aceea mi-a fost ușor să-i înving rezistența și să-l conving să mă ajute să fug.

— S-a întâmplat deci împotriva voinței lui, se asigură Pretorius.

— Dar toate acestea nu sunt adevărate, protestă Tobias. Katrin! De ce... de ce spui asta? Spune-le cum a fost cu

adevărat! Spune-le ce se întâmplă aici cu adevărat. Nu e vina ta!

— Ați fugit, continuă Pretorius. Unde?

— La lac, răspunse Katrin. Într-o grotă pe care-o cunoșteam, în apropierea lacului. Știam că acolo suntem în siguranță.

— O grotă? Ce fel de grotă? Este vorba de un loc anume?

— Da. Este vorba de locul unde mă întâlnesc uneori cu stăpânul meu.

— Stăpânul tău? Cine este acesta?

— Diavolul, mărturisi Katrin. Este peștera în care mă pun la dispoziția lui și în care îmi transmite el poruncile lui.

— Pretorius! se tângui Tobias. Nu puteți crede una ca asta! Știți ce înseamnă vorbăria asta!

— Așadar ce s-a întâmplat în peștera aceea? continuă Pretorius din nou, fără a-i da atenție.

— L-am sedus pe Tobias, spuse Katrin. L-am fermecat să-și rupă legământul și să comită cu mine păcatul plăcerii trupești.

— Ți-a fost greu? vru să știe Pretorius.

Katrin scutură din cap.

— Nu. Această peșteră e un loc în care forțele iadului sunt atotputernice. Niciun bărbat din carne și oase nu mi-ar fi putut rezista acolo. L-am convins definitiv că sunt nevinovată și că trebuie să mă ajute să fug. Apoi am ieșit din pădure și ne-am îndreptat către râu. Dar am fost descoperiți. Locuitorii orașului se răsfiraseră în căutarea mea. Țăranul Janosch ne-a luat prin surprindere. Când Tobias l-a observat, l-am obligat să-l atace. Însă Janosch a fost mai puternic. L-a doborât pe Tobias la pământ și pentru că nu înceta să dea din mâini, a scos un cuțit și i l-a înfipt în umăr.

— Și mai departe? întrebă Pretorius, când Katrin se opri.

— În timp ce Tobias și Janosch se luptau, am alergat înapoi în pădure și am căutat un par, spuse ea. Cu acela l-am omorât.

— Dar nu a fost așa, murmură Tobias. Nu mai țipa acum. Vocea îi era doar o șoaptă pe care Pretorius poate nici n-o mai auzea. Ochii îi ardeau, dar nu mai avea nici lacrimi. Ar fi trebuit să simtă consternare, furie, panică – orice, dar nu simțea nimic. Pierduse. Nimic din ce avea să facă sau să spună acum nu mai putea schimba situația.

Din nou, vreme de câteva clipe lungi, nesfârșite o liniște

apăsătoare puse stăpânire pe întreaga încăpere. Apoi Pretorius își drese glasul și îi privi pe rând pe Theowulf, pe Tobias și pe Katrin.

— Acuzata a mărturisit, începu el, că a comis faptele de care este acuzată. A mărturisit că se află în legătură cu diavolul și prin intermediul vrăjilor a dăunat locuitorilor orașului Buchenfeld și celor din împrejurimi. A mărturisit că a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a face din acest loc un leagăn al răului și pentru a sădi în inimile oamenilor sămânța diavolului. A mai mărturisit, în timpul audierilor, și că în urmă cu patru ani a avut grijă ca preotul de atunci să fie alungat. În afară de aceasta, a mai mărturisit că l-a otrăvit încetul cu încetul, vreme de un an, pe bărbatul ei, farmacistul Verkolt. Și mai recunoaște și că se face vinovată de cea mai gravă dintre acuzații, anume de a-i fi răpit inchizitorului, cu farmecele ei vrăjitorești, limpezimea minții. Din aceste pricini, hotărăsc să fie arsă pe rug ca vrăjitoare și cenușa ei să fie împrăștiată în cele patru zări. Judecata se va înfăptui chiar astăzi.

Tobias abia dacă mai auzea vorbele acelea. Știuse care va fi sentința, dar încă nu simțea nimic, fiindcă ajunsese la un nivel al disperării și deznădejdii, la care până și oroarea își pierduse dramatismul.

Ochii lui Katrin se umplură de lacrimi. Tremurând, îl fixă pe Pretorius cu privirea și se întoarse apoi cu o mișcare smucită în direcția lui Theowulf.

Era straniu – dar dintre toate reacțiile la care s-ar fi așteptat, Tobias o citi pe chipul lui Theowulf pe cea mai puțin probabilă dintre toate: spaima.

Cu toate că acest verdict nu avea cum să-l surprindă. Își atinsese scopul și totuși nu părea triumfător.

Nici lui Pretorius nu-i scăpase reacția surprinzătoare a contelui pentru că se întoarse cu o privire interogativă spre Theowulf.

— Mai aveți ceva de spus, conte?

Theowulf scutură agitat din cap.

— Nu, spuse el, aș vrea doar să vă aduc mulțumiri în numele întregului oraș pentru că ne-ați scăpat în sfârșit de nenorocirea care s-a abătut asupra noastră de atâția ani. Cu toate acestea…

Pretorius se întorsese deja spre fratele Telarius, își ridică

însă surprins capul și îl privi pe conte.

— Da?

— Nu vreau să mă amestec, începu Theowulf cu reținere. Dar nu-mi dă pace ce a povestit despre peștera aceea.

— Ce vreți să spuneți? Pretorius își lăsă capul într-o parte meditativ.

— Dacă într-adevăr este un loc pe unde umblă diavolul, atunci nu putem să ne prefacem că totul s-a sfârșit. S-ar putea ca altcineva, în necunoștință de cauză, să cadă în aceeași capcană, cum i s-a întâmplat sărmanului vostru frate. Sau o altă vrăjitoare să continue ce a început această muiere nefericită. Trebuie să găsim această peșteră și s-o distrugem.

— Atunci faceți-o, îl sfătui Pretorius cu o ușoară nerăbdare în glas.

Theowulf zâmbi chinuit.

— Vă rog, iertați-mă, onorabile abate, însă mă tem că n-am să pot găsi niciun om din acest oraș care să îndrăznească să se apropie de bunăvoie de locul acela. Și pe deasupra nu sunt sigur că putem găsi peștera fără să ne călăuzească vrăjitoarea până acolo.

— Are dreptate, frate, remarcă Stephan. Trebuie să exorcizăm locul acela. Dacă puterea iadului este acolo atât de copleșitoare, încât a reușit să învingă un om ca fratele Tobias, atunci cu siguranță va distruge pe oricine îndrăznește doar să rătăcească prin apropiere.

Pretorius cumpăni un moment vorbele acestea și într-un târziu făcu un semn de încuviințare; însă mișcarea fusese atât de chinuită, de parcă ar fi luat această decizie cu inima grea, fiind în fond deja edificat. Se întoarse încă o dată spre Katrin.

— Ești pregătită să ne arăți drumul într-acolo? întrebă el. Nu va influența verdictul tău. Dar poate că te vei bucura de mai multă îndurare în ochii lui Dumnezeu dacă ne ajuți să împiedicăm ajungerea altor nevinovați în ghearele Satanei.

— Vă... arăt drumul, șopti Katrin poticnindu-se.

— Atunci să nu mai pierdem vremea, încheie bătrânul abate procesul.

Capitolul 16

Au fost mulți aceia care au părăsit în acea după-amiază orașul Buchenfeld și s-au apropiat de lac: Bresser, Theowulf cu o jumătate de duzină de oameni din escorta sa, călugării, precum și douăzeci de bărbați înarmați, care așteptaseră afară, la intrarea în turn. Pesemne că mesajul pe care Theowulf i-l trimisese lui Pretorius îl speriase pe bătrân în asemenea măsură, încât preferase să se deplaseze însoțit de o adevărată armată.

Contrar celor declarate anterior de Pretorius, Tobias era tratat ca un prizonier: la o mișcare a bătrânului, soldații îl urcară pe cal, renunțând să-l lege la mâini, însă nu el ținea calul de căpăstru, ci un altul. Unul din cei înarmați călărea în fața lui, altul în spatele lui și doi îl flancau. Îl tratau cu o politețe exagerată, însă într-un fel care nu permitea replică. Tobias știa că l-ar fi omorât dacă ar fi încercat să fugă. În felul acesta ar fi grăbit sfârșitul tuturor lucrurilor. Indiferent ce s-ar fi spus sau gândit despre Tobias, niciodată nu fusese un *laș.* Abandonă îndată gândul acesta și își continuă supus drumul între cei doi soldați înarmați.

Se făcuse deja târziu. Soarele cobora lin după orizont și peste ținut umbrele începuseră să se alungească. Se pornise un vânt aspru, care însă bătea spre lac, scutindu-i astfel de duhoarea mocirlei. Tobias știa că nu vor mai avea cum să facă drumul de întoarcere pe lumină. Nu era sigur nici măcar că vor ajunge la lac pe lumină, fiindcă erau nevoiți să țină seama de Pretorius, care se deplasa cel mai greu dintre toți și înaintau anevoie. Bătrânul nu era obișnuit să călărească și ședea încordat în șa, de parcă s-ar fi chinuit să se țină pe cal. Când ajunseră la vreo sută de pași de pădure, Pretorius, care împreună cu ceilalți doi dominicani formaseră vârful convoiului, se opri și-i făcu semn lui Tobias să se apropie.

Pretorius îl privi o clipă iscoditor, apoi își flutură mâna.

— Așadar, frate Tobias, începu el, arată-mi locul în care susții că ai găsit-o pe femeia aceea moartă.

Formularea acestei întrebări îl nedumeri profund pe Tobias. Întoarse încet capul pentru a dibui iarăși locul în care Katrin și cu el dăduseră peste omul cu mască de oase. La început îi veni greu; în amurg, dar încă la lumina zilei, locurile arătau cu totul schimbate. Într-un târziu descoperi printre vreascuri și crengi

acea deschizătură, care ducea prin pădure la lac. Chiar și ziua arăta ca un orificiu întunecat, o priveliște care îi dădu fiori.

— Așadar? întrebă Pretorius.

Tobias privi scrutător mai departe. Încerca aproape cu disperare să-și amintească pe ce drum o luaseră Katrin și cu el după ce ieșiseră din peșteră. Se întorseseră spre sud și făcuseră câțiva pași. Să fi fost vreo zece? Sau cincizeci? Sau o sută? Nu-și mai amintea. Într-un târziu indică direcția aproximativă și Pretorius îi dădu de înțeles printr-un gest să o ia înainte.

Se depărtă suficient de tare de pădure, încât să fie sigur că distanța e aproape dublă decât în acea seară, se întoarse făcând un ocol mare și îi duse pe Pretorius și pe ceilalți încă de vreo trei, patru ori pe la marginea pădurii. Privirea sa cerceta cu atenție solul, însă nu găsi nimic. Fiecare palmă de pământ arăta ca și cealaltă. Și după o vreme recunoscu în sinea lui că nu avea niciun sens.

— Nu mai știu, spuse el resemnat.

Pretorius păru dintr-odată și mai trist și mai zdruncinat. Își întoarse calul cu o mișcare obosită și porniră călare spre pădure, unde Theowulf și însoțitorii săi îi așteptau împreună cu ceilalți soldați. Katrin se afla între doi soldați înarmați, cu priviri întunecate. Părea să facă eforturi pentru a se ține pe picioare. Însă privirea îi era trează și limpede și, indiferent cât de absurd i s-ar fi părut lui Tobias, avu senzația că deslușește în ochii ei și o undă de optimism, când îl privi preț de o fracțiune de secundă.

— Deci – arată-ne drumul, porunci Pretorius, după ce coborâse de pe cal sprijinit de Telarius și de unul dintre soldați.

Katrin nu reacționă deloc în prima clipă. Apoi însă se întoarse supusă și începu să parcurgă cu pași mărunți și chinuiți drumul spre pădure.

Un straniu sentiment de ireal puse stăpânire pe Tobias. Era ca și cum s-ar fi îndreptat pas cu pas spre lumea bizară a coșmarului său, de parcă s-ar fi îndepărtat cu fiecare pas tot mai mult de realitate și s-ar fi întors în lumea groazei și a infernului. Până și pe Pretorius locul acesta blestemat părea că-l umple de spaimă. Și privirile soldaților deveniră din ce în ce mai înspăimântate.

Katrin se opri într-un târziu și arătă cu mâinile legate spre un loc de partea dreaptă a drumului; o deschizătură abia ajungând până la genunchi, abia perceptibilă, în mijlocul

desișului.

— Ce este aceasta? întrebă Pretorius.

— Trebuie să intrăm pe acolo, răspunse Katrin încet. Va trebui... să vă târâți.

Pretorius se gândi o clipă, apoi scutură din cap, chemă doi soldați, le arătă tufele din dreptul lui Katrin.

— Tăiați o potecă! porunci el.

Katrin tresări vizibil.

— Nu! spuse ea. Nu puteți!

Cei doi soldați se opriră într-adevăr, neștiind ce să facă. Până și Theowulf părea speriat, găsi Tobias.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Pretorius aspru.

— Nu... Katrin se opri, căutându-și febril cuvintele și privindu-l aproape implorator pe Tobias. Nu puteți face asta, spuse ea. Nimănui nu-i e îngăduit să modifice nimic.

— Prostii! strigă Pretorius enervat.

Își repetă gestul poruncitor și îi dădu în același timp de înțeles unui soldat să o dea pe Katrin la o parte. Apoi amândoi soldații înarmați își ridicară săbiile cu tăiș dublu și începură, cu forțe reunite, să taie crengile.

Tot mereu li se prindeau lamele ascuțite în desișul de crengi și lujeri și tot mereu soldații erau nevoiți să se lupte cu toată forța pentru a putea măcar scoate armele din hățișul acela. Toată pădurea răsuna de foșnete și pârâieli, în timp ce soldații izbeau încrâncenați mormanele de crengi. În urechile lui Tobias zgomotul acesta se amplifică rapid într-un vaiet plin de durere și un bocet care părea să cuprindă întreaga pădure. Avu dintr-odată certitudinea că avertismentul lui Katrin fusese cât se poate de justificat. Ceea ce făceau era profund greșit. Un sacrilegiu care nu putea rămâne neispășit. Acesta era un loc sfânt, intangibil, chiar dacă asupra lui părea să se fi abătut un suflu al răului. Și nimeni în lume nu avea dreptul să modifice sau, mai rău, să distrugă ceva, teama lui Katrin nu era jucată: ochii îi erau întunecați de spaimă, iar privirea îi fugea tot mai precipitată peste mormanul de crengi și tufișuri spinoase, de parcă s-ar fi așteptat ca în fiecare clipă acesta să se răstoarne asupra ei.

Cei doi soldați avură nevoie de mult timp pentru a-și termina lucrul. Și, când isprăviră, tremurau de oboseală. Însă în zidul din vrejuri spinoase și tufișuri moarte se deschise o

spărtură, suficient de mare ca un om să se poată strecura cu o anumită abilitate.

Pretorius le transmise celor doi bărbați printr-o mișcare a capului să se îndepărteze și îi făcu lui Katrin semn cu mâna:

— Du-te!

Nici când înaintară în interiorul pădurii, Tobias nu recunoscu nimic. Ar fi putut la fel de bine să fie orice alt loc, la multe leghe depărtare sau chiar într-o altă lume. Abia când Katrin se opri după o bucată de vreme și se așeză pe vine încercând să îndepărteze o adunătură de vreascuri moarte, știu că ajunseseră la destinație.

— Stai!

Katrin se opri speriată și Pretorius se răsti la ea pe același ton brutal:

— Ce faci aici?!

— Ați... ați vrut să vedeți peștera, răspunse Katrin cu reținere. Intrarea e...

Pretorius o întrerupse cu un gest nervos.

— Ridică-te!

Katrin se supuse. Privirea îi trecu nesigură de la Pretorius la Tobias și înapoi.

— Aici este intrarea?

Pretorius arătă spre unul din tufișuri.

Katrin încuviință.

— Da. Însă este ascunsă și nu ați reuși s-o...

— Cât de nătâng mă crezi, femeie?! se răsti Pretorius la ea. Crezi cu adevărat că aș lăsa o vrăjitoare să se ducă într-un astfel de loc drăcesc? Făcu o mișcare poruncitoare cu mâna spre cei doi soldați înarmați, care croiseră drum prin desiș, apoi spre tufele de la picioarele sale. Curățiți locul acesta!

Cei doi soldați se apucară de treabă. De sub tufișuri se ivi groapa întunecată și fără fund, pe care Tobias o recunoscu îndată. Și totuși nu o recunoscu. I se păru acum mult mai îngustă și mult, mult mai adâncă decât atunci. Și abia acum simțea mirosul de putreziciune care ieșea din adânc.

Pretorius se cutremură.

— Nu ai exagerat, femeie, spuse el. Aceasta este o gură de iad. Ridică poruncitor mâna. Dați-mi o făclie!

— Nu faceți una ca asta! izbucni Katrin îngrozită.

Din privirea pe care i-o aruncă Pretorius săreau scântei.

— De ce nu? întrebă el răstit. Ți-e teamă că stăpânul tău te-ar putea pedepsi pentru că ai adus aici un om al lui Dumnezeu?

— Tunelul e foarte îngust, răspunse Katrin cu ezitare, și foarte adânc. V-ați răni dacă ați încerca să coborâți.

— Are dreptate, Pretorius, adăugă Tobias. De-abia am reușit și eu. E prea periculos.

Pretorius râse cu amărăciune.

— Cum să alung diavolul dintr-un loc în care nu pot să calc?

— Lăsați-mă pe mine să o fac, propuse fratele Telarius. Adăugă cu un zâmbet scurt: am experiență cu asemenea locuri. Unde am crescut eu erau o mulțime de peșteri. În copilărie mă cățăram prin ele.

— Are dreptate, Sfinția Voastră, intră și Stephan în vorbă. Priviți această groapă. Nu se poate ști cât de adâncă e.

Pretorius îi privi pe rând, aproape furios, pe cei doi dominicani, însă apoi păru să-și dea seama ca au dreptate. Nu mai era tânăr – și pesemne că locul acesta îi insufla la fel de multă teamă ca și lui Tobias și celorlalți, chiar dacă nu o recunoștea.

— Bine, îi spuse lui Telarius. Atunci du-te cu Dumnezeu și vezi ce găsești acolo jos. Dar întoarce-te repede. Și nu cumva să atingi ceva, auzi?

Telarius încuviință grăbit. Judecând după expresia chipului său, se pare că avea deja îndoieli cu privire la graba cu care se oferise să exploreze peștera. Însă nu spuse nimic, ci așteptă răbdător până i se dădu făclia aprinsă. Atunci se lăsă cu grijă în groapă, până când nu mai simți pământ sub picioare. Cu ochii închiși căută sprijin, se apucă cu mâna stângă de pământul sfărâmicios de pe marginile gropii și încercă să alunece încet în subteran. Însă dintr-odată se dezechilibră și alunecă zgomotos în adâncuri. Făclia dispăru odată cu el.

— Telarius!

Pretorius căzu în genunchi la marginea hrubei.

Nu se mai putea vedea nimic din fratele Telarius. Însă făclia nu se stinse; o lumină galbenă-roșiatică se zărea pâlpâind din adâncul peșterii.

— Frate Telarius! strigă Pretorius încă o dată. Ești rănit?

— Nu.

Cu toate că vocea lui Telarius se auzea înfundat, se deslușea limpede expresia de panică.

— Ce vezi? întrebă Pretorius.
Telarius nu răspunse, dar îl auziră cum se mișcă sub ei. După câteva clipe lumina făcliei se ivi la suprafață. Telarius se căzni să urce pe peretele gropii. Stephan și Tobias se aplecară spre el pentru a-l ridica de mâini, iar făclia aproape că îl pârjoli pe Tobias.
— Așadar? întrebă Pretorius emoționat, după ce Telarius reuși să iasă din groapă și se strădui să-și umple plămânii cu aer. Ce ai văzut?
Telarius scutură din cap și încercă de două ori să formuleze un răspuns.
— Nimic, răspunse el cu voce tremurată. Doar o groapă, abia dacă-i mai mare decât un mormânt. Nu am văzut nimic. Dar este… iadul. Diavolul locuiește acolo jos, frate. L-am simțit. I-am simțit mirosul și i-am simțit respirația. Își dădu ochii peste cap, amintindu-și de groaza nespusă pe care trebuie s-o fi simțit acolo jos.
— Atunci trebuie să-l izgonim, spuse Pretorius întunecat.
— Nu! izbucni Telarius îngrozit. Ochii i se dilatară și ridică mâinile rugător. Nu face asta, frate. Diavolul… e prea puternic acolo. Ne-ar nimici pe toți. Să nu călcați în locul acela!
Pretorius îl privi o clipă nedumerit, apoi chipul i se întunecă de furie.
— Ce grozăvii spui, Telarius, spuse el.
— Nimeni nu trebuie să pună piciorul în locul acela, stărui Telarius. Aduceți smoală și piatră și astupați-i intrarea sau ardeți din temelii toată pădurea aceasta – dar, vă implor, nu călcați în locul acela.
Furia de pe chipul lui Pretorius se risipi și mai rămase doar nedumerirea. Indiferent ce simțise Telarius în peșteră, trebuie să fi fost mai rău decât orice i se întâmplase în viața lui până în acel moment.
Într-un târziu Pretorius scutură din cap spunându-i:
— Nu-ți fie frică, frate, spuse el blând, împreună îl vom învinge pe Antichrist și dacă nu noi, atunci alții. Se întoarse spre Theowulf.
— Trimiteți pe cineva în oraș, conte. Să trimită bărbați cu lopeți și sape.
Theowulf îl privi întrebător.
— Pentru ce?

— Ca să deschidem peștera aceasta afurisită, răspunse Pretorius hotărât. Lumina soarelui va arde răul care sălășluiește acolo. Și, dacă puterea lui nu-i destulă, atunci am să pun să ardă din temelii această pădure blestemată!

— Nu! strigă Katrin îngrozită. Nu faceți una ca asta!

— De ce nu!? Pretorius se întoarse smucit și păși furios spre ea. De ce te temi, vrăjitoareo? Ce taină drăcească adăpostește locul acesta?

O apucă pe Katrin brutal de umeri și o scutură așa de tare, încât capul îi căzu pe spate. Se tângui de durere și încercă să se elibereze din strânsoarea lui, însă Pretorius o ținea neînduplecat și o scutură și mai tare.

— Vorbește! urlă el. Ce ai făcut cu locul acesta? Ce blestem ai aruncat peste această pădure?

Katrin încetă să se mai apere de atacul furibund al lui Pretorius, își ridică mâinile legate laolaltă și lovi cu asemenea forță umărul abatelui, încât acesta se prăbuși cu un vaiet de durere la pământ. În privirea ei sclipea o furie, care lui Tobias îi amintea de privirea unui animal de pradă turbat. Mai repede decât ar fi putut să reacționeze vreunul dintre cei din jur, ea sări peste abatele prăbușit și se năpusti asupra unuia dintre soldații înarmați. Cu o mișcare fulgerătoare își aruncă mâinile legate asupra spadei acestuia. Se alese cu o rană adâncă și deschisă pe antebraț, însă metalul ascuțit tăie și sfoara cu care îi fuseseră legate încheieturile. Și, înainte ca soldatul luat prin surprindere să-și fi dat seama, îl împinse la pământ și îi smulse arma. Aproape în aceeași clipă se aruncară și ceilalți soldați împreună cu Theowulf înainte. Dar, în loc să-i ajute, Theowulf, neîndemânatic, se lovi de unul dintre ei și îl trase după el la pământ. Cel de-al treilea soldat se împiedică în momentul în care încercă să-i evite pe ceilalți doi. Ultimul dintre soldați nu avea în mâna decât o făclie. Lui Katrin nu-i veni greu să o lovească cu spada și să doboare bucata de lemn. Lama spadei făcu un semicerc tremurat și apoi se auzi urletul cumplit al soldatului. Sângele îi țâșni în timp ce se prăbușea la pământ.

Katrin privi în jur. Sabia din mâinile ei era mânjită de sânge. Arma era așa de grea, încât abia o ținea cu o singură mână. În afară de asta, Theowulf și cei trei soldați se căzneau să se ridice, iar Bresser și ceilalți își învinseră surprinderea și se năpustiră laolaltă înainte.

Katrin învârti spada în forță și cu o mișcare amplă, care îi permise să păstreze o anumită distanță, deoarece atacatorii se dădură la o parte speriați de vâjâitul lamei de oțel. Katrin lovi din nou, nesigură, însă cu foarte multă putere, făcu un pas spre soldatul rănit, care se zvârcolea rănit la pământ. Aruncă orbește spada după unul dintre bărbații care o atacară, cu mâna stângă luă făclia de pe jos și cu cealaltă smulse un pumnal de la brâul soldatului căzut. Cu o mișcare fulgerătoare se lăsă pe genunchi și puse lama cuțitului la gâtul lui Pretorius.

— Niciun pas mai departe!

Bărbații se speriară. O picătură de sânge se scurse ca o lacrimă pe gâtul abatelui.

— Niciun pas mai departe! repetă Katrin. Sau îl omor!

Privirea îi trecea grăbită pe la toți cei care formaseră un semicerc în jurul ei, dar nu îndrăzneau să se apropie. Era ca un animal prins în capcană, care nu mai avea nimic de pierdut. Și era înnebunită de frică. O singură mișcare greșită și avea să-l ucidă pe Pretorius.

— Ești nebună! spuse Theowulf, primul care își recăpătă luciditatea. N-ai să scapi niciodată așa!

Ridică mâna și îndată Katrin apăsă mai tare pumnalul pe gâtul lui Pretorius. La acea primă picătură de sânge se mai adăugară o a doua și o a treia, până când o dâră subțire brăzdă gâtul bătrânului.

— Înapoi! spuse Katrin. Dați-vă înapoi! Imediat!

Timp de o clipită nimeni nu reacționă. Apoi Theowulf ridică foarte încet mâinile și se dădu doi, trei pași înapoi.

— Te rog, nu face una ca asta, spuse Theowulf rugător. Nu faci decât să înrăutățești lucrurile.

Pretorius se văita de durere. Ținea ochii închiși și tremura din tot corpul.

— Omorâți-o, șopti el. Omorâți vrăjitoarea! Nu țineți seama de mine!

Nimeni nu se mișca. Pe fețele lui Telarius și Stephan se citea disperarea, în timp ce Tobias se gândea intens cum s-o imobilizeze pe Katrin înainte ca ea să apuce să-l ucidă pe bătrân.

— Pune cuțitul jos, Katrin. Lasă-l liber și îți promit că am să te ajut.

Katrin nici măcar nu se osteni să răspundă. Privi hăituită în

jur, își căută o poziție mai bună și își retrase puțin pumnalul când văzu că bătrânul părea să amețească.

— E cineva în spatele meu? întrebă ea.

Nu răspunse nimeni, dar Katrin trebuie să fi știut că e înconjurată.

— Să plece, continuă ea. Vreau să vă văd pe toți. Pe toți! Și nu încercați să mă păcăliți. Știu câți sunteți.

Contele Theowulf o privi o clipă cu dispreț. Dar într-un târziu făcu un semn cu capul și toți bărbații se încolonară în spatele contelui.

— Eu am să plec acum, spuse Katrin și îl împinse pe Pretorius să se ridice.

— N-ai să pleci niciunde, răspunse Theowulf calm.

— Am să plec acum, repetă Katrin imperturbabilă, și cer o oră avans. Am să-l iau pe omul acesta cu mine și am să-l omor numai dacă mă încearcă bănuiala că mă urmăriți.

— Omorâți-o, se tângui Pretorius. Vă poruncesc!

Katrin mânui pumnalul cu viteza fulgerului și îi provocă bătrânului abate o nouă rană. Cei doi bărbați care își ridicaseră armele să îndeplinească ordinul lui Pretorius se dădură speriați în spate.

— Un ceas! repetă Katrin. Nu cer prea mult pentru viața unui abate.

Theowulf o privi plin de ură.

— N-ai să-mi scapi niciodată, spuse el tunător. Și dacă ai avea un an avantaj, tot te-aș găsi. Renunță și îți promit că te voi ajuta.

— Vrei să-mi dăruiești libertatea? întrebă Katrin batjocoritor.

Theowulf scutură din cap cu seriozitate.

— Asta nu pot, răspunse el. Dar îți promit o moarte rapidă și fără durere. E mai mult, adăugă el arătând cu mâna spre ceilalți doi dominicani, decât te poți aștepta de la călugării aceștia.

Katrin își țuguie buzele.

— Mulțumesc, spuse ea ironic. Dar târgul acesta nu îmi place. Vei avea înțelegere dacă doresc să cumpănesc timp de un ceas.

Katrin se dădu un pas înapoi, dar se opri brusc. Privirea ei îl căuta pe Tobias.

— Vii cu mine? întrebă ea.

Tobias zâmbi cu durere.

— Nu pot, răspunse el încet. Făcu atent un pas printre Theowulf și Telarius, se opri din nou și întinse mâna stângă. Te rog, eliberează-l, Katrin, spuse el. Lasă-l liber pe bătrânul acesta. Nu-ți este dușman.

Înaintă agale spre Katrin, iar aceasta se dădea în același ritm câte un pas înapoi. Privirea ei scânteia. Tobias era sigur că nu se gândise nicio clipă la ceea ce era pe cale să facă. Era pur și simplu înspăimântată. Lupta pentru viața ei.

— Ia-mă pe mine, spuse Tobias. Dacă ai nevoie de un ostatic, eliberează-l pe Pretorius și ia-mă pe mine în locul lui. Îți dau cuvântul meu că vei primi un cal și o oră avans, dacă-l lași liber. Îți jur pe ce am mai sfânt.

— Spune adevărul, se amestecă Telarius. Nu-ți facem nimic. Eliberează-l pe fratele Pretorius și ești liberă – timp de un ceas. Nimeni de aici nu te va urmări, nici soldații, nici cei din escorta contelui.

La ultimele cuvinte îl privi aproape rugător pe Theowulf, care îl înfruntă câteva clipe fără niciun fel de expresie pe chip, după care dădu din cap aprobator.

Katrin se dădea încetul cu încetul tot mai mult înapoi spre pădure, cu făclia aprinsă în mâna stângă și cu brațul drept petrecut în jurul lui Pretorius, cu vârful cuțitului apăsat pe gâtul lui.

— Katrin! spuse Tobias implorând-o. Te rog!

Cu o privire mută îi ceru lui Tobias iertare. Dar nu-i dădu drumul lui Pretorius, ci își continuă drumul cu pași mici și atenția încordată. Tobias își dădu seama dintr-odată cât de mare era pericolul ca ea să se împiedice și să-l ucidă pe bătrân din greșeală. Le dădu celorlalți de înțeles printr-un gest cu mâna să nu-l urmeze. Spre surprinderea sa, aceștia se opriră fără o vorbă. Avantajul lui Katrin crescu la șapte, opt, poate zece pași, înainte ca grupul de oameni să se pună iarăși în mișcare.

Strania urmărire continuă încă o bucată bună de vreme, până când pădurea din spatele lui Katrin începu să se rărească – și dintr-odată nu mai avu niciun copac în spate!

Tobias ridică îngrozit mâinile și strigă spre Katrin, când pricepu, în ultima clipă, că nu se îndreptase spre marginea pădurii, ci spre lac! Un singur pas și avea să-și piardă echilibrul

și să se prăbușească pe spate în adâncul lacului, trăgându-l și pe Pretorius după ea!

Katrin se opri. Privi în jur hăituită. Trebuie să fi priceput că nu mai avea unde să fugă. În spatele ei nu mai era decât cazanul de granit al mocirlei cu apa ei otrăvită și înaintea ei semicercul format de urmăritori. Era străvechea regulă a jocului de-a vânătorul și vânatul: victima putea să scape, cât avea libertate de mișcare, dar urmăritorii nu aveau s-o lase să scape printre rândurile lor. E prea târziu, gândi Tobias zdruncinat. Vor muri. Amândoi.

Cu coada ochiului observă cum Theowulf se îndreptă abia perceptibil și îi aruncă unuia dintre oamenii lui de la capătul semicercului o privire rapidă.

— Te rog, Katrin, spuse el încă o dată rugător, eliberează-l. Te rog, nu-ți mai încărca conștiința cu încă o viață.

Chipul lui Katrin tresări nervos. Ochii i se umplură de lacrimi. Tobias îi întinse amândouă mâinile și porni încet spre ea.

— Eliberează-l, Katrin, o imploră el. Îți promit că vei rămâne în viață. Voi avea eu grijă de asta. Mă voi duce până la Roma, dacă e nevoie. Nu ești vrăjitoare. Eu știu asta, iar Pretorius te va crede și el, dacă-i spui tot adevărul. Eliberează-l și îți promit că ți se va face alt proces. Se întoarse rugător spre Pretorius. Spuneți-i că acesta e adevărul, frate! Promiteți-i că veți cerceta tot ce v-am spus și ea, și eu, și vă va cruța viața.

Pretorius tremura. Avea capul dat pe spate cât putea, pentru a nu se tăia în lama pumnalului care amenința să-i taie beregata. Totuși, Tobias observă cum alături de spaimă și furie pe chipul său își face loc și o expresie de confuzie.

— Nu e vrăjitoare! continuă Tobias implorându-l să-l asculte. Eu sunt acela care a păcătuit. Dacă vreți să duceți pe cineva pe banca acuzaților, atunci pe mine duceți-mă. Pe mine și pe acest conte, care înrobește orașul și pe locuitorii săi. Promiteți-mi măcar că ne ascultați.

Pretorius încercă să facă o mișcare slabă cu mâna pentru a scăpa de brațul lui Katrin, însă Katrin îl apucă cu o mișcare bruscă de umăr, alunecă pe pământul mâlos și își pierdu echilibrul.

Tobias observă totul cu o claritate teribilă, de parcă timpul ar fi stat în loc, pentru a nu-i îngădui să piardă vreun detaliu cât

de neînsemnat din cumplitele întâmplări. Picioarele goale ale lui Katrin căutară zadarnic un liman pe pietrele alunecoase și acoperite de alge, în timp ce se prăbuși absurd de încet pe spate. Scoase un urlet de spaimă, Pretorius țipă și el înspăimântat când înțelese ce se întâmpla. Brațul său lovi mâna cu care Katrin ținea pumnalul și acesta se înfipse în gâtul abatelui până la prăsele.

Tobias se aruncă cu brațele desfăcute larg înainte, știind în același timp că e prea târziu.

Katrin se prăbuși. Scăpă făclia din mână și aceasta căzu, descriind un semicerc de flăcări; în același timp, își înfipse unghiile celeilalte mâini în umărul lui Tobias și îl trase după ea în adâncuri. Cu trupul fără viață al lui Pretorius între ei, de parcă abatele ar fi încercat și după moarte să se așeze ocrotitor între Tobias și vrăjitoare, se prăbușiră amândoi în cazanul de piatră, în apa putrezită. O clipă mai târziu căzu și făclia aprinsă.

Lacul explodă.

Flacăra făcliei nu se stinse, ci păru, pentru o fracțiune de secundă, că va înghiți cu nesaț apa găsindu-și în ea o sursă nouă de hrană. În clipa următoare izbucni focul iadului. În timp ce Tobias se scufundă, văzu pe toată întinderea apei flăcări violente albe și aurii, reunite într-o coloană țipătoare de foc revărsată asupra copacilor morți din jurul lacului. Bărbații care săriseră după ei se transformară în torțe vii care se prăvăliră înapoi urlând. Atunci Tobias simți o mâna de uriaș care îl apucă și îl trase în adâncuri.

Apa fierbea și bolborosea. Iar bubuitura, explozia și vuietul îi torturară auzul. Ceva îl călcă pe piept și îi strivi plămânii, lăsându-l fără aer. Suprafața lacului, cu siguranță la vreo patru, cinci metri deasupra lui, se transformase într-un adevărat covor de foc, din care limbi de flăcări se adânceau hămesite pentru a-și căuta hrană. Apa însăși, în care înota, părea să ia foc de la văpaia infernală.

Într-un târziu simți că presiunea care îl împinsese în adâncuri slăbi și începu din nou să urce. Apa încă mai ardea deasupra lui și arșița era atât de cumplită, că îi venea să se chircească de durere.

Dintr-odată simți o mână care-l apucă de umăr. Tobias întoarse capul și o văzu pe Katrin, care înota în zeama vâscoasă și verde-pământie alături de el. Pe chipul ei se reflecta lumina

înspăimântătoare a apei care ardea deasupra capetelor lor, un roșu sângeriu, care o făcea să pară cuprinsă de flăcări. Katrin încerca să-i spună ceva, arătă cu mâna liberă în jos și îl trase în final pur și simplu după ea când văzu că doar o privește și risipește ultimele clipe de viață pe care le mai aveau nefăcând nimic.

Chiar dacă ar fi dorit, Tobias nu ar mai fi avut putere să se apere. Katrin îl trase adânc în apele lacului. Simțea cum presiunea asupra pieptului său devenea încetul cu încetul de nesuportat. În urechi își auzea pulsul accelerat și în plămâni i se instalase o durere surdă, aproape de nesuportat. Se afla în mijlocul unui iureș. Silueta lui Katrin deveni o umbră ștearsă care părea să dănțuiască înaintea ochilor lui, îndreptându-se, la fel de vag perceptibil, înspre un petic de lumină palidă, verzuie. Plămânii îi urlau după aer. Nu avea să reziste mai mult de o clipită ispitei de a deschide gura și de a inspira apa aceasta letală.

Lumina verde de sub ei crescu, deveni un semicerc de mărimea unui stat de om, de lumină pâlpâită și apă agitată care cuprinse dintr-odată totul în jurul lor. Tobias înregistră ca în transă că nu se mai aflau în lac, ci într-un tunel strâmt de piatră de-a lungul căruia Katrin îl trăgea după ea cu disperare, înotând cu dificultate până când simți suprafața apei deasupra capului său și un aer rece, incredibil de dulce, care îi umplu plămânii!

Minute în șir nu făcu altceva decât să respire, să-și umple plămânii cu acest aer nespus de savuros și să revină la viață. Abia apoi deschise ochii și privi în jur.

În prima clipă îi veni greu să deslușească ceva. Reflexia verzuie, pe care o văzuse în apă, umplea și aerul de aici. Nu vedea însă decât contururi; ochii îi lăcrimau și era așa de slăbit, încât toată bruma de putere pe care o mai avea și-o folosea pentru a se menține cu mișcări tremurânde la suprafața apei. Văzu cel puțin că se află într-o peșteră încăpătoare, foarte joasă, umplută aproape în întregime cu apă. Tavanul plin de alge năclăite și ciuperci albicioase, putrede se afla la nu mai mult de o palmă deasupra capului lor. Iar în apa dimprejur pluteau siluete întunecate și diforme, pe care nu le putea desluși prea bine.

O auzi pe Katrin în urma lui respirând greu și se întoarse spre ea. Priveliștea aproape că îi opri inima în loc. Groaza i se

împlântă în trup precum lama unei săbii de flăcări. Katrin se afla la distanță de doi pași în spatele lui, însă nu era singură. Alături de ea plutea un al doilea trup pe suprafața apei. Un chip cu gura larg deschisă, încremenită, care, în timp ce plutea, se umplea și se golea de apă, un trup pe care carnea se făcuse albă și se umflase, iar în orbitele ochilor fierbea o masă putredă, cenușie.

Apoi apărură și alte trupuri umflate.

Corpurile diforme care pluteau în jurul lui pe apă, gândi Tobias în pragul isteriei, erau cadavre. În spatele chipului lui Katrin, albit de groază, apăru un al doilea chip de mort din adâncul apei, un al treilea, al patrulea, al cincilea... Lacul subteran era ticsit de morți!

De groază, Tobias era cât pe ce să-și piardă cunoștința. Simți cum Katrin îl prinde de umăr și îl trage după ea. Era prea slăbit, nu mai putea să înoate, însă Katrin îl întoarse pe spate și îi ținu capul cu o mână la suprafața apei, în timp ce înainta, înotând cu putere. Morții începeau să fie aruncați la suprafață. Valurile provocate de el și de Katrin îi făceau să pară că îi salută în batjocură pe cei doi vii, care pătrunseseră pe tărâmul lor subteran.

Tobias nu-și pierdu cunoștința, fiindcă soarta era prea crudă ca să-i acorde această salvare, ci văzu, auzi, mirosi și simți totul cu o înspăimântătoare claritate, dar, cu toate acestea, abia dacă mai pricepea ce se întâmpla în jurul lui sau cu el. După numai câteva clipe ajunseră la malul lacului subteran, iar Katrin îl târî cu greutate afară din apă, până simți sub el o stâncă umedă și alunecoasă și doar picioarele îi rămaseră în apa acelui lac ucigaș. Scuturat de groază, tremură, țipă și se încovoie ca un copil îngrozit.

Dar și cea mai cumplită spaimă trece, așa încât și Tobias începu în cele din urmă să se mai liniștească. În adâncul ființei lui părea să se fi declanșat ceva de genul unui mecanism străvechi, de mare precizie, care îi paraliza acele zone ale simțirii răspunzătoare pentru teamă, consternare, groază și panică. Deschise ochii aproape împotriva voinței lui. Katrin era întinsă alături de el, palidă și tremurând de epuizare, acoperită de un strat abia vizibil de murdărie, îngrozitor însă, verde-albăstrui, de aceeași nuanță ca lumina infernală reflectată de fiecare strop din acea apă înfricoșătoare. Era lumina pe care o văzuse în noaptea aceea, lumina ucigașă, pe care o împrăștiau

chipurile de oase ale lui Theowulf și ale acoliților săi.

Respirația i se liniști și treptat încetară și membrele să-i mai tremure.

Peștera era uriașă. Însă spre malul lacului era așa de joasă, încât Katrin nu reuși să se ridice. Tavanul de piatră și stâncile erau inundate de lumina aceea înfiorătoare, verde și rece, care se reflecta și în apă. Și abia acum simți că aerul, care i se păruse la început atât de dulce și proaspăt, era în realitate îmbâcsit de duhoare, de putreziciune și descompunere. Izul dens și năucitor îl făcea ca la fiecare gură de aer să se lupte cu senzația de vomă, pe care abia o mai putea reprima. Pielea îi ardea, de parcă lacul nu ar fi fost cu apă, ci cu acid care îi rodea încet trupul.

Se propti cu greu în coate și privi dincolo de Katrin, spre apă. În micul lac subteran pluteau în derivă nenumărate hoituri, pe jumătate descompuse. Trebuie să fi fost mai mult de treizeci, patruzeci.

Corpurile le erau umflate și moi, iar pielea albastră-cenușie, scârboasă. Însă în timp ce unele ajunseseră aproape în stadiul de schelete, care mai erau ținute laolaltă doar de cârpele care mai rămăseseră din vechile lor haine, altele păreau să plutească de scurt timp în apă. Și acestea ofereau o priveliște cutremurătoare, fiindcă apa în care pluteau era plină de otravă de cadavru.

Nu erau numai bărbați. Erau și cadavre de femei și de copii.

Mâna lui Katrin îi atinse umărul. Simți atingerea ei ca o pală de foc. Tobias scoase un țipăt, o lovi peste mână și vomită cu spasme și chinuri până nu mai simți decât gust de fiere.

— Îmi pare rău, Tobias, spuse Katrin. Vocea îi tremura iar vorbele ei stârneau ecouri distorsionate din adâncurile peșterii. Însă durerea din vocea ei era aievea. Lacrimile i se amestecau pe obraz cu apa. N-am… n-am vrut să vezi asta.

Tobias se ridică tremurând, cât îi îngădui tavanul scund și cu mâna stângă își făcu semnul crucii. Însă nu era decât un gest gol, o mișcare fără însemnătate. Se afla într-un loc, în care nici credința nu îi mai era de niciun ajutor, fiindcă locul acesta era iadul; un loc în care nu supraviețuia nimic altceva decât groaza infernală.

— Ce-i asta? șopti el.

Katrin coborî privirea.

— Secretul lacului, răspunse ea. Acesta este motivul pentru care apa s-a stricat. Blestemul care s-a abătut asupra orașului Buchenfeld.

Vorbele ei avură un efect straniu asupra lui Tobias. Cu toate că încă mai tremura de scârbă și de panică, îi treziră curiozitatea. Aproape șocat de logica, de care mai dădea dovadă, se aplecă înainte și privi de la Katrin spre lac și din nou spre Katrin.

— Vrei să spui că aceasta este otrava care a contaminat lacul? Morții sunt cei care au stricat ogoarele și au omorât animalele?

— Există un râu subteran în Buchenfeld, spuse ea. Trebuie să se verse în râul de la suprafață undeva în apropierea morii, dar cred că are mult mai multe ramificații. Apa de aici și până la moară e infestată.

— Fântâna din oraș…

— …din care au băut oamenii care s-au îmbolnăvit sau care au făcut copii ologi, adăugă Katrin.

— *Acesta* este blestemul care apasă asupra orașului? repetă Tobias neîncrezător. Este… otravă de cadavru. Otrava tuturor acestor morți. O privi consternat pe Katrin. Dar de ce… de ce nu mi-ai spus? întrebă el. De ce nu mi-ai povestit – sau măcar lui Pretorius când te-a audiat? Aceasta… nu este vrăjitorie.

Katrin zâmbi slab și întoarse privirea cu totul și privi spre apă.

— De când știi? întrebă Tobias.

— Nu de prea mult timp, murmură Katrin. Cu vreo câteva zile înainte de a mă arunca în temniță. Făcu un gest amplu cu mâna. Există și o a doua intrare în această peșteră. Poate chiar mai multe. Eu am găsit-o din întâmplare. Sunt foarte multe peșteri aici în zonă.

— Theowulf știe despre toate acestea? întrebă Tobias.

Katrin îi aruncă o privire foarte stranie – apoi râse amar.

— Theowulf? Oftă și scutură de câteva ori din cap. Contele Theowulf e cu ei, șopti ea.

Tobias rămase cu privirea holbată la ea. Nu pricepu ce vrea să spună.

— Cum… cum vine asta?

— E acolo, repetă Katrin cu o mișcare a capului spre morții

din lac. O vreme privi în gol, apoi din nou spre el și pe chip îi stărui același zâmbet dureros, străbătut de nesfârșită amărăciune. Contele Theowulf nu e contele Theowulf, Tobias, spuse ea.

Tobias rămase ca trăsnit, înțelegând dintr-odată ce voia să spună Katrin. Dar refuză să creadă, pentru că gândul acesta era pur și simplu absurd. Prea cumplit, pentru a fi adevărat.

— Ce vrea să însemne asta? șopti el.

— Bărbatul pe care-l cunoști tu ca fiind contele Theowulf, răspunse Katrin cu glas șoptit, nu este contele Theowulf. Iar oamenii care-l însoțesc nu sunt slugile contelui. Arătă cu mâna spre apa verde, sclipitoare. Cei de-acolo sunt contele și oamenii săi, Tobias. Și cei care au ținut cu ei.

Vocea îi era pe jumătate înecată de lacrimile pe care acum nu mai reuși să le reprime; Katrin întrebase prea multe și aflase prea multe.

Tobias o privi cu gura căscată. Împotriva oricărei logici încerca să-și spună că poate se înșală. În fond însă știa foarte clar că este singura explicație posibilă. Dovezile erau evidente. Presupusul conte, care se comporta cât se poate de straniu; orașul îndepărtat, care adăpostea în chip atât de vizibil o taină cumplită, oamenii morți și animalele monstruoase, toate având legătură cu apa…

Și, cu toate acestea, refuza să creadă.

— Și el cine e? întrebă Tobias.

— Theowulf? Katrin zâmbi dureros. De ce nu întrebi cine a *fost?*

— Bine, spuse Tobias, cine a fost?

— Un monstru! Chipul lui Katrin se întunecă de ură. A fost o bestie, Tobias. Un diavol cu chip de om și Satana în persoană. A domnit peste acest oraș și peste întreg ținutul. A luat ce a vrut, în timp ce supușii lui mureau de foame. Organiza vânători, Tobias, ca să-și omoare timpul – dar prada lui erau oamenii. Și-a luat orice fată din sat care i-a plăcut. Și, când se sătura de ea, o lăsa pe mâna oamenilor lui.

— Și într-o bună zi l-au omorât, presupuse Tobias.

Katrin privi un moment cu ochii țintuiți, dincolo de el, în gol.

— N-au îndrăznit să se apere, spuse ea. Sunt oameni simpli, Tobias, care o viață întreagă au fost învățați să sufere și să îndure. Unii au încercat să se revolte. Dar i-a omorât. Unii se

poate să fi încercat să ceară ajutor regelui sau Bisericii, dar desigur că n-au fost ascultați – iar cei ale căror voci s-au auzit prea puternic, au fost, la fel, uciși. Un singur om era în tot orașul, care avea curajul să i se opună deschis.

— Theowulf, presupuse Tobias, sau cum i-o fi numele.

Katrin încuviință.

— Se numea altfel, pe atunci; era un bărbat foarte tânăr; aproape un copil. Și totuși era mai curajos decât cei mai mulți de pe aici. S-a opus deschis contelui, iar vocea lui era destul de puternică pentru a se face auzită și dincolo de marginile orașului Buchenfeld.

— De ce nu a poruncit Theowulf să fie și el omorât, ca toți ceilalți? întrebă Tobias.

— A făcut ceva mult mai grav, spuse Katrin. A pus să fie arestat și dus la Lüneburg unde a fost târât în fața instanței pentru instigare la revoltă și înaltă trădare. Însă în ziua dinaintea execuției a evadat. Și n-a trecut o jumătate de an până când oamenii cu chipuri de oase au putut fi văzuți pentru prima oară în apropierea orașului.

— Ați întemeiat acest cult satanic pentru a vă răzbuna pe Theowulf? întrebă Tobias, nevenindu-i să creadă.

Katrin scutură din cap aproape furioasă.

— Nu e un cult satanic, susținu ea vehement. Poate îți vine greu să crezi, Tobias, dar ei cred în Dumnezeu ca tine și ca mine, numai că se manifestă altfel. Nu predică absența lui Dumnezeu, ci doar se desprind de Biserică, pentru că îi resping puterea, cum resping orice putere care disprețuiește omul.

— Dar nu e adevărat, răspunse Tobias.

Ochii lui Katrin se umplură de jale și de milă.

— Tu poate că nu gândești ca ei, prietene, spuse ea încet. Indiferent dacă cel care domnește e rege, sau împărat, sau papă, mereu vor fi domnitori și supuși și mereu vor fi unii care lovesc și alții care vor fi loviți. Ei n-au mai vrut să fie dintre aceia care sunt loviți. Atâta tot.

— Dar ar fi putut cere ajutor Bisericii, protestă Tobias.

— Așa au și făcut, îi aminti Katrin. Ai uitat ce ți-am povestit despre preot? L-au implorat să-i ajute, dar el i-a alungat și i-a umplut de ocară. Era un om bătrân și corupt, care în felul său era la fel de obsedat de putere ca și Theowulf.

Katrin tăcu, iar Tobias avu dintr-odată senzația că se afla în

mijlocul unui iureș al sentimentelor. Nu aproba, nici măcar nu accepta, însă înțelegea de ce oamenii din Buchenfeld procedaseră astfel. Mereu cei mai asupriți și cei mai sărmani erau cei care puteau fi atrași cel mai ușor de o religie nouă și falsă. Și, indiferent cât de eretic i se părea propriul său gând, nu tot cei săraci, cei lipsiți de avere și sclavii au fost și la începuturile creștinismului, primii care au aplecat urechea la cuvintele Domnului?

Alungă aproape speriat gândul acesta și îi dădu lui Katrin de înțeles din priviri să continue.

— Lucrurile au mers din ce în ce mai rău, povesti Katrin. După ce preotul a fugit, teroarea lui Theowulf a devenit de nesuportat. Poate că era un trădător în oraș, care-i povestea ce se întâmplă sau poate pur și simplu simțea rezistența care se forma treptat împotriva lui. Omora și pârjolea totul în jurul lui mai înverșunat ca niciodată și atunci…

— …l-au omorât ei pe el, spuse Tobias când Katrin se opri.

Ea încuviință dând din cap.

— Ai fost de față? întrebă el.

— Nu. Am aflat abia mai târziu toată istoria. Când am venit eu la Buchenfeld, trecuseră deja toate acestea. Verkolt mi-a povestit. S-au dus noaptea la palat și l-au omorât pe conte și pe toți cei care erau cu el. Cadavrele le-au aruncat în fântâna din curtea palatului și au zidit-o. Ai văzut-o și tu.

Tobias dădu din cap în semn că-și amintește. Privirea îi alunecă pe deasupra lacului și a tuturor celor care pluteau pe el.

— Dar cum au ajuns aici?

Katrin ridică iarăși din umeri.

— Râul subteran, spuse ea. Ajunge de la fântână până aici. Dar pe atunci nu știa nimeni acest lucru. Au zidit și au sigilat fântâna. Nimeni nu putea să bănuiască ce avea să se întâmple.

Tobias se scutură de oroare. Din nou, privirea sa căută cadavrele descompuse din apă. Istoria pe care i-o relatase Katrin nu era poate doar istoria unui dictator tiran, care își găsise un sfârșit pe măsură, ci și istoria unei răzbunări a morților pe ucigașul lor.

— Trebuie să fi durat ani de zile ca să plutească până aici, continuă Katrin. Însă de atunci lacul a ajuns așa cum l-ai văzut. Otrava s-a infiltrat încetul cu încetul și a contaminat pământul mai multe leghe de jur-împrejur.

— Theowulf știe despre toate acestea? întrebă Tobias.

— Despre lacul acesta? Katrin aprobă. Da. Dar ce folos? Nu poate să coboare aici și să-i ducă. A-i atinge înseamnă moarte.

Tobias își aminti cu groază de ceea ce-i povestise Derwalt. O singură dată căzuse în apa stricată a lacului și această atingere scurtă a apei îl îmbolnăvise de moarte.

— Atunci vom muri și noi, murmură el.

— Nu știu, răspunse Katrin. Poate da, poate nu… Ai înghițit apă?

Tobias dădu încet din cap că da, dar apoi își aminti că vomitase.

— Dacă nu ți se infectează rana, poate scapi cu viață, spuse Katrin. E în mâinile Domnului ce se întâmplă mai departe.

— În mâinile Domnului…

Vorbele acestea îi sunau a batjocură amară. O vreme stătură tăcuți unul lângă altul în întunericul verzui și înfricoșător și totuși erau mai departe unul de celălalt ca niciodată în viața lor. Tobias se simți cumplit de singur.

Atunci Katrin se ridică și veni în patru labe către el. Îi apucă mâna dreaptă. Pielea ei era umedă, acoperită de apa vâscoasă, otrăvită a lacului și, cu toate că îi simțea bătăile agitate ale inimii prin piele, i se păru pentru o clipă că atinge o moartă.

— Dar cum au putut rămâne atâția ani nedescoperiți? întrebă el. Cum a putut să-i ia locul lui Theowulf fără ca cineva să-și dea seama?

— Contele Theowulf – *adevăratul Theowulf* – era un om fără prieteni, își părăsea arareori palatul, cel mult ca să meargă la vânătoare sau să vină în oraș. Abia dacă cineva din afara ținutului său îl văzuse la față.

— Dumnezeule mare, murmură Tobias cu ochii închiși. Asta e… curată nebunie, Katrin. Trebuia să știți că n-are cum să se termine cu bine. Mai devreme sau mai târziu trebuia să-și dea cineva seama de înșelătorie.

— Da, spuse Katrin. Mai devreme sau mai târziu trebuia să se întâmple. Dar oamenii rareori se gândesc la ziua de mâine, când trebuie să se lupte azi pentru supraviețuire, Tobias. Și poate că acei cinci ani de libertate au meritat prețul pe care vor fi nevoiți să-l plătească într-o bună zi.

— Verkolt? Tobias deschise ochii larg, se sprijini cu dificultate pe coate și o privi pe Katrin cu seriozitate. Îi venea

greu să continue. Însă glasul îi era foarte liniștit când întrebă: Tu l-ai omorât?

Katrin încuviință.

— Atunci… Vocea lui Tobias începu să tremure. Atunci e totul adevărat ce a scris în scrisoare despre tine? Atunci chiar ești vrăjitoare?

Spre surprinderea sa, Katrin zâmbi. Scutură liniștită din cap, îi luă din nou mâna și o ținu cu putere, aproape împotriva voinței sale, când Tobias vru să și-o retragă.

— Nu. Verkolt nu era decât un om bătrân și înrăit. Încercase să-l șantajeze pe Theowulf, iar când a înțeles că Theowulf și cu mine am devenit… apropiați, atunci a inventat toate aceste acuzații ca să se răzbune pe noi.

— Theowulf și cu tine? Tobias căscă ochii nevenindu-i să creadă.

— De ce nu? Katrin ridică din umeri. E un bărbat chipeș. Iar eu eram tânără și Verkolt bătrân.

Tobias încă o privi neîncrezător. Theowulf și Katrin? Gândul i se păru în prima clipă absurd – și în același timp explica multe, dacă nu chiar totul.

— Dar atunci… atunci a spus adevărul, șopti el bulversat. Atunci avea într-adevăr de gând să te elibereze.

Katrin nu-i răspunse, ci își continuă istorisirea.

— Verkolt a amenințat că dă în vileag totul. Desigur, nu ar fi făcut-o, era și el părtaș la moartea contelui și a slugilor acestuia, ca toți ceilalți. Însă a țesut un plan diabolic. Când și-a dat seama că va muri, a scris această scrisoare, în care mă acuza de vrăjitorie, în speranța că se va întâmpla tocmai ceea ce s-a și întâmplat: că vor trimite un inchizitor, care va cerceta acuzațiile și va descoperi totul. Zâmbi dureros. Vezi bine că planul său a funcționat. Era pe moarte și știa că o asemenea grozăvie e de necrezut: vorbăria unui bătrân muribund, ale cărui simțuri erau deja rătăcite. Însă inchiziția, care avea să vină și să vadă lacul acesta, câmpurile pârjolite și animalele moarte…

Tobias abia dacă o mai auzea. Revelația că falsul conte îi spusese dintru început adevărul îl paralizase. Pricepu dintr-odată că totul fusese numai vina lui.

— Dar atunci de ce a încercat să te ucidă? întrebă el.

Katrin pufni cu furie.

— Asta a fost opera lui Bresser. M-a urât încă din prima zi.

Poate credea într-adevăr că scapă dacă mă omoară și apoi face pe neștiutorul. Sau poate voia s-o scoată vinovată pe nevastă-sa – nu știu. E un prost.

— Prostul aici sunt mai degrabă eu, murmură Tobias. Sfinte Dominic, ce am făcut?

— Nu trebuie să-ți reproșezi nimic, spuse Katrin. Nimeni nu putea să bănuiască măcar că te vor trimite tocmai pe tine.

— Altul te-ar fi judecat pe loc și te-ar fi condamnat să arzi pe rug.

— Theowulf ar fi avut grijă să scap cu viață, răspunse Katrin cu convingere.

— Dar nu-i adevărat! răspunse Tobias preocupat aproape cu disperare de a găsi încă o dovadă pentru trădarea lui Theowulf. Îți voia moartea, continuă el.

— Niciodată! răspunse Katrin.

— Dar am auzit cu urechile mele! protestă Tobias. În noaptea în care am fugit împreună, am auzit cum ți-a cerut moartea.

Însă nu reuși să zdruncine convingerea lui Katrin.

— Poate pur și simplu se temea, spuse ea. Poate credea că e singura soluție.

Tobias tăcu. Tot ce era de spus fusese spus. Îi simțea încă mâna rece, ca de moartă.

— Încă îl mai iubești, șopti el.

Însă Katrin nu răspunse, fiindcă undeva în depărtare se auzi un hârșâit și un foșnet estompat, iar în lumina verde înspăimântătoare a putreziciunii se zări pâlpâitul galben-roșiatic de flăcări.

Katrin ridică privirea, la fel și Tobias. În lumina făcliei văzu cum tavanul de deasupra lor se ridică. Silueta care își făcu dintr-odată apariția cu o făclie în mână oferi o priveliște înfiorătoare: hainele îi erau arse, negre de funingine și sfârtecate, iar pe pielea mâinilor și a feței se vedeau arsuri și bășici umflate și pline de apă. Și totuși – Tobias l-ar fi recunoscut și dacă ar fi fost cu totul carbonizat de flăcări.

— Sigur că mă iubește, sărman nebun și nătâng, spuse Theowulf, și, în ciuda chipului său mutilat, zâmbi.

Katrin se ridică. În ochii ei se citea confuzie sau poate disperare.

— Aveți nevoie de ajutor? întrebă Theowulf. Puse cu grijă

făclia la pământ, să nu se stingă și se chinui să se lase în genunchi sprijinindu-se pe palme. Alunecă cu grijă în interiorul peșterii.

Katrin îl îmbrățișă pe Theowulf, își lipi obrazul de capul lui și se depărtă speriată când acesta scoase un icnet surd de durere. Abia acum părea să-și dea seama cât de grav rănit era.

— Mi-a fost așa de teamă pentru tine, spuse Theowulf. Își întinse mâna dreaptă, arsă și atinse cu ea obrazul lui Katrin. Degetele sale lăsară o urmă jilavă pe obrazul ei. Katrin închise ochii. Buzele începură să-i tremure și un vaiet surd ca un bocet ieși din adâncul pieptului ei.

— Nu-ți fie frică, spuse Theowulf. Nu ți se întâmplă nimic. A trecut totul. Nimeni n-are să-ți mai facă acum niciun rău. Sunt morți cu toții. Toți cu excepția unuia din acei călugări nenorociți. E rănit, dar va supraviețui.

Se întoarse cu o privire aproape batjocoritoare spre Tobias.

— Ar fi trebuit să-l omor, dar mai am nevoie de el. El va depune mărturie că vrăjitoarea a pierit în focul pe care ea însăși l-a provocat, la fel și Sfinția Voastră, pater Tobias.

— Ați... ați pus la cale toate acestea, se văită Tobias.

Theowulf zâmbi încet.

— De plănuit am plănuit sigur s-o scap pe Katrin.

— Mă veți omorî? întrebă Tobias liniștit.

— Pe Sfinția Voastră? Theowulf își încreți fruntea de parcă ar fi fost nevoit să se gândească. Vai, dar cum gândiți așa? răspunse el mimând în mod exagerat indignarea. Nu sunt asasin.

— O, sigur că nu, răspunse Tobias cu amărăciune. Pentru asta aveți atâția acoliți. Ca și Derwalt – sau bărbatul ei.

Arătă spre Katrin, care la vorbele acestea îi aruncă o privire tristă.

Theowulf oftă.

— Încă nu pricepeți, Tobias, spuse el, și mă tem că nu ați pricepe indiferent cât m-aș căzni să vă explic. Nu e vorba despre Sfinția Voastră, de mine sau de Katrin.

— Atunci despre ce? întrebă Tobias. Despre putere?

Theowulf cumpăni o clipă.

— Poate, răspunse el. Dar nici asta nu mai are acum nicio importanță.

— Atunci ce? întrebă Tobias înfuriat. Ce mai are importanță

pentru Domnia Ta, când o viață de om contează așa de puțin? Propria domnie? Puterea asupra oamenilor de aici? Vreți să ucideți mai departe, să înșelați, să împrumutați viețile altora?

Contele zâmbi neimpresionat.

— Greșiți din nou, Tobias, spuse el nerăbdător.

— Așa? răspunse Tobias batjocoritor. Nu l-ați omorât? Și ce e cu Derwalt? Trăiește sau nu? Și acea sărmană femeie, pe care ați îngropat-o acolo, la marginea pădurii? Ce era cu ea? Copilul pe care l-a născut și l-a omorât era copilul vostru, nu-i așa? Și ceilalți copii, care s-au născut morți sau fără brațe și fără ochi? Nu sunt toate acestea din vina voastră? Spuneți-mi, ce vă mai deosebește de omul acela, al cărui nume l-ați furat?

— Poate împrejurarea că oamenii de aici au fost cei care m-au chemat, răspunse Theowulf. Ei au fost cei care m-au vrut și nu altminteri.

— Vorbiți cu adevărat limba diavolului! țipă Tobias. De ce nu recunoașteți că sunteți ahtiat după putere? O viață de om nu înseamnă nimic pentru Domnia Voastră. Domniți la fel de nemilos peste oamenii aceștia ca și acela al cărui palat și ținut și destin le-ați furat.

— Poate chiar aveți dreptate, pater Tobias, spuse Theowulf gânditor. Zâmbi. Dar poate că fiecare popor are stăpânii pe care-i merită.

— Vorbe! pufni Tobias scârbit. Nimic altceva decât vorbe, Theowulf! Știți să le mânuiți, asta e limpede, dar vorbele nu schimbă cu nimic faptele. Susțineți că îi ajutați pe oamenii aceștia, dar îi înrobiți mai rău decât adevăratul conte. Pe dușmanul pe care l-au avut înaintea voastră măcar puteau să-l urască. Îi forțați să creadă că vă iubesc. Dar nu e adevărat! Se tem de Domnia Voastră și de acest cult străin de Dumnezeu pe care l-ați născocit ca să le câștigați supunerea. Dar nu voi îngădui să continuați, m-ați auzit?

Theowulf îl privi o clipă fără să înțeleagă și Tobias continuă.

— Trebuie să mă ucideți, Theowulf. De data aceasta nu puteți spune că nu a fost Domnia Voastră și să vă spălați mâinile în nevinovăție. Trebuie să vă luați spada și să mă ucideți cu ea sau vă jur pe Dumnezeu că am să ies de aici și am să le povestesc tuturor ce se întâmplă.

— Vorbiți cu multă ușurință despre moarte, pater Tobias, spuse Theowulf cu seriozitate.

Tobias făcu o mișcare furioasă cu mâna.

— Știu că sunteți în stare să mă omorâți, chiar dacă sunteți rănit. Așa că faceți-o sau lăsați-mă să plec și asumați-vă răspunderea pentru faptele voastre.

— Tobias, te rog. Katrin ridică implorator mâna. Nu știi ce vorbești. Vino cu noi. Vino cu noi în palatul lui Theowulf și te vom îngriji până te faci bine. Și vei înțelege totul.

— Înțeleg destul, răspunse Tobias șoptit. Sunt minciuni, Katrin, numai minciuni. Toate cuvintele acestea despre libertate și bunăstare, despre pace și sinceritate, toate sunt numai minciuni. Și pe tine te-a mințit. Nu pricepi? Te-a folosit ca să scape de Verkolt, care devenise prea periculos, ca să mă anihileze pe mine și să-i ucidă pe Pretorius și pe toți ceilalți. Și se va folosi de tine în continuare. Nu ești decât o unealtă pentru el, o marionetă, la fel ca toți ceilalți de aici.

— Știu, spuse Katrin tristă.

Tobias privi consternat spre ea.

— Tu…

Theowulf râse încet.

— Vedeți, pater Tobias, există lucruri care vă surprind până și pe Sfinția Voastră. Din glasul lui se revărsa disprețul.

— Dar… dar de ce…

— Cine știe, îl întrerupse Theowulf zâmbind, poate mai e ceva, ce nu v-a povestit, nu-i așa, Katrin?

Se întoarse spre Katrin și făcu o mișcare de îndemn cu mâna, însă ea îi evită privirea, uitându-se țintă la pământ.

— Ea știe toate lucrurile pe care le-ați rostit acum, pater Tobias, continuă Theowulf. Nu avem secrete unul față de celălalt. I-am spus de la bun început ce am de gând și ce aștept de la ea. A știut dintotdeauna. Mută făclia din mâna dreaptă în stânga, își duse mâna la brâu și trase încet spada. Zgomotul de metal cu care ieși lama ascuțită de oțel din teacă se răsfrânse ca un ecou spart în sute de ecouri care se loviră de pereții peșterii și privirea lui Tobias rămase ca hipnotizată de spada sclipitoare. Dar nu simțea niciun fel de teamă.

— Atunci și tu m-ai mințit tot timpul? șopti el consternat.

Katrin ridică privirea. Lacrimile îi șiroiau pe obraz și buzele îi tremurau așa de tare, că îi auzea dinții clănțănind.

— Nu, spuse ea. Niciodată.

— Nu ar fi pățit nimeni nimic, dacă nu ați fi stricat totul,

nebun ce sunteți, spuse Theowulf liniștit. Ar fi trebuit să faceți ce v-am propus, atunci când ați venit prima dată la mine la palat. Ați fi putut s-o condamnați și s-o duceți hăt departe pe ascuns și dreptatea ar fi fost făcută și planul diabolic al lui Verkolt zădărnicit.

Tobias abia dacă îi mai auzea cuvintele. Se holba la Katrin și încerca din răsputeri să priceapă ce se întâmpla cu adevărat.

Theowulf făcu o jumătate de pas înapoi, lăsă spada în jos și împlântă vârful într-o crăpătură a pământului, astfel încât lama, dreaptă și vibrând, rămase între ei doi ca simbolul pervers al unui crucifix de aur și argint.

— Katrin, murmură Tobias, te rog! Te... te iubesc, încă te mai iubesc, indiferent ce ai făcut, te voi iubi mereu.

Katrin zâmbi printre lacrimi.

— Știu, șopti ea. Și eu pe tine, Tobias. Numai că el... el...

Vocea îi șovăi. O clipă nu reuși să scoată o vorbă și se luptă din răsputeri cu lacrimile.

— Într-un singur loc, Tobias, spuse Theowulf glacial, nu v-a spus adevărul. Primul ei bărbat nu a murit acum opt ani. A fost închis și trimis în judecată și urma să fie executat pentru înaltă trădare. Și așa s-ar fi întâmplat, dacă în ziua execuției ea nu l-ar fi eliberat și nu l-ar fi ajutat să fugă.

Ochii lui Tobias se dilatară. Totul se învârtea în jurul lui.

— Katrin! bâigui el. Tu...

— E adevărat, Tobias, șopti Katrin. El e bărbatul meu. Și încă îl mai iubesc.

Theowulf oftă adânc.

— Trebuie să te hotărăști, spuse el. Ai auzit ce a spus Tobias, a vorbit serios. Dacă părăsește locul acesta, eu voi muri. Și dacă eu părăsesc locul acesta, va muri el.

Acestea fuseseră ultimele cuvinte pe care le rostise vreunul dintre ei în locul acela, în adâncuri, sub pământ, loc atât de aproape de iad, încât părea că face parte din el. Tobias știa că acum se sfârșise cu adevărat totul. Viața nu mai avea sens. Bresser avusese dreptate, răul era atotputernic.

Tobias îl scrută pe Theowulf punându-i mut, în gând, întrebarea pe care nu îndrăznise în tot acest timp să o rostească: „Cine ești tu? Diavolul?”

Și Theowulf răspunse în același chip, fără cuvinte: „Poate.”

Katrin stătea tremurând și cu chipul palid. Peste obraji îi

șiroiau lacrimi și ecoul plânsului ei pătrundea în urechile lui Tobias ca un strigăt slab și disperat.

Inchizitorul închise ochii, în timp ce Katrin întinse încet mâna spre spada înfiptă în pământ între Theowulf și el.

Se simțea singur. Și dintr-odată i se făcu frig. Un frig nesfârșit.

La început nu fusese decât un sentiment, o neliniște greu explicabilă, ca atingerea unei mâini străine, neplăcută, fără să poți spune de ce. Era răcoare în pădure. Eterna penumbră și liniștea adâncă, trunchiurile stejarilor străvechi, unele atât de masive, că trei bărbați cu brațele desfăcute n-ar fi putut să le cuprindă, și coroanele lor ample, care se reuneau deasupra capului său într-un acoperiș – totul îl făcea să simtă cât de frumoasă și în același timp misterioasă este creația lui Dumnezeu.
Dintr-un motiv pe care nu-l putea explica, această lume liniștită și mare îi amintea de o catedrală și, dintr-un motiv pe care-l înțelegea și mai puțin, îl înspăimânta. Nu era un loc al pioșeniei. Nu era un loc al rugăciunii, ci un imperiu al frigului veșnic și al întunericului, în care creșteau ciuperci otrăvitoare și unde mișunau lighioane periculoase, șerpi, poate păianjeni sau alte creaturi fără nume. Arătări cu coarne.
Și, Dumnezeu știe – un asemenea loc trebuia să fie bântuit și de demoni.
Abia mai târziu, după ceasuri întregi, când, ud de sudoare și tremurând (de frig, așa se amăgea el însuși, în realitate însă de spaimă), reuși în sfârșit să iasă din pădure când soarele cobora încet la orizont, înțelese că ei îi tăiaseră calea în infinitatea mută a pădurii de stejar. Erau peste tot. Șușoteau în freamătul frunzelor deasupra capului lui, chicoteau în scrâșnetul pașilor săi pe pământ, îi hărțuiau gândurile și începeau să-i vâre în cap lucruri care nu există. O, da, înțelese de ce oamenii se tem de această pădure. Începuse și el să se teamă, și această teamă se transformă într-o groază sălbatică, în panică, în momentul în care găsi cercul vrăjitoarelor.
Nu era primul cerc de felul acesta pe care-l vedea părintele Tobias. Nu era nici măcar cel mai mare. Dar ceva la el era... înfiorător.

Wolfgang Hohlbein, născut în 1953 la Weimar, regele bestsellerurilor din Germania, este un povestitor. „Dacă m-aș fi născut în Evul Mediu, aș fi călătorit cu siguranță de la curte la curte pentru a povesti isprăvi cu dragoni, lupte și îndrăgostiți", spune el. Termenul de workaholic i se potrivește perfect. Muncește neîntrerupt; chiar și în concediu, rareori lasă pixul din mână, și a conceput astfel peste 150 de romane, marea majoritate singur, unele în colaborare cu soția sa, Heike. Toate cărțile sale ne poartă prin povești fantastice, pline de suspans, istorisite cu mare har.

Germania în întunecatul Ev Mediu: inchizitorul Tobias este chemat într-un orășel obscur din nordul imperiului. Lucruri groaznice se petrec la Buchenfeld – grânele putrezesc, apa e otrăvită, iar copiii vin pe lume cu malformații de tot felul. Locuitorii cred că știu pe cine trebuie să dea vina pentru toate acestea: Katrin, nevasta farmacistului. Tobias reușește cu greu să înceapă investigațiile, fiindcă o cunoaște pe presupusa vrăjitoare – și a iubit-o cândva...